

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KINGFOUNTAIN SERİSİ -1

ZEJİRCİ

Hırs mı, sadakat mı?

JEFF WHEELER

Ücretsiz PDF Kitap Alışveriş: <https://www.trankey.com>

ZEHIRCI

Tahtı gasp eden kişi, taht varislerinin katili,
hainlerin acımasız cezalandırıcısı... Kral Severn
Argentine'in korku salan ünü ondan önce her yere ulaşır.
Dük Kiskaddon, bu duruma daha fazla sessiz kalamaz ve
kralı tahtından indirmek için bedeli büyük bir kumar oynar
fakat bu kumarı kaybeder. Kiskaddon, küçük oğlu
Owen'ı kendi elleriyle krala rehin vermek zorunda kalır.
En ufak bir sadakatsizlik bile çocuğun
hayatına mal olacaktır.

Owen, zaman içerisinde Severn'in casuslarından kendini
koruyarak hayatta kalmayı öğrenir. Babasının ihanetinin
sonucunda ortaya çıkan kanıtlar, Owen'ın kaderini çizmeye
başlar. Owen artık intikam duygusuyla yanıp tutuşan kralın
gözüne girmekten başka bir çaresi kalmadığını anlar.
Bu ümitsiz durumda ona yardım edebilecek tek bir kişi
vardır: Sır perdesi altından yaşayan, ölüm-yaşam-kader
üçgenini şekillendiren misrik bir kadın.

ISBN: 978-605-2063-51-4

₺24

9 786052 063514

www.olimposyayinlari.com

[/olimposyayinlari](https://www.instagram.com/olimposyayinlari)

[/olimposyayin](https://twitter.com/olimposyayin)

[/olimposyayinlari](https://www.facebook.com/olimposyayinlari)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranter.org>

“Wheeler’in bu fantastik serisinin ilk kitabında, ana karaktere kattığı duygular ve sezgilerle hem genç hem de yetişkin okuyuculara hitap ediyor.”
– Publisher’s Weekly

“*Game of Thrones* hayranları, *Kingfountain* serisini hemen benimseyeceklerdir. Genel olarak okuması oldukça keyifli bir kitap.”
– Booklist

“Jeff Wheeler’a ait okuduğum ilk kitap olmasına rağmen yazarın kalemine hayran kaldım. Bu fantastik dünyayı tasvir etmek için metni sadece önünüze koymaktan ziyade elinde fırçasıyla resmini çiziyor.”
– Pixelated Geek

KINGFOUNTAIN
SERİSİ -1

JEFF WHEELER Zehirli

Hırs mı, sadakat mi?

Mucizeler sadece masallarda mı olur?

Jeff Wheeler tam zamanlı bir yazar olabilmek için Intel'deki kariyerini erken bırakıp 2014'te emekliye ayrıldı. Bir eş ve baba olan Jeff Wheeler, çoğunlukla Kaliforniya'nın meşe ağaçlarıyla ve büyük granit kayalıklarıyla kaplı tepelerinde ya da herhangi bir eyaletin kıvılcım ormanlarında dolanırken görülür. Yazarın internet sitesine www.jeff-wheeler.com adresinden ulaşabilirsiniz.

GÜL GONCA.

ZEJİRCİ

JEFF WHEELER

Ücretsiz E-Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

OLİMPOS®

ZEHİRCİ

Jeff Wheeler

Orijinal Adı: The Queen's Poisoner

© 2016, Jeff Wheeler

Çeviri: Elif Çaliner

Redaksiyon: Alp Arslan

Son Okuma: Elif Tesbihçi

Kapak Tasarımı: Sevil Şener

1. Baskı: Şubat 2018

ISBN: 978-605-2063-51-4

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Ajans temsilciliğiyle Amazon Publishing aracılığı ile Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd.Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 13718

www.olimposyayinlari.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86

info@yelpaze.com.tr

Baskı: MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 Sertifika No: 34191

ZEJURCI

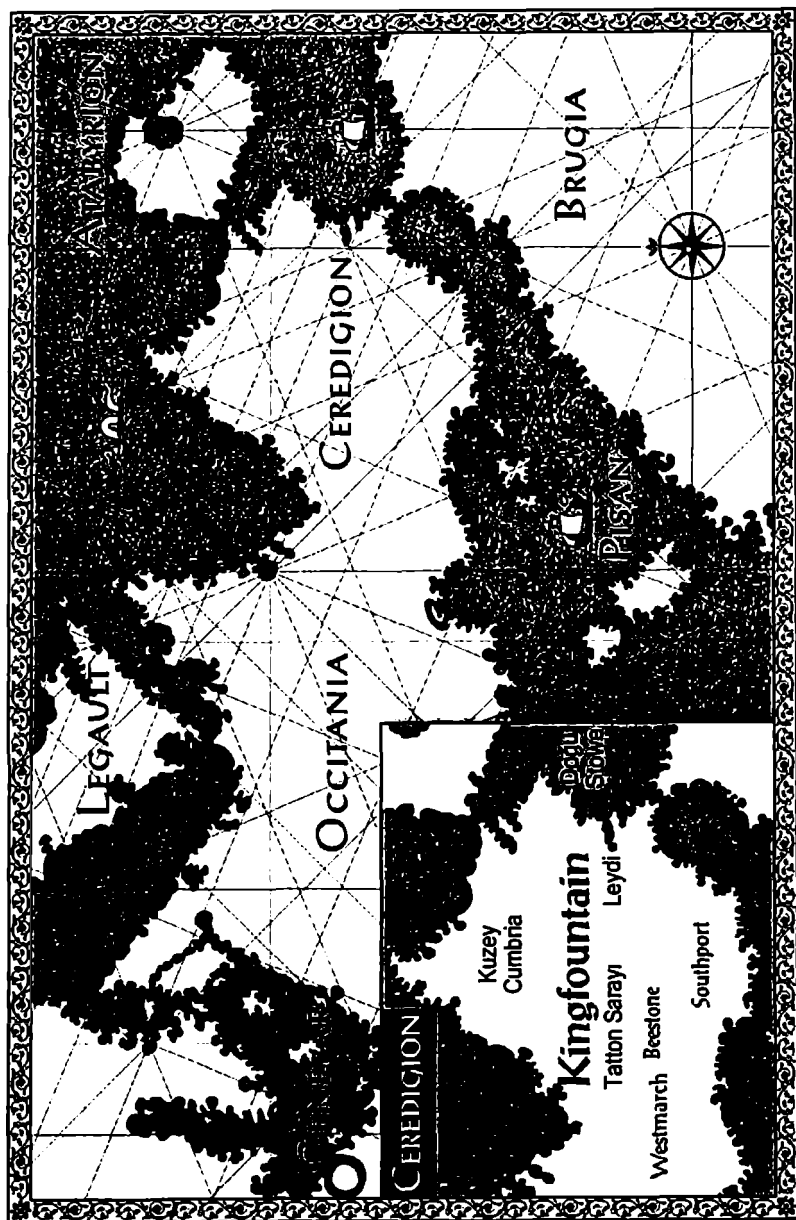
JEFF WHEELER

OLIMPOS®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Lincoln'e

KARAKTERLER

ARGENTINE AİLESİ

Eredur Argentine: Ceredigion'ın bir önceki kralıdır, ölümü gizemli kalmıştır.

Dunsdworth Argentine: Eredur'un ortanca erkek kardeşidir, hainlikle suçlanmış, ölüme mahkûm edilmiştir. Kendisiyle aynı ismi taşıyan ve sarayda kralın vesayetinde bulunan bir oğlu vardır.

Severn Argentine: Ceredigion kralıdır, en küçük erkek kardeşidir, taht hakkını Eredur'un kayıp olan ve öldürüldüğü düşünülen oğullarından alarak tahtı ele geçirmiştir.

Elyse Argentine: Eredur'un en büyük kızıdır.

CEREDIGION LORDLARI

Lord Kiskaddon: Westmarch Dükü

Lord Horwath: Kuzey Cumbria Dükü

Lord Asilomar: Doğu Stowe Dükü

Lord Lovel: Southport Dükü

Lord Ratcliffe: Kralın Casus Teşkilatı'nın bir üstadı

Lord Bletchley: Kral Severn'in tahtı gasp edişini destekleyen bir Lord, Casus Teşkilatı'nın bir üstadı, vatan hainliği suçuyla ölüme mahkûm edilmiştir.

Mücadelesi verilen bir savaş ve kazanılan bir savaş vardı. Kralın zaferi kucaklama ihtimali konusunda ortalıkta çok fazla endişe söz konusuydu. Onca yıllık savaş deneyimi, sadık arkadaşları ve elinin altındaki Ceredigion kaynaklarına rağmen birçoğu sonradan ortaya çıkan şahsiyetin kazanacağını tahmin ediyordu. Elbette ortada ihanet vardı. Sulara okunan kehanetler vardı. Dük Kiskaddon, en büyük oğlu kralın elinde olmasına rağmen adamlarının iki tarafta da savaşa girmesini yasaklamıştı. Talihsiz bir karardı dük için. Kralın galibiyetinden sonra oğlu şelaleden atılmıştı. Bu hain dükten daha nasıl intikam alınacak, sadece hayal edebilirim. Gerçi kendi kendime de gülüyorum. İzlemekten çok büyük zevk alacağım kesin. Sen çok yaşa eğri kral!

- Dominic Mancini, Kingfountain Kutsal Ana Tapınağı Casusu

BÖLÜM BİR

Kiskaddon Dükü

Leydi Eleanor, odalarındaki pencere önünde bulunan sekiye oturmuş, kucağındaki oğlunun başını kibarca okşuyordu. Owen, en küçük çocuğuydu, doğumda hayatta kalmayı güçlükle başarmıştı. Sekizinde, çelimsiz bir erkek çocuğuydu. Aslında daha küçük gösteriyordu. Saçları mat kahverengi ve gürdü, üstelik tüm çabalarına rağmen şekil almıyordu. O ise parmaklarını saçlarının arasında gezdirmekten hoşlanıyordu. Sol kulağının üzerinde küçük bir tutam beyaz saçı vardı. Kardeşleri, koyu saçlarının arasında neden böyle ilginç beyaz bir tutam saçla doğduğunu sürekli sorarlardı.

Bu, onu diğer kardeşlerinden ayıran bir işaretti. Leydi Eleanor doğumundan sonra gerçekleşen mucizenin hatırlatıcısı olduğunu düşünürdü.

Owen derin, kahverengi gözleriyle Leydi Eleanor'ın gözlerine baktı, onun endişeli olduğunu ve huzura ihtiyaç duyduğunu

biliyor gibiydi. Sevgi dolu bir çocuktuk, kollarına atlayan her zaman ilk o olurdu. Daha bebekken, ebeveynlerinin bacaklarına yapışır ya da onları kucaklar ve onlardan duyduğu tatlı sözleri mırıldanırdı. *Annem, babam. Annem, babam. Annem, babam.* Anne ve babası yeni güne başlar başlamaz onların çarşaflarının arasına yerleşip o kaybolmaya yüz tutmuş sıcaklığı hapsetmeyi her şeyden daha çok severdi. Altı yaşına geldiğinde nihayet bunu yapmayı bıraktı fakat kucaklama ve öpme konusunda hiç büyümedi. Üstelik hep yanlarında olmak istiyordu, özellikle de babasının, Lord Kiskaddon'ın.

Eleanor'un aklına kocası gelince endişeden karnına ağrı saplandı. Tatton Sarayı'nın özenle şekillendirilmiş bahçesine doğru pencereden dışarı baktı. Budanmış çalı çitlerde, kat kat biçilmiş gür çimlerde ya da köpüren heybetli fısıkiyelerde hiç huzur bulamadı. Savaş bir gün önce şiddetlenmişti ve hâlâ akubetiyle ilgili bir haber gelmemişti.

"Babacım ne zaman gelecek?" diye sordu cılız bir ses. Çok ciddi bakıyordu.

Acaba eve gelebilecek miydi?

Harp meydanından daha çok korktuğu başka hiçbir şey yoktu. Kocasını artık genç bir delikanlı değildi. Artık bir ordu komutanı olmaktansa daha çok kırk beşinci yılında bir devlet adamıydı. Cibinlikli yataklarının yan tarafına konuşlandırılmış boş zırh askısına baktı. Perdeler açıldı, muntazam bir şekilde düzeltilmiş çarşafları gözler önüne seriyordu. Lord yatağın her gün düzeltilmesi konusunda her zaman titizlenirdi. Saraydan gelen haber ne kadar sıkıntılı olursa olsun kocasını basit uyku ritüellerinin tadını çıkarırdı. Her ne kadar bazı geceler Cere-

digion'ın dertlerine kafa yorarken saatlerce uyanık kalsa da, o cibinlikli yatakta birlikte yalnız geçirdikleri zaman en huzurlu olduğu an olurdu.

“Bilmiyorum.” diye fısıldadı Eleanor, sesi boğuk çıkmıştı. Gür buklelerini düzeltmeye devam ediyordu, parmakları beyaz renkteki saç tutamıyla oynamak için duraksadı. Kocas, harp meydanında düşman saldırısına karşı koymak için kralın ordusuna katılmaya çağırılmıştı. Üstelik en büyük oğlu da kocasının samimiyetinin göstergesi olarak kralın ordusunda rehin tutuluyordu. Kralın ordusunun düşmanlarıninkinden üç kat büyük olduğu haberi savaştan önce ulaşmıştı Leydi Eleanor’a. Ama bu matematik müsabakası değildi. Sadakat testiydi.

Severn Argentine, hizmet etmek açısından zor bir kraldı. Dilinde iğneli bir kamçı vardı ve ne zaman konuşsa insanın kanını çekiyordu. Büyük abisinin çocuklarından tahtı zorla aldığı tarihten itibaren geçen şu son iki yılda krallık entrika, ihanet ve idamlarla çalkalanıp durmuştu. Amcalarının Kingfountain'daki sarayda kendi yeğenlerini öldürdüğü bile söylenmişti. Bu olası ihtimal Eleanor'ın korkudan titremesine sebep oluyordu. O, dokuz çocuğun annesi, böyle bir vahşiliğin düşüncesine bile dayanamıyordu. Çocuklarının sadece beşi çocukluk dönemini atatabilmişti çünkü hepsi de hasta bünyelere sahiplerdi. Oğullarının ve kızlarının bazıları daha bebekken ölmüştü, üstelik her bir kayıp onu derinden yaralamıştı. Ve sonra en son evladı oldu, küçük Owen. Onun mucizesiydi.

Onun bir tanecik, düşünceli oğlu hâlâ gözlerinin içine bakıyordu, âdeta onun düşüncelerini okuyor gibiydi. Onu kendi kendine oynarken yakalamayı, yere çömelip fayans taşlarını

önce dizmesini sonra da yıkmasını kapı kenarından izlemeyi seviyordu. Bazen de onu kütüphanede, kendi kendine okurken buluyordu. Ona okumayı öğrettiğini bile artık hatırlamıyordu, o kadar küçüktü ki. Nefes almak gibi tamamıyla kendi kendine öğrendiği bir şeydi sanki. Tek yaptığı harfleri ve kelimeleri içine çekmek oluyordu, ardından zihninde çaba harcamadan onları yerli yerine yerleştiriyordu. Lakin ne kadar keskin zekâlı bir çocuk olursa olsun neticede bir çocuktuktu. Kardeşleriyle birlikte dışarıda bahçede koşmayı, çalı labirentler boyunca bir kamyşa bağlı beyaz bir kurdelenin peşinde kovalamaca oynamayı seviyordu. Elbette bunu yapınca hırıldamaya başlayabiliyordu ama bu onu caydırmıyordu.

Saray ebesinin bebeğin ölü doğduğunu söylediği an hissettiği acıyı asla unutamazdı. Eleanor'ın diğer sekiz bebeğinin doğumunu duyurduğu anlarda olduğu gibi ağlamamış ya da feryat etmemişti. Kanlı ve sessiz bir şekilde dünyaya gelmişti, her şeyi tamdı fakat nefes almıyordu. En son doğan çocuğunu, son evladı olacağını bildiği bebeği kaybetmek onu yıkmıştı. Kaybettikleri evlatları için ağlarken kocasının gözyaşları kendininkine karışmıştı.

Yapılacak hiçbir şey yok muydu? Teselli olacak hiçbir söz kalmamış mıydı? Elinden hiçbir şey mi gelmiyordu? Ebe kollarındaki ölü bebeğin hassas, buruşmuş başını öperek ona bir şeyler mırıldandı ve karı koca olarak bebeği yanlarına alarak yasını tutmalarını önerdi. Lord Kiskaddon ve Leydi Eleanor bebeği kollarının arasına aldılar, çarşaffarın arasına gömülüp bebek için ağladılar, sarılıp öptüler. Usul usul konuştular onunla. Ailelerinden, ne kadar sevilleceğinden ve ona ne kadar ihtiyaçları olduğundan bahsettiler.

Ardından bir mucize gerçekleşti. Bunu yapan Fountain'dı, bundan kesinlikle emindi. Nasıl olduysa bebek onların yakarışlarını duymuştu. Ölü bebeğin gözleri açılmıştı. Eleanor o kadar şaşkıncı ki ilk başta hayal ettiğini düşündü fakat kocası da aynı şeyi görmüştü. Gözleri açılmıştı. *Bu ne anlama geliyor?* Ebeye sordular.

“Belki de size veda ediyor.” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Ama dakikalar saat oldu. Saatler gün oldu. Günler hafta oldu. Eleanor parmaklarını oğlanın gür saçlarında gezdirdi. Çocuk ona gülümsedi sanki o da hatırlıyordu. Yan yan sıırttı ve yüzünü kucağına gömdü. Kirpikleri kıpırdıyordu.

“Anne! Anne!”

Bu on dört yaşındaki kızı, Jessica'ydı, sarı buklelerini atturarak koşuyordu. “Babam! Yanında birisiyle atını buraya sürüyor!”

Eleanor'ın şaşkınlıktan kalbi sıkıştı ve yüreği umutla doldu. “Onu gördün mü?”

“Balkondan!” dedi Jessica, heyecandan gözleri parlıyordu. “Başı parlıyordu, Anne. Lord Horwath ile birlikte. Onu da tanıdım.”

Bu çok mantıksızdı.

Lord Horwath, krallığın kuzey sınırlarını yönetiyordu. Kocasısı ise Batı'yı yönetiyordu. Krallığın asil lordlarıydılar, eşit statüdelelerdi. Neden Stiev Horwath Tatton Sarayı'na kadar ona eşlik ediyordu ki? Göğsüne endişeyle bir sızı saplandı.

“Owen, ablanla birlikte babanı karşılamaya gidin.” dedi Eleanor. Çocuk annesinin elbisesine tutundu, bakışları birden ürkekleşmişti. İnatla yürümüyordu.

“Haydi, Owen!” Ciddi bir şekilde söylemişti, kendini de pencere önündeki sekiden kalkmaya zorladı. Jessica küçük çocuğun elini kapıp onu ardı sıra kapıya doğru sürüklerken Eleanor da ağır adımlarla ilerlemeye başladı. Dükün döndüğü haberi malikânede yayılır yayılmaz büyük bir telaş ortalığa hâkim oldu. İnsanlar onu seviyordu, en alt kademedeki bulaşıkçılar bile iyi kalpli efendilerine saygı duyuyorlardı.

Eleanor, ilerledikçe derisine diken batıyor gibi hissediyordu. Kalbi yerinden fırlayacaktı. O, kocasının en yakın danışmanıydı. Şu ana kadarki tavsiyeleri onu birçok kanlı savaşta krallığın soylu hanelerini birbirine düşüren çalkantılı entrikalardan korumuştı. Bu değişmiş miydi?

Merdivenlerden yukarıya çıkan botların sesini duydu. Eleanor ellerini sımsıkı sıkmış, dudaklarını ısırarak alacağı haberi korkuyla bekliyordu. O yaşıyordu! Peki ya en büyük evladı? Jorganon? O da babası ve kralla birlikte savaşa katılmıştı. Neden Jessica ondan bahsetmemişti?

Kocasını odaya girdi ve tek bir bakışta Eleanor, oğlunun artık ölü olduğunu biliyordu. Lord Kiskaddon artık genç değildi fakat yüzünde, saçsız tepesi ve tıraşı gelmiş gri yan ve arka saçlarıyla ters düşen çocuksu bir bakışı vardı. Gücünü kaybetmeden saatlerce eyer tepesinde kalabilen kuvvetli bir adamdı. Ama artık çenesi kenetlenmişti ve tıraşsızdı, gözlerindeki hüznün genç görüntüsünü alıp götürmüştü. Kocasını kederliydi. Ayrıca bu sadece en büyük oğlunun ölümü değildi. Oğlunun ölümünden bile daha beter havadislerinin olduğunu biliyordu.

“Evdesin.” Eleanor, güçlü kollarına koşarken derin nefes aldı. Kavraması bir bebeğinki kadar narindi.

Lord başından öptü, Eleanor kocasının içinde bastırılmış bir titreme hissetti.

“Jorganon öldü.” dedi Eleanor, bir yandan da doğru olmasını umuyordu, ancak doğru olduğunu biliyordu.

“Evet.” dedi boğuk bir sesle, ağzını saçlarına dayamıştı. Kendini geri çekti ve bakışlarını yere kaydırды.

“Ne oldu?” Eleanor eline yapıştı ve yalvardı. “Bana en kötüsünü söyle! Seni böyle bir ıstırap içinde görmeye dayanamam, kocam!”

Gözlerinde yaş vardı. Duygularını bu kadar açık çok nadir gösteren biriydi. Yanakları seğiriyordu. “Kral... Kazandı. Savaş Ambion Tepesi Savaşı adı verildi. Yakın menzil çatışmasıydı, Eleanor. Çok yakındı. Bir anlıktı, rüzgârın nefesi bile her şeyi değiştirebilirdi. En ufak akıntı her şeyi tersine çevirebilirdi. Keşke... Bana akıl vermek için orada olsaydın. Ama yoktun!” Yüzü buruşmuştu, yalvaran bakışlarla bakıyordu karısına. “Beni affet!”

Eleanor bacaklarının titrediğini hissetti. “Ne için?” Boğazı düğümlenmişti.

Dudaklarını birbirine o kadar sert bastırmıştı ki bembeyaz olmuşlardı. “Horwath, kral adına savaşı yönetiyordu. Adamları zorlanıyordu. Başarısız olacak gibi duruyorlardı. Kral, ordumu alıp Horwath’a destek çıkmamı emretti.” Her şeyin kazanılabileceği ya da kaybedilebileceği o vahim anı tekrar yaşıyor gibi başını salladı. “Kabul etmedim.”

“Ne?” Nefesini tutmuştu.

“Kral, hanedanın son varisi. Tek oğlu bir yıl önce öldü. Karısı da ardından zehirlendi dediler. Fountain hükmünü vermiş

ve kralı Ambion'da başarısızlığa mahkûm etmiş gibiydi. İkimiz de buna inanmıştık, yoksa asla..."

"Şşş!" Eleanor çaktırmadan uyardı, kapıya bakıyordu.

"Eğer dâhil olmazsak yeni kral bizim yanıımızda olur sandık. O vahim anda, kralın ordusunun yenik düşeceğine inandım. Se-vern beni Jorganon'ı öldürmekle tehdit etti." Kocasını alını yumrukluyordu, kelimeler hıçkırıklara karışmıştı. "Ben ne yaptım?"

Eleanor kocasına koştu ve onu sıkıca tuttu. Kocasını bilgili ve kabiliyetli bir adamdı. Ancak bu özellikler, Kral Severn'ın insanı aldatan saray işlerinde yardımcı olmuyordu. Bu yüzden sıklıkla karısının fikirlerine başvururdu. Karısı da Severn'ın krallığının insafı bir şekilde kısa süreceğini düşünmüştü. Evet, kocasına kralı destekliyor gibi görünmesini o tavsiye etmişti. Ama tam anlamda desteklememesini de. Ağırda almasını ve verilen emirlerden kafası karışmış gibi görünmesini de tavsiye etmişti. Tırnaklarının kenarlarını kopardı.

"Ne var ki kralın ordusu galip geldi." dedi Eleanor cılız bir sesle. "Şimdi de senin hain olduğunu düşünüyor."

"Bana Horwath mahvolacak gibi geliyordu. Adamlar miskin miskin savaşıyordu. Kimsenin içinden Ceredigion'ı işgalcilere karşı savunmak gelmiyordu. Fakat sonra, kral şövalyelerini çağırdı ve savaşa kendi bizzat girdi. Onlar hücum edince hepsini kırıp geçirdiler. İzledim, Eleanor. Sadece yirmi... Bilemedim otuz şövalye vardı altı üstü ama çığ gibi geldiler. Sanki Fountain onlara kuvvet veriyordu. Mızrak ve kılıçla çarpışıyorlardı. Kral, düşmanını atından kendi düşürdü, ardından yaralı atından atladı ve adamı kendi kılıcıyla öldürdü. İşgalciler etrafına üşüştü lakin bir düzine adamın gücüne sahip gibi savaşıyordu. Adam-

lar gerilediler ve onun zaferini görünce Horwath'ın adamları deliye döndü!" Gözleri hayret ve dehşetle kocaman açılmıştı. "Severn onları kendisi yenilgiye uğratmıştı. Burkulan bacağı ve kamburuna rağmen durdurulamaz durumdaydı. Savaşa dâhil olmak için olanca hızıyla atımı sürdürdüm ve yenik düşen orduyu esir almaya yardım ettim. Savaş sırasında kralın tacı başından düşmüştü, onu dikenli çalıkların arasında buldum. Ona söyledim. Ona sadık olduğumu söyledim." Yüzü bembeyaz olmuştu.

Eleanor dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Kocasına yapıştı. Âdeta bir adada yalnız gibiydiler, sanki dalgalar etraflarını sarıyor ve onları içine çekmeye çalışıyordu. Kelimeler kullaklarında çınlıyordu.

"Kral, Jorganon'un ölüm emrini verdi. Belki hâlâ kenara ayrılacak oğlum vardır diyerek benimle dalga geçti. Havadisleri ve talebini sana iletmek üzere Horwath'ı benimle gönderdi. Severn Argentine'in Leydi Eleanor Kiskaddon'a sözleri şöyle: *Kingfountain Sarayı'nda majestelerinin vesayetinde yaşamak üzere rehin tutulacak başka bir erkek çocuğa karar verin. İyi niyetinizi ve sadakatinizi kanıtlayın. Hanenizin güvencesi olarak kalacak bir erkek evlat seçin.*"

Leydi Eleanor bayılacaktı fakat bir şekilde ayaklarının üzerinde durmayı başardı. Kocasına baktı. "Bir çocuğumu daha o adama emanet etmek zorunda mıyım?" Yüreği küt küt atıyordu. Bu kederin ağırlığı altında ümitsizliğe kapılmıştı. "O... O... Kasaba mı?"

"Stiev Horwath çocuğu Kingfountain'a götürmeye geldi." dedi kocası, bakışları ısıraplıydı. "Eğer biz seçmezsek bütün ailemizi ihanetten katledecek."

Leydi Eleanor kocasının göğsünde hıçkırarak ağladı. Hiçbir annenin yapmaya zorlanmaması gereken bir seçimdi. Diğerlerinin yaşayabilmesi için bir tanesini feda mı etmesi gerekiyordu? Ne var ki Kral Severn gaddar ve hin birisiydi. Yoksa seçtiği çocuk mu hayatta kalan tek evladı olacaktı?

İçin için ağladı, kahrından yutkundu, düşünemez durumdaydı. Kimden ayrılabilirdi? Onun çektiği acıyı daha da şiddetlendirmek için değildiyse, neden bu seçim ona verilmişti? Kraldan nefret ediyordu. Hem de öfkesi ve ıstırapıyla yoğurulmuş bir şekilde nefret ediyordu. Böyle bir şeyin kararını nasıl verebilirdi? Kendi ağabeyinin evlatlarını öldüren bir adama çocuklarından birini nasıl teslim edebilirdi? Kralın elleri o kadar kanlıydı ki nereye gitse büyük bir ihtimalle arkasında iz bırakıyordu.

Kendi acısından ne kapının açıldığını ne de küçük ayak seslerini duymadı. Owen'ın kolları bacaklarına dolanıncaya kadar da fark etmedi.

Owen, her ikisini de öyle sıkı sıkı sardı ki, Eleanor ağzından hiçbir kelime duymamasına rağmen onun düşüncelerini, onları rahatlatmak için gösterdiği çocukça çabayı anladı. *Orada, orada, annem, babam. Orada, orada! İyi olacak, annem, babam. Orada, orada!*

Oğluna, o masum oğluna baktı. Sonra gözünün önünde bir hayal canlandı.

Oğlunun hayatını kurtaran saray ebesinin hayaliydi bu.

İçinde filizlenen bu umut göğsünü sıkıştırdı. Kutsal Ana Tapınağı'na gizli bir haber gönderebilirdi belki de, daha önce bir kere kurtarmış oldukları oğlunu korumaları için bir istek.

Küçücük de olsa bir umudu olduğu sürece çaresizliğe, ayrılığa dayanabilirdi.

O küçücük umudun ümit edebileceği tek şey olduğunu biliyordu.

Ceredigionlılar oldukça batıl inançlı insanlardır. Ayrıca bu aptalların çoğu da kadın olarak yaratılmıştır. Artık hiç kimsenin bile bilmediği efsanelerden çıkmış, suyun gücüne dayalı eski bir inanışları vardır. Hepsi deli saçmasından ibaret. Nehirlerin yanlarına devasa tapınaklar inşa ederler. Kingfountain Kutsal Ana Tapınağı da aslında nehre, yani olağanüstü bir şelalenin vadisi içine inşa edilmiştir. Bu tapınaklar yasalarla adamlara koruma sağlar. Birçok hırsız yansıma havuzlarının, köpüren fıskiyelelerin ve hoş bahçelerin olduğu bu kutsal alanlarda yaşar. Gündüz çalar, gece tapınakların koruyucu döşemelerinde uyuklar. Bunlara çeşme başı adamları denir. Tüm bunların kaynağı nehirler aktığı, sular döküldüğü sürece tapınağın ayrıcalığının devam etmesi gerektiğine dair ortaya atılan eski bir beklentidir. İşte bu toplumun yüz kararlarının arasında, Kutsal Ana Tapınağı'nda kralın düşmanlarını izleyerek günlerimi geçiriyorum. Bazen işimden nefret ediyorum. Tüm bundan çok sıkıldım.

- Dominic Mancini, Kingfountain Kutsal Ana Tapınağı Casusu

BÖLÜM İKİ

Kuzey Cumbria Dükü

Owen kendi kendine oynamayı severdi, zaman gelir kendini saatlerce oyalayabilirdi. Ya fayans taşlarını önce dizer sonra da onları devirir, ya askerlerini hizaya sokarak onlara komutanlık yapar ya da kendi kendine okurdu. Ailesiyle çok konuşan bir çocuktan ayrıca konu kardeşleriyle tahta kılıç sallamaya geldi mi diğerlerini, hatta ablalarını ağlatan o olurdu. Ancak aynı odaya bir yabancıyla kondu mu, işte o zaman bir sandalyenin arkasına gizlenir ve o kişi gidene kadar endişeli gözlerle bu yeni geleni incelerdi.

Lord Horwath'ı da aynı bu şekilde izlemişti. Tek fark, dük Tatton Sarayı'ndan ayrılırken Owen da onun eyerinin arkasındaydı. Korkmuştu ve kendi yeltenmediği sürece hiç kimseyle konuşmak zorunda kalmamış olması onu oldukça şaşırtmıştı. Ailesinden uzaklaştıkça annesinin yanaklarından süzülen gözyaşlarının parıltıya dönüştüğünü görüyordu, ken-

disinin tekrar konuşup konuşamayacağını merak ediyordu. Tatton Sarayı onun tüm dünyasıydı. Bodrumundan tavan arasına kadar bütün özel köşelerini bilirdi. Malikânede korktuğu bazı bölümler de bulunuyordu. Şarap mahzeni karanlıktı ve komik bir kokusu vardı lakin sadece onun bildiği, saklanabildiği ve asla bulunamadığı gizli yerler de biliyordu. Bahçeler devasa büyüklükteydi. Çimlerde koşmanın verdiği o basit hazzın tadını çıkararak ya da topraktaki karıncaların ve insanı gıdıklayan böceklerin ağır ağır ilerlemelerini seyretmek için yaprakların üzerine uzanarak sayısız gün geçirmişti. Bu böceklerin avuca alındığında kendilerini yuvarlayarak küçük taşlara dönüştürmelerini severdi. Sonrasında elini hareketsiz tuttuğunda böcekler küçük bacakları düz bir hâl alıncaya kadar kıpırdanmaya devam eder, ardından Owen da avucunun içinde daireler çizerek hareket etmelerine izin verirdi.

Owen dışarısını ve doğayı severdi fakat içerisini daha da çok severdi. Kitaplar onu büyülerdi ve harflerin onun gözlerinde bıraktığı etki o böceklerin vücudunda yarattığı heyecan gibiydi. Okurken sanki hiçbir fısıltıyı ve gürültüyü duyamayacağı bir hayal diyarına geçerdii. O küçük ellerine geçirdiği her şeyi ama her şeyi okurdu ve hepsini aklında tutardı. Kitaplara olan açlığı hiçbir zaman hafiflemedi. En sevdikleri ise Fountain tarafından kutsananların serüvenleriyle ilgili hikâyeler oldu.

Tatton Sarayı, dört nala giden atın nal sesleri arasında kayboldu gitti. Tüm çocukluğu sürgün ediliyordu. Horwath dimdik atını sürüyordu, birlikte yaptıkları yolculuk boyunca çocuğa hiç laf atmamıştı. Sadece atları dinlendirmek için durduklarında sıradan sorularla açlığını, susuzluğunu ya da tuvalet ihtiyacı olup olmadığını soruyordu.

Dük dev bir adam değildi, Owen'ın babasından daha yaşlıydı. Siyah kadife şapkasının altındaki saçları gür ve griydi, ensesinin etrafı kısa kesilmişti ve bununla uyumlu gür keçi sakalı vardı. İfadesi ciddi ve suratsızdı. Bu ifade Owen'a, sekiz yaşındaki bir erkek çocuğuna krallıkta yoldaşlık yapmaktan pek zevk almadığını ve mümkün olduğunca görevini çabuk ve sıkıntısız tamamlamayı istediğini anlatıyordu. Dük de neredeyse Owen kadar sessizdi, diğer taraftan kendi hanesinin şövalyeleri kendi aralarında şakalaşıyorlardı, bu nedenle izlemesi çok daha ilginç yoldaşlardı.

Krallıktaki tüm soylu ailelerin armaları, rozetleri ve sloganları vardı. Owen da, tüm ömrü boyunca gördüğü aile arması ve sloganıyla gurur duyardı. Kiskaddon hanesinin arması "altın" olarak geçiyordu. Keskin dikensi boynuzları olan üç altın geyiğin başıyla bezenmiş parlak mavi bir çizgi şeklindeydi. Horwath'ın üniformasındaki ise açık ağzında bir ok bulunan altın bir aslan vardı ve kırmızı renkteydi. Owen onun görüntüsünü sevmemişti çünkü aslanın acısını düşünmeden edememişti. Dükün ceketinin üzerinde arması vardı ve hemen arkalarından gelen sancaktar da üzerinde aynı imgeyi barındıran, kim olduklarını herkese beyan eden ve uzak durmalarını ifade eden bir bayrak taşıyordu. Bazı şövalyelerde kılıcın yanı sıra yay da vardı, işte bu yüzden çenesini açmaması için Owen'ın birden fazla sebebi bulunuyordu.

Çocuk yola devam ettikçe zaman kavramını kaybetti. Birkaç gün geçmişti. Her sabah dük onu şafak vakti dürterek uyandırıyor, çatık kaşlarla bakıyor ve ata götürüyordu. Owen bir şey demiyordu. Dük de bir şey demiyordu. Kingfountain'a kadar yol boyu bu böyle devam etti.

Owen üç yaşındayken ailesiyle Ceredigion'a, kralın şehrine gelmişti. Üzerinden oldukça zaman geçmişti, o yüzden hafızasında sadece belli belirsiz görüntüler vardı. Fakat ana yoldan şehre yaklaştıkça hafızasındaki bu kırıntılar birleşmeye başladı ve tam net olmamakla birlikte şehir tanıdık gelmeye başladı.

Kingfountain'ı şaşırtıcı kulan onun devasa bir nehrin etrafına, tam olarak yerin birden hırçın bir şelaleye dönüştüğü noktaya inşa edilmiş olmasıydı. Nehrin ne kadar kabardıgı ya da ne kadar sığ olduğu hiç önemli olmazdı, şelale hiç durmadan akardı. Nehrin ortasında, üzerine inşa edilmiş bir tapınağın bulunduğu geniş bir ada vardı. Kingfountain Kutsal Ana Tapınağı'ydı bu. Köpüren suyun akıntısına rağmen büyük kaya parçaları ve iri taşlar şelaleden ayrılmayı başarırdı, bazılarında ise etrafına bir şekilde dolanmış cılız ağaçlar olurdu.

Owen, binanın geçmişten gelen efsanelerden dolayı bu ismi aldığını biliyordu ama okuduğu hiçbir şeyde istediğı gibi detaylı açıklamayı bulamamıştı. Daha fazla şey öğrenmek için okumaya çalıştığı metinler hep şövalyeler, savaşlar ve artık var olmayan birbirinden apayrı krallıklarla doluydu. Ayrıca hepsi onun ilgisini uzun süre tutamayacak kadar aşırı uzun ve sıkıcı tarzda yazılmıştı. Tapınak iki dayanıklı kuleden ve binanın arka tarafına uzanan bir dizi kemerden oluşuyordu. Kemerlerin altından geçen su yolları her zaman akar durumdaydı, bu durum tapınağı şelalenin bir çeşit kopyası hâline getiriyordu. Nehrin bir yakasında, kama şeklindeki çatıları ve tüten bacalarıyla kendine has bir havası olan şehir uzanıyordu. Meleyen keçilerin, böğüren öküzlerin ve yuvarlanarak ilerleyen at ve yük arabalarının sesi, şelalenin durmak bilmeyen gümbürtüsünden zar zor

ayırt edilebiliyordu. Nehrin diğer yakasında ise yüksekte saray vardı ve karşılaştırıldığında Tatton Sarayı yanında oyuncak gibi kalıyordu.

Taş köprü sarayı adaya, birkaç ahşap köprü ise adayı ana kıyıya ve şehrin geri kalanına bağlıyordu. Nefes kesen bir görüntüydü bu, Owen da daha iyi görebilmek için eyerin üzerinde kıpırdanıp duruyordu. Şelalenin şapırtısı, sürekli devam eden bir fırtınayı andıran dalgaların durmak bilmeyen çalkantısı kilometrelerce uzaktan duyulabiliyordu.

Saray gür ağaçlıklarla dolu yeşil bir tepenin üzerine inşa edilmişti. Dik kenarlı duvarları ve kraliyet sancaklarının dalgalandığı en az bir düzine kule, bir sürü kat ve katmandan oluşuyordu. Owen, bahçeleri ve eski taş duvarların üzerinden yükselen ağaçları görebiliyordu, üstelik o toy hâline bile, kale bin yıldır orada duruyormuş gibi gelmişti. Bina özenle korunmuştu, ön cephesinde ne asma dalı ne de sarmaşık vardı.

Demek burası onun yeni evi olacaktı. Kral sarayda onun vesayetinde yaşaması için Owen'ın gelmesini emretmişti. Owen'ın büyük ağabeyi, Jorganon da Kingfountain'da bir süre yaşamıştı. Üstelik şimdi o ölüydü. Anne ve babası Owen ayrılırken o yüzden mi bu kadar çok ağlamıştı? Saray ona evi gibi hissettirmemişti. Bir anıt, yılların kalıntısı, tehlikeli bir yer gibi gelmişti ona.

Şehre doğru ilerlemeye devam ediyorlardı, girişte trompetlerle geldikleri duyuruldu, Owen kendini yüzlerce yabancıнын bakışları altında buldu. Bazıları ona acıyarak bakıyordu. Bu durum onu daha da rahatsız etti ve utandırdı, yüzünü dükün pelerinine gömerek saklandı.

Şehrin içinde ilerlerken taşlara çarpan nalların sesi duyuluyordu ve çağlayanların her yerde mevcut olan sesi. En sonunda Owen tekrar kafasını kaldırdı ve dükkânlara ve toplaşan insanlara baktı. Gördüğü şeylerle sarhoş olmuştu. Böyle bir alanın devasa boyutunu anlamlandıramıyordu, duyuları sestten ve karmaşadan sersemlemişti. Duygularını bastırmaya çalıştı ancak kendini ağlarken buldu, ailesinden ona kol kanat gelecek hiç kimsenin olmamasının verdiği üzüntü içine oturmuştu. Kingfountain'a gitmek için neden o seçilmişti? Neden diğerlerinden biri değildi?

Horwath ufaklığın ağlamasını bir süre sonra fark etti ve çocuğa bakmak için eyerinde arkasına döndü. "Bu da ne, delikanlı?" diye sordu sertçe, keçi sakalı hoşnutsuz bir ifade almıştı.

Owen gözlerine baktı, bir şey söylemeye korktu, sadece gerçek duygularını açığa çıkardı. Gözyaşlarını bastırmaya çalıştı ama nafile, bu daha da kötüleşmesine sebep oldu. Gözyaşlarının seller gibi yanaklarından boşandığını hissetti. Çaresiz ve yalnızdı. Her ne kadar geçen birkaç günde yaşadığı olaylar kâbus gibi gelse de asıl yeni hayatının kâbus olacağını fark etmeye başlamıştı.

Dük şövalyelerinden birine seslendi. "Git oğlana bir tane çörek al gel. Oradan."

"Emredersiniz lordum!" dedi şövalye ve atıyla uzaklaştı.

Owen çörek istemiyordu. Tatton Sarayı'na geri dönmek istiyordu. Ama hiçbir şey onu bunu söylemeye ikna edemezdi. Armanın üzerindeki okla delinmiş aslana bakarken aşırı derecede titriyordu, dükün pelerinine yapışmıştı ve iliklerine kadar hasta hissediyordu. Şövalye geri dönüp Owen'a açık kahverengi, kü-

ük siyah tanecikli çöreği verene kadar at ağır ağır ilerledi. Her ne kadar istemiyor olsa da, oğlan en ufak bir teşekkür sözcüğü sarf etmeden kabul etti ve sıkıca tuttu. Yumuşacıktı ve elinden büyüktü. Havaya karışan hoş kokusu ona evindeki mutfağı hatırlattı. Kısa bir süre sonra onu boğan ağlaması hafifledi, nemli burnunu kolunun tersiyle kuruladı. Çörek onu cezbetmeye devam ediyordu ve en sonunda karşı koyamadı ve bir ısırık aldı. Çöreğin hamuru aynı kek gibiydi ve tanecikler ısırınca biraz ıtırırdıyordu. Böylesini daha önce hiç yememişti fakat çok lezzetliydi ve hepsini mideye indirdi.

Tapınağa giden köprülerden birine ulaşmışlardı ve Owen hemen kendine geldi, böyle güçlü bir nehrin üzerindeki köprüden geçecek olmaları onu kaygılandırmıştı. Ya onlar üzerindeyken köprü yıkılır ve hepsi şeleden ölüme sürüklenirse ne olacaktı?

Düşününce gülmeye başladı, ne kadar eğlenceli olabileceğini, o son ana varana kadar elbette, hayal etti. Nehrin gücü ahşap köprüyü sarsıyordu, zaten sersemleten bir his olan tedirginliğine bu da eklenince Owen'ın midesindeki çörek alt üst oluyordu. Dükün pelerinini daha da sıkı tuttu, nalların takırtısını hissediyordu.

Tapınağın bulunduğu adaya varmış olmalarına rağmen kutsal topraklara girmeye gerek yoktu. Tapınağın eşme avlusunun etrafında oyalanan adamlar vardı, birkaç tanesi de giriş kapısına kollarını dayayarak dük ve askerlerinin geçişini izliyordu. Adamların sayısı azdı ve darmadağınık duruyorlardı. Bazıları Owen'a bariz bir ilgiyle bakıyordu. Owen, dükün pelerininin kıvrımlarının arasına yüzünü tekrar sokmadan önce onlara göz atmayı ihmal etmemişti.

Küçük adayı hızla geçtiler, doğrudan kaleye giden taş köprüye yöneldiler. Kuleler o kadar yüksek ve sivri uçluydu ki Owen bulutlar biraz aşağıya inse balon gibi onları parlatabileceğini düşündü. Flamalarda dalgalanan bayraklar hem Ceredigion'ın kraliyet aslanını hem de kralın kendi bayrağını, tahta geçtikten sonra da takmaya devam ettiği armasını barındırıyordu: Beyaz yaban domuzu. Owen her zaman domuzların dost canlısı olduğunu düşünür ve onları severdi ama domuz ve siyah zemin üzerindeki kalın dişleri kan dondurucuydu.

“Neredeyse vardık evlat.” dedi düğ boğuk bir sesle. At köprüde güçlükle ilerledi, ardından hafif eğimli tepeyi çıktı. Kahverengi kale duvarları, dehşet verici değil de daha çok misafirperver duruyordu. Ancak tüm bu etki, üzerinde hâkimiyetini hissettiren beyaz domuzla mahvolmuştu. Uzakta bir kule vardı. Bu diğerlerinden daha uzun bir kuleydi. Bıçağa benziyordu. Owen'ın tüyleri ürperdi.

Açılıp kapanan asma köprüye ve kale kapısına ulaştılar, sara-ya girdiler. Burası kralın sarayıydı ama krallığın kalbinde ya da civarında değildi. Owen babasının birkaç haritasına ve kitabına göz atıp öğrenmişti. Hatta doğuda sayılırdı, nehir de on beş, yirmi kilometre ötede okyanusa dökülüyordu. Gemiler belli bir noktaya kadar ilerleyebiliyor, ardından gelen yüklerin kasabaya kadar rüzgârlı yollarda katırlarla taşınması gerekiyordu. Kale nehirle korunuyor, tepeyle korunuyor, Fountain'ın kendisi tarafından korunuyordu, yani öyle olduğu söyleniyordu.

Seyisler atlarını alınca Owen kendini bir anda kocaman taş koridorlarda yürürken buldu. Meşalelerin titrek alevi karanlığı bir nebze ortadan kaldırmaya yardımcı oluyordu. Çok

fazla pencere yoktu ve dışarıda yaz havasının ılıkılığı olmasına rağmen mekân serin ve karanlıktı. Owen sancaklara, duvarlardaki goblenlere bakıyor, yanan yağ dumanı, deri ve demir kokusunu soluyordu. Dükün yanında yürüyordu, kokudan midesi bulanmıştı. Bu koridordan küçük bir çocukken geçmişti. Hatırlıyor olması ilginçti. Büyük salona varmak üzere olduklarını biliyordu.

İleriden uzun boylu bir adam yanlarına yaklaştı, dükten daha genç birisiydi, siyah şapkasının altında kızıl kahverengi saçları vardı. Kollarında gümüş çizgileri olan, üzerinde taşların parıldadığı, siyah bir ceket giyyordu ve her zaman telaşlı olan bir adamın aceleci yürüyüşü vardı. Çok kısa tıraşlanmış bir de keçi sakalı vardı. Dükten daha iri bir adam olmasına rağmen onun kadar zinde değildi.

“Ah, Stiev! Trampetleri duyduğumda senin geldiğini biliyordum, bu taraftan, bu taraftan, kral şimdi iniyor! Acele etmemiz lazım!”

“Ratcliffe.” dedi dük, başıyla ufak bir selam verdi. Hızını değiştirmede ancak adamın aceleci tavrı Owen’da daha hızlı yürüme isteği doğurdu.

Adam, Ratcliffe, yerinde duramayan bir tavırla ellerini ovuşturdu. “Fountain’a şükürler olsun, savaşı atlatmayı başardık.” dedi fısıldayarak. “Gerçi kesin olarak atlattığımıza dair şüphelerim de var. Bu Kiskaddon’ın veledi, ha?” Owen’a küçümseyen bir bakış attı ve âdeta melodik bir tonla pis pis sıırıttı. “En küçüğü seçilmiş. Sanki işe yarayacakmış gibi. Kral, tahmin edersin ki köpürüyor. Savaşta aldığı yaradan dolayı bacağı hâlâ acı veriyor. Doktorlar iyileştiğini söylüyor fakat

biliyorsun yerinde duramıyor ki! Keşke onu dolanıp durmamaya ikna edebilsek de düzgünce dinlenebilse. Westmarch'dan ne havadisler var?”

Horwath'ın ifadesi yürüdükleri sürece hiç değişmedi. “Kral'a anlatacağım.” dedi uzatmadan. Ratcliffe'in kaşları çatıldı, burundan soluyordu.

“Sen bilirsin. Sen sırlarını kendine saklayadır. Kral, beni casusluk yapacak daha çok adam toplamakla görevlendirdi. Fırınının karısı kahvaltı sofrasında kraldan şikâyet etse akşam olmadan benim haberim olacak. Hah, işte geldik.” Büyük salona girerlerken görkemli bir el hareketi yaptı.

Önlerine açılan devasa alana girer girmez Owen halının ucuna takıldı ve kendini toparlamak zorunda kaldı. Duvarda direklerde asılı duran kocaman flamalara, ahşap kafes işiyle desteklenen dev avizeye ve duvarlarda yükseğe yerleştirilmiş gri pencerelere baktı. İçeriye hafif bir ışık süzülüyordu fakat sıcaklık ya da rahatlık sağlayacak kadar yeterli değildi. Birkaç hizmetli odada dolanıyor, yemek ve şarap taşıyordu. Tam ortada büyük bir ateş vardı. Tahtın bulunduğu platformun her bir köşesine yerleştirilmiş dört fiskiye ortama canlılık katıyordu ancak taht boştu.

“Kral nerede?” diye sordu Horwath.

“Geliyor dostum! Geliyor! Onun keyfini bekliyoruz, kendi keyfimizden değil.” Ratcliffe heyecandan âdeta sersemlemiş gibi davranıyordu, birazdan turta yemenin tadını çıkaracakmış gibiydi. Owen endişeli bir bakış attı ve Dük Horwath'ın pelesinin arkasına kendisini yarı saklandı. Çok geçmeden bir ses duyuldu. Bot sesleri geldi ama adımlar düzensizdi, hatta aksı-

yordu. Owen dükün arkasına daha da gizlendi, kapıyı tutan hizmetliyi izliyordu. Borazancı boruyu dudaklarına götürdü ve birkaç tiz tonda ses çıkardı. Ambion Tepesi Savaşı'nın galibi, Kral Severn Argentine'in gelişini duyuruyordu.

Ceredigion'ın dehşet uyandıran hükümdarını.

Salondaki herkes saygıyla ayağa kalktı.

Kralın büyük kardeşi Eredur, ölmeden önce, yakışıklı, yumuşak başlı bir adamdı. Güçlü ve cesaretliydi ayrıca eğer söylenenler doğruysa, bir kadının cazibesine çok çabuk kapılmış. İkisi şu an ölü olan, dört erkek kardeşin en büyüğüydü. Kral Severn ise en küçükleri ve yüzyıllardır hüküm sürmekte olan büyük bir hanenin son varisidir. Doğduğunda meşe kökü gibi iki büklümmüş. Güç ve cesaret konusunda abisine denktir, lakin ondaki yumuşak özelliklerin hiçbiri onda bulunmaz. Kralın dilinin hançerinden daha keskin olduğu söylenir. O kesğin tadına bakan biri olarak ben de aynı fikirdeyim.

- Dominic Mancini, Kingfountain Kutsal Ana Tapınağı Casusu

BÖLÜM ÜÇ

Kral Severn

Kralın aksayarak salona girmesiyle meşalenin titrek ışığı-nı bir gölge böldü geçti. Owen'ın ilk gördüğü bu yerde-ki gölgeydi, korkusu gittikçe arttığından gözleri dört açılmıştı. Demek ki onu Kingfountain'a çağıran bu adamdı. Herkesin korktuğu kral buydu.

Kral Severn ayağını sürüyerek ilerledi, öfkeden ya da acıdan ya da her ikisinin birleşimi yüzünden yüzünü buruşturuyordu. Owen'ın ilk gözüne çarpan giysilerinin siyahlığı oldu. Uzun siyah botlarının üzerinde sıra sıra bir sürü toka vardı. Altın dikişli iki kurdele çobanpüskülü motifinin dikiş yerlerini belirginleştiriyordu. Kadife ve ipek çizgileri olan siyah deri ceket, ayağı aksadıkça hafifçe ses çıkaran siyah zincir yeleğini kısmen kapatıyordu. Uzun, altın yaka zinciri rütbesini belli ediyordu. Kollarında kalın, siyah deriden zırhlar vardı ve ellerini sımsıkı kenetleyerek yumruk yapmıştı, bir eli kemerine sıkıştırılmış

hançerinin kabzasını tutuyordu. Yürüdükçe ince siyah pelerini uçuşuyor, omurgasındaki ve omuzlarındaki çarpıklığı ortaya çıkarıyordu. Bu da yürüyüşünü dengesizleştiriyordu ancak o kadar hızlı yürüyordu ki bu şekilsizliğin hızını kesmesine fırsat bile vermiyordu.

Sanki ses kulaklarını tırmalamış gibi sert bir bakışla borazancıya el kaldırdı, sonra da atılğan, çarpık bir adımla tahtın olduğu yükseltiye çıktı ve tahtına çöktü.

Kralın kararlı oturuşu bir omzunun diğerinden daha yüksekte olduğu gerçeğinin kolayca gözden kaçmasına sebep olabiliyordu. Vücudunun duruşu, özellikle de dirseğini koyuş şekli ve çenesini başparmağı ve diğer parmaklarıyla kavrama şekli, âdeta durumunu gizliyordu. Uzun ve siyah saçları, üzerinde parıltılı incilerle süslü kraliyet armasının bulunduğu şapkasının altına sokuşturulmuştu, saçında tek bir gri tel bile yoktu. Nedense Owen gri saçlı ve sakallı bir kral görmeyi ummuştu ancak Severn'da bunların ikisi de yoktu. Yüzündeki her bir çizginin belirginleşmesine sebep olan o derin öfkesi olmasaydı kralın yüzü yakışıklı sayılabilirdi. Nefesini tutarak gaz çıkardı ve bakışlarını önünde toplananlarda gezdirdi.

"Majesteleri..." dedi Ratcliffe, abartılı bir hareket ve baş selamıyla.

Horwath da hafifçe eğildi ve başını öne eğdi.

"Dışarı!" diyerek ani bir parlama yapan kral, gümüş tepsiyle ona yaklaşan hizmetlileri hor gören bir tavır ve elinin tersiyle yolladı. Hizmetliler uzaklaşmaya başladılar ve salonu boşalttılar.

Kral gözlerini düke çevirdi ve adamın pelerininin arkasına korkup sinen Owen'ı ise çok daha sonra fark etti. O kara bakış-

lar Owen'a sabitlenince, çocuğun midesi alt üst oldu. Konuşamayacaktı. Çok korkmuştu.

"En küçüğünü göndermiş." dedi kral söylenerek. Alaycı bir tavırla dudak büktü. Kendi kendine homurdandı. "Şaşırdım. Pekâlâ, onlar hamlelerini yaptı. Şimdi benim sıram." Oturduğu yerde kıınıldı, hareket edince hissettiği acıdan gözlerini kıstı. Sol eliyle, hançeri kınının* yarısına kadar çekti ve sonra tekrar yerine yerleştirdi. Bu hareket Owen'ı ürküttü, her tekrarlayışında daha da ürküttü.

"Efendim, Horwath sizi yürürken gördüğüne bile şaşırdı." dedi Ratcliffe nazik bir şekilde. "Gördüğümüz kadarıyla yaralar hâlâ acı veriyor."

"Tahta pohpohlanmak için geçmedim." diyerek araya girdi kral. "Ambion Tepesi'nde az daha bacağımyı kaybediyordum, üstelik Kingfountain'a kadar sadece bu kollarla sürünerek geldim. O yüzden hemşirelere ihtiyacım yok. Gerçek adamlara ihtiyacım var. Bütün düşmanlarım yenik düştü. Biri hariç." Owen'a keskin, öfkeli bir bakış attı. Çocuk çılgın gibi göz kırpyordu, başına gelecekler için korkuyordu. "Senin adın ne, çocuk?"

Owen'ın ağzı açılmadı. Açılmayacağını biliyordu. Kralın önünde titreyerek dikiliyordu. Dili kupkuru olmuştu, zımpara gibiydi.

Kral, kerpetenle alınamayacak cevabı beklerken sıkıntıdan kaşlarını çatı. Owen'ın panikten başı dönmeye başladı. Korkudan bütün kasları kaskatı kesilmişti, bacakları da ağzı gibi işe yaramaz bir hâl almıştı.

* Bıçak, kılıç gibi kesici araçların kabına verilen isim.

“Oğlanın adı Owen.” dedi Horwath boğuk sesiyle. “Ayrıca Tatton Sarayı’ndan ayrıldığımızdan beri ağzından tek bir kelime duymadım.”

“Dilsiz mi?” dedi kral kasvetli bir kahkaha atarak. “Saraya iyi bir ilave olacak. Burası malum çok gürültülü...” Tahtında tekrar kıpırdandı. “Tatton Sarayı’nda havadisleri nasıl karşıladılar, Stiev?”

“Tahmin edebileceğiniz gibi mahvoldular.” dedi Horwath yavaşça.

Kral güldü. “Tahmin edebiliyorum.” Bakışlarını Owen’a çevirdi. “Baban bana olan sadakatini gösteremediğinden en büyük abin şeleden aşağıya yuvarlandı. Bu soylu dükün oğlu gibi onuruyla savaşa ölmedi.”

Ailesi Owen’a abisinin başına gelenleri anlatmıştı ve çocuk, Jorganon’un bağlandığı kayıkla şeleden aşağı düşüşünü düşününce ürpermişti. Çocuk bunu daha önce görmemiş olsa da krallıktaki idam şekli buydu. Ailenin geri kalanının başına da aynısının gelebileceğini düşünmek berbattı.

“Damadı.” diyerek bulunduğu yerden düzeltmede bulundu Ratcliffe.

Kral Ratcliffe’e ters bir bakış attı. “Böyle bir ayrımın benim için önemli olduğunu mu düşünüyorsun, Dickon? Kızının kocası Ambion Tepesi’nde öldü ve eve dönüp kızını ve torununu teselli etmek yerine bu veledin güvenliğini sağlamak için verilen görevi yerine getirdi. Görevi...” Boğuk bir sesle fısıldıyordu, işaret parmağını dimdik havaya kaldırmıştı. “Görevi her şeyin üstünde geliyordu. İşte bu yüzden ona güveniyorum, Ratcliffe. İşte bu yüzden ikinize güveniyorum. Savaştan bir gün önce

dükün eline geçen küçük dördüğü hatırlıyor musun? *Kuzey'in Stiev'i, olma çok cesaretli, kralın Severn'a gelince, çoktan bitti işi.* O not düşmanlarımızın biri tarafından, büyük ihtimalle bu veledin babası tarafından, dükün kafasını şüphe ve korkuyla karıştırmak için çadırına bırakıldı. Stiev'in ne yaptığını hatırlıyor musun, Dickon?”

Ratcliffe kollarını göğsünün üstünde bağladı, kızgın bakıyordu. “Efendim, o notu herhangi biri bırakmış olabilir. Hâlâ konuyu incelemeye...”

“Kimin yaptığı artık önemli mi, Dickon?” Kral köpürmüştü. “Tek bildiğim, senin casuslarından birinin yapmış olabileceği. Horwath o notu hemen bana verdi. Geldiği yerlerdeki, Kuzey'deki buzullar kadar vakurdu. Sonsuza dek yöneteceği yerler gibiydi. Görev. Sadakat. Bunlar altından daha değerli cevherlerdir.” Öne doğru eğildi ve parmaklarını hançerine doğru indirdi, aynı hareketi tekrarladı, kabzasından tutup kınının yarısına kadar çekti sonra yerine geri soktu. Her tekrarladığında Owen biraz daha ürküyordu.

“Ben de Ambion Tepesi'ndeydim.” dedi Ratcliffe, sesinden nağme yaptığı anlaşılıyordu. “Savaşın tam alevlendiği sırada tahtta gözü olanın kim olduğunu sizin için bulan benim casusumdu.”

Kralın yüzünde bir gülümseme belirdi. “O iyi hizmetini unutmayacağım, dostum. Sen de sadıksın, o yüzden Casus Teşkilatı'nı sana emanet ettim ancak aralarından bazılarının beni öldürmeye çalıştığını da unutmadım.” Gözlerini dikerek adama baktı. “Horwath her zaman vefalı oldu.”

Ratcliffe sinirden kıpkırmızı oldu. “Bunu yüzüme vurmazsınız, efendim, hiç adil değil! O zaman onları yöneten ben de-

ğıldım. Lord Chamberlain'in işiydi ayrıca suçundan dolayı onu şelaleden atarak hak ettiği cezayı verdiniz zaten."

"Onu o anlık öfkemle yaptım." diye cevapladı kral, oturduğu yerde arkasına yaslanmıştı. Kafasını salladı. "Sorgulamam gerekiyordu." Elini ceketinin önüne doğru yerleştirdi, kolundaki kolluklar meşalenin aleviyle parıldıyordu. "Ah, karanlık günlerdi. Her köşeden hain türüyordu. Abim Eredur zangırdayan tabakları bir arada tutuyordu. Fakat ölünce hepsi ortalığa saçıldı." Yüzü bir nebze yumuşamıştı, abisinin hatırası sanki ona hâlâ acı veriyordu. Çok geçmeden ifadesi sertleşti ve bakışları tekrar Owen'a kaydı.

"Sen benim rehinemsin." dedi acımasız bir tonla. "Sen ailenin iyi niyetinin teminatısın. Erkek kardeşin de senden önce rehineydi ve şimdi ölü. Annen eğer itaatsizliklerine karşılık bir çocuğa kıyamayacağını düşünüyorsa..." Sesi canlılığını yitirdi, sinirden neredeyse boğazı hırıliyordu. "O zaman krallarının kararlılığını ve sertliğini tam olarak anlamamış demektir. An itibarıyla sen benim korumamdasın, Owen Kiskaddon. Bunu canımın istediği gibi yapacağım. Sarayda kalacaksın." Ellerini açarak devasa salonu işaret etti. "Burası artık yeni evin. Dilek Çeşmesine bozuk para at da ailen sadakatini devam ettirsin." Yüzü zorla bastırmaya çalıştığı öfke yüzünden buruşmuştu. "Az daha babanın cezasını Ambion'da kesiyordum. Ama sabırlı olmayı öğreniyorum." kakhaha attı, ağzında kaba bir gülüş vardı. "Babanı deneyeceğime emin ol, evlat. Umarım senin hayatına abinin hayatına verdiğinden daha fazla önem veriyordur. Ratcliffe, oğlan senin gözetiminde. Ona bir oda ve dadı bul. Onu her sabah diğer çocuklarla birlikte kahvaltıda görmek istiyorum. Muhakkak!"

Owen'ın tedirginliği iyice artmıştı. O kadar çok korkmuştu ki kralın ağzından çıkan her şeyi anlamlandırmakta zorlanıyordu lakin açık olan bir şey vardı. Olaylar ailesinin ona söylediğinden daha karışıktı. Kralın onu kendi korumasında tutmak için çağırdığını söylemişlerdi. Ama şimdi görüyordu ki başka bir adama emanet ediliyor, çocuk sevmediği açıkça belli olan bir adama. Ona korkmaması gerektiğini çünkü sarayda birçok iyi insan olduğunu söylemişlerdi. Bu da bir diğer yalandı. Kafası karışmış ve korkmuştu, üstelik dayanabileceğinin ötesinde bir özlem duyuyordu evine.

“O... O şimdi benim başıma mı kaldı?” dedi Ratcliffe, açıkça hayal kırıklığı ve burukluk yaşıyordu. “Onu Horwath'a vereceğinizi düşünmüştüm!”

Kral tavana baktı, kirişlerin arasında sabır arıyor gibiydi. “O Kuzey dükü, Dickon! Damadı öldü ve gidip kızını ve torununu reselli etmesi gerekiyor. Savaş kazanıldı, adamım! Fakat barış içinde bir mevsim geçirmeden huzura erişemeyeceğim. Şu son iki yılda sıkıntı ve dert dışında başka hiçbir şey yaşamadım!” Sesi gümbür gümbür gelen bir fırtına gibiydi. Tahttan kalkmaya niyetlendi ancak anında geri çöktü. Büyük bir ihtimalle bacağı acı vermişti. “Sen Casus Teşkilatı'nı denetliyorsun. Oğlanı izleyecek bir adam bul, tek söylediğim bu.”

Ratcliffe'in yüzü sinirden morarmıştı ama hiçbir şey demedi. Kral yüzünü buruşturdu ve tahtına geri yaslandı, öfke ve duygu yoğunluğundan ağzını bıçak açmıyordu.

Büyük bir el Owen'ın omzuna dokundu. Çocuk kafasını kaldırdı ve elin kendisine bakan Horwath'a ait olduğunu gördü. Hiçbir şey dememişti ama yüzünde sempatik bir ifade vardı.

Ratcliffe hemen kendini topladı, gerçi hâlâ burnundan soluyordu. “Pekâlâ efendim, bebek için bir sütanne bulmama izin verin.” dedi alaycı bir edayla.

Owen bebek değildi ama korkudan gözlerinde yaşlar birikmişti, sessizce ağlamaya başladı. Daha Horwath’a yeni güvenmeye başlamıştı ki adam şimdi de Kuzey’e gidecekti. Artık Owen en çok korktuğu sabırsız, şamatacı bir tip olan Ratcliffe’in ellerine kalmıştı. Kendi ailesi, bir anda en yakın müttefiklerine bile saldırıda bulunabilen bir krala onu rehin vererek ondan vazgeçmişti.

“O ağlıyor mu?” Ratcliffe iğrenerek sordu. “Fıskiyelere göz yaşı desteği desene... Gözlerini kurula, çocuk. Gel... Kes şunu bir an önce!”

Yüreği paramparça olmuştu ve sarayın dışında coşmuş olan şelaleyi durduramayacağı gibi artık gözyaşlarını da durduramıyordu.

“Kes şunu!” dedi Ratcliffe, ileri adım atmıştı.

Bir kadın sesi tüm salonu deldi geçti. Yumuşak olmasına rağmen emrediciydi. “Asıl kesilmesi gereken, lordlarım, ortalıktaki bu bağrışma. Garibin ödünü kopardınız.”

Owen kadına bakmak için arkasını döndü ancak gözleri ağlamaktan o kadar şişmişti ki uzun sarı saçlarının dışında pek bir şey göremedi.

Kadın önünde eğildi ve dantel bir mendil çıkarıp Owen’ın gözlerini kurulamak için kullandı. Sonra Horwath’ın elini Owen’ın omzundan çekti ve onun elinin olduğu yere kendi küçük elini koydu. Kadının belirsiz resmi netleşti. Ortaya en

büyük ablası, Jessica'dan biraz daha küçük bir kız çıktı. Mavi çizgileri olan yeşil renkli gözleri vardı ve gördüğü en güzel yüze sahipti.

Ceredigion'daki bütün efsaneler arasında Fountain'ın Kutsal Anası en yaygın bilineniydi. Kız ona çok içten gülümsemişti, gözlerinde şefkat ve sıcaklık vardı. Kutsal Ana efsanesinin so-mut hâliydi. Bilgelğin, şefkatin ve varlığının gücüyle en sert şövalyeye bile diz çöktürebilen eksiksiz bir nezaket kadınıydı. Efsanede olduğu gibi, bu yeni gelen, daha saniyeler önce hid-detlenen o öfke fırtınasını tamamen dindirmişti.

“Amca!” dedi leydi, gözlerini tahttaki adama çevirmişti. “Lord Ratcliffe onun için gerekli düzenlemeleri yaparken ço-cuğun ballı kek yemesi için onu mutfığa götürebilir miyim? Müsaade ederseniz elbette...”

Owen krala bakınca kralın tavrındaki değişimle şaşkına uğ-radı. O öfke nöbeti geçmiş, gözlerinin çevresindeki gerginlik yeğenine bakınca yumuşamıştı. Eli hançerin kabzasındaydı an-cak hançer sımsıkı yerinde duruyordu. O sert kaşlarının çatık hâli yerini hafif bir tebessüme bırakmıştı. “Eğer sen öyle isti-yorsan, pekâlâ, Elyse.” dedi ve hareketiyle onayladığını ve her ikisinin de gidebileceğini gösterdi.

“Tut elimi.” dedi leydi, elini yavaşça ona doğru uzatmıştı. Owen aç gözlülükle elini kavradı ve parmaklarının yumuşaklığı hoşuna gitti. Elbisesi lavanta ve mavi renkte en parlak ipekten yapılmıştı, yanları olmayan beyaz cübbesi ve önünde altın ren-ginde ön dokuması vardı.

Owen düke baktı, ona teşekkür etmek istiyordu ancak hâlâ konuşamıyordu. Sessiz kalmak canını acıtıyordu. Dük Owen'ın

gözlerinin içine baktı, yaşlı adamın ifadesi bu kadar küçük bir çocuk için anlaşılmazdı.

Gür keçi sakalı ağzının hatlarını gizliyordu. Başı ile Owen'a bir kere daha onay verdi, kendisi de gidebileceğini söylüyor gibiydi. Owen pelerinin rahatlığından ayrıldı ve salondan çıkarırken kızı takip etti.

BÖLÜM DÖRT

Aşçı ve Kâhya

Saray mutfağı Owen'ın yüzüne bir gülümseme kondurdu, evden ayrıldığından beri bu bir ilkti. Tıpkı Tatton Sarayı'ndaki mutfak gibi canlı, kalabalık ve seyretmesi ilginçti. Üzerinde sosis halkalarının sallandığı şamdan kancaları vardı. Balık ve yeşillik kâseleriyle dolu masalar ve banklar vardı ayrıca bütün baharatların yığınlar hâlinde kümелendiğı kapalı bir alan da vardı. Tavanlar kemerliydi ve etrafa yayılmış sandalyeler, banklar ve masalar vardı. Her yerde bir içeri bir dışarı koşuşturan, şarap sürahileri, ekmek ve peynir taşıyan hizmetliler vardı. Zemin bile elmas şeklindeki çinileriyle ilginçti. Kapı önünde birikmiş, çatır çutur eden çam dalları vardı. Ancak içerideki zemin süpürülmüştü ve düzdü. Öyle ki Owen fayans taşlarını dizip yıkmak için mükemmel bir yer olduğunu düşündü.

“Sen gülüyorsun!” dedi Elyse, sesi keyifli çıkmıştı, elini kibarca sıktı. “Mutfağı seviyor musun?”

Hızlı bir şekilde başıyla onayladı, gözleri ahşap kürekle fırından üç somun ekmek çıkaran kadındaydı. Mutfak sarayın zemin katındaydı, bu nedenle orada burada muazzam kaleyi ayakta tutan kalın sütunlar vardı ama ışığı ve havaya içeri alması için açık duran uzun pencereleri de bulunuyordu. Ortama, büyük salondan farklı olarak, parlak ve neşeli bir hava katıyorlardı.

Elyse, onu hizmetlilerden ve yardımcılardan oluşan kalabalığa yönlendirdi. Fırınların yanında duran, ekmekleri küreğiyle tuğla masanın üzerine yerleştiren kadının yanına götürdü.

Kadın, bonesinin etrafından çıkmış kızıl saçlarıyla kısa boylu biriydi, üzerinde un olmuş bir önlük vardı. Yanağında küçük bir yarası vardı ama dönüp presesi görünce gözleri sevinçle parladı.

“Şükürler olsun, preses! Gün geçtikçe daha da güzelleşiyorsunuz. Vaktinde anneniz çok güzeldi, üstelik siz daha da parılayacaksınız. Şuna bakın, tam bir genç kadın olmuşsunuz. Eski aşcınıza sarılmak yok mu?”

Preses Elyse, aşçıdan çok daha uzun olmasına rağmen aşçı presese tüm şefkatiyle sarılmış sonra da Owen’ın yanına diz çökmüştü. Başını okşadı, bu hareket biraz onu gıdıkladı, sonra da elleriyle omuzlarını sıkıca tuttu, resmî bir ortamda onu takdim edecek gibiydi.

“Liona, bu Owen Kiskaddon. Sarayda misafir ve artık burada kalacak.”

Aşçının bakışları daha da canlandı. “Lord Jorganon’ın küçük kardeşi! Sen de çok büyümüşsün, genç adam!” dedi neşeli bir sesle, nazik bir şekilde çenesine dokunmuştu. “On yaşında olmalısın!”

Owen yanaklarının kızardığını hissetti ve başını hayır anlamında salladı. "Sadece sekiz yaşımdayım."

"Sekiz! İşte bu sürpriz oldu. Kesinlikle tahmin edemezdim. Ballı kek ister misiniz, Efendi Owen?"

Owen sırtıttı, temkinli bir şekilde başını salladı. Liona ona göz kırpıp onu takip etmesini söyledi. Toprak kavanozun kapağını kaldırdı ve içinden üzeri baskılı, yuvarlak, düz bir dilim çıkardı. Görkemli bir şekilde oğlana verdi, hemen ardından da ikinci bir dilimi prensese verdi, ona da göz kırpmayı ihmal etmedi.

Owen bir ısırtık aldı ve o anda bir dilim daha isteyeceğini anladı. Hamuru inceydi, dışı ise çıtır çıtırdı, ortasıysa sakız gibiydi. Bal, pekmez ve Owen'ın belirleyemediği ilginç bir lezzet vardı kekta. İştahla yedi, bir yandan da mutfaktaki koşuşturmayı izliyordu. Fıçı fıçı çorbalar, iri parça çiğ etler ve hizmetlilerin küçük parçalara doğradığı havuçlar, patatesler, soğanlar ve kabaklar.

"Anneniz kraliçe nasıllar?" Liona Elyse'e alçak sesle sordu.

"İyi, teşekkürler." dedi Elyse, yaşlı kadına kibarca gülümse-di. "Dün tapınakta gördüm."

Liona'nın yüzüne hüznün çöktü. "Kraliçeyi özledim." diyerek içini açtı. "Burası nasıl harikulade bir saraydı. Partiler, balolar ve bir sürü doğum günleri kutlanırdı. Kral Kuzey'den geldiğinden beri kalenin geri kalanı tam bir kasvet içinde. İşte o yüzden pencereleri kapatmayı reddediyorum. Daha çok ışığa ihtiyacımız var. Güneş olmayan yerde çiçekler bile soluyor."

Bu sözlerin üzerine Owen kendilerinden yüksekte olan en yakın pencereye baktı. Oradan kalenin ince, uzun kule uçlarından birini gördü. İnce kuleydi bu... Ona hançeri hatırlatan

kule. Kralın yattığı yerin orası olup olmadığını merak etti. Kendilerinden bu kadar yüksekte olan kulenin görüntüsü sırtından ter boşanmasına sebep oldu. Anlamadan ballı kekini bitirmişti.

“Nasıl güzel iştahın var senin böyle!” dedi Liona. Owen’dan çok da fazla uzun değildi ve kadının kısa olmasını sevmişti. Liona Owen’ın saçlarını okşadı. “Şuna bak, Owen. Saçındaki bu çizgi de ne? Un mu?” Saçının kenarındaki beyaz saç tutamına dokundu, Owen kendini geri çekti.

“Ben de fark ettim.” dedi prenses. “Sadece bir tutam... Kar gibi bembeyaz saç. Bana öyle geliyor ki saçları uzayınca zar zor fark edilecek.”

Owen üzerinde çok fazla düşünmemişti ama insanlar her zaman konuyla ilgili yorumda bulunurdu. Altı üstü saçtı. İlginç bir tutam olsa ne olurdu?

Prensas aşçının koluna dokundu. “Bir süre burada kalması sorun olur mu? Salona girdiğimde herkes bağırşıyordu ve çok korktuğunu söyleyebilirim.”

Aşçı başını salladı. “Böyle genç bir adamın önünde bağırmak, ha! Edepsizliğin daniskası! Owen, mutfağıma ne sıklıkla istersen gelebilirsin. Abin de buraya hep gelirdi. Olur da birisi seni azarlamaya kalkarsa işte o zaman önce ben onu azarlarım, isterse kral olsun! Kimse bir aşçıyı üzmemeye kalkmasın yoksa süt bile kesilir. Ne zaman korkarsan ya da yalnız hissedersen bu tarafa gel. Tamam mı Owen? Ara sıra bana arkadaşlık eder misin?”

Owen gülümsedi, etrafındaki kemerlere ve kancalara tutturulmuş sallanan tencerelere göz gezdirdi. “Burasını sevdim.” dedi çekingen bir tavırla, kralın öfkesinden uzakta burada çok daha rahat hissediyordu. Onunla tekrar karşılaşmak istemiyor-

du ancak her sabah kahvaltıyı onunla yapmak zorunda olduğunu biliyordu.

Prenses tekrar Owen'ın yanına diz çöktü. Bakışları ciddiydi fakat sanki önceden beri tanıyormuş gibi sevecen bir tavırla okşadı. "Liona, seninle ilgilenmek konusunda yardımcı olacak. Ben gidip Üstat Ratcliffe'i bulup sana bir bakıcı ayarlamasına yardım edeyim." Kolunu okşadı. "Ben sana göz kulak olacağım, Owen. Liona da olacak. Burada hâlâ birçok... Güvenilir insan var." Kelimeyi söylemeden önce tereddüt etmişti. Daha sonra doğruldu, elbisesi ışıktaki parıldıyordu ve ışık huzmesi altın sarısı saçlarını göz alıcı yapıyordu. Asıl kraliçe o gibi duruyordu.

"Teşekkürler." Kelimeyi ağzında gevelemişti, ona bakıyordu.

Liona havayı soludu. "Bir sonraki turun ekmekleri de neredeyse pişti. Kokusu her zaman burnuna gelir. Çocukla ben ilgilenirim, prenses. Korkmana gerek yok. Burada bir sürü insan var, ayakaltında olmayacaktır." Owen'a döndü. Kafasında bir şeyler vardı. "Kocam kalenin oduncusudur." dedi gizemli bir şekilde. "Dolaşılacak mekânların en iyilerini bilir ve tepelerde dolanırken bir arkadaş ona asla sıkıntı yaratmaz. Kralın ağaçlarından hangilerinin kalacağına ve hangisinin kesilip odun yapılacağına karar verir. Şimdi dışarıda koruluklarda dolanıyor, yoksa elinde bir sürahi birayla ayaklarını fıcının üstüne koymuş burada oturuyor olurdu. Ama mutfagım gördüğün gibi tertemizdir, o yüzden tozlu botlarını dışarıda bırakması gerektiğini bilir. Dur sana bir dilim daha ballı kek vereyim!" Owen'a tekrar göz kırptı ve hemen toprak çanağa gidip aynı işlemi tekrarladı. Fırındaki ekmekleri çıkarmak için başka bir kız geldi.

"Teşekkürler, Liona." dedi prenses.

“Majestelerinin ailesi için her zaman.” diyerek cevap verdi Liona, bakışları hüznü ve ciddiydi. Elyse’i tekrar kucakladı.

“Uygun bir bakıcı bulmak için bir gidip bakayım.” dedi prenses. Owen’ın saçını son bir kez daha karıştırdı.

Prenses mutfaktan çıkarken Owen arkasından özlemle baktı. Fakat o gider gitmez ifadesi özleminden kızgınlığa döndü. Owen’ın yüreği burkulmuştu. Yoksa hepsi numara mıydı?

“Ve işte geliyor.” dedi Liona puflayarak. “Yemeğin tadını kaçırmaya yeter de artar. Kralın kâhyası. Bay Berwick. O da Kuzey’den Owen. Oralı bazı adamlar güvenilmezdir. Lorda, babana, acıyorum. Gerçekten. Ben sözümü verdim ve tutacağım. Sana göz kulak olacağım, evlat. Burada, mutfakta yerin her zaman hazır.” Owen’a gülümsedi, onun moralini düzeltmeye çalışıyordu.

Botların sesi Owen’ın dikkatini dağıttı, ardından yaşlı, kırışık, kösele gibi bir adamın hızlı hızlı adım attığını fark etti, Liona’ya hırslayarak yaklaşıyordu. Bira göbeği ve kayış gibi kahverengi derisi olan uzun bir adamdı. Tepesi keldi ve benek benek lekeler vardı. Fakat kulaklarının ve boynunun çevresinde çelenk gibi duran gür, kıvrıkcık saçlara sahipti. Üzerinde domuz işareti olan siyah ve altın renkli kralın özel kâhya kıyafetini giyiyordu.

“Bak şuna.” dedi Liona’ya alaycı bir tavırla. “Tam yeme vakti böyle neye dikiliyon?” Owen koyu Kuzey aksanı olan insanları anlamakta hep çok zorlanmıştı. Kelimelerdeki tüm heceleri bir an önce söyleyip bitirme telaşındalarmış gibi geliyordu. “Efendinin bildircin yumurtalı turtası ne zamana hazır olacak? Yoksa daha başlamadın?”

“Liona’nın bakışları dondu kaldı. “Burnunu benim mutfağıma sokmaktan başka derdin yok mu senin, Berwick?”

“Çabucak olaydı da burnumu sokmayaydım. Efendi sabırlı adam deyil, hemi de tembelliğe hiç gelemmez.”

“Tembel olduğumu mu söylüyorsun?” diye sordu, sesi sertleşiyordu. “Bu boyutta bir sarayı doyurmanın ne kadar zaman aldığına dair bir fikrin var mı senin? Günde kaç somun ekmek yapıyoruz?”

“Beş yüz altı.” dedi dudağını bükerek ve parmaklarını şaklattı. “Un çuvallarının çetelesini tutuyom. Yumurtaları bile biliyom. Ben kralın kâhyasıyım, Kuzey’deki kalesini de ben idare ettim.”

“Hangisi bundan daha küçük, sana hatırlatmam gerekebilir, Berwick!”

Owen uzun boylu kâhyaya baktı. Garip bir koku aldı, lahaydı büyük ihtimalle. Bakışı yaşlı adamın dikkatini çekti.

“Bu küçük kimin eniği? Çalışmayan bir babanın hüzünlü vakası mı?”

“Dük Kiskaddon’ın oğlu.” dedi Liona, Owen’ı kendi önlüğüne doğru çekerken. “O bir enik değil, kaba adam, soylu bir kana sahip.”

Kâhya Owen’a şaşkınlıkla baktı. “Vay!” konuşurken ortalığa tükürük saçıyordu. “Kiskaddon’ın piçi! O zaman acıdım ona! Abisinin hayatı neticede nehirde son buldu.”

Liona kaşlarını çatı. “Kralın vesayetinde. Acınacak bir hâli yok”

Kâhya homurdandı. “Vesayetinde mi? Bence hiç de ööle deyil. Kralın rehinesi. Dük Horwath’la, kendisi saalam, düzgün bir lorddur, Kuzey’e dönerken biraz çene çaldıydık. Bu çocuun günleri sayılı, diyim sana.”

* Kedi ve köpek yavrusu.

Liona'nın ifadesi sertleştii, yüzü sarardı. "Şöyle konuşmayı kes hemen." dedi sinirli sinirli. Owen'ı en yakın sandığa oturtmak için hareket ettirdi ve hemen Berwick'e doğru yürüdü, kısık bir sesle onu azarlamaya başladı.

Owen küçük sandığın üstüne oturdu, mutfakta bulduğu neşe kaybolmaya başlamıştı. Kralın tehditleri midisini bulandırıyor-du. Her ne kadar mutfak rahat, sıcak ve muhteşem kokular barındırıyor olsa da gözünü pencerenin dışındaki hançer uçlu kaleden alamıyordu. Kral onu orada bile takip ediyor gibi hissettiriyordu.

"Hayır, aazından çıkana asıl sen dikat etçen, alçak!" dedi Berwick öfkeli öfkeli. "Efendim Kuzey'den yeni bi aşçı getirebilir, işte o zaman ne yapçan? Ama beni dikate alır ve dediyimi yaparsan senin için her bişi yolunda gider." Berwick Owen'a ters ters baktı, burnundan soluyordu, sanki çocuk çoktan ölü bir balığa dönmüş gibi başını salladı.

Kendisine döndüğünde Liona'nın gözlerinden alev fışkırıyordu. Bir hışım önündeki önlüğe parmaklarını kuruladı. Bir süre kendi kendine söylendi.

"Kralın yemeğini hazırlamam gerekiyor." dedi en sonunda, sesi alçak çıkıyordu. Owen, gözlerinin içine bakamadığını hissetti. "Önceden kalede koşuşturan daha çok çocuk vardı. Kral ve kraliçenin tahtta olduğu zamanlar farklıydı. Berwick gibi insanlar ağızlarından çıkana daha çok dikkat ederdi." Dudakları gerilmişti. "Berwick sırf bilseydi, ah bir bilseydi..." Çocuğa kaçamak bir bakış attı, sonra sesini daha da alçaltarak "Korkuyor musun Owen?" diye sordu.

Owen, Liona'ya baktı ve sessizce başını salladı.

Bir telaş başka bir masaya gitti, bir kâse un ve hazırda bekleyen diğer malzemeleri getirdi. Bir eliyle yumurtayı kırdı ve sarısını kâseye ayırdı. Sonra da güçlü parmaklarıyla karışımı yoğurmaya başladı. Owen, onun başka şeyler söylemek istediğini hissetti, bu yüzden konuşmasını bekledi.

Liona etrafına bakındı. Yakınında kimsenin olmadığından emin olmak istemişti. “Kocamla bazen kalenin zemin katında yürüyüşe çıkarız.” dedi yumuşak bir tonla, âdeta fısıldıyordu. “O orayı iyi bilir. Her zaman açık olan bir hizmetli kapısı vardır. Ama her zaman.” Tekrar etrafına bakındı, devam ettiğinde sesi daha da kısık çıkıyordu. “Owen, ailen seni buraya ölüme terk etmek için göndermedi. Arkadaşların var. Prenses gibi, benim gibi. Prensesin annesi Kutsal Ana Tapınağı’nda kalıyor. Kocasının kardeşi tahtı ele geçirdiğinden beri, yani iki yıldır orada kalıyor. Belki o sana yardım eder Owen. Tapınağın nerede olduğunu biliyor musun?”

Owen yüzüne baktı, kalbi daha hızlı atıyordu. “Buraya gelirken... Oradan geçtik.”

“Öyle mi?” dedi hamuru yoğururken, Berwick’i boğazlamaya çalışıyor gibiydi âdeta. “Eğer o tapınağa gidersen seni oradan kral bile çıkaramaz. Orada güvende olursun.” Tekrar kalabalık mutfığa göz attı, endişeli bir şekilde etrafı taradı. “Eğer cesur bir çocuksan tabii.”

Küçük bir umut filizlendi içinde. “Cesurum.” dedi fısıltıyla, yüzüne bakmakta zorlanıyordu. Ona baktığında ise tekrar bıçak gibi yükselen kale ucunu gördü pencereden.

Ben Ceredigion'ın yabancısıyım, o yüzden bu siyasi entrikaları ve husumeti ilk başta âdeta anlamsız bulmuştum. Bu nedenle size özetlememe izin verin. Bu krallığa hâkim haneler, birbirinden aşırı derecede nefret eden bir ailenin üyelerine benzetilebilir. Bu kindarlık hükümdarlığın kuruluşuna kadar uzanır. Aşağı yukarı üç yüz yıl öncesine. Bu aile üyeleri birbirleriyle savaşta âdeta sanat icra etmekte. Kral Severn'in düşmanlarının tamamı şu an mezarlarında ya da şöyle demek lazım, bütün erkek düşmanları mezarlarında. Ancak krala karşı tapınakta hâlâ oyun peşinde olan, ölen kardeşinin dul karısıyla arası hâlâ açık. Ama benim değerlendirmelerime göre gücü ve bir zamanlar sahip olduğu güzelliği artık kayboluyor. Ben oyunu eğri kraldan yana kullanıyorum. Yeğeni prenses Elyse'den hoşlandığına dair dedikodular dolaşıyor. Bu, zaten dul kraliçe tarafından ortaya atılan alçak bir dedikodu. Kulak asmaya gerek yok.

- Dominic Mancini, Kingfountain Kutsal Ana Tapınağı Casusu

BÖLÜM BEŞ

Hayaletler

Owen'ı erkek kardeşinin boş odasına yerleştirdiler, Owen orada hiç uyuyamayacağını anlamıştı. Odayla ilgili her şey, kokusu bile, garip ve rahatsız ediciydi. Seslere, özellikle de tanıdık olmayanlara karşı her zaman hassas olmuştu. Üstelik saray ses doluydu. Gıcırdayan tahtalar, botların taşlarda çıkardığı sesler, uzaktan gelen mırıldanmalar, kapı kilitlerindeki anahtarların şangırtısı... Kapısının dışında her daim bir kargaşa oluyordu. Bu yüzden de Owen küçük, ahşap, palet yatağında oturuyor, perdeleri sonuna kadar açıp ay ışığının pencereden içeri dolmasına fırsat veriyordu. Oturup aya bakarken çıldırmış kalp atışlarını sakinleştirmeye ve iyice azmış olan berbat ev özlemini bastırmaya çalışıyordu.

O gece birkaç karar aldı. Aya söz verdi. Yetişkinlerin dünyasının kendisinininkinden çok farklı olduğunu biliyordu. Anlayamadığı sebeplerden dolayı ailesi onu terk etmişti. Çocukların-

dan birini seçmeye zorlandıklarına dair içinde belli belirsiz bir his vardı. Onlar da onu seçmişti.

Karanlıkta, bu farkındalıkla birlikte üşüşen hislerle mücadele ediyordu. Gözünden yaşlar boşandı. Fakat bunlar üzüntüden akan yaşlar değildi. Kızgınlıktan da akılmıyordu. Hayal kırıklığıydı. Nihayet tüm yaşlar dökülünce dişlerini sıktı ve ailesinin onu kurtarmayacağı gerçeğiyle yüzleşti. Eğer kalede kalır da kendini kurtarmak için hiçbir şey yapmazsa büyük bir ihtimalle hayatta kalamayacağına dair bir hisse kapıldı. Bu yüzden hikâyenin sonunu değiştirecek, nehirde sonlanmayacak bir yol bulmak zorundaydı.

Ailenin en küçüğü olduğundan, Owen şu kısa hayatında bazı basit gerçekleri öğrenmişti. Tatton Sarayı'nda hem yaş olarak hem de cüsse olarak en küçük o olduğundan etrafındaki yetişkinler onun güçsüz olduğunu ve tek başına işini hallede-meyeceğini düşünürdü. Sürekli ona yardım teklif ederlerdi. Bu da Owen'ı çok kızdırır ve yapabildiğini kanıtlama konusunda onu daha da hırslandırır. Önerilerinin ve fikirlerinin ciddiye alınmamasından nefret ederdi, hele de kendine has konuşmaları ebeveynlerinin ya da diğer kardeşlerinin ona gülmesine sebep olduğunda öfkelenirdi.

Owen en küçük olmanın belli bir gücü olduğunu öğrenmişti. İstediklerini elde etmede bağırıp çağırıp tepinmenin gücünü öğrenen, dediğim dedik bir çocuktur. Elbette bu taktiği mantıklı bir şekilde kullanırdı çünkü normalde tatlı dilli ve kibar biriydi.

Ayrıca, büyüklerin ona sırnaştığı da Owen'ın dikkatinden kaçmadı, özellikle de ablalarının. Sevimli, sevecen, hemen sa-

rılan ve gülücük dağıtan biri olmayı da öğrendi. Üstelik küçük öpücükler ona güzel ikramlıklar, hikâyeler ve özel ilgi sağlıyordu. Sessiz olmakla da, özellikle geceleri, geç vakitlere kadar ayakta kalabiliyordu. Çünkü orada olduğunu unutuyorlardı.

Güç. Diğerlerinin sana nasıl davranacağını kontrol edebilmenin kendine has bir gücü vardı. Bu Owen'a en sevdiği, saatlerce vakit geçirebildiği meşgalesini hatırlattı, küçük fayans taşlarını sıra hâlinde dizip sonra da onları devirmeyi.

Kardeşlerinden birini bunu yaparken bir kez görmüştü. Belki de Owen daha bir bebekti ve taşların düşüşü onu güldürmüştü. Geçmişe ait hatırladığı ilk anılarından biriydi bu. Kısa bir süre içinde taşları istiflemeye başladı ve tek bir fayans taşıyla diğer bütün taşları devirmenin yaşattığı o muhteşem heyecanı keşfetti. Büyüdükçe taşları sıralayarak oluşturduğu şekiller daha karmaşık bir hâl aldı. Girintili çıkıntılı dizmeye başladı. Bazen engel olarak farklı nesneler de kullanıyordu ve hazırladığı yapının yüksekliğini değiştiriyordu. Bazen taşlardan kuleler inşa ediyor ve çökmelerini sağlıyordu.

Birisinin kazayla ya da kasıtlı taşlarını devirmesi kadar onu sinirlendiren başka bir şey yoktu. Kendisi yaptığında bile öfkeden deliye dönüyordu. Taşları üst üste yığmak, tam olarak hayalinde canlandırdığı yerlere yerleştirmek sıkıntılarını gidermesine yardımcı oluyordu.

O gece Owen iki karar aldı. İlk olarak gümüş renkli aya söyledi. "Buradan kaçacağım." Yemin etti. Ailesinin ne yaptığı ya da yapmadığı önemli değildi, onu dehşete düşüren kralın elinden kaçmak için bir yol bulana kadar pes etmeyecekti. Kalenin hayaletleri arasına katılmayacaktı.

Verdiği ikinci karar ise kaçmak için bir yol bulana kadar kaledeki hayatını katlanılabilir hâle getirmektir. Bu nedenle bir kutu fayans taşına ihtiyacı vardı.

Şu ana kadar gördüğü mekânların içinde en çok sevdiği yer mutfaktı. Parlak ve neşeliydi. Liona yardım edecek türde birisiydi, biliyordu. Ondan taş ve mutfağın bir köşesinde onları dizmek için izin isteyecekti.

O kadar heyecanlıydı ki ay gözden kaybolup gökyüzü aydınlanmaya başlayana kadar kıpırdandı durdu. Aşçılar mutfığa erken girmişti. Owen'ın kralla kahvaltı yapması gerekiyorsa en azından sonrasını heyecanla bekleyecek bir şeyleri olsun istedi.

Hâlâ üzerinde duran seyahat esnasında giydiği buruşuk giysilerle kendi başına mutfağın yolunu tuttu, gölgelerin arasından sessizce sıvışıyordu. Yolunu kolaylıkla buldu, hafızası kadar burnu da ona yol gösteriyordu. Hâlâ çok erkendi ve mutfakta sadece Liona ve kocası olduğunu tahmin ettiği bir adam vardı.

“Şuna bak sen, daha horoz ötmeden buradasın.” dedi neşeli bir sesle Liona. Fountain seni korusun, evlat. Yoksa acıktın mı?”

Owen adama baktı, ürkeklikten birden yüzü düştü. Yabancılar onda her zaman aynı etkiyi yaratıyordu. Konuşmak için dili yeterince çözülmediğinde kendine sinirleniyordu. Kızıl saçları ve arasında grileri olan sakalları vardı. Ağaç reçinesiyle lekelenmiş deri bir kıyafet vardı üzerinde. Kancayla tutturulmuş, parıldayan bir oduncu baltası kemerinden sarkıyordu.

Liona tereddüt ettiğini hissetti ve adamın omzuna dokundu. “Drew, bu Owen. Sana bahsetmiştim.”

Oduncu gözünde parıltı, yüzünde çekingen bir gülümsemeyle Owen'a baktı. Başıyla selamladı ve yere çöktü. "Dükün oğlusun sen." dedi neşeli ve yumuşak bir ses tonuyla. "Damarlarındaki kan asil, bunu görebiliyorum. Abilerine benziyorsun. Benim adım Andrew ama millet bana Drew der. Günaydın, Owen."

Owen bu selamlamaya karşılık vermek istedi. Adam dost canlısı ve ılımlıydı. Ama Owen hâlâ ağzını açamıyordu.

"Drew, ateşin başına." dedi Liona, çabuk çabuk ellerini ısıtıyordu. "Owen, bu sabah kralla birlikte yiyeceksin, o yüzden iştahını kapatmasam iyi olur. Ancak kimse benim mutfığımdan aç çıkamaz. Dünden kalan ekmek vardı."

Owen sırtıttı, böyle bir dost bulmaktan hoşnuttu.

Kendisine küçük bir tabak hazırlamasını izlemek için sessizce banka geri kaydı, Drew da külleri canlandırmaya çalışıyordu. Owen daha önce de bunu yapan adamlar görmüştü ve kül yığınının, sürekli üflendiği takdirde, yeni bir alevle dönüşebildiğini görmek onu etkiliyordu. Drew üflemeye devam ederken Owen ona baktı ve canlanan alevin çıtırtısı kulaklarına gelince irkildi. Bunun nasıl yapıldığını öğrenmek istedi. Yapabileceğini düşündü ama emin olmak için ertesi gün gelip izlemeye devam etmeye karar verdi. Daha sonra kendisi deneyecekti.

Liona tabağı verdikten sonra saçlarını karıştırdı. İştahla yedi Owen, sabah kahvaltısını hazırlamak için gelmeye başlayan hizmetlileri izliyordu.

"Liona?" dedi alçak bir sesle. Çok alçaktı. Liona onu duymadı.

“Çocuk sana sesleniyor.” dedi Drew kibarca, fırınların başından kalkmıştı.

Liona yaklaştığında elleri hamurluydu. “Ne oldu?”

Owen dudaklarını yaladı, Drew’un onu fark etmiş olması memnun etmişti. Her ne kadar utangaçlıktan dili hâlâ bir nebze tutuk olsa da, fayans taşlarını almakta kararlıydı. “Bir kutu... Bir kutu fayans taşı var mı?” diye sordu, yalvaran gözlerle bakıyordu. “Oynayabileceğim.”

Liona şaşkın bir şekilde baktı Owen’a. “Fayans?”

“Bunlar gibi.” dedi Owen, ayakkabısını yere vuruyordu. “Küçük olanlarından... Bunlar gibi. Bunlarla oynamayı seviyorum.”

Drew garip bir bakış attı, sonra “Olduğunu düşünüyorum.” dedi. Liona’nın mutfaktaki işlerle ilgili talimatları vermesi gerekiyordu, bu yüzden kocasından onları almasını istedi. Çok zaman geçmeden, içinde azımsanmayacak miktarda taşın olduğu tahta bir kutuyla geri döndü. Bazıları yontulmuş ve zarar görmüştü ayrıca çok farklı renk ve boyuttaydılar. Drew ona kutuyu verince Owen’ın sevinçten gözleri büyüdü.

“Koruluğa gidiyorum.” dedi kibar bir sesle. “Belki daha sonra bana katılmak istersin, sana zemin katı gösteririm.”

Owen başını kaldırıp baktı, istekli bir şekilde başıyla onayladı. Dili hâlâ çözülmemişti. Fayans taşları için teşekkür etmek istedi ama benzer bir tıkanma hissi konuşma yeteneğini elinden almıştı. Kucağındaki kutuya indirdi bakışlarını, sözcüklerin çıkması için zorluyordu. Yapabildiği en iyi şey başını bir kere aşağı yukarı sallamak oldu.

Drew ona gülümsedi ve yoluna devam etti. Owen bir anlığına yumruğunu sıktı, konuşamadığı için kendine sinirlenmişti. Ancak kucağındaki muhteşem kutu öyle cezbediciydi ki yumruğunu sıkmaya devam edemedi. Tabağında kalanları da öylece bırakıp kutuyu aldı ve mutfakta kimsenin kıpırdanmadığı bir köşeye götürdü. Taşları hızlıca boyutuna, şekline ve rengine göre ayırdı ve ardından sıraya dizdi.

İlkini konumlandırdıktan sonra akli, sanki yaydan fırlayan bir ok gibi uçtu gitti. Parçaları yerlerinden çıkartmak ve yere koymak o kadar tanıdıktı ki otomatik yapıyordu her şeyi ve yerde yaptığı deseni gözleri görmüyordu. Zihninde ailesinin yanından ayrıldığından beri öğrendiği detayları tartıyordu. Tanıştığı farklı insanlar zihnine aynı anda gelmeye başlamıştı ve zihninde yer etmeye başladıkça her birisine karşı hissettiği değişik duygular olduğunu fark etti. Kraldan korkuyordu. Dük Horwath'a saygı duyuyordu. Ratcliffe'ten nefret ediyordu. Prenses Elyse'e hayranlık besliyordu. Liona ve Drew onun yeni ailesi gibi olmuştu. Berwick ise sinir bozucuydu.

Owen konuşulan bir sürü şey duymuştu, bunların bazılarını ise anlamamıştı. Anladığı şey, eğer ailesi sadık olduğunu kanıtlayamazsa kralın onu öldüreceğiydi. Kingfountain'da kaldığı her gün tehlikeyi sadece artıracaktı. Eğer Kutsal Ana Tapınağı'na ulaşmayı başarırsa kralın abisinin karısı onu koruyabilirdi. Prenses Elyse'in annesiydi ve Kral Severn tahtı abisinin varislerinden zorla almadan önce yani iki yıl öncesine kadar kraliçeydi. Prenslar ölmüştü. Owen'ın da aynı kaderi paylaşma riski vardı. Çözüm açık duruyordu: Kralın adamlarına yakalanmadan saraydan kaçmak ve Kutsal Ana Tapı-

nağı'na ulaşmak için bir yol bulması gerekiyordu. Ama bunu nasıl ayarlayacaktı? Ne yapması gerekiyordu? Zemin katı bilmesi gerekiyordu. Drew zemini biliyordu. Hatta Drew ona yürüyüş teklif etmişti.

Owen yere son fayansı koydu. Dizinden başlayıp etrafında defalarca dolanan taştan bir spiralin ortasında oturuyordu. Kaç tane yerleştirmişti? Yüz? Hatırlamıyordu.

Owen mutfağın garip bir şekilde sessiz olduğunu fark etti. Omzunun üzerinden baktı ve Liona'yı ve diğerlerini kendine bakarken gördü, yaptığı şey karşısında donup kalmışlardı. Liona'ya küçük bir gülümseme fırlattı ve dizine en yakın taşı devirdi.

Fayanslar birbirine hafifçe ve hızla değip daireler çizerek devrilirken aşçı şaşkırdı kaldı. En sonuncusunun devrilmesi sadece saniyeler almıştı.

"Pekâlâ." dedi Liona şaşkınlıkla. Bir kez daha doğdum. Bu, bir çocuğu yaparken gördüğüm en ilgi çekici şeydi."

Owen, mutfaktaki yardımcıların bakışları altında baskı hissetti ve övgüler yüzünü kızarttı. Tam o esnada, telaşlı genç bir kadın mutfığa âdeta uçarak girdi, koştukça uzun, siyah saçları arkasında uçuşuyordu.

"Küçük bir çocuk gören oldu mu? Dükün oğlu? Kayıp. Onu hiç..." Soluk soluğa kalmıştı fakat birkaç parmak onun olduğu yönü işaret edince bir oh çekti. Bu gelen Monah Stirling'di, dün akşam tanıştığı genç bakıcısıydı. "Buradasın! Owen! Kralın kahvaltısına! Hızlan!"

Sözler herkese görevlerini hatırlatmış gibiydi. Liona, emirler yağdırmaya, hizmetliler de mutfakta aceleyle koşuşturmaya başladı.

Owen çarçabuk kutuya fayansları doldurmaya başladı ama Monah elini kaptı ve bitirmesine fırsat vermeden, onu kuledeki odasına götürmek için tüm gücüyle çekiştirdi.

“Zaman yok! Giyinip hazırlanman lazım. Gel benimle! Lord Ratcliffe sinirli!”

Her krallıkta insanları zehirleyenlere karşı bir korku vardır, özellikle de bu krallıkta. Bir sonraki yudumunun ya da ağzına attığı lokmanın belki de son olabileceğinden korkarak yaşamak bir adamı ne hâle getirir bir düşünün. Kralın kardeşi aniden öldü, herkesi şoka soktu. Diyelim ki öyle, zaten o zamanlarda ziyafet eğlencelerinin kontrolden çıktığını ve yiyecek ve içecek tüketiminin de de Kral Eredur'un pisboğaz olduğunu söylemişlerdi. Kesin ona hizmet etmekten büyük zevk duyardım! Fakat ani ölümü insanın aklına zehirlenmiş olabileceğini getiriyor. Soru şu: Öyle bir durumda kralı kim zehirlerdi?

- Dominic Mancini, Kingfountain Kutsal Ana Tapınağı Casusu

BÖLÜM ALTI

Dickon Ratcliffe

Monah Stirling, Owen'ın üstünü değiştirmesine yardım ederken pek kibar değildi. Bir mendili diliyle ıslattı ve yanağındaki lekeyi ovaladı, sonra da kontrol etmek için bir adım geriye gitti. “Banyo yapmaya şimdi vaktimiz yok fakat bugün daha sonra yapacaksın. Mutfakta ne yapıyordun?”

Owen konuşmadan ona bakıyordu. Ratcliffe'le ve kralla tekrar görüşme düşüncesi birden karnını ağrıttı. Kralla kahvaltı yapmak istemiyordu.

Monah parmaklarını, Owen'ın darmadağınık, kahverengi saçlarının arasına soktu ve kaşlarını çatı. “Saçların nasıl da asi böyle. Bu açık renkli leke de ne?” Beyaz saç tutamını incelemeye koyuldu ancak Owen omuz silkerek kendini geri çekti.

“Öyle omuz silkme falan yok, seni küçük velet.” diyerek azarladı, sonra da elinden kavrayarak odasından çıkardı ve kordondan aşağıya, büyük salona doğru çekiştirdi. O esnada kale hiz-

metlilerle doluydu. Sürahileri, taze çiçeklerle dolu vazoları, rulo yapılmış hasır halıları, ayaklı kapları ve gümüş yemek takımlarını tutan kadın ve erkekler vardı. Koridordaki meşaleler Owen geçtikçe pır pır ediyor, yerde uzun ve keskin gölgeler oluşturunuyordu. Büyük salona vardıklarında Ratcliffe bir o tarafa bir bu tarafa yürüyüp duruyordu, her ne kadar kaşları onaylamayan bir ifadeyle çatılmış olsa da Owen'ı gördüğü için rahatlamış görünüyordu.

"İşte geldi!" dedi Ratcliffe, üzerindeki sıkıntıyı atmıştı. "Kaleden sıvıştın zannettim, evlat." Süslü yakasını çekiştiriyordu. "Banyoda ya da sahilde yüzmeyi tercih ederim, şelaleden aşağıya yüzmeyi değil, ona göre."

Ama kaleden sıvışmak planlarımla arasında, diye düşündü Owen, bir yandan da ilerlemeye devam eden uzun adama bakıyordu. Owen, salona kurulmuş olan ahşap ayaklı masalara göz attı. Yiyecek tepsileriyle doldurulmuşlardı. Altın gibi kızarmış, hoş kokulu somunlar, tepsi tepsi fûme edilmiş somonlar ve keskin kokulu çeşit çeşit peynirler. Arapsacı olmuş üzümber gümüş bir tabağın içine yerleştirilmişti.

Owen etrafta hiç sandalye olmadığını ve aynı zamanda tek "misafirin" o olmadığını fark etti. Çoğunluğu gençlerden oluşuyordu, birçok çocuk vardı ve hepsi kralın sarayının bir parçasıydı. Onlar da acaba onun gibi rehine miydi? Hiçbirini tanıımıyordu ve ne beklemesi gerektiğinden emin olamıyordu. Hizmetlilerin hepsi etrafta fır dönüyordu.

"Mutfaktaydı." diye açıklama yaptı Monah yorgun bir şekilde. "Onu buldum."

"Onu bir kez daha kaybetmiyorsun, anladın mı?" Ratcliffe kızı azarlamıştı. Toplananların yüzlerini incelerken ellerini

ovuşturdu. Owen'a keskin bir bakış fırlattı. "Zamanında burada oluyorsun." dedi çatık kaşlarla. "Kral meşgul bir adam ve aptalları bekleyip duramaz. Yoksa sen de aptal, küçük bir Lord Kiskaddon mısın? Ha?"

Owen hayır anlamında başını salladı ama konuşmadı.

"Olup olmadığını göreceğiz. Ah, kral!"

Korkudan Owen'ın midesi düğümlendi ve biraz da sersemlemiş hissediyordu. Çok geçmeden yan kapılardan biri açıldı ve kral Prenses Elyse ile kol kola içeri girdi, belli ki bir muhabbetin ortasındaydılar. "Hayır, uygun olmayacaktır." dedi kral onaylamayan bir ses tonuyla. "Sen krallığın prensesisin. O ise dükün tek oğlu. Siz kuzensiniz bir nevi ama rehinelerime bakmana asla izin veremem."

Kralın bakışları odada toplanan genç insanların üzerinde dolandı, Owen'a gelene kadar da durmadı.

"Kayıp bulunmuş demek ki?" diye sordu dudağını bükerek.

Ratcliffe sarsılmış görünüyordu. "Lordum." diyebilirdi titrek bir sesle, "O... O... Neredeydi Leydi Stirling?"

"Mutfakta oynuyordu." dedi Monah, endişeliydi, hem cayır cayır yanıyor hem de reverans yapıyordu.

Kral, Elyse'in koluna dokundu. "Gördün mü? Çocuk sağlam. Boşuna endişelendin." Sonra da bakışlarını Owen'a çevirdi, gözlerinden öfke fışkırıyordu. "Yeğenimi kaygılandırdın, çocuk. Senin için üzüldü."

"Amca, sorun değil." dedi kız, çoban değneği gibi koluna geçirdiği koluna dokunarak. "Ben sadece ona bakmaya yardımcı olmayı teklif ediyordum. Benim için bir engel olmayacak, gerçekten."

Kral gözlerini Owen'a dikti. Korku midesine kök salmıştı ve bacaklarına doğru ilerliyordu. Artık bacaklarını da güçsüz hissetmeye başlamıştı. "Sen bakıcı değilsin, Elyse." dedi kral, yumuşak bir ses tonuyla.

"Neyim o zaman?" diye sordu anlamlı bir şekilde. "Prenses de değilim. Kendi rüzgârıyla savrulan çekici bir kadınıym. Misafirleriniz aç, lordum." Dirseğiyle hafifçe dürttü.

Kral nazikçe Elyse'i selamladı ve yemeye başlayabileceklerini işaret etti. Owen yavaşça ahşap ayaklı masalardan birine yaklaştı, gözlerini prenses ve kraldan ayırmıyordu. Ne olacağını merak ediyordu, üstelik daha önce Liona ona yiyecek bir şeyler verdiği için de aç değildi. Gençler kendi aralarında sohbet etmeye başlamıştı, kimisi ekmek dilimlerinden, kimisi de masadaki peynirden biraz alıyordu ancak endişeli ve kaygılı yemek yiyorlardı. Bazıları bir ya da iki ısırığı zoraki almıştı.

Owen'ın daha sonradan dikkatini çeken şey onu şaşırtmıştı. Kral misafirler arasında dolanıyor, onlar masalardan yiyeceklerden alırken onların yüzlerini seyrediyordu. Yiyeceklerini çiğnemelerini izliyor, ara sıra da daha önceden yarılanmış tepsiden bir şeyler almak için uzanıyordu. Kral kendisi yemeden önce diğerlerinin yemesini izliyordu. Bu bir kral için normal bir davranış mıydı? Elbette en iyi yiyecekleri kendine saklaması onun hakkıydı.

Owen'ın zihni makara gibi sarıyordu. Kralı tam olarak anlamamıştı.

Bir süre sonra kral fazla sulandırılmış şarap sürahisinden kendine bir fincan döktü. Salonda toplanmış olan insanların

arasına doğru yavaşça ilerledi, gizli bir şakanın tadını çıkarıyormuş gibi meraklı gözlerle misafirlerini gözlemliyordu.

Kral, Owen'ın kendisine baktığını fark etti ve ona doğru yol almaya başladı. İçgüdüsel olarak Owen da geri gidiyor, aralarındaki mesafeyi korumaya çalışıyordu. Gözleri birbirine kitlenmişti. Kralın gözleri gri renkliydi ve mavi çizgileri vardı. Yanakları sabah tıraşından dolayı hâlâ parlıyordu, uzun siyah saç derli topluydu ve omuzlarına dökülüyordu. Sivri burnu ve çıkık elmacıkları vardı, dalgın görünüyordu.

Owen masanın etrafında dolandı ve masayı ikisinin arasına konumlandırdı. Kalbinin gümbürtüsü kulaklarında çınlıyordu. Kral bir gün önce kafasında olan kadife başlığını takmamıştı, küçük bir detaydı aslında ancak Owen neden buna takıldığını bilmiyordu.

Severn yaklaşmaya devam etti âdeta bir yılan gibi sürünerek ilerliyordu. Pırıl pırıl, saf altın zincirden örülme zırhı meşale ışığında ışıldıyordu.

Ratcliffe kralın dibine kadar yaklaştı ve avucunun içine hafifçe öksürdü. "Lordum, biraz konuşabilir miyiz?"

"Ne var?" diye sordu kral terslercesine, gözlerini Owen'dan ayırmıyordu.

"Çocuğun kayıp olduğunu nereden biliyordunuz? Casuslardan biri mi söyledi. Endişelenmenizi gerektiren bir durum yoktu, lordum."

Kral Ratcliffe'e azarlayan bir bakış atmak için gözlerini Owen'dan ayırdı. "Buna endişelenmeli miydim? Kale koridor ve kulelerden oluşan labirent gibi bir yer. Çocuğun kaybolması şaşılacak bir şey değil. Beni asıl şaşırtan iyi takip ediliyor olmaması."

Ratcliffe öfkeden kıpkırmızı oldu. “Benim bölümümdeki odalardan birinde uyumasını tercih edebilirsiniz böylece günün her anı gözüm üstünde olurdu.”

“Öyle bir şey olmayacak, Dickon. Daha önce dediğim gibi tek isteğim çocuğa göz kulak olman. Bu konuda sana güveniyorum. Beni hayal kırıklığına uğratma.”

Ratcliffe kaşlarını çattı, başıyla onaylayıp oradan uzaklaştı.

Kral Owen’a döndü, bakışları bir kez daha buluştu. Owen başka yere bakamayacağını anladı. Kral masaya yaklaşırken hafifçe aksıyordu, ellerini masa örtüsünün üzerine koydu. “Yememişsin.”

Owen hafifçe başını salladı, dili çözölmüyordu. Korkudan eli ayağı titriyordu. Kral ekmeğin köşesini aldı ve ona doğru uzattı. Başıyla çocuğa almasını söyledi ve ardından başka birine döndü, ağzında koca bir ekmekle konuşan, muhtemelen on iki yaşlarında genç bir delikanlıydı.

Kral çocuğa seslendiğinde ses tonu sertti. “Ye onu, Dunsdworth. Boğulma sakın.” Çocuk rezil olduğu için kıpkırmızı kesilmişti. Daha hızlı çiğnemeye çalıştı böylece cevap vermek için ağzını temizlemiş olacaktı. Ve bu abartılı hareket çevredelilerden bazılarının kıkırdamasına sebep oldu. Kral delikanlıya delici bir bakış attı. Sonra da yaklaşık on yaşlarındaki bir kız çocuğuna yöneldi. “Günaydın, Leydi Kate. Gözleriniz hâlâ şiş. Yoksa hâlâ ağlıyor musunuz?”

“Hayır, lordum.” Kız korkudan kekeliyordu. “Gözlerim kaşınıyor, o yüzden.”

“Kaşınıyor demek.” diye cevap verdi kral gülererek. “Büyük bir ihtimalle dumandandır. Dumanlı bir salon burası.” dedi,

gözleri çevreyi tarıyordu. “Biraz temiz hava sana iyi gelecektir. Zırıldamamaya çalış.”

Owen, sinsi sinsi dolaşp kendine art arda kurban seçen kralı izledi. Yaş faktörü kimseyi alaycı esprilerinden kurtarmada işe yaramıyordu. Sözleri şaşırtmacalı ve iğneleyiciydi, her seferinde keskindi ve insanın kanını emmek için hazırda bekliyordu. Owen’ın her gün gerçekleşmesini beklemek zorunda olduğu şey buydu. Çocukları sarayın çeşnicibaşısı olarak kullanan alaycı bir kral tarafından tatlı dille kandırılmak ve dalga geçilmek...

Omzunda yumuşak bir el hissetti. Başını çevirir çevirmez Prenses Elyse’in hemen yanı başında dikildiğini gördü. Onu fark eder etmez, prenses elini indirdi ve bir küp peynir alıp ağzına attı.

“Demek bugün mutfağa gittin, öyle mi?” diye fısıldadı, gizli bir bakış attı. Her ne kadar yanında dikilse de yüzü masaya dönük şekilde duruyordu, sanki sadece yiyecekler için oradaymış gibiydi.

Owen başıyla onayladı, varlığıyla donup kalmıştı. Onu etkileyen sadece altın sarısı saçlarının ve ela rengi gözlerinin güzelliği değildi. Ruhunda huzur, hileden tamamen uzak bir kibarlık vardı. Owen’ın güvenini sağlayan ise o bakışlarıydı.

“Orada güvende olacaksın.” diye fısıldadı. “Liona anneme sadıktır. Senin koruyucun olabilir miyim diye krala sordum ama reddetti. Benim itibarımı zedeleyen bir şey olacağını düşünüyor.” diyerek hafifçe kaşlarını çatı. “İki küçük erkek kardeşim vardı... Görüyorsun işte.” dedi, sesi birden kalınlaşmıştı. “Bana onlardan birini hatırlatıyorsun. On iki yaşında

olacaktı.” Parmakları kibarca Owen’ın saçlarına gitti. “Seni mümkün oldukça görmeye çalışacağım, Owen. Ama çok sık olmayacak. Cesaretli ol.” Ardından elbiselerine ve saçlarına hayran kaldığı daha küçük bir grup kızla konuşmak için yanından ayrıldı.

Owen yüreğinde bir sızı hissetti. Kaçmak istedi. Bir yol bulmak zorundaydı.

Ama öncelikle zemin katta neler olduğunu öğrenmesi gerekecekti.

Kingfountain Sarayı, etkileyici bir şelalenin yanına, güçlü bir nehir boyunca uzanan ağaçlı bir tepeye inşa edilmişti. Dışarıdan, o kalın duvarları ve sivri uçlu kuleleriyle devasa gözüküyordu. Ancak Owen ortasının çukur olduğunu kısa sürede anladı. Duvarlar dik ve yüksekti ayrıca ağaçları, yürüme yolları ve ilginç patikaları olan bir iç bahçeyi kuşatıyordu. Kalenin ana koridorunda büyük bir halka içerisindeymiş gibi yürünebiliyordu ki bu da hiç bitmeyen bir hisar izlenimi bırakıyordu. Fakat Owen, Monah Stirling ile birkaç kez yürüdükten sonra sarayın hilelerini öğrenmeye başlamıştı. Temelin dış taraftaki kısmını da Drew ile yürüdükten sonra öğrenmişti. Saray bir tepenin üzerine inşa edildiğinden işgalcilerden korunması için bir alt seviyeye bir tur daha duvar ve sur örülmüştü. Hatta daha da aşağıda ikinci bir tur duvarla iç içe geçmiş üçüncü bir kısım vardı. Kule pencerelerinin birinden seyislerin ahırda yeni beygirleri dinlendirdiği yere kadar inen yol boyunca farklı katmanların olduğunu da görmüştü. Kraliyet arabalarının bulunduğu avlular vardı. Owen’ın ilk gün

gözüne takılan bıçak gibi duran kule de dâhil olmak üzere her yer kule doluydu.

Her bir salona uğraması, her merdiven boşluğunu araştırması ve her bir duvar halısına göz atması Owen'ın haftalarını alacaktı. Ama ayrıntıları yakalama konusunda iyiydi ve kendine hemen kontrol noktaları belirlemişti. Örneğin, üzerinde uzun saplı balta bulunan zırh takımı resim galerisine gidiyordu. Ya da demir raylı çeşme, etrafa saçılan suların sesini duyabildiği saray içerisindeki tapınağa gidiyordu.

Monah sarayın etrafında çekiştirilip durmaya alışkın değildi o yüzden ne zaman sonrasında dinlenmek ve yiyecek tatlı bir şeyler bulmak için mutfığa dönse, o da bir tabureye çöker ve çalışanlara Owen'ın onu nasıl dur durak bilmeden altı defa kalenin etrafında çekiştirip dolandırdığını anlatarak şikâyet etmeye başlardı.

Fayans taşlarının olduğu kutuyu aradı ancak onları hiçbir yerde bulamadı. Liona, içine doğmuş gibi, tek askılı, tokalı yıpranmış, deri çantayı işaret etti.

“Taşların orada.” dedi kibarca. “Drew, onu taşlarını emniyette tutabilmen için sana getirdi. Onu yanında taşımak isteyebileceğini düşündü. Sana çok ağır gelir mi?”

Owen oraya gitti ve sapı kaldırdı. Çanta ağırdı fakat o azimliydi. Liona'ya sırtıttı ve başını hayır anlamında salladı.

“Herkes senden ve o küçük taşlardan bahsedip, nerede olduklarını sorup duruyor. Ben de ‘Orada, Owen'ın çantasında.’ diyorum.”

Ve işte Tatton Sarayı'nda bir çocuk böylece bir takma ada sahip oldu: Çantalı Owen.

Ertesi sabah, fayanslarıyla oynamaya mutfağa geldiğinde, açık çantanın yanında bir kutu buldu. Liona daha henüz gelmemişti ve o tek başınaydı. Taşların bazıları yere, kutunun yanına yayılmıştı. Daha yakından incelediğinde, taşların blok harfler şeklinde düzenlendiğini fark etti.

O – W – E – N

Büyük ihtimalle Drew yapmıştı. Dosttan küçük bir mesajdı. Gülümsedi ve yeni şekil yapmaya başlayınca zihninden çıktı gitti.

Kral Eredur, zihnimin elverdiği kadarıyla, bir kralın yaşayabileceği her türlü değişikliği tatmıştı. Tacını kaybetti. Tekrar geri aldı. Hikâyesi her yaştan insanı etkileyecek destanlara konu olmaya değer. Çok azı benim kadar onun krallığını yakından takip etmiştir ve biliyorum ki eğer kardeşi olmasaydı Eredur tacını tekrar geri alamayacaktı. Her zaman ona sadık olan Severn'dan bahsetmiyorum. Önce ona ihanet eden sonra da pişman olan kardeşi hain Kont Dunsdworth'ten bahsediyorum. Eredur'un zaferinin ardından imzalanan barış antlaşması her an bozulabilecek durumdaydı. Zaten, Dunsdworth'ün krala verdiği ifadesi daha ilk başta onu kusurlu çıkarmıştı. Dunsdworth'ün kaderiyle nasıl yüzleştiği konusunda çok fazla gizem ve şüphe var. Bazıları zehirlendiğini söylüyor. Bazıları şarap fıçısında boğulduğunu. Kimse gerçeği bilmiyor. Bildiğimiz tek şey onun hain ilan edildiği. Bütün unvanları ve toprakları ceza olarak elinden alındı fakat oğlu belli bir yaşa gelince hepsinin ona geri verileceği sözü verildi. Eredur'un, kardeşini öyle ya da böyle ölüme çarptırdığından eminim çünkü cesedini gördüm. Üstelik tek oğlu, yeni Lord Dunsdworth de babasının oğlu olma yolunda hızla ilerliyor. O da kibirli, kindar bir velet ve ondan nefret ediyorum. Çocuk daha sadece on iki yaşında ancak kale çalışanları onun korkusuyla yaşıyor.

- Dominic Mancini, Kingfountain Kutsal Ana Tapınağı Casusu

BÖLÜM YEDİ

Dunsdworth'ün Varisi

Owen'ın sarayda geçirdiği şu iki haftada yaşantısı belli bir rutine girmişti. Sabahları erken kalkıyor ve çantasıyla mutfağa fırlayıp çapraşık yeni düzenlemeler yaparak taşlarını dizmeye başlıyordu. Bazen onu çoktan bekleyen bir desen oluyordu, bir kule ya da duvar olarak düzenlenmiş birkaç taş fakat hiçbir zaman Drew'u yaparken yakalayacak kadar erken gidememişti.

Her sabah yemeğini kral ve krallıktaki diğer çocuklarla paylaşıyordu. Kral misafirlerinin arasında gezinip sataşacak bir şeyler aradığından yemek boyunca alaycı sözler ve mimikler havada uçuşuyordu. Daha sonra Owen kalede ve zeminde Monah Stirling ile dolanıyor, o da Owen tırmanmak isteyeceği bir ağaç ya da duvar bulup onun dinlenmesine fırsat verene kadar durmadan şikâyet edip duruyordu. Öğleden sonra saray kütüphanesinde saatlerce oturup Monah'ın okuması için ona verdi-

gi kitapları bir solukta okuyup bitiriyordu, bu arada Monah da arkadaşlarıyla dedikodu yapabiliyordu. Bir keresinde ona, Fountain tarafından kutsandığı keşfedilen Pisanlı fırıncıdan bahsetmişti. O ekmek pişirdiğinde somunlar sihirli bir şekilde çoğalıyor gibiydi âdeta. Pisan kralı bunu duyunca fırıncıyı saray mutfağında çalışması için işe almıştı. Monah arkadaşlarıyla Fountain'ın sıra dışı büyü yeteneği verdiği o nadide kişilerden uzun uzun bahsederlerdi.

Owen da bir anda dikkat kesilip onları dinlerdi. Çünkü Fountain tarafından kutsananların hikâyelerini okumayı hep sevmişti. Kitapta bu tarz bir hikâyeye denk geldiğinde yavaşlar ve tadını çıkarırdı. Savaşta kimsenin yenemediği şövalyeler ile ilgili hikâyeler de vardı. Başlık yerine miğfer takan ve düşmanlarının üzerine yağmur toplayıp büyüyle başlarından aşağıya indiren büyücü kadınlar vardı. Büyü birçok şekilde kendini gösterebiliyordu. Fakat ne yazık ki hikâyeler yeterli detayı çok nadir içeriyordu. Fırıncı çocukla ilgili olan dedikodularda bile büyüün nasıl yapıldığından hiçbir şekilde bahsedilmiyordu.

Owen gününün son saatlerini de her zaman mutfakta geçirirdi. Oraya ilk varan ve oradan ilk ayrılan o olurdu. Ayrıca korku içinde olduğu durumlarda bile o kutsal yerde huzur ve sakinliği bulabileceğini bilirdi.

Ta ki Dunsdworth bunu öğrenene kadar.

Owen kendini kaptırmış, mutfağın koşuşturmasını umursamıyordu bile. Kazanlar ovalanıyor, onun çöküp taş dizdiği yer hariç yerler süpürülüyor, öte yandan da gece boyunca mayalanması için bırakılacak hamurlar kaplara konuyordu. Ama bu kargaşanın hiçbirini o duymuyordu, zaten bu kargaşa mutfağın

bu denli rahat olmasını sağlayan önemli bir unsurdur. Her bir anahtar şingirtisinin ya da bot sesinin felaket demek olduğu yerlerdeki o derin sessizliğe dayanamıyordu. Mutfaktaki sesler, özellikle de Liona'nın sakinleştiren sesi ve verdiği emirler fayans taşlarını dizmeye yoğunlaşması için ona gereken sükûneti sağlamaya yardımcı oluyordu.

Birden bütün her şey yerle bir olup onu ürküttüğünde buz dolabının kuyusuna çömelmiş, yeni bir alan inşa ediyordu.

Taşların bu şekilde yerle bir olmasına Owen'ın kendisi artık çok nadir sebep oluyordu. Oturdu ve üzerinde saatlerdir uğraştığı çalışmasının saniyeler içinde mahvolmasını izledi ve sonra arkadan kıs kıs bir gülme sesi geldi. Döndü, Dunsdworth'ün kollarını bağlamış bir şekilde arkasında dikildiğini görünce öfkeden bembeyaz oldu, suçu işleyenin onun botu olduğu açıktı.

"Aaaaa, zavallı çocuk!" diyerek hınzır bir gülüşle Dunsdworth çocuğu avutmaya çalıştı. "Oyuncaklarıyla oynarken daha dikkatli olmalısın!"

Öfkeden Owen'ın başına şiddetli bir ağrı girdi. Yapmacıksız bir nefretle büyük çocuğa gözlerini dikmiş bakarken sinirden sallanmaya başladı.

Dunsdworth on iki ya da on üç yaşındaydı, yani küçük bir çocuk değildi. Owen'dan rahat bir ya da iki baş boyu daha uzundu, üstelik özel dikim düğmeli ceketinin altında kasları bile vardı. Hançer kını kemerinden sallanıyordu. Aynı yetişkinler gibi kılıç takmaya özendiğini gizlemiyordu zaten.

Owen'a attığı bakış kışkırtıcıydı, sanki oğlanın yumrukla ona saldırmasını istiyor gibiydi, böylece onu dövmenin keyfine varabilecekti.

Küçümseyen ifadesi âdeta şöyle diyordu: *Pekâlâ! Bunun karşılığında ne yapacaksın?*

Titreyen ellerle, Owen etrafındaki tahribe, çalışmasının kâhıntılarına baktı, kalbini sıkıştıran öfkeden doğru düzgün düşünemiyordu bile. Ama Dunsdworth'ün onu alt edebileceğini içgüdüsel olarak biliyordu.

“Ne? Hiçbir şey demiyor musun?” Büyük çocuk alay ederek eğleniyordu. Sonra ses tonunu yumuşattı. “Vaktini burada boşa harcıyorsun, seni küçük Kisky. Benimle birlikte talim meydana olman gerekir, seni erkeğe dönüştürecek birkaç morluk kazanırsın. Baban senden utanıyor olmalı. Oyuncaklarla oynamayı bırak. Ne? Yoksa ağlayacak mısın? Gözlerini kurulaması için bakıcı çağırayım mı?”

Owen arkasını döndü, aşağılanmıştı ve titreyen parmaklarla taşlarını kutusuna geri koymaya başladı. Tekrar dizmeye çalışmayacaktı. Bunun için saat çok geçti. Ancak Dunsdworth'ün yüzündeki o aşağılayıcı ifadeye katlanamıyordu. Ve evet ağlamaya başlamaktan korkuyordu.

Dunsdworth'ün botunun topuğu fayansların bir kısmını daha devirip onları ezince Owen ağlamaya başladı. Bir ses, mutfığın dışından bir yerden gelen bir ses, yüreğini korkuyla hoplattı. Döndü ve kendine sırtarak bakan çocuğu seyretti, bir şey söylemesi için kafa tutuyordu. Dunsdworth gözlerinin içine bakıp taşları tekrar ayağıyla bastırdı ve biraz daha kırdı.

“Dışarı! Derhâl buradan çıkıyorsun!” Liona bas bas bağırmıyor, ciddi bir bakışla haydudu paylıyordu. “Hemen gidiyorsun, Lord Dunsdworth. Mutfağımdan çık. O küçük çocuğu yalnız bırak.”

Dunsdworth, yaklaşan açığı hor gören bir bakış attı ve başparmağını geniş deri kemerine geçirdi.

“Zavallı oğlan, demek istedin herhâlde.” dedi Dunsdworth ağzını yaya yaya. Topuğuyla birkaç fayans daha kırdı. “Dilenci gibi ıvır zıvırla oynayıp duruyor. Buraya geldim çünkü açım. Bana kek ver, aşçı.”

“Seni kulaklarından asmam lazım!” dedi Liona kızgın bir şekilde. Zaten kısa bir kadındı, Dunsdworth de sadece on iki yaşında olduğundan aynı boyda duruyorlardı. Her ne kadar Liona onu ezecek kadar kötü bakmış olsa da, haydudun pek umursadığı yoktu.

“Bana dokunursan.” diye uyardı Dunsdworth, “İntikamımı alırım.” Elini kaldırıp hançerin kabzasına yakınlaştırdı. “Şimdi bana kek ver!”

Liona ona sert sert bakıp kendi kendine söylendi. Yine de tepside kalan keklerden bir dilim aldı ve eline tutuşturdu. Çocuğun dikkatinin dağılmasını fırsat bilen Owen çantasını yanına çekti ve kalan taşları zarar görmeden çantaya koymak için öfkeli bir şekilde toplamaya başladı.

Dunsdworth bir ısırik aldı, ağzındaki lokmayla kaba bir tavırla teşekkür etti ve ardından avare avare dolanarak mutfaktan çıktı.

Owen’ın zihni bulanıktı ama dibine kadar gelmiş olan tehdit unsuru ondan uzaklaştığından için için sızlayan kalbine su serpilmeye başlamıştı. Derin bir iç çeken Liona da yere çöküp düşen taşları toplamasına yardım etti.

“Drew’dan sana daha fazla fayans bulmasını isteyeceğim.” diye teklifte bulundu, eliyle eline dokunuyordu. “O çocuk kaba biri. Umarım onun düşmanlığını kazanmamışsızdır bugün.”

Owen kaşlarını çattı, burnundan soludu. “Kralın onunla nasıl konuştuğunu görmem lazım.” dedi. “Hepimizin içinde en kötü ona davranıyor.”

“Doğru ama bu kendinden küçükleri azarlamasının ya da onlarla dalga geçmesinin bahanesi olamaz. Ne biçim yaşam bu böyle?” Alnını ovaladı. “Her an kralın gazabına uğrama ihtimaliyle yaşamak.” Yanında çöelmeye devam etmesine rağmen fayansları toplamayı bırakmıştı.

Owen yüzüne baktı ve gözlerinde garip bir ifade gördü. “Ne oldu, Liona?”

“Bakıcınla hâlâ zemin katlarda dolanıyorsun, değil mi?” diye sordu yumuşak bir tonla.

Başıyla onayladı, merakı uyanmıştı. Bir yandan da bir avuç taş alıp dikkatlice kutuya koydu.

“Atlı fiskiyelerin ve ceviz ağaçlarının olduğu bahçeyi biliyorsun, değil mi? Bir alttaki duvar katmanında.”

“Biliyorum.” dedi Owen, gözlerinin içine bakıyordu. Elindeki taşlar soğuktu.

“Duvarda bir hizmetli kapısı var.” diyerek ağzındaki baklayı çıkardı. “Demir bir kapı. Onu hiçbir zaman kilitlemiyorlar. Kralın casusu gözcülere görünmeden saraya girip çıkmak için o kapıyı kullanıyor. Drew anlattı bana da. Ben de hiçbir kula söylemedim.” Duraksadı ve omzunun üzerinden baktı tekrar, dudaklarını yalamıştı. “Sana söylediğimi kimseye söylememem lazım, Owen.” dedi bakışlarını tekrar ona çevirdiğinde. “Yoksa bulunduğum konumu kaybederim. Ya da daha kötüsü olur. Aşağıda kale yoluna çıkan bir patika var, o da Kutsal Ana Tapınağı köprüsüne gidiyor. Tapınağa git, Owen.” Uzandı ve dizini

sıktı. Gıdıklandığını hissetti Owen, aslında niyetinin o olmadığını biliyordu. “Dul kraliçeyi ya da onun kızını, Elyse’i ara bul. Bir çocuk bile sığınma talep edebilir.” Liona aceleyle yerinden kalktı ve ekmek fırınlarıyla kendini oyaladı, sonra da çuvaldan bir avuç un alıp yanındaki masanın üzerine yaydı. Solgun ve biraz da gergin görünüyordu, zaten sonra da tekrar Owen’a pek bakmadı.

Owen yardımından dolayı minnettardı ve saraydaki yaşıntısından kaçabilme ihtimali onu heyecanlandırmıştı. Oraya geldiğinde yarım ay vardı, şimdi ise neredeyse dolunay olmuştu. Eğer sığınma talep etmeyi başarabilirse, belki de ailesi gelip onu ziyaret edebilirdi. Kederliydi ve onları deli gibi özlemişti.

Ortalığı toparladıktan sonra çantasını omzuna aldı ve Monah’ı aramaya koyuldu. Hava kararmıştı, bu yüzden kaçma işini ertesi güne ertelemek zorundaydı. Kafasında bakıcısından kaçma fikri vardı.

Owen’ın arkasından tepeden aşağıya yorgun argın yürüyen Monah, “Ben saklambaç oynamak istemiyorum.” diye şikâyet ediyordu. “Konuşmak istediğim bir sağdıç var. Haydi ahıra gidelim!”

Owen hızla ilerlemeyi sürdürdü, üstelik kızın uzun eteği Owen’a ayak uydurmasını zorlaştırıyordu. O kadar heyecanlıydı ki tüm gün acıkmamıştı bile. Ama yine de yiyebildiği kadar çok yemişti, hatta daha sonrası için yiyecekleri cebine doldurmuştu. Sinsi düşüncelerinin gözlerinden okunmasından endişe

duyduğundan kraldan ve Ratcliffe'ten uzak durmak için elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

"Yavaşla!" dedi Monah, ince yapılı çit boyunca yürüyordu. Owen da ceviz ağaçları arasında mekik dokuyarak duvara doğru ilerliyordu. "Ahıra gidemez miyiz, Efendi Owen? Sana bir şey ısmarlarım."

"Saklambaç oynamak istiyorum!" dedi Owen kesin bir sesle. Yaklaştıkça fiskiyelerin şırıltısını duyabiliyordu. En sonunda onu görebildi, ortasında koskocaman şaha kalkmış at bulunan yuvarlak fiskiye oradaydı. Ötesindeki hizmetli kapısını da gözüne kestirdi. Kalbi heyecandan yerinden fırlayacaktı.

Döndü ve Monah'ın elini tuttu, en sonunda onu yakalayabilmişti. "Önce ben saklanacağım. Fiskiye'nin yanında bekle, yirmiyeye kadar say! Yok... Elliye kadar! Sonra da beni bul."

Monah zorlukla nefes alıyordu ve fiskiye'nin kenarına dinlenmek için yanaştı. Koyu renkteki saçları alnına yapışmıştı. "Bahçe boyunca sizi kovalamak istemiyorum, Efendi Owen. Ben çok yorgunum. Soluklanmama izin verin."

"Beni yakalamak zorunda kalmayacaksın." dedi Owen, sabırsızlıktan gerilmişti. "Beni bulunca rolleri değişeceğiz. Sen saklanacaksın, ben de seni bulacağım."

Monah yüzünü buruşturdu ve kollarını ovuşturarak parka bakındı. "Park çok büyük." dedi. "Ağaca tırmanmak istemiyorum. Neden ahıra uğramayı istemiyorsun? Atları sevdiğini söylemiştin."

"Hayır, demedim." dedi Owen, huysuzlanarak. "Lütfen, Monah! Kız kardeşimle hep saklambaç oynardım." Yalvaran gözlerle bakıyordu ayrıca hafifçe surat asmak da yetişkinler üze-

rinde hep işe yaramıştı. Elini bacağına üzerine koydu. “Ona çok benziyorsun.”

“Ne kadar oynayacağız bunu?” Yorgun bir şekilde sormuştu.

“Dört tur.” dedi Owen.

Monah kaşlarını çattı. “İki tur.”

“Dört tur.” diyerek ısrar etti Owen. “Çabuk çabuk oynayacağız. Çok uzağa saklanmayacağım, sen de beni kolayca bulacaksın.”

Monah bıkkınlıkla derin nefes aldı, ardından gözlerini kapattı ve saymaya başladı.

Owen bir sincap gibi hızla koştu ve hizmetli kapısından uzakta bir ağacın arkasına saklandı. Dalların çatallandığı dirsek yerine saklandı ve Monah’ın saymasını seyretti. Fiskiye den çıkan suyun fokurtusu onu duymasını engelliyordu. Kalbi şevkle atıyordu. Her seferinde bulmasını biraz daha zorlaştıracaktı ve en sonunda dördüncü turunda tüyecekti.

Monah elliye varınca yerinden kalktı ve onun olduğu yöne doğru yürümeye başladı. Owen çatallaşan dalların arasından kafasını bilerek uzattı, böylece onu bulabilecekti, gerçi bu kadar erken yakalandığı için kızmış gibi davrandı. Sonrasında bağıra bağıra hızla fiskiye ye doğru koştu. Özellikle bağırıyordu, böylece Monah suyun gürültüsüne rağmen onun saymaya başladığını duyabilecekti.

Monah’ın ağacın arkasına yaslandığını gördü gizlice, koyu renk saçları ağacın gövdesiyle bütünleşmişti ve onu bulunca hafifçe gıdıkladı. Monah çığlık attı ve bir sonraki tur için fiskiye nin oraya koşmadan önce Owen’ı azarlamayı ihmal etmedi. Owen’ın içini hafif bir suçluluk duygusu kapladı. Onu kaybet-

tiği için ona ne ceza vereceklerdi? Ratcliffe azarlayacaktı büyük ihtimalle. Owen'ın özgürlüğüne değerci bu.

Owen içinde hafif bir suçluluk duygusu hissetti. Elinden geldiği kadar bastırmaya çalışarak başka bir noktaya saklandı, Monah'ın uzaktan görmekte zorlanacağı şekilde bir çit boyunca uzanmıştı. Bulunduğu yer hizmetli kapısını görmesini sağlıyordu ve bir anda kapıyı çekebilecek kadar güçlü olup olmadığını düşünürken buldu kendini. Ya menteşeler küflenmişse?

Düşünceyi kafasından attı ve bulunmayı beklemeye koyuldu. Monah'ın onu bulması bu sefer daha uzun sürmüştü, o yüzden oyundan tekrar şikâyet etmeye başladı.

Owen kapının çok ağır olup olmadığını görmek için denemesi gerektiğine karar verdi. Üçüncü turunda hızla uzaklaşıp pastan karıncalanmış metal kapının olduğu duvara yaklaştı. Demir kolun yanında bir kilitleme mekanizması vardı. Eğer kapı kitlenirse orada mahsur kalacaktı. Omzunun üzerinden baktı ve Monah'ın fiskiyenin kenarında arkası dönük, yüzünü güneşe vermiş şekilde oturduğunu gördü. Keyif çatıyor gibi duruyordu, pek sayı saydığı yoktu.

Kapı işlenmiş demirden yapılmıştı ve kimi aşağıdan yukarıya, kimi de çapraz giden geniş ahşap suntalar vardı üzerinde. Boşlukların içerisinde ise dekoratif demir çiçekler vardı. Böylece içini görmek mümkün olmuyordu. Owen soğuk, metal kolu kavradı ve tuttu.

Kapı hiç ses çıkarmadan açıldı.

Hızlı bir şekilde boşluğa göz attı, aşağıya doğru dik bir yamaçla orman uzanıyordu. Çok kullanılmış, at nallarıyla bozulmuş, kirli bir patika vardı. Duvardaki giriş bir hayvanın bile ge-

çişine izin verecek büyüklükteydi ama at üstünde geçecek kadar değildi. Bu, kuşkusuz Liona'nın tarif ettiği gizli çıkıştı. Aşağıya konuşlandırılmış hiçbir muhafız yoktu ve kapının ötesindeki çalılıklar onun geçişini gizleyecek kadar yoğundu.

Beklemesi için hiçbir sebep yoktu.

Kafasının içinde Liona'nın sesini duydu. *Eğer cesur bir çocuksan...*

Bir kez daha Monah'a göz attı. Güneşleniyordu, kafasını bir tarafa yatırmıştı. İçine korku çöreklenmeye başladı. Ancak içindeki heyecan bu çöreklenen korkuları silip attı. Evet, Owen cesurdu. Bu dünyada tek başınaydı artık, o yüzden cesur olmak zorundaydı. Eğer tapınakta koruma sağlayabilirse, işte o zaman aldığı riske değecekti. Onu mutfakta arayacaklardı, bütün zemin katında arayacaklardı. Ancak onu durdurabilecek kadar çabuk bulamayacaklardı.

Owen, cesaretini topladı. Bastırdığı heyecanından dolayı bacakları yalpalyordu. Sonra kapıdaki aralıktan sessizce geçti, yavaşça kapıyı arkasından kapattı ve özgürlüğüne koştu.

Ceredigion halkının süregelen batıl inançları vardır. Özellikle de Fountain'ın dâhil olduğu garip gelenekleri söz konusu olduğunda. Kocalarının, eşlerinin, çocuklarının gerçekleştirmesini istedikleri bir dilekleri ya da hırsları olduğunda ellerine bir bozuk para alırlar, dileklerine yoğunlaşırlar ve sonra Kutsal Ana Tapınağı'nın içerisindeki çok sayıdaki fiskiyelerden birine fırlatırlar. Bozuk paralar suyun altında parlar ve ışıldar. Ertesi gün tekrar geri gelirler ve bozuk parayı hâlâ orada bulurlar. Belki aradan iki gün geçer. Fakat öyle zamanlar olur ki paralar kaybolur ve o zavallı ruhlar Fountain'ın kendi sunduklarını kabul ettiğine ve dileklerini değerlendireceğine inanırlar. Fakat öyle ki, tapınak hademesinin yağmur botlarını ayağına geçirip, eline tırnağını aldığını ve birkaç günde bir kralın hazinesi için para hasadı yaptığını ben biliyorum. Ama her zaman birazını bırakır çünkü kısmen dolu fiskiye kralın hazinesine daha fazla katkı sağlar. Fiskiye para çalmak, kutsal şeylere yapılan hakaretin en üst noktası sayılır. Bu inanış nasıl oluyor da aç bir sokak çocuğunun ekmek alabileceği parayı çalmasına engel olabiliyor aklım almıyor. Çocuklar, fiskiyeden para alır da yakalanırlarsa nehre atılacaklarını ve şeleden düşüp kaybolup gideceklerini birbirlerine fısıldarlar. Geleneklerin dar kafalılar üzerinde bıraktığı etkinin gücü kesinlikle hayret verici. Ne zaman zavallı bir aptal doğal bir yetenek sergilese, bir şey pişirme ya da çiçek yetiştirme olabilir, insanlar onun kutsandığını ilan etme konusunda hiç de geç kalmazlar.

- Dominic Mancini, Kingfountain Kutsal Ana Tapınağı Casusu

BÖLÜM SEKİZ

Majesteleri

Owen daha koruluktan ayrılıp yoldan aşağıya inmeye başlamadan nefes alması zorlaşmış, terden saçları alnına yapışmıştı. Köprüye doğru ilerleyen at arabalarının, vagonların ve ilerleyen halkın arasına karışmıştı. Muhafızlar tarafından fark edilip girişte yakalanmaktan endişe duyuyordu. O yüzden aileye benzeyen bir grup insan aradı kalabalığın içinde. Bir tane bulur bulmaz hızını artırdı ve onlar giriş kulübesinden geçerken onlara ayak uydurdu. Kimse ona dikkat etmemişti.

Kale kapısının gölgesini arkasında bıraktıktan sonra Owen gerginliğinin yerini heyecanın almaya başladığını hissetti. Monah büyük ihtimalle hâlâ onu arıyordu ve hatta kayıp olduğunu bildirdikten sonra bile nasıl kaçtığını anlamaları biraz zaman alacaktı. Planı basitti. Prensesin Kutsal Ana Tapınağı'ndaki anesine gidecekti ve onu Tatton Sarayı'na götürecek bir at arabası kiralamaya yetecek miktarda para vermesi için ona yalvara-

çaktı. Ailesinin bile bilmediği kendi saraylarının zemin katında saklanabileceği bir sürü yer biliyordu. Onların arasında bir hayalet gibi yaşayabilirdi. Westmarch at tepesinde üç günlük yol demekti, bu da at arabasıyla daha uzun süreceği anlamına geliyordu.

Ancak bir hafta içinde eve dönmüş olma düşüncesi coşkudan sırtıtmasına sebep oldu. Kralı kandıracaktı. Kimse daha akıllı olamazdı. Hatta ailesi bile onun nerede olduğunu bilmeyecekti, böylece Owen'ın kaybolmuş olması onların hatası olmayacaktı. Saraya gitmesi için onu seçmiş olmaları hâlâ içini acıtıyordu fakat onların başının belaya girmesini de istemiyordu.

Köprüyü geçerken özgüveni kaybolmaya ve midesi guruldamaya başlamıştı. Cebinden bir parça ekmek kopardı ve açlığını bastırması için yavaş yavaş çiğnedi. Duyduğu her ses dönmesine ve arkasına bakmasına sebep oluyordu. Sanki beyaz domuz arması olan yirmi şövalye peşinden gelebilirmiş gibi geliyordu. Altında köprüye çarpan dalgaların çalkantısını hissediyor ve şelalenin gürültüsünü duyuyordu. Başaramamaktan korkuyordu, gerçi tapınak ona her an daha da yaklaşıyordu.

Güzel bir yapıydı fakat Horwath haftalar önce onu getirirken önünden geçtiklerinde donuk bakışlarla bakmıştı. Yine de, girişte oyalanan bütün o pis adamları hatırlıyordu ve korkudan titrediğini hissetti. Hayvanların ayak sesleri onu ürküttü. Atlılar geçerken hemen kenara kaydı. Owen herkesin ona baktığı duygusuna kapıldı. Yoluna devam ederken birileriyle göz göze gelmekten kaçındı.

Yürürken, ada duvarı boyunca inşa edilmiş, toprağın akıp gitmesini önleyen tuğla duvarları fark etti. Tuğlaların üzerinde

daha önce fark etmediği şekiller vardı. Büyük ihtimalle aşağıya doğru sarkarak tuğlaları kaplayan sarmaşıklardan dolayı fark etmemişti. Hatta bir kısmı yüksek hızla çarpan sulara dokunacak kadar aşağılara sarkmıştı. Tapınağın bütün zemini çitle çevriliydi, bu da nehrin ortasında yer alan adanın kuzey kenarına denk geliyordu. Devasa ağaçlar çitleri aşıp geçiyordu, ayrıca Owen, baktığı tarafta güneş saati şeklinde yuvarlak, dev gibi vitray bir cam görmüştü. Kenarlarından kuleler ve sivri uçları yükseliyordu. Uzun oluklar ile dikme destekler duvarları tutuyordu. Bu, yapının en tepesinden çıkan, dar, uzun ve devasa bir çan kulesiydi. Bulutları deecek kadar yüksekteydi.

Owen, yapıya bakmakla o kadar meşguldü ki takılıp el arabasını iten bir adama çarptı ve dikkatsizliği yüzünden azarı yedi.

Adaya giden köprüyü geçtikten sonra Owen ana girişe yöneldi. Orada aylak aylak dolanan amaçsız adamlar olduğundan emindi. Owen tüm cesaretini topladı ve girişe doğru ilerledi, geçer geçmez ani bir rahatlama hissine kapıldı. Bu topraklardan onu kimse çıkaramazdı, kral bile.

Kendi arasında gevezelik yapan çeşme başı adamlarının hiçbirini onunla ilgilenmedi. Owen üstten kancayla tutturulmuş sallanan aydınlatmaların olduğu uzun kazıklara bakıyordu. İç parklarda yürüyüş yapan aileler vardı ve bu görüntü kalbinin sızlamasına sebep oldu. Ailesini, uzaktan bile olsa, tekrar görme isteğiyle yanıp tutuşuyordu. İçini rahatlatmak için kendi mekânına döndüğünde ilk nerede saklanacağını düşünmeye odaklandı.

Tapınak kapılarına giden basamaklardan önce bir yansıtma havuzu vardı, kapılar açık duruyordu ve bu sayede güneşli

bir giriş sağıyordu. Havuzun yanında durdu ve durgun suyun derinliklerine baktı. Dibinde parıldayan bozuklukları gördü. Şişman bir adam havuzun kenarında oturuyordu, iri yarı kollarını göğsünde bağlamıştı. Ayaklarının yanındaki güvercinlere kırıntı atıyordu. Adam, kırıntıları bazen o yana, bazen bu yana ustaca saçıyor, tüy yumakları da durmadan guguklayarak ona karşılık verip o yönde hareket ediyordu. Owen hayran kalmış bir şekilde onu izledi. Şişman adam güvercinlerin birbirleriyle didişmelerini sırtarak izliyordu.

Daha sonra adam birden ayaklarını salladı ve ayağıyla yere vurdu, bütün kuşlar gri bir tüy bulutu olarak uçuştular. Bu ani hareket Owen'ı dehşete düşürdü ve kalbinin korkunç bir şekilde çarpmasına sebep oldu. Şişman adam arkasına yaslanırken belini tutarak yüksek sesle güldü. Yaş gelen gözlerini kuruladı, kendi kendine hâlâ gülüyordu, sonra cebinden bir paket daha ekmek kırıntısı çıkardı ve tekrar kaldırım taşının üzerine serpmeye başladı.

Beklediği gibi, güvercinler birkaç dakika sonra uçtukları ağaçlardan kanatlanıp geri dönmeye başladı. Başlarını aşağı yukarı sallayarak temkinli bir şekilde yaklaştı, ardından cesaretli olanlar kırıntıları gagalamaya başladı. Onlar başlayınca diğerleri de ortamın yeterince güvenli olduğuna kanaat getirdi ve kısa sürede bütün alan yeniden kuşla doldu.

Şişman adamın gıdısını dolduran dağınık, kahverengi sakalları vardı. Saçı gür ve dalgalıydı, kulaklarına yakın yerden tıraş edilmişti ve hüzünlü bir gülümsemesi vardı, bu esprili tavrının ötesinde sıkkın duruyor ve sanki kendini eğlendirmenin tek yolu kuşlara eziyet etmekmiş gibi davranıyordu.

“Geri gelmeye devam ediyorlar.” dedi şişman adam yorgun bir iç çekişle. Owen’a bakmadı ama sesi çocuğun kulağına ulaşabilecek yükseklikteydi. Yabancı bir aksanı vardı ancak sesi hoştu ve saray diliyle konuşuyordu. “Gün içerisinde onları yüz kez de korkutsam ekmek için geri gelmeyi sürdürüyorlar.” Derin nefes aldı, ekmek atan elini koca göbeğinin üzerinde dinlendiriyordu. “Yeme ihtiyacına karşı koyamıyorlar. Üstelik sanırım ben de koyamıyorum. Üzücü bir gerçek bu. Bu kadar tembel olmasaydım çörek satıcısına kadar gider ve lezzetli bir şeyler alırdım. En azından gerçekten davetkâr kırıntılar sunmuş olurudum! Ancak böyle bir yük çuvalını sürüklediğinde, evlat, kısa bir yürüyüş bile sıkıntı veriyor insana.”

Owen, adam konuşurken ağzına baktı, kelimeleri çıkarma şeklini izliyordu. Kibar, tatlı bir şekilde ikna edebilen bir sesi vardı. Adam, sonra Owen’a baktı ve dostane bir şekilde gülümsedi.

“Dilekte bulunmaya mı geldin, evlat?” diye sordu.

Owen gözlerini kırttı, resmî bir şekilde hitap edildiğinin farkındaydı. Süklüm püklüm bir tavırla başıyla onayladı.

Adam sesini alçalttı. “Havuzun o tarafının daha iyi şans getirdiğini söylüyorlar.” Oturduğu yerden yansıtma havuzunun diğer tarafını işaret ediyordu. “Ancak gerçekten dileğinin kabul edilmesini istiyorsan o zaman içerideki bilgelik çeşmesine para atman lazım. Mızraklı kadın heykeli Fountain’ın asıl leydisidir. Dileğini yerine getirecek olan o. Büyük bir bozukluğun varsa tabii.”

“Bozuk param yok.” dedi Owen.

Adam dudaklarını bastırdı. “Pekâlâ... O zaman olmadı. Böyle asil bakışlı bir çocuk... Para çantan olduğunu düşün-

müştüm oysa. Yazık. Ama dileğin önemliyse, atman gereken yer orası. Al, sana ödünç bir para vereyim.” Elini başka bir kesenin içine attı, kendi kendine biraz mırıldandı ve iri bir bozuk para çıkardı. Parayı başparmağına koyup fırlattı, para havada döne döne Owen’a doğru ilerledi, Owen da düşmesine izin vermeden yakaladı.

“Aferin evlat, aferin!” dedi şişman adam.

Owen paraya baktı ve paranın Ceredigion parası olmadığını gördü. Üzerinde farklı bir dil yazıyordu ve onun krallığındaki bozuk paraların hiçbirisine benzemiyordu. Parmaklarını harflerin ve tanımlayamadığı hecelerin üzerinde gezdirdi.

“Okuyabiliyor musun?” diye sordu şişman adam, kıkırdıyordu.

Owen hayır anlamında başını salladı, parayı elinde çeviriyordu.

“Buralardan pek kimse okuyamaz. Florin diye geçiyor. Buradaki bozuklukla aşağı yukarı aynı ağırlıkta. Ben Genevarlıyım, göl krallığından. Nerede olduğunu biliyor musun, evlat?”

Owen adama baktı. Daha önce hiç yabancı biriyle tanışmamıştı. “Haritalarda gördüm.” dedi utangaç bir tavırla.

Adam başıyla onayladı. “Haritalardan. Akıllı birine benziyorsun. Eminim okuyabiliyorsundur ve sayıları biliyorsundur.”

Owen şaşkınlıkla baktı.

“Tahmin etmiştim!” dedi adam, kıkırdıyor ve ellerini çırpıyordu. Ayaklarının dibinde gagalamaya devam eden kuşlar sinirlenmeye başlıyordu çünkü bir süredir yem atmamıştı. “Peki evlat, artık paran var. Git dileğini dile ve annenin yanına koş.”

“Teşekkürler.” dedi Owen, konuşma konusunda çok utan-
gaç olmamasına şaşırmişti. Adamda Owen’ı hem korkutan hem
de cezbeden bir şey vardı. Diğer yetişkinler gibi değildi.

“Adım Mancini.” dedi adam başıyla selamlayarak.

“Teşekkürler, Mancini.” dedi Owen.

“Ailenden biri mi hasta? O yüzden mi buradasın, adın ne
bu arada?”

“Owen.” diye cevapladı, tam o esnada bunu söylememesi
gerektiğini fark etti.

“Memnun oldum, Owen.” dedi Mancini. “Git ve dileği-
ni dile. Sanırım artık o çöreği alabilirim.” diyerek sızlandı ve
kalkmaya çalıştı ancak gösterdiğinden çok daha fazla çaba har-
caması gerekiyordu. “Bazen...” diyerek söze başladı Mancini,
zorlukla nefes alıyordu, “Kendimi kalkmaya zorlamadan önce
geriye doğru kaykılmam gerekiyor. Bir keresinde o kadar çok
geriye kaykılmışım ki... Hop cumburlop! Fıskiye havuzunda
buldum kendimi!” Owen’a göz kırptı ve gülümsedi, çocuk kı-
kırdıyordu. “Beni dışarı çıkarmak için dört adam gerekti. Ne
kargaşaydı. Az daha boğuluyordum.”

Owen güldü, kahkahayla oluşan sıcaklığın tadını çıkarıyor-
du. Suyun içinde sağa sola sallanan ve etrafa su sıçratan şişman
bir adam görüntüsü durumu daha da komikleştirmişti.

Mancini önce geriye kaydıldı ve kendini öne doğru savurdu.
Bu sefer, biraz sendelese de, ayaklarının üzerinde durmayı başarmıştı.
Owen adamın paytak paytak yürüyüşünü izledi. Şişman
adam gidince Owen havuzun diğer tarafına geçti ve kraliçenin
ona yardım edebilmesini dileyerek florini suya fırlattı, para cup
diye düştü ve hemen dibe battı. Etrafta biraz daha yürümeye

karar verdi, fiskiyele hayran kalmıştı ama prensesin annesini aramaya koyulması gerekiyordu. Bakılacak en iyi yerin tapınağın içi olduğunu düşündü, bu nedenle geniş taş basamakları tırmandı. Tapınağın zemini siyah ve beyaz kare mermerlerden oluşuyordu, üzerinde taşları olmayan devasa bir Wizr tahtasını hatırlatmıştı ona. Wizr oynamayı severdi hatta daha sekiz yaşında olmasına rağmen kardeşlerinden bazılarını yenecek kadar iyiydi. Ama yine de babası her seferinde onu yenerdi.

Owen beyaz karelerden birinde dikildi, ayakları dışına taşmadan üzerinde durabileceği genişlikteydi. Salon çok büyüktü ve devasa bir fiskiye odanın ortasında etrafa su saçıyor ve âdeta dans ediyordu. Tapınağın içerisinde üst sınıftan ziyaretçiler vardı, üzerlerindeki farklı tarzdaki giysilerden ve şapkalardan bu kolaylıkla anlaşıyordu. Owen biraz daha rahat hissetti burada, üstelik fiskiye sakinleştirici bir etki yaratıyordu. Uzun sütunlar ve üzerinde mermer heykellerin olduğu kaideler vardı, Owen'a gerçek boyutlu Wizr taşları gibi görünmüştü. Elbette onları hareket ettirmek çok zor olurdu. Beklendiği gibi, normal boyuttaki Wizr oyununun etrafına dolmuş yaşlı adamlar gördü, müsabaka yapıyorlardı. Prensese benzeyen bir kadın arayarak aralarında dolandı.

Onu bulmaya başarana kadar biraz dolanması gerekti ama zaman çok hızlı geçmiş gibi geldi. Prensese annesi tapınak hademesiyle konuşuyordu, üzerinde beyaz cübbesi, siyah pelerini ve mantara benzeyen bir şapkası olan bir adamdı. Hademe dışarılardan sorumluydu. Deconeus'un görevi ise yeni doğan bebeklerin su ayinini gerçekleştirmektir. Owen'ın hayatı bu tip insanların etrafında geçmişti, bu yüzden cübbelerinden onları tanıyordu. Ancak Owen prensesin annesini de kolaylıkla tanı-

di. Bu dul kraliçeydi, iki yıl önce ölen kralın eşi idi. Büyük bir ihtimalle on iki yaşını geçmemiş ve kızı gibi duran genç bir kız da onu takip ediyordu.

Owen, dul kraliçenin hademe ile olan görüşmesi bitene kadar sabırla bekledi, hatta bu bayağı zaman aldı. Konuşma biter bitmez dul kraliçe kızın elini tuttu ve ikili odanın ortasındaki fiskiye'nin arkasına doğru yavaşça ilerledi. Eline geçmiş olan fırsatın farkında olan Owen hızlı bir şekilde ona doğru yürüdü, artan endişesini bastırmaya çalışıyordu.

Owen yürürken, annesinin elini tutan kız merakla ona baktı ve annesinin koluna dokundu. Sanki Owen'ın midesinde kelebekler uçuşuyordu.

Anne kraliçe durdu ve dokunmasını karşılıksız bırakmayarak Owen'a döndü. Güzel, uzun, kıvrak ve asil bir kadındı. Saç rengi kızıyla aynıydı, saçı örgü ve süslü iğneler ile zarif bir şekilde şekillendirilmişti. Owen tam dul kraliçeye ulaşmak üzereydi ki tapınağa giren botların sesini duydu, yüksek sesli, hararetli ve çok tanıdıktı. Arkasını döndü ve korkuyla Ratcliffe'in tapınağa girişini izledi, yüzünden öfke fışkırıyordu. Doğru Owen'a yürüdü. Sanki çocuğun kolunu yerinden çıkarana kadar çekecek ve onu sürükleyecek dışarı çıkaracakmış gibi bakıyordu.

"Gel buraya, çocuk." dedi anne kraliçe Owen'a, sesi yumuşak fakat aceleci çıkmıştı. Owen'ın bacakları fena hâlde titriyordu fakat cüsseli adamlar yaklaşıp ana kraliçe ile arasındaki mesafeyi kapatmayı başardı. Ratcliffe başlığını çıkartmış elinde sınıksız tutuyordu ve saçsız tepesi terden nemlenmişti. Öfkeden mosmor olmuştu ama Owen'ı bulmuş olmanın verdiği bir rahatlık da yüzüne yansımıştı.

“Demek... Buradasın... Genç... Adam!” Kesik kesik, sinirli ifadelerle bağırıyordu. Sadece birkaç adım uzaklıktaydı, odadaki herkesin bakışını üzerine toplamıştı. Bu da Owen’ın anne kraliçenin elbisesine yapışmasına sebep oldu. Kraliçe elini Owen’ın omzuna koydu. Taç giyme töreninde parmağına takılan yüzüğü parıldayan mücevherini gördü.

“Burasının sessiz bir tapınak olması gerekiyor, Ratcliffe.” diyerek çıktı anne kraliçe. “Lütfen... Fountain’ı küstüreceksin. Sesini alçalt.”

Ratcliffe kızgınlıkla dişlerini gıcırdattı. “Buraya sığınmaya geleceğini tahmin etmem gerekirdi!”

“Kime övgüler yağıdırıyorsun böyle?” diye sabırla sordu kraliçe. “Bu çocuğa mı? Onu hayatımda daha önce hiç görmedim. Kim bu?”

“Owen Kiskaddon.” diye homurdandı Ratcliffe. “Kralın rehinesi.”

Kraliçe ciddiye almadan güldü. “Ah, tamam, öfkenin sebebi şimdi belli oldu. Ben de aklını kaybetmeye başladığını düşünmeye başlıyordum. Onu buraya çağırdığımı mı düşünüyorsun?”

“Önünüzde durmuyor mu?” dedi Ratcliffe sesini yükselterek. “Bunu nasıl başardın, Lizzy? Gerçekten bilmek istiyorum.”

Owen, Ratcliffe’in kullandığı kelimenin küçük düşürücü bir anlamı olduğunu kraliçenin tepkisini dizginlemeye çalışmasından anlamıştı.

“Belli ki Fountain çocuğu buraya sürükledi, Ratcliffe. Onun sarayda olduğunu elbette duymuştum ama onu buraya ben getirtmedim. Birkaç dakika öncesine kadar tanışmamıştık bile. Ama bayım size şunu hatırlatmak zorundayım ki şu an tapına-

ğın koruması altında ve onu zorla buradan çıkaramazsınız. Yaptığı onca şeye rağmen Severn bile onu çiğnemeye cesaret edemez! İnsanlar ayaklanacaktır. Bir şekilde çocuk buranın yolunu bulmayı başarmış ve burada, benim korumam altında kalacak.”

Ratcliffe öfke nöbeti geçirecek gibi bakıyordu. “Kral buna müsamaha göstermeyecektir!” diye homurdandı. “Fountain sizi onun gazabından koruyabilecek mi? Kızınız buraya gelip gitme ayrıcalığına sahip. Tekrar onun rehinesi mi olsun?”

Owen bu sözlerin üzerine korkuya kapılmıştı, prensese olabileceklerden korkuyordu. Kraliçeye kaygıyla baktı.

Kraliçe küçümseyerek güldü. “Sen de, ben de biliyoruz ki bunu yapamaz. Şimdi Ratcliffe, buradan git. Tapınak hademesini çağırmadan çık.”

Ratcliffe öfkeden yumruklarını sıkıyordu. Owen’a baktı sonra, gözlerinden zehir fışkırıyordu. “Benimle gel, çocuk. Şimdi. Benimle kaleye geri gel.”

Owen adama baktı ve başını salladı.

“Kral tüm bunları öğrendiğinde...” Ratcliffe söylenmişti, dudakları ise titriyordu.

“Çoktan öğrenmiş gibi duruyor.” Ses giriş taraftan gelmişti. Deconeus’tu bu, arkasında da hademe vardı. “Basamakları çıkıyor şimdi, Lord Ratcliffe. Kral burada.” Döndü ve saygıyla selamladı. “Kutsal Ana Tapınağı’na hoş geldiniz, yüce lordum.”

Owen’ın gözleri korkudan kocaman oldu, aynı zamanda kraliçenin eliyle omzunu sıkıldığını hissetti.

“Ne dediği hiç önemli değil, sana dokunmasına asla izin vermem.” Kraliçe fısıldayan bir sesle Owen’ı uyarmıştı.

BÖLÜM DOKUZ

Kralın Sesi

Kral kızgındı. Alev fişkırان gri gözlerinde, somurtan dudaklarında ve seğiren yanak kaslarında duygularını görebiliyordu. Yarasından kaynaklanan aksaklık azalmış olsa da hâlâ varlığını hissettiriyordu. Üstelik Owen daha yüzünü görmeden sürüyerek attığı adımların o apayrı sesini duyabilmişti.

Kral siyah ve altın rengi giyinmişti. Her zamanki hançeri kemerindeydi, yanında da yıllarca savaşlarda kullandığı, geniş, kınlı kılıcı duruyordu. Ter damlaları yüzünden süzülüyordu. Uzun, siyah saçları rüzgârla darmadağın olmuştu ve ona vahşi bir görünüm veriyordu. Anne kraliçenin tırnakları âdeta Owen'ın omzuna geçmişti, bu durum Owen'ın daha da ürkmesine sebep oluyordu.

“Unutma.” diye fısıldadı kraliçe Owen’a.

“Efendim.” dedi Ratcliffe şaşkınlıkla. “Buraya nasıl geldiniz? Size haber yollayacaktım...”

“Ne zaman, Ratcliffe? Saçlarım beyazlayınca mı? Rehinemin kaçtığını bilmek istemeyeceğimi mi düşündün? Ben niye bunu Casus Teşkilatı’nın başındaki kişiden değil de yeğenimden öğrenmek zorunda kalıyorum!”

Kralın gazabı o an Ratcliffe’e yoğunlaşmıştı fakat Owen bu rüzgârın ona döneceğini bildiğinden kanının donduğunu hissetti.

“Lord... Lordum!” diye kekeledi Ratcliffe. “Çocuğun burada olduğunu söyleyen benim adamımdı! Daha yeni öğrendim ve haberi öncelikle kendi gözlerimle doğrulamak istedim!” Ratcliffe ellerini ovuşturuyordu, başına geleceklerden korkuyor gibiydi.

“Bu kadar bahane yeter, Ratcliffe. Rehinelerimi yakın takipte tutmanı istemek çok mu fazla? Bir dahakine ne öğreneceğim? Ailesinin onu görmek için bitmek tükenmek bilmeyen isteklerinden birine onay verdiğini mi? Fountain adına, be adam! Küçük bir çocuk! Nasıl bu kadar dikkatsiz olabiliyorsun?”

“Ben... Ben...” Ratcliffe’in yanakları al al oldu, terler alnından yanaklarına doğru süzülüyordu. Kral eldivenli eliyle gitmesini söyleyen bir hareket yaptı. Sonra da nefret dolu bakışlarını anne kraliçeye çevirdi. Dudaklarını sinirli sinirli büzdü. “Onu burada bulabileceğimi tahmin etmeliydim, madam.” Gözlerindeki ve sesindeki nefret Owen’ın kanının çekilmesine sebep oldu.

“Yanılıyorsun Severn, her üzgün olduğunda olduğu gibi.” diye cevapladı anne kraliçe buz gibi bir sesle. “Çocuğu buraya ben çağırmadım. Öylece çıktı geldi. Daha onunla konuşmadım bile.”

Kral inanmayan bir edayla homurdandı. “Beni budala yerine koyuyorsun.”

“Öyle biri gibi davranırsan seni öyle biri yerine koyarım. Demek bu çocuk Kiskaddon! Senin rehinen!” Sesinde Owen’ın anlamadığı gizli bir anlam vardı. “Ve tapınağın yolunu buldu. Artık benim ama bu seni nasıl sinirlendirmiştir!”

Kralın ifadesi sertleşti. Kral ile yengesi arasında herhangi bir sevgi bağı olmadığı açıktı ve Owen ortama çöreklenen hoşnutsuzluğu hissedebiliyordu.

“Onu buradan alamazsın, Severn. Sen bile Kutsal Ana Tapınağı’nı çığnemeye cesaret edemezsin. Tehditte bulundun, orası kesin! Ancak denemeye kalkarsan insanlar seni nehre atar ve hayatta kalamazsın. Oğlan burada benimle kalıyor. Onu buraya ben çağırmadım ama onu buradan göndermem.” Owen’ın omzuna dokundu sahiplenircesine.

“Çocuk seni benim tanıdığım kadar iyi tanımıyor.” dedi kral sertleşmiş öfkesiyle.

Kraliçe “Seni de tanıdığı söylenemez, efendim.” diyerek alaycı bir edayla güldü. “Birlikte güzel vakit geçireceğiz, hükümdarlığınızla ilgili konuşulacak birçok şey var. Üstelik çocuklarımla ilgili de.”

Kral parmağını kıvrıp havaya kaldırdı, onu susturdu. Sinir ve bu uyarı yüzünü bembeyaz yapmıştı. “Hiçbir şey söylemeyeceksin.” dedi, homurdanırken tıkanmıştı.

Özel bir şey oldu o anda. Sanki fiskiyeden fışkıran suların sesi birden daha fazlaşmıştı, Owen’ın kulağına gelen diğer bütün sesleri hapsediyordu. Yarattığı his sakinleştiriciydi ve güm-bür güm-bür atan kalbini sakinleştirmeye başlamıştı. Ardından, kralın sesi de diğer su seslerinin arasında çözülüp gitmişti.

“Owen.”

Genellikle Owen'ın ismini söylediğinde kralın sesinde keskin bir ton olurdu ancak bu sefer kızgın ya da suçlayıcı gelmiyordu kralın sesi. Sevecen bir babanın oğluna seslenirken gösterdiği o yumuşaklık vardı. Gözlerini kırpıtı, kafası karışmıştı ve yukarıya krala baktı.

Suyun sesi daha da yükselmişti. Onu hissedebiliyorlardı, âdeta taş tırabzanların içinde sularla oynuyor gibiydi. Aslında yaptığını hissettiği şey buydu. Oyun oynuyor, suları sıçratıyor ve ıslanıyordu yani yaramazlık yapmanın verdiği hazzın tadını çıkarıyordu. Suyun yarattığı his onu baştan aşağıya yıkamış, sakinleştirmiş, rahatlatmış ve ona mutluluk vermişti. Şimdi gülümsüyordu. Kral da gülümsüyordu sanki fıskiyeinin içinde dans etmenin heyecanını o da hissediyordu.

“Ondan uzaklaş, Owen.” dedi kral, yumuşaklıkla ve tatlılıkla kandırmaya çalışıyordu. “Onun burada olmasının bir sebebi var. Bir şeyler uyduruyor ve zarar veriyor. Eğer onu önemersen evlat, ailen öldürülecek. Onun yüzünden. Seni kurtarmak istiyorum, Owen. Benimle birlikte gel.”

Owen omuzlarında şiddetli bir ağrı hissetti fakat onun canını acıtmadı, gerçek anlamda acıtmadı. Sözleri duydu, kraliçenin sözlerini ancak suyun sıçrayan sesini delip geçemiyordu. Bir anısı canlanmaya çalıştı, kralın dokunmasıyla alakalı bir şeydi ama vızıldayan bir sinek kadar sinir bozucuydu, onu da zihninden attı gitti.

“Sana yalan söylemeyeceğim.” Kral ciddi ama nazik bir tavırla söylemişti, sanki bir kelebeği avucunun içine konması için çağırıyordu. “Burada tehlikeler var. Senin göremediğin tehlikeler. Bir örümceğin ağı gibi burada kapandasın, Owen. Seni

özgür bırakmama izin ver. Gel... Tut elimden.” Kral siyah eldivenini uzattı. Deri yumuşak ve sıcak görünüyordu, tavrı çok davetkârdı.

Owen elini kraliçenin elinden kurtardı ve krala doğru ilerledi. Fountain’a ait her bir su damlası o uzatılan elden geliyor gibiydi. Kralın elini tutarsa güvende ve koruma altında hissedeceğinden çok emindi. Daha birçok söz sarf edildi etrafında. Kimisi sert sözlerdi ancak ona oluk oluk akan hisleri delip geçemiyorlardı.

Artık kendisine korkutucu gelmeyen krala doğru tam bir öz güvenle yürüdü. Yorgun ve acılı görünüyordu ancak kibar ve cömert bir gülümsemesi vardı.

“Yeğenim senin için çok endişelendi.” dedi kral sıcacık bir gülümsemeyle. “Ona bir sürpriz yapalım mı? Senin zarar göreceğine inandığından çok kaygılı duruyordu, Owen. Gidip sarayda onu bulalım mı?”

Owen istekli bir şekilde gülümsedi ve başıyla onayladı. Evet, bunu istiyordu. Bunu gerçekten çok istiyordu.

“Ona kaleden nasıl ayrıldığını da gösterecek misin, Owen? Bunu kurgulayabilecek kadar zeki olmana hepimiz çok şaşırdık. Ama daha en başından senin akıllı bir çocuk olduğunu biliyordum.”

Owen tekrar başıyla onayladı, gizli kapıyı Prenses Elyse’e gösterecek olması endişelendirmişti. Belki de artık ikisinin sırrı olacaktı. En sonunda ulaşıp kralın elini tuttuğunda kendini sersemlemiş hissediyordu. Tek bir dokunuşla sanki sakin sularda yüzen bir tekneye geçmiş gibi geldi. Tatton Sarayı’ndan ayrıldığından beri ilk kez kendini güvende hissetti. Owen

ve kral, birlikte, kraliçeden ve köpüren fıskiye den uzaklaştı. Kralın eline yapışıp, derinin o sıcaklığını ve elini sıkıca kavramasını hissedince çocuk mutluluktan başının döndüğünü hissetti.

Owen kraliçeye döndü. Ağlıyordu. Ama neden? Owen el salladı, her şeyin iyi olduğunu göstermek için başıyla selamladı. Sonra bakışlarını yerdeki siyah ve beyaz fayanslara indirdi. O sadece beyaz olanın üzerinde durmuştu. Kral da sadece siyaha basıyordu. Oyunun taşları gibiydiler, ona öyle geldi ve düşünce kıkırdamasına sebep oldu.

“Ne seni böyle eğlendirdi, Owen?” Kral kibarca sordu. Sesi özgüven aşılıyordu.

“Kareler.” dedi çocuk, diğer eliyle gösteriyordu. “Beyaz ve siyah olanlar. Aynı Wizr tahtası gibi.” Krala ilk kez hitap ettiğini fark etmemişti. Kendini o kadar rahat hissediyordu ki, ona hep iyi arkadaş olmuşlar gibi geliyordu.

“Wizr biliyor musun?” diye sordu kral, şaşırdığını belli eden bir kıkırdama vardı.

“Babam öğretti.”

“Ben de biliyorum.” dedi kral yürürlerken. “Doğu krallıklarından gelen bir oyundur. Bunu biliyor muydun?” Tapınağın büyük giriş kapısına yaklaşmışlardı.

“Chandigarl’da ortaya çıktı.”

“Senin akıllı bir çocuk olduğunu biliyordum. Bir tane Wizr tahtası ister misin, Owen? Senin için bir tane hazırlatabilirim.”

Sevinçle kralın düşünceli yüzüne baktı. “Gerçekten mi?” diye sordu. “Hiç kendime ait tahtam olmamıştı!”

“O zaman bir tane olacak.” diye söz verdi kral. “Ama eğer sarayda kalırsan. Sarayda kalmalısın, Owen.”

Çocuk başıyla onayladı. Eğer kendi tahtası olacaksa buna değermiş. Tapınaktan ayrılıp dış kapılara doğru ilerlediler. Owen yansıtma havuzunu gördü ve şişman adamın, Mancini’nin nerede olduğunu merak etti. Onunla çörek paylaşmayı ve güvercinlere tekrar kırıntıları atmasını izlemek isterdi.

Kalbi korkudan hafif hafif çarpmaya başladı. Güneş tepelerinde olmasına rağmen, o... Soğuk hissetmişti. Kralın elini kavramasına alışmıştı ama deri artık o kadar da yumuşak gelmiyordu. Sanki kral elini sıkıyor gibiydi. Neredeyse rahatsız ediciydi.

Kralın aksaması yürüdükçe daha da belirginleşmişti. Owen acıdan nefesini tuttuğunu duyabiliyordu, kafasını kaldırdı ve kralın giriş kapılarına baktığını gördü, yoğunlaşmakta zorlanıyormuş gibi dişlerini kenetlemişti.

Fıskiyelerin o çağlayan sesi azalmaya başlamıştı. Fıskiye de oynarken yakalanmış ve bu yüzden başı belaya girecekmiş gibi hissetti. Suçluluk duygusu midesine oturmuştu. Bir şeyler yanlıştı.

Girişe vardılar ve tapınak adamları onların geçmesine izin vermek için yol açtılar. Owen önce uzun taş kemere sonra da tapınağa geri dönüp baktı. Ratcliffe tam arkalarındaydı, ona apaçık bir öfkeyle ters bir bakış attı, küçük düşürülmek onu daha da gergin bir hâle sokmuştu.

Tapınak hademesi girişte dikiliyordu. “Kendi özgür iradenle mi ayrılıyorsun?” diye sordu Owen’a ciddi bir bakışla.

Çocuk kafasıyla onayladı, adamın ciddi bakışından korkmuştu. Kral tuttuğu elini hafifçe oynatınca kötü duygular geri

çekilmişti. Değişen hiçbir şey yoktu. Kral güvende hissetmesini sağlamıştı, kendine ait Wizr tahtası olacaktı ve Prenses Elyse'i görmek istemişti. Başka ne sorun olabilirdi ki? Krala daha da yanaştı.

"Çocuğu duydun." dedi kral bastırmaya çalıştığı iniltiyle.

Owen'ın kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı. Birlikte, hâlâ el ele girişten çıktılar. Bir şey Owen'ı bir kez daha arkaya bakmaya itti ve bu sefer şişman adamın Ratcliffe'in yanında dikildiğini gördü, ondan para alıyordu. Belki de Mancini Ratcliffe'e kendisine çörek alması için para veriyordu. Ama hiç mantıklı gelmedi.

"Ratcliffe!" Kral bağırıyordu.

Artık girişin dışındaydılar ve kaleye doğru yola koyulmuşlardı. Owen'ın kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Neden tapınaktan ayrılıyordu? Neden ilk olarak tapınağa gelmişti? Bir sebebi vardı ve önemli gelmişti ona fakat şimdi hatırlayamıyordu.

"Onu saraya geri götür." dedi kral nefessiz kalmıştı. "Dinlenmem lazım. Güçten düşürdü beni. Çocuğun güçlü bir iradesi var, ağaç kökü gibi sağlam."

"Yeteneklerinize hayranım, efendim." dedi Ratcliffe gergin bir şekilde, onlara yetişmişti. Owen'ın diğer elini kavradı, acı verene kadar sıktı. Sonra kral Owen'ı bıraktı ve sis perdesi ortadan kalktı. Owen her şeyi hatırlıyordu, tıpkı bir uyurgezerin adımını atacağı sırada uyanması gibiydi. Şaşkınlık ve korku tüm hücrelerine hücum etmişti.

"Yalakalığa gerek yok, Ratcliffe." diye pis pis sırttı kral. "Yalakalığa katlanamıyorum. Ne olduğumu biliyorum. Sen de öyle. Bu çocuğu çok daha iyi takip et, yoksa Casus Teşkilatı'nın

başına yeni birisini bulur ve seni Kuzey'e, Horwath'ın botlarını cilalamaya yollarım, bundan emin olabilirsin. Senden daha iyi iş çıkaracağını beklemiştim, Dickon. Böyle küçük şeylerde sana güvenemeyecsem..." Tehdidinin havada kalmasına izin verdi ve sonra da gitmelerini işaret etti.

Ratcliffe yine kıpkırmızı olmuş, öfkeden çenesi kenetlenmişti. "Haydi, gel!" diye söylendi, Owen'ın kolunu o kadar sert çekmişti ki Owen omzunun yerinden çıkacağını zannetti.

Kutsal Ana Tapınağı'nın gözden kaybolmaya başladığını izledikçe Owen'ın gözleri dolmaya başladı. Her şeye rağmen oraya gitmeyi kendisi başarmıştı ancak bir çeşit hileyle kandırılıp çıkarılmıştı, bunun farkında olmak onu hasta ediyordu. Krala karşı koyamayacak duruma gelmişti. Ama nasıl? Daha sonra kraliçenin uyarısını hatırladı ve o an dank etti.

Kralın sesiydi. Elindeki bir şeydi. Owen karşı koyamaz hâle gelmişti. Köprüyü yarıladıklarında Owen Ratcliffe'in elinden kurtulmaya çalıştı, elini burktu, çevirdi, kendini kurtarabilecek her şeyi denedi. Böylece tapınağa geri kaçabilecekti.

Kafasının arkasına yediği sert bir tokat direnişini sonlandırdı. "Düşün, çocuk!" Ratcliffe kulağına eğilmiş homurdanıyordu. "Aileni düşün." Yüzü kendine dönünceye kadar Owen'ı çekiştirdi sonra da onun hizasına eğildi. Casus Teşkilatı'nın başı yumuşak bir tonla konuşuyordu ancak ağzından çıkanlar zehir doluydu. "Beni yine çiğnersen bunun cezasını onlar çekecek! Bir kez daha kaçarsan anneni ve kız kardeşlerini açlıktan ölmeleri için zindana kapatırım, babanı ve abilerini de nehre atar boğulmalarını sağlarım. Tekrar senin peşinden koşmayacağım ya da seni aramayacağım, çocuk! Ya bana itaat edersin ya da

ailenin vebali senin o küçük omuzlarında olur. O beyaz parça ailenin kanıyla kırmızıya döner! Beni bir kez daha kandırmaya kalkarsan buna pişman olursun. Anlaşıldı mı?”

Owen korkudan ve girdiği şoktan titriyordu.

“Cevap ver!” Ratcliffe bağırdı.

Owen’ın ağzı açılmıyordu.

“Cevap ver!” Ratcliffe bir yandan uyarıyor bir yandan da sesi çıkana kadar elini sıkmaya devam edeceği kesindi.

“Evet!” diye çılgık attı Owen, kıvranarak yere çökmüştü.

Çok eskilerden kalma bir özdeyiş vardır ama her yerde geçerlidir: Hiçbir iyilik cezasız kalmaz. Kiskaddon'ın veledini bulan ben olduğumdan bu küçük şeytana göz kulak olmam için tekrar sarayda görevlendirildim. Daha önce birkaç yılını sarayda geçirmiştım ve o zamanlar nefret etmişim. Bu görevlendirme, büyük bir olasılıkla, çok kısa sürecektir. Çocuk ya kendini öldürtecek ya da ailesi onun geleceğini mahvedecek pervasız bir şey yapacak. Bu konuya duygusal yaklaşamayacağım, bu yüzden umarım bir an önce olur da ben de daha ilginç bir yerde görevlendirilirim. Olayın tek iyi yanı, söylediklerine göre, çocuk mutfakta oynamayı seviyor. Kimsenin Liona gibi kazı lezzetlendirip pişiremediğini duymuştım!

- Dominic Mancini, Saray Mutfağı Casusu

BÖLÜM ON

Ankarette

Kaçışının ardından, sanki güneş parlamayı bırakmış gibi geldi Owen'a günlerce. Önceden küçük çocuk seviliyor ve üzerine düşülüyordu. Ama şimdi dışlanıyor ve azarlanıyordu. Monah Stirling, Jewel adındaki sert ve yaşlı bir kadınla değiştirilmişti, üstelik bu kadın Owen'ın etrafı araştırmasına katlanamıyor, günde bir kereden fazla kule basamaklarını çıkmaya ya da koridorda yürümeye gelemiyordu. Onu çok sıkı kontrol altında, çoğunlukla da mutfakta tutuyordu. Asıl mutfağın yeni müdavimi Owen'ın sığınağının tadını kaçırmıştı.

Owen, Mancini'nin sarayda konaklamaya başladığını öğrenince şaşırılmıştı. Liona sakın bir tonla o adamın kral adına çalışan bir casus, teşkilatın adamı olduğunu ve saraya Owen'a göz kulak olması için yerleştirildiğini anlatmıştı. Ayrıca Liona ve Drew da o şefkatli tavırlarını geri çekmişti, kralın Owen'ın kaçmasında onların da rolü olduğunu öğrenmesinden korkuyorlardı.

Mancini, Owen'a çok az laf atıyordu ama bildik bir şekilde sırtıyor ve göz kırptıyordu. Hatta tehdit edici duruyordu. Âdetâ çocuğun kötü davranması için ona meydan okuyor böylece gidip Ratcliffe'e bildireceği bir bahane arıyordu. Bazen sırf Owen'ın irkildiğini görmek için, aynı güvercinlere yaptığı gibi, botunu aniden yere vuruyordu. Owen taşlarını sıralarken kendi kendine pis pis sırtıyor ve hepsi yerle bir olunca da alay edencesine katılarak gülüyordu. Üstelik tüm gün boyunca özgürce mutfakta tıkınıp duruyordu. Owen, Liona'nın bu koca adamı bu kadar sık beslemek zorunda kalmaktan çok hoşnut olmadığını söyleyebilirdi ama yapabileceği bir şey yoktu.

Owen Prenses Elyse'i bulmaya çalıştı ama başarısız oldu. O da onunla bağlantı kurmak için hiçbir çaba harcamamıştı. Sanki Owen'ın o kaçma girişiminden sonra sarayda iyi ve kibar olan ne varsa ortadan kaybolmuştu. O acınacak hâldeki yüreği daimi bir azap içinde kaybolmuştu, üstelik sarayın kendisi de zindan gibi hissettiriyordu. Birkaç gün boyunca Jewel'dan yediği azarlardan sonra iyice içine kapandı, iştahı kayboldu ve karşısına çıkan her gölgeden ürker oldu.

Owen'ın perişanlığı kralla yaptığı kahvaltılarda gittikçe daha da keskinleşmeye başladı. Artık kralın düşmanlığından nasibini o da alıyordu. O acemice yapılmış kaçma girişiminin üçüncü gününde kral büyük salona girdiğinde neşeli gibiydi ve o gün kendine Owen'ı hedef seçmişti.

"Ne? Hâlâ burada mısınız, Efendi Owen?" dedi dalga geçerek. Hançerinin kınını yumruğuyla kavramış, önce yukarıya doğru gevşetip sonra tekrar yerine koymuştu, Owen'ın her defasında dehşet verici bulduğu bir hareketti bu. "Bütün

hane halkının telaş içerisinde seni aramasının üzerinden günler geçti. Böyle devasa bir hisarda bunun nasıl can sıkıcı bir şey olduğunu hayal edemezsin. Ve o zamandan beri mutfak harcamalarım tavan yapmış durumda. Teşekkürlerimi iletmem lazım sana.”

Owen bu durum karşısında iyice küçülmüştü, bir şey söylemeye korkuyordu. Dunsdworth ağzını kapayarak öksürmüştü gibi güldü ki bu yapmaması gereken bir şeydi. Çünkü kral büyük bir zevkle ona dönmüştü.

“Kapa çeneni, Dunsdworth.” diye lafı yapıştırdı kral. “Eğer senin yorumunu isteseydim, senden söke söke alırdım.”

“Ben... Ben sadece... Sadece bir öksürüktü!” Dunsdworth ağlamaklı bir tonla karşı çıktı.

“Peki o zaman, öksürüğünü, tıksırığını ve ayrıca o berbat nefesini kendine sakla. Bu salondan kaçmasını isteyeceğim birisi olacak olursa bu sen olursun.”

Genç adam öfkenin ve aşağılanmanın etkisiyle kıpkırmızı olmuştu. Owen intikam gülümsemesini saklayamadı. Ne yazık ki Dunsdworth de tam o esnada ona dönmüştü. Yüzündeki ifade bunun öcünü alacağını gösteriyordu, Owen’ın gülümsemesi bir anda havaya karıştı.

Kral, daha önce başkaları tarafından tadına bakılan tepsilerden alarak alalacele kahvaltısını yaptı. Kral misafirlerini küçük düşürüp onların ezilip büzülmelerini sağlarken Owen da gizliden gizliye kralın yüzünü inceliyordu. Her yemekte ortalığı karıştırmış olmaktan son derece memnun duruyordu sanki Li-on’a’nın kurduğu sofradan daha çok doyuruyordu bu tantana onu.

Kahvaltıdan sonra Owen mutfağın yolunu tuttu. Fakat güçlü bir kol arkadan boynuna dolandı. Ciğerlerindeki bütün hava boşaldı ve bir şeyin ağırlığı altında ezildi.

“Bana gülersin demek? Sen kime güldüğünü sanıyorsun?” Dunsdworth’ün sesi alçak ve sert geliyordu kulâğına. Karnına yediğı bir yumruk nefesinin kesilmesine sebep olmuştu ve nefes alamıyordu. Kolu onu hâlâ boğuyordu.

“Sen ölümüne susadın, Kisky.” dedi alay ederek. “Eğer bir daha bana gülersen seni bira fıçısında boğarım. Krala bir iyilik yapmış olurum. Beni duyuyor musun, çocuk? Seni bira fıçısına atar ve kapağını kapatırım. Bana bir daha sakın gülme!” Karnına bir yumruk daha indirdikten sonra Owen’ı yere fırlattı, Owen ise düştüğü yerde ağlamaya başladı.

Dunsdworth, Owen’ın kolunu o sert botuyla tekmeledi. Owen bunun büyük bir morluk bırakacağını biliyordu. Büyük çocuk aheste aheste ilerlerken Owen karnını tutuyordu, yerdeki fayanslar gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Birkaç dakika boyunca Owen intikam alma yolları düşünerek kendini sakinleştirdi. Fakat kısa süre sonra o hararetle öfkesi azaldı ve koridorda dizlerinin üzerine doğruldu, zangır zangır titriyordu. Hizmetliler yanından geçip gidiyordu ve hiçbirisi sorunun ne olduğuna bakmak için bile durmuyordu.

Owen sendeleyerek mutfağa girmeyi başardığında Mancini dışında kimse onu fark etmemişti, o da büyük salonda aşırılacak iyi bir şeylerin kalıp kalmadığını yoklamaya gidiyordu. Owen başıyla selamladı, o da ortadan kayboldu. Çocuk köşesine çekildi ve orada gölgede, arkasını mutfağa dönerek oturdu, omuzları düşmüştü. Fayans taşlarını bile çantasından alamayacak kadar

üzgündü. Onu orada bekleyen dağılmış taşları bir süre fark edemedi. Yakınlaşırken gözyaşları daha kirpiklerinde sallanıyordu. Adının harfleri yerine taşlarla B-E-K-L-E yazılmıştı. Drew'dan merak uyandıran bir mesajdı ama onu hiç ilgilendirmedi. Birden ailesini fena hâlde özledi. Kimse daha önce ona dayak atmamıştı. Kolu tekmeden dolayı zonkluyordu, ovaladı fakat acısı hiç azalmadı. Belki de kolu kırılmıştı. Öyle olsa da kimsenin umurunda olmazdı zaten.

Kral onu tapınaktan ayrılmaya nasıl ikna etmişti? Hatırladıkları bulanıktı. Sadece kralın nasıl ikna edici olduğunu, nasıl kibar ve cömert görüldüğünü hatırlıyordu. Bir şekilde Owen'ı kandırmıştı. Çocuk nasıl olduğunu anlamamıştı. Dişlerini gıcırdattı, yaşlarını koluna sildi.

Günü zaten belirsizlik içerisinde geçiyordu, o da fayans taşlarıyla ona bırakılan mesaja uymuştu. Orada oturmuş bekliyordu, üstelik hiçbir şey de yememişti. Tekrar acıkacağını zannetmiyordu. Liona çörek yemesi için onu ikna etmeye çalıştığında bile sadece kafasını sallamıştı.

"Madem öyle, onu bana ver Liona!" dedi Mancini kahkahayla. "Çocuk aç değil. Ama bu adam aç!"

Kâhya Berwick söylendi. "Sen zati on altı adam kaa yidin!" Kuzeyli aksanıyla belli belirsiz şikâyet etti. "Senin bu iştaan kralı batıracak!"

"Senin bu söylenmelerin de benim sabrımı taşıracak!" Mancini hiç vakit kaybetmeden cevabı yapıştırmıştı. "Eğer bahşedilmiş kuş kadar beynin olsaydı aç, şişman bir adamla yiyeceği arasında durmanın akıllıca olmadığını bilirdin. Seni yiyebilirim, Berwick."

Bu paylama karşısından kâhya sinirli sinirli soludu. Ama Mancini'nin her zaman şaka yaptığı biliniyordu, üstelik kimse de onu ciddiye almıyordu.

"Belli ki o çöreği istemiyor, Liona." diyerek daha fazla yiyecek elde etme çalışmalarına kaldığı yerden devam etti, sosis şeklindeki parmaklarıyla da işaret ediyordu. "Getir onu bana."

Aşçı, alması için Owen'a yalvaran gözlerle bakıyordu fakat Owen almadı.

"Gördün mü? Sana çocuğun bugün aç olmadığını söylemiştim. Üstelik o çöreği çöpe atmak kesinlikle çok günah olur." Liona resmen çöreği ona fırlattı, Mancini ise büyük bir aç gözlülükle kapıp afiyetle öyle şapırdata şapırdata yedi ki Owen rahatsız oldu. "Ben Genevarlıyım." dedi, ortaya konuşuyordu, konuşurken de ağzından birkaç kırıntı fırlamıştı. "Bundan da utanmıyorum! Biz boğazımıza düşkünüzdür. Bu... Bu lezzetin vardıği son nokta. Seni ayakta alkışlıyorum, son lokma! Liona, eğer daha varsa..."

Liona ona iğrenerek baktı ve cevap vermedi.

Owen o gün çok yorgundu ve başka bir şey yapacak mecali yoktu. O yüzden Jewel onu almaya geldiğinde itiraz etmedi ve bitkin bir hâlde söyleneni yaptı. Kütüphanede kitap okuma önerisi bile cazip gelmedi. Sadece mutfakta oturmak, pişen ekmeğin kokusunu içine çekmek ve Tatton Sarayı'ndaki anılarını anımsamaya çalışmak istiyordu. Fakat oradaki yaşamı şu andan itibaren o kadar farklıydı ki hatıraları hızla kayboluyor, duman gibi havaya karışıyordu. Yerdeki ılık zemin taşlarının üzerine uzandı, çenesini dayadı, ailesi ve kardeşlerini düşündü. Kütüphanede zamanını okuyarak ve etrafta gezinerek geçirdiği dertsiz günlerini hatırlamaya çalıştı.

Orada uyuyup kalmış olmalı. Bilinçlilikle bilincini kaybetme arasında gelip giderken sersemlemiş ve uykuya dalmıştı. Yanında fısır fısır konuşulan kelimelerden bazen bir kısmı kulağına çalınıyordu.

“Zavalıcılık. Evini özlüyor.” diye mırıldandı Liona.

“Kral acımasız bir adam. Çocuğu öldüreceğini düşünüyor musun?” diye sordu Drew.

“Adam kendi yeğenlerini öldürdü. Hiç vicdanı yok ki.”

“Yatağına götür, Drew. Geç oluyor.”

“Bırak uyusun, Liona. Güzel günlerini bari rüyasında görsün. Yarın sabah erkenden gelir, odasına taşıyım.”

Onu mutfakta bıraktılar. Tencerelerin ve kaşıkların şangırtısı kesilmişti. Mancini basamakları çıkarken homurdanıyordu. Kısa süre sonra her yer sakin, sessiz ve sıcacıktı. Owen omzunun üzerinde dönerken kolu acıyla zonkladı. Gözlerini kısıtı, dağılmış saçlarından bir tutamın alnına düştüğünü hissetti. Herkes gitmişti. Pencereler siyah geceye açılıyordu. Bıçak sırtı görünümündeki kulenin silüetini gördü, üst pencerelerin birinden tek bir ışık geliyordu. Tıpkı bir yıldız gibiydi.

Oturdu ve derin sessizliği dinledi. Muazzamdı ve içine işliyordu insanın. Fırındaki külün kıpırtısı gibi, sıradan bir ses kulağına ilişti. Owen’ın tıpkı morarmış kolu gibi kalbi de sızıyordu.

“Ben ölmek istemiyorum.” diye fısıldadı sessizliğe. Kulağı tırmalayan bir ses vardı ama o kadar inceydi ki duymakta zorlanmıştı. Birbirine sürtünen cilalı taşların sesi olduğunu anlaması zaman almıştı. Ardından fayans taşlarının gizli bir mesajla beklediği yerden, yan taraftaki karanlık gizli bir bölmeden bir kadın mutfığa girdi. Taş duvarın rengiyle uyumlu, açık gri

renkte bir pelerin vardı üzerinde. Pelerininin başlık kısmı başını örtmüştü, yüzünü saklıyordu, bu yüzden sadece bir an saçını görebilmişti.

Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Prenses Elyse'den biraz daha uzundu, bir anlığına Owen hayalet olabileceğini düşündü. Ardından kadın ellerini başını açmak için kaldırdı, aşağıya doğru inip omuzlarında kıvrılan tek bir örgüyle taç şeklinde tutturulmuş, uzun, koyu renkli, bukleli saçlarını ortaya çıkardı. Broşlu ince bir kolye tam boğazında sallanıyordu. Dirseğine kadar uzanan eldivenleri uzun elbisesi ile uyumluydu. Gümüş renkli, zarif ve saten kumaştandı. Kıpırdamadan, belli bir süre dikildi, sessizliği dinliyordu, gecenin o kadifemsi koyuluğu tüm bedenini sarmıştı.

"Owen?" diye fısıldadı yumuşak bir ses tonuyla.

Kalbi daha da hızlı atmaya başladı. Yutkundu, korkuyordu ama umut doluydu. Adını biliyordu. Onu arıyordu. O anda fayans taşlarıyla not bırakanın Drew olmadığını farkına vardı.

Owen yer değiştirdi, kadın o küçük sese tepki olarak başını o yana çevirdi, örgüsü arkaya doğru kaymıştı. Owen karanlık köşede gölgelerin arasında yarı saklanıyor olmasına rağmen dikkatini çeken şey o küçücük kıpırtı olmuştu. Ateşteki korların dışında mutfağı sadece ay aydınlatıyordu.

Zarifçe Owen'a doğru yürüdü. Yaklaştıkça onun ne kadar güzel olduğunu fark etmişti. Ne prenses kadar genç ne de kraliçe kadar yaşlıydı. Karanlıkta gözlerinin rengini anlayamasa da açık renkliydi, ay ışığı gibiydi -ne gri, ne mavi, ne de yeşil-üstelik çok hüzünlüydü. Dalgın bir şekilde örgüsüne uzandı, uçlarını parmaklarıyla düzeltti. Ardından tekrar ön tarafından sarkacak şekilde bıraktı, dantelli elbisesine tam değmiyordu.

Aralarında duran banka yavaşça oturdu, ellerini kucağına yerleştirdi, tehdit edici bir tavrı yoktu. Gördüğü en güzel kişi olduğunu düşündü.

Owen'ı incelerken dudaklarındaki o küçük somurtkanlık gülümsemeye dönüştü. Samimiydi. "Merhaba, Owen." dedi. Sesi Owen'ın onu duyabileceği yükseklikteydi. "Beni beklediğin için teşekkür ederim. Sana yardım etmek için buradayım. Beni kraliçe gönderdi."

Kıpırdamadan oturuyordu, ona cevap vermesini, varlığına ne tepki vereceğini görmeyi bekliyordu.

Owen ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Bu görkemi ona kraliçenin kendisini hatırlatmıştı. Sessizdi, tavırları sakindi, hatta utanıyor gibiydi. İyi ki, ne onu telaşa sokuyordu ne de cevap vermesi için baskı kuruyordu. Sadece cesaretini toplamasını bekliyordu.

Ağızından sözcüklerin dökülmesi birkaç dakikasını almıştı. Ama dökülmüştü, onu şaşırtan da oydu. "Sen bir hayalet misin?"

Yüzündeki gülümseme büyümüştü, sorusu hoşuna gitmişti. Hoş bir gülümsemesi vardı, hafif bir gamze oluşmuştu. "Hayır." diye cevapladı. "Kendimi tanıtmamı ister misin?"

Ciddi bir tavırla başını salladı, sessiz tavırları daha da huzurlu hissetmesini sağlıyordu. "Benim adım Ankarette Tryneowy. İlginç bir isim, değil mi? Ama benim ismim bu. Kraliçenin gizli casusu, zehircisiyim. Beni sana yardım etmeye gönderdi."

Birçok insan korkaktır. Hep genç kalmak ister. Hastalık geldiğinde için için söylenir. Ama hayhuy dünya bu. İnsanın şansı bir yaver gider, bir tökezler, bir de bakmışsın yerle bir olmuş. Bir şeyleri başaranlar hırslı insanlardır. Hırslı olmak cesaret ister çünkü risk almadan hiçbir zaman büyük şeyler başarılmaz. Casus Teşkilatı'nın başı olmayı istemişimdir ben de hep. İşte, bunu buraya yazıyorum. Malum yazıya geçirilmeyen hedef sadece bir istekten ibarettir.

- Dominic Mancini, Saray Mutfağı Casusu

BÖLÜM ON BİR

Fountain

Ankarete öyle sessiz, öyle sakindi ki Owen diğer yabancı-
cılardan olduğu gibi ondan korkmuyordu. Ama zehirci
olmanın hayalet olmaktan daha kötü olmadığı konusunda ka-
rarsızdı.

“Soracağın herhangi bir soru var mı?” diye sordu yumuşak
bir tonla.

“Zehirci ne demek?”

Soruyu tahmin etmiş gibi duruyordu. Ayrıca sorudan rahat-
sız olmadı. “Her krallıkta her bir prensin düşmanları vardır,
Owen. Bu düşmanlar tacını almaya çalışırlar. Prens olmak çok
tehlikeli bir iştir, biliyorsun.” Duraksadı. “Zehircinin görevi
hükümdarı düşmanlarından korumaktır. Bazen durdurulması
gereken kötü adamlar olur. Ben birisini hasta yapabilecek zehir-
leri karıştırmayı biliyorum. Bu bazen tehlikeyi durdurabilmede
yeterli olur. Ama bazen öldürücü bir zehir yapmam gerekir.”

Gözlerini kucağındaki ellerine devirdi. “Bunu yapmayı sevmiyorum ama bazen yapılması gerekiyor.” Sesi çok yumuşak ve hüznü doluydu.

“Kraliçenin zehircisi olduğunu söyledin.” dedi Owen. “Tapınaktaki kraliçeyi mi kast ediyorsun?”

“Evet.”

“O zaman sen de tapınakta yaşıyorsun?”

“Hayır, ben burada, sarayda yaşıyorum.” Üst pencereye doğru, bıçak sırtına benzeyen kuledeki kıvılcımı işaret etti. “Orada, yukarıda, o kulede.”

Owen’ın göz bebekleri büyüdü. “Orasının kralın yaşadığı yer olduğunu zannediyordum!”

Kadın tekrar gülümsedi. “Hayır. Kralın kamburu var. Her gün o basamakları çıkmak onun için çok zor olurdu.” Sessizce, sabırla oturuyordu, ona bakıyor ve gelecek olan soruları bekliyordu.

“Neden yeni krala hizmet etmiyorsun?” diye sordu. “Kraliçenin seni bana yardım etmeye göndermesine çok sevindim. Ancak o artık kraliçe değil ki.”

“Bu gerçekten iyi bir soru, Owen. Senin anlayabilmen için sana anlatmaya çalışayım. Kral Eredur öldüğünde ben orada değildim. Beni başka bir krallığa gizli bir göreve göndermişti. Ben burada yokken bazı kötü şeyler olmuş ve kralın kardeşi tahtı ele geçirmiş. Benim hakkımda bilgisi vardı ama kim olduğunu bilmiyordu. Abisine son derece sadıktım ama ona değil, sen de görüyorsun. Beni öldürmesi için adamlar yolladı. Ama tam tersine ben onları öldürdüm.” Bir an duraksadı, ellerine baktı. “Beni pek sevmiyor.”

Owen önce eldivenli ellerine sonra da boynundaki broşa baktı. “Senin onu zehirleyeceğini mi düşünüyor?” diye sordu. Kralın sadece başkalarının tadına baktığı yemeklerden yediğini hatırladı.

Tekrar gülümsedi. “Çok akıllısın. Özellikle de böyle genç birisi için. Evet, onu zehirlememden korkuyor. Fakat onu durdurmak için çocuklara hiçbir zaman zarar vermem. Hiçbir zaman bundan endişe etme, Owen. Sadece tehlikeli insanların canını yakıyorum. Kraliçeye yardım için gitmiştim. O da sana yardım etmemi istedi.”

“Ama bana yardım edemezsin.” dedi Owen, başını sallayarak. “Eğer Kingfountain’dan ayrılırsam, ailemi öldürecekler. Burada kalmak zorundayım.”

Ankarette başıyla aynı fikirde olduğunu gösterdi. “Haklısın. Şu an için burada kalmak zorundasın. Belli bir süredir buna kafa yoruyorum. Bu konuda çok iyiyimdir, Owen. Bir zehirci öyle de olmak zorundadır çünkü tek bir hata ölümcül olabilir. Sana karşı dürüst olacağım ve senin de karşılığında bana karşı dürüst olacağını umuyorum. Ailen ölebilir. Bunu önleyebilirsem, önleyeceğim. Fakat kral onlara güvenmiyor ve sadakatlerini test edecektir. Ama şunu bil, Owen. Onlar seni terk etmediler. Onlar için zor bir karardı ancak bütün aileyi, sen de dâhil, korumak için ellerinden gelenin en iyisini yaptılar. Ben hâlâ burada seninle ilgilenebilecek durumdayken senin en güvende olacağın yerin saray olduğunu düşündüler. Gücüm yettiğince sana yardım etmek için her şeyi yapacağım. Sen de...” Sözcükleri yarım kaldı, sesi kalınlaşıyordu. Uzandı ve saçını düzeltti, aynı annesinin yaptığı gibiydi.

“Annemi özlüyorum.” Owen hafifçe içini çekti. Omuzları yumuşacık duruyordu.

“Eminim o da seni öyle çok özlüyordur ki Owen.” diye fısıldadı. Eldivenli elini kaldırdı ve Owen’ın burnunun ucuna dokundu. “Sen çok tatlı bir çocuksun, Owen. Öyle küçüksün ki. Kral seni aileden uzaklaştırmakla çok yanlış yaptı.”

Owen yorulmaya başlamıştı ve koluna yaslandı, başını da omzuna dayadı. “Bana gerçekten yardım edebilir misin?” diye sordu umutla.

Kollarını boynuna doladı. “Bence edebilirim, Owen. Bir plan üzerinde çalışıyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Ama daha çok başındayım.”

“Bana söyleyecek misin?” diye yalvardı.

Ankarette onu kucakladı, başına bir öpücük kondurdu. “Daha değil. Kafamda bazı şeyler var. Ama daha ölçüp biçmem lazım. Düşüncelerin kendine has bir olgunlaşma tarzı vardır. Eğer tüm zihnini ona yoğunlaştırırsan ilginç şeyler başarabilirsin.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten, Owen. Birçok insanda hayal gücü eksikliği vardır. Yeteri kadar cesaretli olmuyorlar. Ama ben öyleyim. Eredur’un kral olmasına yardım ettim. Her ikisinde de.” Owen’ın kolunu dürttü. “Çoğu insanın istedikleri noktaya varmamalarının sebebi yola hiç koyulmamalarıdır. Neden yapamayacaklarının sebeplerini sürekli düşündüklerinden denemeye bile kalkışmazlar.”

“Kaçabileceğimi düşündüm.” dedi Owen, karamsar bir şekilde. “Tapınağa gittim ama kral... Kral beni kandırarak çıkardı.”

Bu lafın üstüne berrak bir kahkaha duydu. “Ah, evet. Gerçekten kandırdı! Kral, Fountain tarafından kutsanmış biri, Owen. Onun aslında ne olduğunu biliyor musun?”

Şaşkınlıkla burnunu buruşturdu. “Kutsanmış mı? Daha önce öyle birisiyle hiç tanışmamıştım ama hikâyelerde hep kahr-
raman gibiler. Kral... Öyle değil.”

Tekrar kucakladı Owen’ı, onun yanında oturmaktan son derece memnun gibiydi. “Tam olarak değil, Owen. Her bebeğin tapınağa götürülüp Deconeus’un eline verildiğini ve onun da bebeğin başını fiskiye-
nin suyuyla yıkadığını biliyorsun. Buna su ayini diyorlar. Çocuğun Fountain tarafından kutsanması için sadece bir umut barındırıyor. Ama sadece birkaç tanesi kutsanıyor. Binde biri.”

Döndü ve ona baktı, o hoş yüzüne bakıyordu. “Monah’ın bundan bahsettiğini duymuştum. Ekmek yapan bir adamın kutsandığını söylemişti.”

“Evet, Pisan’dan biri. Onu duymuştum. Bunların bir kısmını daha önce duyduğunu biliyorum, sana en başından anlatmaya başlamam daha kolay olacak. Sana Fountain’ın asıl doğasını anlatayım. Fountain her yerdedir. Akan su gibi duyamayacağın ama hissedebileceğin bir şeydir. Hiç yere uzanıp gözlerini kapattığında kendini şey hissettiğin... Sürükleniyormuş gibi hissettiğin oldu mu?”

Owen büyük bir hararetle başını salladı.

“Fountain tarafından kutsanan biri Fountain’ın bütün enerjisini kendinde toplayabilir. Aynı bir fincanı suyla doldurmak

gibi bir şeydir. Sonra da bu gücü başka bir yerde kullanabilir. Muhteşem bir şey bu! Kral Severn'ın gücü sesinde. Fountain'ın sihri kullandığında, seninle konuştuğunda ya da sana dokunduğunda söylediği şeyin doğru olduğuna seni inandırabiliyor. Ama söylediğim gibi, Fountain tarafından kutsanan her kim olursa olsun bir şekilde bu büyüyü kendine çekmesi gerekiyor. Kral kendi fincanını doldurmak için alışılmadık bir yöntem kullanıyor. Hiç fark ettin mi bunu?”

Owen şaşkınlıkla ona baktı kaldı ve başını eğdi. “Hançeri mi? Onu sürekli sertçe yerine koyuyor.”

Ankarette sevecen bir tavırla gülümsedi. “Hayır... O sadece sinirsel bir alışkanlık. Yerinde duramayan biri o. Sözlerini düşün. Sözcüklerinde güç var.”

Owen kaşlarını çatarak derin düşüncelere daldı. “Prensesle olduğu zamanlar hariç sürekli öfkeli.”

“Sana akıllı olduğunu söylemiştim.” Ellerini çenesinin altına birleştirdi. “Sözcüklerin gücü vardır, Owen. Hem de çok büyük bir güçtür bu. Sen annene onu sevdiğini söylediğinde bu onun kalbini ısıtıyor ve onu mutlu ediyor. Ama ona ondan nefret ettiğini söylersen...” Sesi daha üzüntülü ve acımasız çıkıyordu, ellerinden birini çenesinin oradan ayırıp Owen'ın göğsüne koydu. “İşte bu canını acıtır.”

Sesi tekrar yumuşamıştı ve ellerini kucağına yerleştirdi. “Kral gücünü başkalarını rencide ederek elde ediyor. Bunu deneyimlemeden onunla aynı odada bulunman mümkün değil. İşte bu sayede Fountain'ın gücünü kendinde topluyor. Her hakaret, her zedeleyici söz fincanına bir damla ekliyor. Tamamen dolduğunda Fountain'ın gücünü başkasına karşı kullanabiliyor.

Her bir bireye karşı. Üstelik o zaman ne söylerse söylesin, ne kadar saçma olduğu hiç önemli değil, ona inanıyorlar. Fountain tarafından kutsandığının en başından beri farkında değildi elbette. Bence onu biraz şans eseri keşfetti. Bunu anladıktan sonra da kendisini kral yapmak için kullandı. Abisini bu konuda uyardım ancak o beni dinlemedi. Kardeşinin sadık olduğunu düşünüyordu.”

Owen merakla bakmaya devam etti. “Ama Prenses Elyse’i aşığlamıyor.”

Ankarette başıyla onayladı. “Haklısın. İyi bir gözlemcisin. Biraz planım üzerinde çalışmam lazım ama eğer istersen, yarın seni tekrar ziyarete geleceğim, böylece tekrar konuşabiliriz.” Sözlerine devam etmeden önce biraz duraksadı. “Buraya geldiğinden beri seni takip ediyorum, Owen. Senin fayans taşlarıyla oynamayı ben de seviyorum. Ama şimdi, bu saatte yatağında olman gerekiyor.” Saçlarını karıştırdı tekrar, daha sonra parmakları yavaşladı ve saçındaki bir tutamla nazikçe oynamaya başladı.

“Nasıl bu kadar çok şeyi biliyorsun? Nasıl bir his bu? Sen de... Sen de Fountain’ın kutsadıklarından mısın, Ankarette?” diye sordu.

Ankarette gözlerini Owen’ın saçından ayırmadı, sonra bir kere başını salladı. “Kralın beni öldürmek istemesinin bir diğer sebebi de o.” dedi. “Sen neden hâlâ yatağına doğru gitmiyorsun?”

“Kuleye mi geri dönüyorsun?”

Hüzünlü bir gülümsemeyle onayladı. “Gün boyu saklanmam lazım.” dedi. “İşlerimin çoğunu geceleri herkes uyurken yapıyorum.”

“Kaldığın kuleyi görebilir miyim?” diye sordu Owen, ellerine yapışmış sımsıkı tutuyordu.

“Elbette.” diyerek kabul etti Ankarette. “Ama kimseye oraya nasıl gittiğini söylemeyeceğine söz vermelisin.”

“Söz veriyorum!”

Kibarca yanağını okşadı. “Saray içerisinde gizli geçitler var.” Kadın bilinçli bir şekilde yavaş yavaş içindekileri ortaya saçıyordu. “Sana bunların hepsini gösterebilirim. İster misin, Owen?”

Kollarını beline doladı ve sıkıca sarıldı, sıcaklığının tadını çıkarıyordu. Birisini kucaklamayalı çok uzun zaman olmuştu. Ankarette bu beklenmedik sevgi gösterisine şaşırılmıştı ama o da ona sarıldı ve birbirine girmiş saçlarından bir kere daha öptü.

“Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim.” diye söz verdi. “Diğerlerine yaptıklarını yapamayacak.”

“Kime?” Owen başını yukarı kaldırarak sordu.

“Abisinin erkek çocuklarına.” diye cevap verdi içi burkularak. Owen gözlerindeki o hüznü bir kez daha gördü.

Casus Teşkilatı'nın kendi içinde zamanla oluşmuş belli bir kaidesi vardır. Yıldızımız üstün başarı hikâyelerimizle ve çevirdiğimiz dalaverelerle parlar. Özellikle de birbirimizi kandırmayı çok severiz. Anlarsınız, düzenbazın düzenini bozmak iki kat zevk verir.

- Dominic Mancini, Saray Mutfağı Casusu

BÖLÜM ON İKİ

Zehirci

Ankarette Tryneowy, Kingfountain Sarayı'nın en yüksek kulesinde yaşıyordu. Owen'la basamakları el ele çıkarırken Ankarette de Owen'a kendi varlığını nasıl gizli tutabildiğini anlatıyordu. Hizmetlilerin hiçbiri kuleye gitmiyordu. Kâhyanın kontrolündeki hizmetliler, orasının kalenin sosyal hizmetlerden sorumlu görevlisi tarafından idare edildiğine inanıyorlardı. Sosyal hizmetler görevlisine ise kâhyanın elemanlarının oraya baktığı söylenmişti. Usta marangoz ise, orasının yeteri kadar bağış toplandığında tekrar elden geçirileceğini düşünüyordu. Kule kurnazca kurgulanmış birçok hile ve yalanla korunuyordu. Öyle ki herkesin kuleyle ilgili aslında doğru olmayan bir inancı vardı. Gerçeği bilen, Ankarette'in açıkladığı tek insan her gece bir tepsi yiyecek ayıran aşçı Liona'ydı.

Eredur'un kraliçesi bile onun nerede yaşadığını bilmiyordu. Merdivenler Owen için oldukça zorlayıcıydı. Tanıştıkları gece-

nin ertesi gecesi, rehberi önde tek bir mumla yolu aydınlatırken dar kuleye tırmanmak Owen'ı nefes nefese bırakmıştı. Tepeye vardıklarında alnı terden yapış yapıştı.

Ankarette onu özel odasına buyur ettiğinde “Burası çok küçük.” dedi Owen, hızlı hızlı nefes alıyordu.

Alanın büyük bir kısmı, gündüz ışığında uyumasını sağlayacak şekilde kalın kadife cibinlikle çevrelenmiş, küçük, saçaklı bir yatakla dolmuştu. Battaniyeler hayvan kürkündendi, Owen hemen yanına gidip eliyle yumuşak dokusunu okşadı. Üzerinde bir küre, çeşitli ölçüler, değişik zehir ve karışımların bulunduğu birkaç küçük şişe ve tüplerin olduğu küçük bir masa vardı. Onları görünce gözleri büyüdü ama mesafesini korumaya özen gösterdi. Odanın her tarafında, kimisi yerde kimisi pencere pervazında duran farklı boyutlarda havan ve tokmaklar vardı. Bunlar Owen'ı tedirgin etti, o yüzden farklı şeylere baktı. Bakışları özenle işlenmiş perdeye takıldı ve daha iyi görebilmek için oraya doğru ilerledi.

“Bu çok hoş.” dedi kibarca dokunurken.

“Teşekkür ederim. Ben yaptım onu.” dedi Ankarette. Zehirlerin bulunduğu masaya gitti ve bir fincan çay karışımı yapmaya başladı.

“Nasıl yani?” diye sordu Owen, hayretler içinde. Ankarette içecek üzerinde çalıştığından cevap alamamıştı. Ardından yatağın etrafını saran koyu renkli düğümlerden yapılmış cibinliğe bakmak için gözlerini kıstı ve benzer şekilde tasarlanmış halıya kaydırды gözlerini. Masadan kitap raflarına kadar odadaki her şeyde küçük küçük dantelli işlemler vardı.

“Bütün bunları kendin mi yaptın?” diye sordu. Annesi ve kız kardeşleri de örgü örерlerdi ama hiçbiri böyle hoş değildi.

“Nakış yapmayı seviyorum.” dedi alçak gönüllülükle. “Bu da benim yeteneğim. Yapmaktan hiç bıkmıyorum. Sen de fayans taşı dizmeyi seviyorsun, doğru değil mi?”

Başıyla onayladı, bir yandan da odadaki tek sandalyenin üzerine atılmış şalın saçaklarına dokunuyordu.

“Normalde ziyaretçi almam.” dedi Ankarette. “Yıllardır kuleme gelen ilk kişisin. Al bakalım, iç bunu. Hırıltına iyi gelecektir. Ciğerlerin güçsüz ve biraz ilaca ihtiyacın var.”

Fincana şüpheyle göz attı ama hoş bir kokusu vardı. Tattığında içine bal koyduğunu anladı. İlginç bir aroması vardı ama nahış değildi. Çayını yudumlarken, büyük bir ilgiyle, gözleri bir anda küçük, ahşap bir sehpanın üzerinde duran Wizr tahtasına kaydı. Taşları kaymaktaşıdan oyulmuştu... Mor ve beyaz renkteydi, kareleri de bunlarla uyumluydu. Takım, küçük yuvarlak masayı kaplıyordu.

“Oynamayı biliyor musun?”

Owen hevesle onayladı. “Abilerim oynarken hep seyrededim. Zaten ben de oynamayı seviyorum.”

“Benimle oynamak ister misin?”

“Evet!” dedi Owen, çayın kalan kısmını höpürdeterek içti. “Normalde siyah ve beyaz olur. Ama bu mor. Ben mor olmak istiyorum.”

“Ben beyazla oynamayı severim.” dedi Ankarette. İlerleyip halının üzerine küçük sehpa ve tahtanın yanına diz çöktü.

“Tek başına bunu nasıl oynuyorsun?” diye sordu Owen merakla, tahtayı inceliyordu.

nin ertesi gecesi, rehberi önde tek bir mumla yolu aydınlatırken dar kuleye tırmanmak Owen'ı nefes nefese bırakmıştı. Tepeye vardıklarında alnı terden yapış yapıştı.

Ankarette onu özel odasına buyur ettiğinde “Burası çok küçük.” dedi Owen, hızlı hızlı nefes alıyordu.

Alanın büyük bir kısmı, gündüz ışığında uyumasını sağlayacak şekilde kalın kadife cibinlikle çevrelenmiş, küçük, saçaklı bir yatakla dolmuştu. Battaniyeler hayvan kürkündendi, Owen hemen yanına gidip eliyle yumuşak dokusunu okşadı. Üzerinde bir küre, çeşitli ölçüler, değişik zehir ve karışımların bulunduğu birkaç küçük şişe ve tüplerin olduğu küçük bir masa vardı. Onları görünce gözleri büyüdü ama mesafesini korumaya özen gösterdi. Odanın her tarafında, kimisi yerde kimisi pencere pervazında duran farklı boyutlarda havan ve tokmaklar vardı. Bunlar Owen'ı tedirgin etti, o yüzden farklı şeylere baktı. Bakışları özenle işlenmiş perdeye takıldı ve daha iyi görebilmek için oraya doğru ilerledi.

“Bu çok hoş.” dedi kibarca dokunurken.

“Teşekkür ederim. Ben yaptım onu.” dedi Ankarette. Zehirlerin bulunduğu masaya gitti ve bir fincan çay karışımı yapmaya başladı.

“Nasıl yani?” diye sordu Owen, hayretler içinde. Ankarette içecek üzerinde çalıştığından cevap alamamıştı. Ardından yatağın etrafını saran koyu renkli düğümlerden yapılmış cibinliğe bakmak için gözlerini kıstı ve benzer şekilde tasarlanmış halıya kaydırды gözlerini. Masadan kitap raflarına kadar odadaki her şeyde küçük küçük dantelli işlemler vardı.

“Bütün bunları kendin mi yaptın?” diye sordu. Annesi ve kız kardeşleri de örgü örерlerdi ama hiçbiri böyle hoş değildi.

“Nakış yapmayı seviyorum.” dedi alçak gönüllülükle. “Bu da benim yeteneğim. Yapmaktan hiç bıkmıyorum. Sen de fayans taşı dizmeyi seviyorsun, doğru değil mi?”

Başıyla onayladı, bir yandan da odadaki tek sandalyenin üzerine atılmış şalın saçaklarına dokunuyordu.

“Normalde ziyaretçi almam.” dedi Ankarette. “Yıllardır kuleme gelen ilk kişisin. Al bakalım, iç bunu. Hırıltına iyi gelecektir. Ciğerlerin güçsüz ve biraz ilaca ihtiyacın var.”

Fincana şüpheyle göz attı ama hoş bir kokusu vardı. Tattığında içine bal koyduğunu anladı. İlginç bir aroması vardı ama nahoş değildi. Çayını yudumlarken, büyük bir ilgiyle, gözleri bir anda küçük, ahşap bir sehpanın üzerinde duran Wizr tahtasına kaydı. Taşları kaymaktaşıdan oyulmuştu... Mor ve beyaz renkteydi, kareleri de bunlarla uyumluydu. Takım, küçük yuvarlak masayı kaplıyordu.

“Oynamayı biliyor musun?”

Owen hevesle onayladı. “Abilerim oynarken hep seyredirdim. Zaten ben de oynamayı seviyorum.”

“Benimle oynamak ister misin?”

“Evet!” dedi Owen, çayın kalan kısmını höpürdeterek içti. “Normalde siyah ve beyaz olur. Ama bu mor. Ben mor olmak istiyorum.”

“Ben beyazla oynamayı severim.” dedi Ankarette. İlerleyip halının üzerine küçük sehpa ve tahtanın yanına diz çöktü.

“Tek başına bunu nasıl oynuyorsun?” diye sordu Owen merakla, tahtayı inceliyordu.

Ankarette ilk hamleyi yaptı, Owen da ardından, her zaman-ki normal hareketi olan orta taşları ilerletti öncelikle. Ankarette dört hamlede kralını ele geçirdi.

Owen tahtaya bakakaldı, sonra da ona, “Nasıl... Nasıl bu kadar hızlı yapabildin bunu?”

Ankarette bilgiç bir tavırla gülümsedi. “Sana öğreteceğim. Bu oyunda birçok strateji vardır. Eğer bunları bilersen, hızlı bir şekilde kazanmana yardımcı olurlar. Öğrenmek ister misin?”

Owen coşkuyla başını salladı.

Çıkan birkaç taşı tekrar yerleştirirlerken, Owen’a başka bir soru sordu. “Owen... Zehirlerle ilgilendiğim için benden korkuyor musun?”

Başını kaldırdı ve ona baktı, gözleri duygularını ele veriyordu. Başını evet anlamında salladı ama hiçbir şey demedi.

“Owen.” dedi yumuşak bir tonla, son taşı da yerine koyuyordu. “Lütfen anla. Sadece tehlikeli insanları zehirliyorum. Ve sadece bu zaruri olduğunda yapıyorum. Senin yerinde olsam ben de biraz korkardım. Fakat sana kulemi göstermek istedim, böylece zehirlerle uğraşmanın olduğum kişinin sadece *küçük* bir kısmını oluşturduğunu gör istedim. Kraliçeye hizmet etmemin tek yolu bu. Gerçi ona tavsiyelerde bulunarak, ona danışmanlık yaparak da hizmet ediyorum. Zehirci olarak eğitim alırken aynı zamanda ebe olarak da eğitildim. O yüzden işimin bir kısmı ölümle diğer kısmı ise... Hayatla ilgili.” Owen’a anlamlı bir bakış atmıştı ama o anlamamıştı. Ardından ellerini bir araya getirdi. “Aynı zamanda zehre başvurmadan krallığa yönelik tehditleri de ortadan kaldırmaya çalışıyorum. Güzel şeyler yapmayı seviyorum. Dikiş yaparken çok fazla... *Düşünüyorum.*

Zihnim bir o yana bir bu yana akıyor, durumu farklı açılardan değerlendiriyorum. İşte bu yüzden bu oyunda iyiyim.”

Ellerini kucağına koydu. “Ben sana yardım etmek istiyorum, Owen. Ama eğer sana yardım edeceksem, sana güvenmek zorundayım ve sen de bana güvenmek zorundasın. Seni kuleme getirdim. Eğer birisine burada, yukarıda yaşadığımı söylersen, kral beni öldürmesi için askerlerini gönderir.”

Owen nefesini tuttu, huzursuzluktan sırtına bir şey saplanmış gibi hissetti. Bunu yapmayacaktı!

Ciddi bir tavırla onayladı. “Ve işte görüyorsun... Ben sana güveniyorum. Arkadaşlık bunu gerektirir, Owen. Ben senin arkadaşın olmak istiyorum. Sadece kraliçe sana yardım etmemi söylediği için değil, aynı zamanda seni sevdiğim için arkadaşın olmak istiyorum. Seni güvende tutabilecek bir plan bulmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Sana bu oyunu da öğreteceğim. Zehirlerle ilgili her şeyi de öğreteceğim, böylece kokladığında bir şeyin zararlı olup olmadığını bileceksin. Daha rahat nefes almanı sağlayacak ve seni daha güçlü kılacak iksirler de vereceğim. Fakat Owen, senden hiçbir zaman kralı ya da başka birisini zehirlemeni istemeyeceğim. Bu yanlış bir davranış olur, değil mi?”

Owen şiddetli bir şekilde başını salladı, göz bebekleri büyümüştü.

“Kraliçe, tehlikeli bir adam olmasına rağmen benden krala zarar vermemi istemedi. O Argentine hanesinin son varisi. Onun ölümü berbat bir felakete yol açar. Dunsdworth tahta geçemez çünkü babası ihanetle suçlandı.”

“Ne yapmıştı?” diye sabırsızca sordu Owen.

Ankarette başını şimdi olmaz anlamında salladı. “Bir gecede anlatabileceğimden çok daha fazla açıklamam gereken şey var. Bir arada olacağımız zamanımız var, Owen. Yarın tekrar konuşabiliriz. Eğer başarılı olacaksak başkalarının yardımına da ihtiyacımız var. Liona ve Drew yardım edecektir. Yarın onlarla konuşacağım fakat başkalarının da bize katılması lazım. Dominic Mancini’yi biliyorsun, değil mi, hani mutfakta kalan? İyi bir yardımcı olabilir.”

Owen kaşlarını çatarak baktı. “Ama o kral için çalışıyor!”

Gülümsedi. “Öyleymiş gibi davranıyor. O aslında başka biri için çalışıyor ve ayrıca onlar için casusluk yapıyor. Sanırım müttefik olması için onu ikna edebilirim. İkna edici olabilirim. Ama en önemlisi senin rolün, Owen. Senin cesareti öğrenmen lazım. İmkânsız olduğunu düşündüğün şeyleri yapman gerekecek. Yapabileceğine inanıyorum.”

Ankarette uzandı ve saçını düzeltti, sıcacık bir gülümseme vardı yüzünde. Owen, gözlerinin içine bakarken yutkundu. Owen ayağını belli bir miktar hareket ettirince Ankarette birden kralın yaptığı gibi yüzünü ekşitti ama gülümsemesini kaybetmedi.

“Hasta mısın?” diye sordu Owen.

“Yorgun.” dedi. “Şimdi mutfığa in. Yarın akşam seninle yine orada buluşacağım. Benim için bunu yapar mısın, Owen? Şu an, basamaklardan tekrar aşağıya inemeyeceğim.”

Owen, başıyla onayladı, merakla küçük odaya tekrar bakıyordu. Buraya geri gelmek için daha şimdiden sabırsızlanıyordu.

“Burası bizim gizli yerimiz.” diye fısıldadı Ankarette.

Owen küçük kapı girişinden geçti. “Kimseye söylemeyeceğim. Söz veriyorum. Mumu alabilir miyim?”

Ankarette başını salladı. “Onu Liona’nın benim için bıraktığı yemek tepsisinin yanına bırak. Aşağıya inince, Owen, söndür. Seni görmek güzeldi...” Duraksadı, sözleri sessizliğe karıştı.

Owen, bir süre daha ona baktı, bir şeyler daha söylemesi için bekliyordu. Sanki Ankarette daha önce tanıştıklarını söyleyecekmiş gibi küçük bir hisse kapılmıştı. Ancak onun gibi birisini hayatta unutmazdı.

Onun hâlâ hayatta olduğunu öğrendiğimde bir kâse böğürtlenli muhallebiyi tam yarılamağ üzereydim. Ama az daha boğuluyordum. Hava karardıktan sonra mutfakta beklememi söyleyen bir not elime tutuşturuldu. Ratcliffe'in imzasını taşıyordu. O yüzden ben de söylenene uydum ve beklerken kendimi hoş bir tatlıyla sımartmaya karar verdim. Fakat o not, o iğrenç Ratcliffe'ten değildi. Ankarette Tryneowy'dendi. Hiçbir şey yapamadım. Bütün delillere göre bu kadının sekiz yıl önce ölmüş olması gerekiyordu. Olayı duyduğumu, yani abisinin zehircisini, yani kutsananlardan birini, ceza olarak öldüren Kont Dunsdworth'ün, kralın abisinin, cüretine şaşırp kaldığımı hatırlıyorum. Hepsi bu! Onun ölümünün Casus Teşkilatı'nda yarattığı şokun azımsanmayacak kadar çok olduğunu tahmin edebilirsiniz, hem içeride hem de dışarıda. Bazıları Eredur'un kardeşini Ankarette'in ölümünden dolayı öldürdüğünü bile söyledi. Bunun ne kadar harika bir şey olduğunu anlatamam, tabii ki haberin, böğürtlenli muhallebinin değil. Bana hikâyeyi anlatmaya söz verdi. Hiçbir yerden alınamayacak, getirtilemeyecek ya da çalınamayacak bilginin sözünü verdi. O sondan bir önceki düzenbaz. Marifetli. Dalaverenin kraliçesi. Sanırım bir başka yardım daha alacağım.

- Dominic Mancini, Saray Mutfağı Casusu

BÖLÜM ON ÜÇ

Bozulan Yeminler

Ankarette Tryneowy ile tanıştığı gece Owen'ın hayatı değişti. Artık o da sırrın bir parçasıydı. Öyle büyük ve ilginç bir sırdı ki bu, geceleri artık çok zor uyuyordu. Daha sonraki gecelerde Ankarette ona her bir saray odasının hizasında giden gizli tünelleri ve geçitleri öğretti. Resimlerin arkasına gizlenmiş kapıları açan saklı mandalları nasıl bulacağını. Ahşap kaplamada nasıl sessizce ilerleyeceğini ve böylece bitişik odada neler olduğunu görebilmeyi ve duyabilmeyi. Ona nasıl sessizce yürüyeceğini öğretti. Nasıl hiç kıpırdamadan duracağını. Ona meşale ışığının ve gölgelerin sırlarını, ayrıca insan gözünün her ikisine de nasıl alıştığını öğretti.

Owen, hevesli bir öğrenci olarak bütün hepsini yaladı yuttu.

Ankarette onu gündüz vakti ziyaret etmek istediğinde, kadın Jewel'in çayına onu horul horul uyutacak bir şey damlatıyordu. Her seferinde o daha horultusuna uyanmadan onlar

gezintilerinden dönmüş oluyorlardı. Kimse daha akıllı olamazdı.

Bu sır Owen'a güç ve belli bir amaç verdi. Kral hançerini kınına sapladığında ya da yemek esnasında Owen'la dalga geçtiğinde Owen arkasına bakıyor ve düşünüyor... *Keşke ne bildiğimi bilsen. Keşke sarayında neler yaptığımı görsen.*

Saray birbirine geçmiş koridorlardan ve kulelerden oluşan bir labirent şeklindeydi. Ancak herkesin yürüdüğü, yemek yediği ve uyuduğu, iyi korunan salonların ötesinde karanlık gizli yerlerle dolu bir yer altı dünyası vardı. Küflü şarap fıçısı gibi kokan yerler. Muhafızların hizmetlilerle birlikte zar attığı, içki içtiği ve Berwick'in görüş alanının dışında kaldıkları yerler. Dickon Ratcliffe'in casusları görevden gelip yaptıklarıyla övünüp hava atarken Owen Casus Teşkilatı'nı yakından takip ediyordu. Ratcliffe'in arkasından dalga geçerlerken ve onların çalışmalarının övgülerini hep kendi üstüne aldığından şikâyet ederken de.

Ankarette çok fazla şey söylemiyordu. Owen'ı yeni yerlere götürüyor ve etrafta dolanması ve araştırması için onu serbest bırakıyordu. O da sevecen bir gülümseme ve sıcaklıkla onu izliyor ve sorularını cevaplıyordu. Bazen ona, düşünmesini sağlayacak ya da onu zorlayacak sorular soruyordu. Sadece zihnini iyice zorladıktan sonra ona cevabı kendi kendine bulmasını sağlayacak ipuçları veriyordu.

"Ankarette?" diye seslendi bir gün, kuledeki odasında masada oyun oynuyorlardı. Eğitim almamış herhangi bir rakibini yenebileceği basit yöntemleri çoktan ona öğretmişti. Oyunları artık daha uzun sürüyordu ama daha kazanmaya hiç yaklaşma-

mıştı bile. “Öğrenmem gereken en faydalı şey ne? Zehirler mi? Ona ne zaman başlayacağız?”

Ankarette tam yeni bir hamle yapacaktı ama onun yerine elini kucağına indirdi. “En faydalı şeyin ne olduğunu düşünüyorsun, Owen?”

Owen alnını buruşturdu. “Kimseyi öldürmek istemiyorum.” dedi.

Ankarette sabırla bakmaya devam etti ve hiçbir şey demedi, kendi zihninde konuyu didik didik etmesine fırsat veriyordu. “Zehirden daha faydalı bilgiler vardır.” dedi onu cesaretlendirmeye çalışarak.

Owen kaşlarını çatı, burnunu da buruşturmuştu. “Sanırım zehri ne zaman kullanacağını bilmek olabilir.” dedi.

“Neyi kastettiğini söyler misin?”

“Pekâlâ, sen daha önce sadece diğer şeyler işe yaramadığında zehre başvurduğunu söylemiştin. İşte bu yüzden bir kişinin durumunun umut barındırıp barındırmadığına karar verebilmek en önemli şey değil mi? Mancini’de olduğu gibi. Sana yardım etme konusunda ona güvenebileceğini biliyorsun.”

Ankarette hafifçe güldü. “O kadar aşırıya kaçmazdım.”

“Ama ona ölmediğini söyleyecek kadar güvendin. Üstelik o Teşkilat’ın bir parçası!”

“Casusların çoğu beni bilir.” dedi Ankarette. “Ama o bilmiyordu. Ona bu sırrı vererek, ona güç verdim. Bu her şeyden daha çok arzuladığı bir şeydi, bu yüzden bu sırrın onu değerli bir eleman yapacağını biliyorum.”

“Çörekleri güçten daha çok arzuluyor.” dedi Owen hor görek.

Ankarette tekrar gülümsedi ve Owen'ın dağınık saçlarını karıştırdı. "Gerçekten öyle. Sorunu cevapladım mı?"

Owen'ın kaşları çatılmıştı. "Tam olarak değil. Soruları cevaplamama konusunda oldukça iyisin."

"Farklı bir şekilde ele alayım. Bunu fayans taşlarını bir araya getirmek gibi değerlendirelim. Taşlardan kule yapıyorsun ve ardından onu devirmek istiyorsun. Domino taşlarını kuleden çok uzağa koyarsan işe yaramaz."

Owen merakla ona bakıyordu. "Kulenin bir zayıflığının olması lazım." dedi. "Taşların devrilmesi için doğru bir açıyla vurman lazım. Eğer yanlış yerden vurursan hiçbir şey olmaz."

"Evet, kesinlikle. Düşeceği yerden vurman lazım. Mancini de yaptığım şey bu. Ona yiyecek sunmadım. Çünkü çok fazla var zaten. Ona bilgi sundum. Sırları." Elini kaldırdı ve bir sonraki hamlesini yaparak oyunu kazandı.

Owen söylendi. Sonraki iki hamlesini çoktan planlamıştı ama bunun olacağını görmemişti. Onun karşısında kazanabileceğini hiç zannetmiyordu. "Ama bunu nasıl bildin?" diye ısrarla sordu. "Onun ne istediğini nasıl bildin?"

Ankarette ellerini kucağında birleştirdi. Bir süre sessiz kaldı. Bazen onun acı çektiğini anlıyordu ama bu seferki o anlardan biri değildi. Acısı genellikle gözlerinin kısılmasıyla başlıyordu, sonra da nefes alış veriş değişiyor ve ona gitme vakti geldiğini söylüyordu. "Owen." dedi yumuşak bir tonla, gözlerinin içine bakıyordu. "Öğrenebileceğin en önemli şey muhakeme yeteneğidir. Bu kelimeyi daha önce duydun mu?"

Owen başını hayır anlamında salladı.

“Doğru yargıya varabilme yeteneği. Sadece eylemi görmek anlamına gelmiyor, o eylemin ardındaki sebepleri de görme anlamına geliyor. Birçok insan inanmadığı şeyleri söyler. Yalan söyler, kandırır. İnsanların arasında farklı, yalnız kaldıklarında farklı hareket edebilirler.

Owen gözlerini dikmiş bakıyordu, hâlâ kafası karıştıktı. “Anlamadım.”

“Bunu yetişkinlere açıklamak bile çok zor, Owen. Söz konusu çocuklara açıklamak olunca özellikle zorlaşıyor çünkü o kadar gençsin ki yeterince deneyimin yok. Sana yardım etmeye çalışacağım. Sen konuşmayı seviyorsun. Soru sormayı seviyorsun. Gülmeyi seviyorsun. Ama Kral Severn’in huzurunda olunca sesin inceliyor ve konuşamıyorsun. Çünkü seni endişelendiriyor ve huzursuz ediyor. Doğru değil mi?”

Owen başıyla onayladı.

“Eğer senin hakkındaki kararımı sen kralın huzurundayken verirsem, seni tam olarak görmüş olamam. Seninle zaman geçirerek seni daha iyi tanıma fırsatı buluyorum. Gerçekte nasıl birisi olduğunu öğreniyorum. İşte bunu hızlı yapabilme yeteneğine muhakeme yeteneği deniyor. Bu paha biçilemeyen bir şeydir, Owen. Neden böyle olduğunu gösteren bir hikâye anlatayım sana.”

Owen oyunu kaybettiği için artık üzgün değildi, parmağını kulağına götürüp orasının kaşıntısını giderdi ve hevesli bir şekilde gözlerini Ankarette’e dikti. Onun hikâyelerini dinlemeyi seviyordu çünkü bilindik olmuyordu.

“Bir kral vardı... Yaklaşık yüz yıl önce. Tacı kuzeninden çalmıştı.”

“Bunu neden yapmış?” Owen merakla sormuştu.

“Çünkü kral onu kavga ettiği için sürmüştü. O da bir düktü. Aynı senin baban gibi. Başka bir adamla, bir kontla kavga etmişti. Aralarında çözemediler, bu yüzden de kral ikisini de sürgüne yolladı. Birini sonsuza kadar sürgün etti. Diğerini ise bir süreliğine. Ardından kralın biraz paraya ihtiyacı oldu ve parayı sürgün edilen dükün servetinden çaldı. Belli bir süre sonra geri gelecek olandan.”

Owen yüzünü buruşturdu. “Bu adil değil!”

Ankarette gülümsedi. “Evet haklısın, değildi. Ve kral bunun yüzünden en sonunda tacını düke kaptırdı. Bir gün, yıllar sonra, yeni kralın adamlarının bazıları kendisine karşı ayaklandı. Onu tahttan indirmek için bir ordu kurdular.”

“Neden? Kral onlara bir şey mi yapmıştı?”

“Evet ama parayla ilgili değildi. Olan, kralın onlara yeterince minnettarlık göstermemesiydi. İnsanlar bazen garip olabiliyorlar, Owen. Çok küçük sebepler yüzünden ayaklanabiliyorlar. Kral o zaman yaşlı ve hastaydı o yüzden de artık ordunun başında duramıyordu. Kendi adına orduyu yönetmesi için oğullarından birini yollamıştı. Oğlu vardığında isyancıların liderleri çatışmayı önleyebilme umuduyla önce onunla konuşmaya çalıştılar çünkü her iki taraftan da birçok insan ölecekti. Prens onların şikâyetlerini dinledi ve babasının adına onlara sözler verdi. Orduyu dağıtmaları durumunda sözlerinin dinleneceğini ve sorunlarının çözüleceğini söyledi. İsyancılar dinlediler... Ve ona inandılar çünkü kralın adını vererek şeref yemini etmişti. Genç prens her iki ordunun da aynı zamanda terhis edilmesini önermişti. Askerler evlerine dönecek ve kimse yaralanmayacak ya da ölmeyecekti. Ama sonra ne oldu biliyor musun, Owen?”

“Hayır.” dedi. Bu hikâyeyi daha önce dinlememişti.

“Prens komutanını yolladı ama orduyu terhis etmedi. Diğer ordu dağılana, askerler ayrılana kadar orada beklediler. Sonra da isyancılardan kalanların hepsini yakaladılar, kaçanları da öldürmeye başladılar. Liderlerini nehre attılar ve boğdular çünkü üzerlerinde ağır zırhları vardı. Üzücü bir hikâye, değil mi Owen?”

Owen dehşet içinde kaldı. “Ama... Ama... Prens yalan söyledi!”

Ankarette başıyla onayladı, ifadesi üzgündü. “Prenslerin ve gücün yöntemi bu, Owen. Ceredigion krallığının doğasında da bu var. Doğruyu söylemek gerekirse, birçok erkeğin doğası ve eğilimi bu yönde oluyor. Şöyle bir düşün bakalım. İsyancı liderlerden biri olsaydın ve prens seni affedeceğine ve ödüllendireceğine söz vermiş olsaydı, bu senin için bir şey ifade eder miydi? Tabii eğer muhakeme yeteneğin varsa. Prensın ne tür bir insan olduğuna inanıyorsan ona göre karar vermek gerekir. Onurlu bir adam mıydı? Yoksa babasının tacını korumak için bir şey söylemeye ya da yapmaya can atan birisi miydi?” Ellerini bağladı. “İşte bu yüzden edinebileceğin en önemli şey muhakeme yeteneği, Owen. Bu da zaman ve deneyim isteyen bir şey. Üzücü olansa, yanlış bir yargı sonunda... Yani, hikâyenin sonunu duydu.”

Owen’ın Kral Severn’in da düşmanlarını acımasızca öldüren o prens gibi olduğuna şüphesi yoktu. Owen’a sözler vermişti, üstelik hiç vakit kaybetmeden hepsinden dönmüştü. O da gücünü korumak için her şeyi söyler ya da yapardı. Belki de Ankarette’in ona öğretmeye çalıştığı şey buydu.

Ankarette ipek eteğini düzeltti. “Artık geri dönmeye ne dersin? Jewel birazdan uyanır, sen de biraz bir şeyler yersin. Bu gece tekrar görüşmek üzere.”

Owen gülümsedi ve ayağa kalktı, oturma şeklinden dolayı ayaklarının biraz karıncalandığını hissetti. Ankarette’e sarıldı, o da bundan hoşnut olmuştu ve Owen’ın sırtına dokunup yanaklarından öptü.

“Sen gerçekten sevecen küçük bir oğlansın.” diye fısıldadı, parmağını yanağında gezdirmişti.

“Bir yol buldun mu?” diye sordu Owen.

“Hayır ama aklımda bazı fikirler var. Çalışırken düşünmeye devam edeceğim.” Tığlarına ve el işine uzandı. Owen dar merdiven boşluğundan aşağıya doğru indi ve sessizce gizli koridorlardan geçti. Jewel’ı odasında hâlâ hafif hafif horuldarken buldu. Bir süre bekledi, onun nefes alışverişini dinledi ve ardından bir kitap alıp o kesik kesik devam eden horultularından uyanana kadar okudu.

“Ben acıktım.” dedi Owen kitabı kapatıp onu kenara koyarken. “Mutfakta görüşürüz.”

Vereceği cevabı beklemeden odadan fırladı, giderken savurduğu azarları ve attığı fırçaları duyuyordu. “Bu yaşlı bacakları bekle, çocuk! Bekle bir dakika! Çantalı Owen, hemen buraya geri gel! Owen!”

Köşeyi dönerken diğer taraftan gelen Dunsdworth’le çarpıştı. Büyük çocuk homurdandı, “Dikkat etsene, aaa sensin! Kiskey!” Owen’ın koluna yapıştı, morartmak istediği belliydi.

Owen, neredeyse hiç düşünmeden, Dunsdworth’ün küçük parmağını kavradı ve geriye yatırdı. Ankarette’in vücutla ve za-

yıf noktalarla ilgili ona öğrettiği bir şeydi bu. Küçük parmağı tutmak kolay bir şey değildi, özellikle de karşı tarafın böyle bir beklentisi varsa ama Dunsdworth'ün yoktu. Acı ve şaşkınlıkla bağırdı ve tuttuğu yeri serbest bıraktı. Serbest kalan çiroz çocuk anında mutfığa doğru koşmaya başladı.

“Seni küçük bacaksız!” diyerek feryat etti Dunsdworth, ardından o da koşmaya başlamıştı.

Owen koridorda aşağıya doğru koşarken bir yandan da Jewel’ı beklemediği için kendine lanet okuyordu, korkudan karnı burulmaya başlamıştı. Mutfak uzak bir mesafedeydi ve Dunsdworth'ün bacakları çok daha uzundu.

Owen yan koridora kafasını uzattı. Görünmeden sonuna kadar gidebilirse gizli kapıdan geçip kaybolabilirdi. Takipçisinin botlarının sesi gittikçe yaklaşıyordu. “Gel buraya, küçük küstah!”

Owen’ın bacakları o kadar hızlıydı ki âdeta yere değmiyordu. Arkasında bıraktığı titreşimi hissedebiliyordu. Mandalı indirmeye yeterince vaktinin olup olmayacağını merak ediyordu. Ya Dunsdworth onu görürse ne olacaktı? Bu gizli bilgiyi ona nasıl açıklayacaktı?

Endişe ve korku bağırsaklarını bozmuştu.

Kararsızlıkla panikleyip köşeden yönünü değiştirdi, az daha birine çarpıyordu. Tam zamanında kendini kontrol etmişti ama sert ve güçlü bir el onu omzundan yakalamıştı. Dunsdworth, öfkeden deliye dönmüş bir şekilde bağırarak köşeyi dönerken Owen da korkuyla döndü.

“Dur orada!” Dük Horwath azarlar gibi bağırmıştı. “Şu koşanlara bak.”

Dunsdworth'ün yüzü kıpkırmızı olmuştu ve nefes nefeseydi. "Lord Horwath!" diye kekeledi, tökezleyerek durmuştu.

"Ben... Sadece... Onu yakalamaya çalışıyordum... Benden bir şey çaldı."

Horwath şüpheyile gözlerini kıstı. O an buna inanmadığı çok açıktı. "Kaybol!" diyerek Dunsdworth'ü azarladı. Çocuğun al yanakları soldu ve topuğunun üzerinde dönüp kaçtı.

Owen dükkü haftalardır görmemişti ve Kingfountain'a bu kadar çabuk dönmesini beklemiyordu. Teşekkür etmeye çalıştı ama dili ağzında büyümüşü ve hiçbir şey diyemedi. Kendine sinir olmuştu, alnındaki terleri kuruladı.

"Şimdi mutfaktan geliyorum." dedi dükkü hevesle. "Senin orada olmadığını görünce şaşırdım. Herkes en sevdiğin mekânın orası olduğunu söylüyor."

Owen başını salladı ama hâlâ konuşamıyordu. Çenesi kitlenmişti ve açacak anahtarı yoktu.

"Sana oyun arkadaşı olacak birisini getirdim. Torunum da benimle birlikte Kuzey'den geldi."

Horwath'ın yüzünü sevecen bir gülümseme kapladı.

Hayır olamaz, diye düşündü Owen içten içe.

Şu ana kadar Ankarette'ten çok fazla şey öğrendim. Karşılığında da benden Teşkilat'ta dolanan bilgileri vermemi istiyor. İvrir zıvır şeyleri aslında. Benim konumumu tehlikeye atacak herhangi bir bilgi istemiyor. Birkaç yıldır saray olaylarından uzak kalmış gibi duruyor. Neden şimdi ortaya çıktığını da merak ediyorum aslında. Belki de kralı zehirlemeyi planlıyordur. Bir kayıp olmaz, hatta insanlar ona bunun için teşekkür bile edebilir. Kral Kuzey'de sevillebilirdi belki fakat Kingfountain halkı onun bir canavar olduğuna inanıyor. Ankarette soylu aileler hakkındaki dedikoduları istiyor. Kiskaddon Dükü gibi mesela. Kralın, Ambion Tepesi'nde Kiskaddon'ın düşmanla bir olduğunu ortaya çıkarmaya çalıştığını ve onu kendisine ihanet etmesi konusunda kandırması için Casus Teşkilatı'nı kullandığını söyledim. İşte bunun gibi ufak tefek şeyler. Ah, bir de mutfakta yeni bir misafirimiz var artık. Horwath'ın torunu. Kız tam bir su perisi, tabii öyle bir şey varsa! Ama tamamen çekilmez oluyor, çenesi hiç durmuyor. Ona eziyet etmek bir zevk olacak.

- Dominic Mancini, Saray Mutfağı Casusu

BÖLÜM ON DÖRT

Elysabeth Victoria Mortimer

Dükün torunu Owen'ı ilk kez gördüğünde öyle bir çığlık attı ki Owen o an başının belada olduğunu anladı. Yüksek sesler bu küçük delikanlıyı zaten her zaman sinir ederdi, üstelik bu kız kendi çapında tam bir doğal afetti. Zevk aldığını belli eden bu ciyaklamayı kelime, dokunma ve kucaklama bombardımanı izlemişti, üstelik hayatında ilk defa az daha Owen'ın mutfaktan kaçmasına sebep olacaktı.

“İnanmıyorum, sensin! Owen! Senin hakkında o kadar çok şey duydum ki şu an bile seni tanıdığımı hissediyorum. Sen ne sevimli bir şeysin böyle! Saçlarına bayıldım! Büyükbaba, bana ne kadar tatlı olduğundan bahsetmemiştin! Kesinlikle çok şirinsin. Owen, biz çok iyi iki arkadaş olacağız. Baksana, hatta aynı boydayız! Nedense senin benden daha kısa olacağını hayal etmiştim. Ama şuna bak, burunlarımız neredeyse birbirine değiyor!”

Owen, kızın yarattığı gerilimin şaşkınlığıyla bir ok gibi dimdik duruyordu. Kız bir an elini tutuyor, bir sonraki an saçlarını karıştırıyor, sonra da boylarını karşılaştırmak için önüne çekiliyordu.

Bu kasırga nasıl anlatılır?

Evet, doğrudu, dükün torunu onunla aynı boydaydı. Parıldayan taşlı bir saç bandıyla arkaya toplanan saçı Owen'inkinden daha koyuydu ve omuzlarını biraz geçiyordu. Üzerinde bilekleri, beli ve boynu samur kürkünden olan kırmızı şarap renginde kadife bir elbise vardı. Yerinde zor duruyordu, eteğinin altında da hareket ettikçe sallanan ve hışırdayan bir çift dayanıklı deri botunun olduğunu fark etti.

Ayaklarına baktığını fark etti ve sırttı, eteğini yukarı kaldırarak "Botlarımı sevdin mi? Ben bu botları çok seviyorum! Tokalarına ve bağcıklarına bak. İstedığın kadar çıkartmayı çekmeyi deneyebilirsin ama işe yaramayacaktır. Bunlar benim keşif botlarım. Ağaçlara ve kayalara tırmanmayı sever misin? Ben tırmanmaya bayılırım! Kingfountain'da, buralarda hiç kar yok fakat yukarıda, Kuzey'de çok fazla kar oluyor! Bu botlar beni sıcak tutuyor, üstelik karda yürüme açısından da oldukça iyiler. Sen çok konuşmuyorsun, değil mi, Owen? Büyükbabam senin utangaç olduğunu söyledi, öyle değil mi, büyükbaba? Sorun değil, ancak seninle tanışmayı sabırsızlıkla bekliyordum!" dedi. Bir yandan da elini tutmuş sallıyordu ama sallarken elini âdeta yerinden çıkaracaktı.

"Zavallıya nefes alacak fırsat ver, çocuk!" dedi Liona, hafif hafif kıkırdıyordu. "Efendi Owen, bu Leydi Mortimer."

Genç kız hakarete uğramış gibi bakıyordu. "Kimse bana böyle hitap etmez!" diyerek tatlı tatlı azarladı. "Benim adım Elysabeth Victoria Mortimer, teşekkürler."

Owen o tanışmadan dolayı hâlâ sersem durumdaydı. Kızın gözlerinin ne renk olduğuna karar verememişti. Her şeyden önce karar verecek kadar uzun durmuyordu yerinde fakat ya mavi ya da griydi. Belki yeşil de olabilirdi. Gözlerinin çevresinin büzülmesine sebep olan etkileyici bir gülümsemesi vardı.

“Birlikte çok eğleneceğiz, Owen!” dedi, mutluluktan ellerini oynatıyordu. “Ben de belli bir süre burada yaşayacağım. Büyükbabam öyle dedi! Sen ve ben birlikte oynayıp kalede dolaşabiliriz.” Etrafına bakınarak bakışlarını kırışlere kaldırdı. “Saklanacak bir sürü yer var!”

“Ben sizi birbirinizi tanımanız için yalnız bırakayım.” dedi dükk mutfaktan ayrılmadan önce.

“Sevgili genç bayan.” diyerek yandan huysuz bir ses araya girdi. Mancini’ydi, her zamankinden daha sinirli duruyordu. “Odadaki bütün havayı tüketiyorsun. Lütfen biraz da geride kalanlara bırak!”

Sandalyedeki koca adama bakarken gözleri küçülmüştü Ely-sabeth’in. Bu çıkışına boyun eğmedi. Aslında onu biraz daha ciddileştirdi. “Şişman bir adamsın.” dedi kati bir şekilde.

Mancini şaşkınlıkla kahkaha attı. “Buna tek başına karar verdin, değil mi?”

“Doğruyu söylüyorum.” dedi kız. “Sen gördüğüm en büyük adamsın! Kuzey’de böyle şişman olan hayvanlar var, sadece su altında hareket edebiliyorlar. Kocaman dişleri var! Postlarını gördüm ama gerçeğini hiç görmedim.”

Mancini hayret içinde ona baktı kaldı. “Şimdi bunun bunla ne alakası var?”

“Hiç. Sadece bana onları hatırlattın.”

“Tam bir laf ebesisin.” diye söylendi Mancini. “Tüm gün böyle misin yoksa sadece insanların uyumaya çalıştığı akşam ve sabah saatlerinde mi bu hâli alıyorsun?”

“Konuşmayı seviyorum.” diye hevesle cevap verdi kız. “Uykumda da konuşuyorum. Bakıcım öyle söylüyor yani. Duramıyorum.” diyerek Mancini’ye arkasını döndü, bir daha bakmadı ve ilgisini tekrar taş kutusunu bulmak için köşeye sığılmaya çalışan Owen’a yöneltti.

Owen kızın korkusuzluğuna hayran kalmıştı ama kahvaltıda kralla ne yapacağını düşünürken buldu kendini. Owen, bu saf konuşmalarının hemen kralın tepkisine maruz kalacağını düşündü. Çantası bankın üzerinde bekliyordu, köşeye yerleştirdi ve kutuyu açmak için oturdu.

Kız da onu takip etti ve onun yanına yere diz çöktü. “Ne yapıyorsun?” diye sordu sorgular bir şekilde.

“Owen onları sıraya sokmayı ve ardından devirmeyi sever.” diyerek açıklamada bulundu Liona. “O oldukça sessizdir, Leydi Mortimer.”

“Bana lütfen Elysabeth Victoria Mortimer deyin.”

“Bağışla beni, çocuk ama o çok uzun!”

“Ama benim adım bu.” diye kibar bir şekilde tekrar etti. “Ben adımı seviyorum. Owen’ın ismini de seviyorum. Owen Kiskaddon. Owen Kiskaddon.” Nefes aldı. “Kıs kıs gülmek gibi. Söylemeyi seviyorum!”

Owen omuz silkti, Elysabeth Victoria Mortimer’ın belki de tanıştığı en ilginç ve en sinir bozucu kimse olduğuna inanıyordu.

Kız, Owen'ın omzundan taş kutusuna bakmaya çalıştı, bunun üzerine Owen görüşünü engellemek için döndü. Düşünmesi gerekiyordu. Eğer saraya ona arkadaşlık yapmak için geldiyse Ankarette Tryneowy'yi ne zaman görebilecekti ve ne zaman yeni bir şeyler öğrenecekti? Bir sırrının olmasını seviyordu, üstelik bu sırrı o kızıdan uzak tutmaya son derece kararlıydı.

Taşlarını yaymaya başladı, kızın bakışından kulaklarının yandığını hissediyordu. Arkasından bakabilmek için iyice boyununu uzatmıştı. Owen da taşlarını sahiplenerek onu engellemek için dönmeye devam ediyordu, biraz da sinir olmuştu.

Rahatsız ve endişeli olmasından dolayı biraz gelişigüzel duran ilk sırasını tamamladıktan sonra kız konumunu değiştirdi ve engellenmemiş bir görüntü elde edebilmek için önüne geçti. Owen dişlerini gıcırdattı ve ona baktı.

"Bu ilginç." diye fısıldadı kız. Ellerini çenesine, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Başka bir sıra dizmesini izlerken sessizleşti. "Sana yardım etmeme izin ver, daha hızlı ilerler." dedi kutuya uzanırken. Elleri taşın üzerinde çarpıştı. Almak yerine Owen'ın elini tuttu ve ona kurnaz bir gülücük attı. "İşte böyle arkadaş olacağız!" dedi yarı fısıldar şekilde, sözler ağzından fırlayıvermişti.

"Yardıma ihtiyacım yok." dedi Owen kısa ve net bir şekilde, yüzüne tam olarak bakmaya cesaret edemiyordu.

Kızın gözleri şaşkınlıktan büyümüştü, sonra o şaşkın ifadesi gülümsemeye döndü. "Pekâlâ. O zaman sadece izleyeceğim." Tekrar ellerini çenesine yerleştirdi ve izlemeye koyuldu. Owen sıraladıkça o donup kalıyordu. Artık sessizdi. Bu iyi bir şeydi. İlk başta çok fazla gevezelik yapacağından ve odaklanamayacağından endişelenmişti. Bir iki kere bakmak için kafasını kal-

dırdı ve burun kemerinin etrafında hafif çilleri olduğunu fark etti. Mutfağın koşuşturması etraflarında devam ediyordu ancak kısa bir süre sonra Owen hiçbir şey duymaz hâle gelmişti, bir kez daha taşlarının arasında kendini kaybederken etrafındaki bütün sesler de sükûnete bürünmüştü. Elysabeth Victoria Mortimer da sessizdi ve pürdikkat izlemedeydi, büyülenmiş bir şekilde çapraşık düzenlemeleri izliyordu.

Tasarımını tamamladı ve topuklarının üzerinde geriye kaykılarak baktı.

“Bu harika, Owen!” dedi kız, gözleri kocaman açılmıştı. “Şimdi ne olacak? Bunu böyle yapınca ne oluyor?”

Sorununu hâlâ çözememişti. Ankarette ile konuşmak ve onun tavsiyesini almak istiyordu. O sessiz ve sakın huyluydu, konuşan taraf olmaktan çok, iyi bir dinleyiciydi, önünde diz çökmüş olan bu vahşi kızın tam tersiydi. Kraliçenin gizli casusunun Elysabeth Victoria Mortimer hakkında ne diyeceğini merak ediyordu. Ayrıca o kız da bıçak sırtı kulede yaşayanın kim olduğunu öğrenseydi ne derdi acaba.

“Şunu it.” dedi Owen, diğer taşları düşürmeye başlayacak olan taşı gösteriyordu.

Kızın gözleri hevesle parlamıştı. “Ben mi? Çok tatlısın! Şu... Şu şekilde mi... İtiyorsun?” Taşa hafifçe dokundu ve taş devrildi, vız diye bir ses çıktı, bütün parçalar devrilene kadar da devam etti.

Kızdan kusursuz berraklıkta tamamen art niyetsiz bir zevk kahkahası çıktı, hatta Owen’ın kulağına bile neredeyse hoş gelmişti. Ellerini göğsünde birleştirerek devrilen taşlara baktı ve ardından bakışlarını Owen’a kaydırды.

“Bayıldım! Çok güzeldi! Bunu nasıl? Bayıldım, Owen! Bayıldım! Sen çok ilginçsin. Öyle olacağını biliyordum. Tekrar görmek istiyorum. Tekrar yapmalısın! Ortalığı toplamana yardım edeyim.”

Taşları toplamak Owen’ın en az sevdiği kısımdı ve Elysabeth Victoria Mortimer ona yardım etme konusunda oldukça hevesliydi. Saniyeler içinde taşlar tekrar kutuya girmiş, Owen da başka bir tasarıma başlamıştı.

“Saçının bir kısmı beyaz.” dedi Elysabeth birden, parmaklarıyla dağınık saçını karıştırıyordu. “Neden böyle? Boya mı var?”

Rahatsız olmuş bir şekilde ona baktı ve kafasını salladı.

“Böyle mi doğdun?” diye ısrarla sordu, o küçük tutam saça bakıyordu. “Bu muhteşem bir şey. Kafanın o kısmı çoktan yaşlı bir adam olmuş gibi. O zaman gerçekten zeki olmalısın. Mutfığı seviyorum. Burası çok güzel kokuyor. Fırından çıkan taze ekmek ilahi bir şey.” Biraz arkasına yaslandı, tatmin olmuş bir şekilde nefes alıyordu.

“Benim babam öldü.” dedi bir süre sonra. Uzandı ve eline bir taş aldı, parmaklarıyla onu incelemeye başladı. “Bunun tam olarak ne anlama geldiğine emin değilim fakat geri gelmeyecek. Annem durmadan ağlıyor. Babamı seviyordum. Bana karşı çok kibardı. Bana küçük atlar ve elbiseler alırdı. Ve bu botları da o aldı. Ölmesi senin suçun değil, Owen. Senin babana da kızgın değilim.”

Owen ona baktı, gergin hissediyordu. “Benim de abim... Öldü.” dedi alçak bir sesle.

Duygusuzca başıyla onayladı. “İhanetten dolayı öldürüldü. Ama bu da senin suçun değil. Büyükbabam da senin için üzü-

lüyor. Ailenden koparıldığını söyledi. Çok yalnızsın ve konuşmak için çok utangaçsın.” Uzandı ve dizine dokundu. “Arkadaş olacağız. Seni çok seviyorum. Sen çok sevimlisin!”

Owen ne hissettiğine henüz karar verememişti ama kulakları yine yanıyordu.

BÖLÜM ON BEŞ

Ankarette'in Planı

Elysabeth Victoria Mortimer'ın kralla ilk kahvaltısı, her ne kadar Owen'da hayal kırıklığı yaratsa da, şaşırtıcı bir şekilde iyi geçmişti. Kızın, kralın alayları ve öfkesiyle nasıl başa çıkacağını merak ediyordu. O ise tek kelimeyle korkusuzdu. Onu anlatan en uygun, tek kelime buydu. Bütün tabaklardan tırtıklama fikri hoşuna gitmişti ve dolu dolu bir kahvaltı yapmıştı, lokmalarının arasında bile konuşmayı başarmıştı. Kralla tanışmaya pek istekliydi ve hatta biraz küstahça da olsa, büyük salona camdan duvarları olan geniş bir fiskeye koymaları gerektiğini ve bunu büyük balıklarla doldurabileceklerini ve böylece yemek yerken onları seyredebileceklerini söylemişti.

Kralın kızın talebine ne tepki vereceğinden Owen pek emin değildi. Kral Severn yarı kızarak, yarı eğlenerek ona baktı ve onu susturmak için kraliyet balık havuzu fikrini önerdi. Kız

coşkuyla kabul etti ve bu güzel haberi paylaşmak için Owen'ın yanına fırladı.

Aslında Elysabeth Victoria Mortimer, büyük salonda sanki bütün hayatı boyunca orada yaşamış gibi rahat görünüyordu. Yeni bir elbise giymişti. Her gün yeni bir elbise giyiyordu. Bu seferki siyah ve gümüş rengindeydi. Yeşermeye başlayan bir saygıyla Owen kıza baktı fakat aynı zamanda onun cesaretine sahip olmamak onu sinirlendirmişti. Neden yabancılar onun dilini bağlıyordu ve utandırıyorlardı? Hep öyle olmuştu ve neden bilmiyordu.

“Peki, siz ne düşünüyorsunuz Efendi Owen?” diye sordu kulağının dibinde kral birden. “Siz de salonun balıklarla dolmasını ister misiniz?”

Owen'ın bütün kasları kitledi ve savunmasız yakalanmış olmaktan dolayı ona doğru gelen bir soğukluk hissetti. İçinde bir korku deliği açılmış ve önüne çıkan her şeyi çoktan yutmuştu. Kekeleyerek bile cevap veremedi. Bir şey söyleyecek gücü yoktu.

Kral homurdandı ve uzaklaştı, giderken hançerini çıkartıp tekrar yerine sokuyordu.

Owen dizlerinin çözülmeye başladığını hissetti ve ağlama isteği neredeyse karşı konulmazdı. Aşağılanmış hissederek gözlerini yere devirdi. Birisi yaklaştı yanına ve omzunda bir el hissetti. Başını kaldırdı ve Lord Horwath'ın sempatiyle ona baktığını gördü. Hiçbir şey demedi fakat dokunuşu rahatlatıcıydı. Ardından kralın peşinden gitti ve alçak sesle ona bir şeyler söylemeye başladı. Owen konuşmalarını duyamıyordu, ancak ikili işitme mesafesinden çıkmadan önce dükün ağzından “Tatton Sarayı” kelimelerinin çıktığına yemin edebilirdi.

Öğleden sonra, Owen taşlarıyla oynuyor, her zaman yaptığından daha yüksek bir kule inşa ediyordu. Birkaç sefer yıkılmış ve onu sinirlendirmişti ama yine de üzerinde çalışmaya devam ediyordu. Elysabeth Victoria Mortimer karnının üzerine uzanmış bir yandan elindeki birkaç parça taşla oynuyor bir yandan da Owen'ın tüm dikkati kulede olduğundan pek de dikkatli dinlemediği bir konudan bahsediyordu. Mutfağın koşturması hoş bir şekilde devam ediyordu ve fırında pişen turtanın ağzını sulandıran o enfes kokusunu içine çekebiliyordu. Liona tattığı en iyi dış hamuru yapıyordu ve orta kısmına dokunmadan dışındaki çıtır halkadan yeme isteğine kaç kez karşı koyamamıştı.

“Pekâlâ.” dedi Mortimer kızı tekrar ve Owen bakışlarını kızın kendisine uzanarak baktığı yere çevirdi. Aklından geçirdiği zamanlarda ona Mortimer kızı demeye başlamıştı çünkü ismi çok uzundu.

Owen biraz sinirlenmişti çünkü artık muhabbetine bir ortak istediği belliydi. O ana kadar kendi kendini çok güzel idare etmişti aslında. “Ne?” diye sordu.

“Evlendiğimiz zaman Kuzey’de mi yoksa Batı’da mı yaşamak istersin?”

Owen şaşkın şaşkın kıza baktı kaldı. “Evlenecek miyiz?”

“Tabii ki evleneceğiz. Bence Kuzey’de yaşamalıyız. Ben karı seviyorum. Dağlar var, Owen, öyle büyük dağlar ki öğleye kadar güneşi görmeyi engelliyor. Orada hep kar var. Kanyonlar, nehirler ve şelaleler var.” diyerek hayallere dalmış bir şekilde iç geçirdi. “Kuzey dünyadaki en iyi yer. Ama ısrar edersen Batı’da da yaşayabilirim. Ama mutsuz olurum.”

“Neden evleniyoruz?”

Kız elindeki taşları yere bıraktı. “Günün birinde evlenmek zorundasın, Owen. Saçmalama.”

“Onu biliyorum ama...”

“Herkes evlenmek zorundadır. Kral bile evlendi, o kamburluğuna rağmen. Eşi Kuzey'dendi, biliyorsun, çok hoştu. Öldüğünde çok üzülmüştüm. Benim saçımı örerdı. Prens ateşten öldüğünde on yaşındaydı. Bizden sadece iki yaş büyüktü. Bir gün onunla evlenebileceğimi düşünürdüm.” Başını salladı. “Seni daha çok sevdim.”

“Ama...”

“Gerçekten, Owen Kiskaddon. Cevaplaması zor bir soru değil! Kuzey mi Batı mı? Karar vermeyi öğrenmek zorundasın. Bence önce Kuzey'de sonra Batı'da yaşayalım. Böylece hangisini daha çok seveceğine karar verirsin. Bence ben her zaman Kuzey'i daha çok seveceğim. Ama daha önce Batı'da yaşamadım.” Önünde yayılmış duran taşlara bakarken garip renkteki o gözlerinde hayallere dalan bir bakış vardı. Gözleri ışıktta daha yeşil duruyordu. Sanki göz bebeklerinin çevresi, başta mavi olmaya karar vermiş, sonra fikir değiştirip gri olmuş ve en sonunda da yeşilde karar kalmış gibiydi. Tam ona uygundu!

“Ben evlenmeyeceğim.” dedi Owen üzerine basa basa.

Elysabeth taşları bıraktı ve ona baktı. “Herkes evlenir.”

“Prens evlenmedi. O öldü.”

“Sen ölmeyeceksin, Owen. Prens sürekli öksürüyordu. Ben senin öksürdüğünü hiç duymadım. Üstelik sen hastalıklı değilsin.”

Ankarette'in iksirleri daha iyi nefes almasına yardımcı oluyordu. Ama Mortimer kızının bilmediği bir şeyi biliyordu. Owen gözlerini kucağına devirdi. "Kral beni öldürmek istiyor."

Kız hemen oturdu, endişelendiği için yüzü düşmüştü. "Hayır, istemiyor. Bu duyduğum en saçma düşünce."

Owen yine sıcaklık hissetti, kulakları yanıyordu. Kız ona kaygı ve aynı zamanda sempati duyarak bakıyordu. Yakınına yanaştı. "Neden böyle bir şey düşünüyorsun?" diye fısıldayarak sordu.

"Ben onun rehinesiyim." diye cevapladı, kara kara düşünüyordu. "O yüzden buradayım. Eğer ailem onu kızdıracak bir şey yaparsa o da beni öldürecek. Abimi de o öldürdü. Bu doğru."

Kızın bütün mutluluğu yüzünden akıp gitmişti. Onun yerine amansız bir öfke yerleşti. "Pekâlâ, böyle bir şey yapmasına izin vermeyeceğim. Bence bu çok saçma. Kimse küçük bir çocuğu öldüremez."

Owen biraz sinirlenmiş hissediyordu. "Çoktan öldürdü." diye mırıldandı.

"Ne dedin?" diye sordu.

"Öldürdü çoktan. Herkes de bunu biliyor. Abisinin iki oğlu vardı. Onlar da rehineydi. Onları da öldürdü."

"Bu doğru değil." diye öfkeyle söylendi Elysabeth. "Fısıldanan her şey doğru değil, Owen." Uzandı ve elini tuttu, parmakları etinde dolanıyordu. "Yalanlara inanmıyorum."

Owen meydan okuyan bir bakış attı. "Büyükbaban biliyor." Mutfağa göz attı, onu içine çeken karamsar bir duygu bütün benliğini sarmıştı. "Hiçbirimiz burada güvende değiliz."

Elysabeth Victoria Mortimer ayağa kalktı ve siyah saçlarını omzunun üzerinden savura savura mutfaktan çıktı.

Owen gittiği için memnundu. Genel anlamda.

Gece yarısı Owen, kulesinde Ankarette ile hem oyun oynuyor hem de kalenin yeni misafiri, dükün dobra torunuyla ilgili anlatabildiği her şeyi anlatıyordu. Ankarette oyun oynarken konuşmayı seviyordu, bu Owen'ı konuşmaya ve aynı zamanda düşünmeye itiyordu.

"Mortimer kızıyla evlenmek istemiyorum." dedi Owen Ankarette'in saldırılarından birini önlerken.

"Birçok konu hakkında verilmiş kararları var." dedi Ankarette, sesinde eğlendiğinin belirtisi vardı. "Kuzeylilerin genel bir özelliğidir. Dobra olmaya eğilimlidir."

"Büyükbabası öyle değil." dedi Owen somurtarak. "Neredeyse hiç konuşmuyor." Owen, Ankarette'in bir sonraki hamlesinin bir seferde iki farklı yerde onu tehdit ettiğini fark edince yüzünü astı. Her koşulda bir taşını kaybedeceğinden, daha güçsüz olanı feda etmeye karar verdi. Fakat hamlesini yapmadan önce kendini durdurdu. Tehdide karşılık vermek yerine, taşını onunkilerden birini tehdit edecek şekilde konumlandırdı.

"Aferin, Owen." diyerek övgüde bulundu. "Tehdide tehditle karşılık vermek. Mükemmel bir strateji. Horwath sadıktır. Sarayda o kadar dobra değildir çünkü burası kendi güç alanı değil. Eğer onunla birlikte Kuzey'de kalsaydın, onu çok daha farklı tanıma fırsatın olurdu."

“Evlendiğimizde yaşayacağımızı söylediği yer orası.” dedi Owen sevimsizce. Yüzüne baktı. “Beni kendiyle evlenmeye zorlayabilir mi?”

Ankarette dudaklarını birbirine bastırdı. “Hayır, Owen. Kızların evliliği düşünmesi normaldir. Konuyla ilgili çok fazla seçim hakkı olmayacaktır aslında. Kızlar çok nadir kendileri seçerler.”

Bu onu biraz rahatlattı. Ama daha tanışır tanışmaz böyle bir şeyin olacağına kendini bu kadar inandırmış olmasının ilginç olduğunu düşündü.

“O cesur.” dedi Owen, onu engelleyen hamlesine karşılık veriyordu. Ankarette’in bir sonraki hamlesi oyunu almasını sağlayacaktı. Owen, Wizr’ı ve her oyunun kendi içinde barındırdığı ihtimalleri seviyordu. Kaybetse bile Ankarette’in övgüsü onu hoş bir havaya sokuyor, yeni gelen misafire karşı daha cömert hissetmesini sağlıyordu.

“Anlattıklarından kulağa öyle geliyor. Büyük salonun ortasında bir balık havuzu. Ne kadar komik bir fikir.”

Owen taşları tekrar sıraya koymaya yardım etti. Owen oyunun bu kısmını da onu oynamak kadar çok seviyordu. Bütün taşlar yerli yerini bulduğunda oyuna başlamanın farklı bir yanı vardı. Hayat... Daha güzel geliyordu.

İşini bitirince Ankarette’in yüzüne baktı, hafif mum ışığının o hoş yüzündeki kıpırtısını izliyordu. “Sence ona güvenmeli miyim?” diye sordu.

Ankarette dalgın bir şekilde düşündü. “Söylemek için daha çok erken.” diye cevapladı uzun bir bekleme süresinin ardından.

Owen da çok erken olduğunu düşünüyordu. Daha onu yeterince tanımıyordu. Ayrıca, bu kadar çok konuşmayı seven birisiyle bir sırrı paylaşmanın riskli olacağını da biliyordu. Owen Ankarette'e de böyle söyledi.

Kafasını salladı. "Sadece senden daha fazla konuşuyor olması güvenilemeyeceği anlamına gelmez. Sadece farklı bir kişiliği var. Asıl soru güvenmeye değer birisi olup olmadığı. Ve bu da, sevgili Owen, zamanla anlaşılacak. En çok kime bağlılık hissediyor sence?"

Owen hemen canlandı. "Büyükbabasına."

"Peki, büyükbabasının sorumluluk hissettiği ilk kişi kim?" diye sordu, yüzünde bildik bir gülümseme vardı.

Owen'ın kaşları çatıldı. "Kral."

"O zaman bunu akılda tutmakta fayda var, Owen."

"Kral yeğenlerini öldürdü mü?" diye sordu.

Ankarette yere baktı. "Gerçekte öyle olmadığını düşünüyorum." diye cevapladı. "Ama o olay gerçekleştiğinde ben çok uzaklardaydım."

"Ama herkes..." Gözlerine bakmak için Ankarette bakışlarını ona çevirdi ve Owen'ın sesi iyice kısıldı. Yutkundtu. "Ama herkes onun yaptığını söylüyor, o yüzden doğru olmalı."

Ankarette gülümsedi fakat bu memnuniyet gülümsemesi değildi. Hatta acıdan kaynaklı bir gülümseme gibiydi. "Deneyimlerimden edindiğim şudur ki, Owen, eğer herkes bir konuda ortak bir görüşü kabul ettiyse bu büyük ihtimalle en büyük yanılgıdır." Uzandı ve saçını karıştırdı. "Bunu unutma. Senin yerine düşünen başka bir insana asla güvenme."

Bu Owen'a biraz garip geldi fakat kabul etti. "Bir şeyler planladın mı, Ankarette?"

Kaşlarını kaldırdı. "Seni kurtarmak için mi?"

Hevesle başını salladı.

Ankarette eteğini düzeltti, önünde diz çökmüş bir hâlde oturuyordu. Kolyesinin taşları mum ışığında parıltıyordu. Owen biraz öne eğildi, bir beklenti içerisinde yüzüne bakıyordu.

"Aklımda parıldayan bir şeyler var." diyerek içini açtı.

"Ne peki? Mücevher gibi bir şey mi?"

Hafifçe güldü. "Hayır, mücevher değil... Aslında, bir nevi öyle de denebilir. Değerli bir fikir cevheri. Düşünce cevheri. Pürüzlü, parçalanmamış ve cilalanmamış. Ama tüm iyi fikirler böyle ortaya çıkar."

"Bana anlatacak mısın?"

"Dikkatli olmam lazım, Owen. Yeni fikirler hassas olur. Kolaylıkla zarar verilebilir. Yeni fikirler bir alayla ya da umursamayla... Hatta çatılan bir kaşla mahvolabilir."

Owen neyi kast ettiğini pek anlamamıştı. Belki de yüzündeki ifadeyi çözdüğünden Ankarette tekrar sözü aldı, "Daha önce hiç bir tohumun büyümesini gördün mü? Yeni bir çiçeğin oluşumunu? Çok küçük ve narin olurlar fakat büyüdükçe daha sağlamlaşırlar. Yabani bir ot en kolay küçükken temizlenir. Yeni fikirler de aynı şekilde."

"Anlıyorum." dedi Owen. Biraz hayal kırıklığına uğramıştı çünkü planını olduğu gibi daha tamamlanmadan duymak istiyordu.

"Ama sana anlatabileceğim kadarını söyleyeyim." dedi, onun isteğini bastırmaya çalışarak. "Bir şeyi başarmak istediğinde ba-

şarmayı istediğin şeyden başlamalısın ve ardından geriye doğru ilerlemelisin. Hayatta kalmak amaç değil. Yapmak istediğim kralın sana karşı hissettiklerini değiştirmek. Eğer senin değerli olduğunu düşünürse sana zarar vermek istemeyecektir. Tıpkı değerli bir mücevher gibi.”

“Owen’ın yüzü neşelendi. “Bir oyun gibi mi?”

Gülümsedi. “Aynen öyle. Bir hükümdar için en değerli kişi kimdir? Sen bunu zaten biliyorsun.”

“Fountain tarafından kutsanmış biri.” diye cevap verdi Owen ve Ankarette de coşkuyla onayladı. “Evet, aynı zamanda sadık biri. Planım Owen, kralı senin her iki özelliğe de sahip olduğuna inandıracak şekilde kandırmak.”

Duyduğu en harika fikirdi. “Sanırım kutsanmış olmayı ben de isterdim.” dedi.

“Eminim isterdin ve bildiğimiz kadarıyla olabilirsin de. Zaten çoğu insan bu özelliğini en erken on bir ya da on iki yaşına kadar sergilemez. Yeteneklerinin diğerleri tarafından fark edilmeye başladığı zaman bu zamanlardır.”

“Ben daha sekiz yaşımdayım.” dedi Owen keyifsiz bir şekilde.

“Bu yüzden zaten hâlâ bu düşünceyi geliştirmeye uğraşıyorum. Boşa harcayacak üç yılım yok. Severn gibi zeki bir kral ufak bir çocuğun kutsanmış olduğuna nasıl ikna edilir? Bunun üzerinde çalışıyorum. Bana zaman ver.” Ankarette göz kırptı, üstelik ağzından böyle bir şey çıkmamasına rağmen acı çektiğini biliyordu. “Yorgun hissediyorum, Owen.”

“Ben de.” dedi çok yorgun olmamasına rağmen. Sarıldı, ipek elbisesinin yanağında bıraktığı o yumuşak hissi, sıcaklığı

ve narinliği seviyordu. O da onu alnından öptü ve tünellerden geri odasına yolladı.

Owen'ın zihni, merdivenlerden aşağıya, odasına giden gizli koridorların içinden geçerken binlerce düşünceyle doluydu. Yolu çok iyi bildiğinden gözü kapalı ilerliyordu. Büyük bir resmin önünde durdu, ayak seslerini dinledi ve hiçbir şey duyamadı. Kale uykundaydı. Bu hâlini seviyordu. Hışırdayan goblenler, karanlık salonların bağırان sessizliğı, derin gölgeler saklanmak için mükemmeldi. Geçitlerden örümcek misali sessizce geçerken artık muma bile ihtiyaç duymuyordu.

Odasının kapısını açtı ve sandığın üzerinde bitmek üzere olan mumdan gelen loş ışığı hemen fark etti. Ayrılmadan önce mumunu söndürmemiş miydi?

“Sen neredeydin, Owen Kiskaddon?” Biri kafasındaki bin bir tilkiyle fısıltı şeklinde sormuştu. Elysabeth Victoria Mortimer'dı bu elbette.

BÖLÜM ON ALTI

Sadakat Her Şeyimdir

“**B**urası benim odam.” dedi Owen meydan okurcasına. Kızın gözleri haylazca parıldamıştı. “Senin odan olduğunu biliyorum. Neden içinde değildin? Neredeydin? Mutfaktan bir şeyler mi aşırıyordun?”

Kafasını salladı ve kollarını bağladı. “Sen ne diye ortalıkta dolanıyorsun?”

“Uyumaktan nefret ediyorum.” diyerek içinden geçenleri bir çırpıda söyledi. “Çok sıkıcı. Üstelik sana söylemek için yarın sabahı bekleyemedim.”

“Neyi?” diyerek üsteledi, meraklanmıştı. Dizlerinin üzerinde öne doğru eğildi, karanlıkta gözleri resmen gümüş rengiydi.

“Büyükbabamla konuştum. Kral yeğenlerini öldürmemiş. O bir yalan. Ancak ölümlerinden sorumluymuş. Bir de, ölü

oldukları tam olarak doğrulanmamış. O konuda kafam biraz karışık.”

Owen burnunu buruşturdu. “Bu hiçbir şey ifade etmez.”

“Kralın seni öldüreceğini söyledin bana. Yeğenlerini öldürdüğünü söyledin ama öldürmediğini biliyordum. Büyükbabam bana yalan söylemez.”

“Sana her şeyi söylemiyor.” dedi Owen doğrudan. “O bir yetişkin.”

“Bana her şeyi söyler.” dedi parıldayan gözlerle. “Bana hiç yalan söylemez. Asla. Fiskiye'deki bozuk paraları biliyorsun, değil mi? Onlar insanlara dileklerini vermiyor, Owen. Bu çok aptalca. Hademe onları kürekle boşaltıyor. Büyükbabam söyledi ve hatta izlememe bile izin verdi. Artık dilekte bulunmak için fiskiyelere asla para atmıyorum. Saçma bir gelenek.”

Owen kaşlarını çatı. “Onun öyle demiş olması öyle olduğu...”

“Evet, o anlama geliyor.” diye lafını böldü. “O bana yalan söylemez. Bana söylediği işte bu. Senin de bilmek istediğini biliyordum. Eski kral, Kuzen Eredur öldüğünde kargaşa yaşanmış. Biz sadece altı yaşındaydık, Owen. Bebeğtik. Şimdiye sekiz yaşındayız ve daha büyüğüz. Büyükbabam prenslerden birinin Batı'da, diğerinin ise Kingfountain'da yaşadığını söyledi. Severn amca onların koruyucusu olarak isimlendirilmiş. Armasını biliyorsun, değil mi?”

“Yaban domuzu.” dedi Owen, başını sallayarak. Sadece onu düşünmek bile Owen'da ürperme hissi doğurdu.

“Beyaz yaban domuzu.” diye düzeltti. “İlkesini de biliyorsun: Sadakat her şeyimdir. Kendi ağabeyi çocuklarını emanet etme konusunda ona güvendi. Fakat kraliçe onları kaçırmak istedi.

Ve Batı'daki oğlunu Kingfountain'a geri çağırdı, onun yerine de asker yolladı. Severn prensle buluşmaya gittiğinde kraliçe onu adamlarının tuzağına düşürmeyi ve öldürtmeyi planlıyordu. Biliyorsun, kraliçenin köşkü o yol üzerinde. Pusunun kurulacağı yer orası olacaktı. Fakat birisi onu uyardı.”

Owen başının arkasını kaşdı. Hâlâ kapıda duruyordu. Kız ona bakarak sabırsızca içini çekti ve yatağın üzerine yanına gelmesi için el işareti yaptı. Owen dikkatlice kapıyı kapattı ve yatağın üzerine çıkıp onun önüne, onun gibi dizlerinin üzerinde oturdu.

“Onu kimin uyardığını biliyor musun?” diye sordu Elysa-beth Victoria Mortimer kurnazca bir bakışla. Sesini iyice alçalttı ve gizemli bir havaya soktu.

Owen omuzlarını silkti. “Ratcliffe?”

“Hayır, hayır, hayır Owen! Severn'ın en güvendiği adam kimdi? İhanetten idam edilen! Ratcliffe'ten önceydi.”

Owen'ın bir fikri yoktu. “Bütün bunları nereden biliyorsun?”

“Hikâyeleri seviyorum.” Kedi gibi mırıldamıştı. “Uydurma hikâyeleri değil. Gerçek hikâyeleri seviyorum. Büyükbabam bana hep öyle anlatır. Çok sessizdir fakat dinler ve izler. Kime güvenmesi gerektiğini, kimin yalan söylediğini bilir. Her zaman dinler.”

Owen torununun da niye onun yolundan gitmediğini merak etti ama bu düşüncüyü kendine sakladı. Kız dizlerini sıktı, gözleri heyecanla parlıyordu. “Lord Bletchley! Kuzen Bletchley. Tahtın kendisinde olma şansı vardı. Kral Eredur ona hiç güvenmezdi ama Severn ona güvendi çünkü onu pusu konusunda

uyaran oydu. Prensi Kingfountain'a gelirken yakaladılar, buraya gelirken geçtiğin yolda. Heyecanlı değil mi?"

Heyecandan daha çok kafa karışıklığı vardı fakat onun şevkini kırmak istemiyordu. "Yani prensi yakaladılar."

"Aynen öyle! İşte bu yüzden kraliçe tapınağa gitti. Kurduğu tuzak başarısız olmuştu ve Severn'in intikamından korkuyordu. Kendisi tapınakta kaldı ve diğer oğlunu yolladı. Herkes onun tapınakta bu kadar uzun kalmasının sebebinin hâlâ kralın intikamından korkuyor olması olduğunu biliyor. Her ikisi de birbirinden nefret ediyor."

"Onunla tanıştım." dedi Owen yumuşak bir ses tonuyla, çenesiyle oynuyordu. Bunu Ankarette'e sorması gerekirdi.

"Gerçekten mi?" diye sordu, neredeyse cırtlak bir sesle, Owen'ın her iki elini de kavradı ve sımsıkı tuttu. Owen hızla çekti.

"Ben saraydan kaçtım." dedi. "Kaçmak için tapınağa gittim."

Şaşkınlıktan kızın ağzı açık kalmıştı ve oturduğu yerde dikildi, sanki kırılan bir testinin bütün parçaları zihninde bir araya geliyordu. Owen'a yönelttiği bakışı hevesten yeni oluşan bir hayranlığa dönmüştü.

"Yok canım!" diye fısıldadı dehşet içinde.

Owen başıyla onayladı. "Duvardaki hademe kapısından çıktım ve oraya gittim. Ratcliffe beni yakaladı çünkü Mancini orada olduğumu ona söylemiş. Mancini'yi çok sevmiyorum."

"O bir casus ama pek iyi değil." diye cevapladı onunla aynı fikirdeydi. "Yani kraliçeyle tanıştın! Genç kalmak için sihir kullandığı söyleniyor ama bu tarz şeylere inanmıyorum. Hoş muydu?"

Owen biraz rahatsız hissetti. “Bence öyle. Bilmem.”

Verdiği cevabı çok umursamadı. “Bu inanılmaz Owen, çok cesursun! Böyle bir şeyi denemek için fazla korkak olduğunu düşünüyordum. Bu yüzden de etrafta sinsice dolanmayı seviyorsun?” Seçtiği kelimeler onun da sevdiğini ima ediyordu.

Utanarak başını salladı. Ellerini heyecanlı heyecanlı sallamaya başladı. “Birlikte çok eğleneceğiz! En altta gizli bir yer var. Sarnıç. Orayı buldun mu?”

Owen şaşkınlıkla baktı. “Sarnıç da ne?”

Kız sırtıttı. “Kuyu gibi bir şey, farkı yağmur sularını bulutlardan topluyor, yer altı kaynaklarından değil. Büyükbabam onu tutan duvarı göstermişti. Gitmemem gereken tek yerin orası olduğunu söyledi. Bu da oraya daha çok gitmek istememe sebep oluyor!”

“Başımız belaya girmez mi?” diye sordu Owen.

Umursamadığını gösterircesine elini salladı Elysabeth. “Ben ortalıkta sürekli sessizce dolanıyorum. Bu yüzden de sana Bletchley’in hikâyesini anlatmam lazım. Sadece isminden bile nefret etmez miydin? Bletchley. Kusuyormuşsun gibi. Eğer soyadınız Bletchley olsaydı sizinle evlenmezdim. Kiskaddon, bunu seviyorum! Mortimer kadar iyi değil ama idare eder. Elysabeth Victoria Mortimer Kiskaddon.” Keyifle kıpırdandı. “Ah, evet Bletchley’e gelelim! Tam bir yalancı serseriydi! Severn amcaı Casus Teşkilatı’nın başına kendisi geçmek için kandırdı, böylece prenslerin kontrolü ona geçti. Sonra da ortadan kaybolmalarına sebep oldu. Üstelik suç kimin üzerine kaldı? Suç Severn’a kaldı. Bu hiç hoş olmayan bir dalavereydi, sana söyleyeyim. Acımasız bir hileydi. Bletchley prensleri öldürdü, işte bu yüzden Severn

onu ihanetten idam ettirdi. Herkes bunu kralın yaptığını düşünüyor fakat o yapmadı.” Kız gözlerinin içine baktı ve sonra daha çok nazik bir tavırla ellerine uzandı. “Kralın seni ölüme mahkûm edeceğinden korkuyorsun ama büyükbabam senin iyi olacağını düşünüyor ve ben de ona inanıyorum. Şimdi neden olduğunu anlıyor musun? Kral üzgün çünkü yeğenleri öldü. Böyle olmasını o istemedi. Unutma, ilkesi ‘Sadakat her şeyimdir.’ Bu ilkeye gönülden bağlıydı.”

Owen ne düşünmesi gerektiği konusunda emin değildi. Bildiği tek şey vardı. Mortimer kızı kendi bildiğinden çok daha fazla şey biliyordu. Onun ailesi ise onun yanında krallıktaki haneler ve bunların arasındaki tartışmalarla ilgili hiçbir şey konuşmazlardı. Babasının savaşa tekrar gittiğini çünkü kralın onu çağırdığını biliyordu. Babasının krala ihanet eden biri olarak görüldüğünü öğrendiğinde şaşırmıştı.

Neyin doğru neyin masal olduğunu nasıl anlayacaktı? Herkes bozuklukların fiskiye de kaybolduğunda dileklerinin yerine geldiğine inanıyordu. Sırf onlar inanıyor diye bu doğru olacak değil.

“İyi geceler, Owen Kiskaddon!” diye fısıldadı Elysabeth Victoria Mortimer ve birden yanağından öpmek için eğildi. Ve öper öpmez yataktan fırlayıp kapıdan kayboldu.

Ertesi gün Mortimer kızı Owen’ı kapsamlı bir alt zemin keşfine çıkardı. Jewel kızdan pek hoşnut olmuyordu ve durmalarını, dinlenmelerini söyleyip durdu. Ancak kız ne olursa olsun pek umursamıyordu. Owen’ın elinden tuttu ve neşeyle hoplaya zıplaya gizli bölüme doğru yöneldi, yaşlı gardiyanlarını geride bırakmışlardı.

Owen ne olduğu belirsiz o duvarın önünden geçmişti ve hiçbir şey düşünmemiştii. Fakat yaklaştıkça kız ona onun bitişığindeki yapılardan ne kadar farklı olduğunu gösterdi. Üzerinde hiç asma yoktu ve çok az yosun vardı. Bu da onun yeni bir yapı olduğunu gösteriyordu.

“Büyükbabam sarnıcın hemen o duvarı geçince olduğunu söyledi.” Hevesle anlatıyordu. “Fakat onu nasıl aşacağımıza dair bir şey bulamadım henüz. Aslında bence o kuleden bakabilsek...” Ankarette’in kulesini işaret ediyordu. “Oradan bir yol belirleyebiliriz.” Eliyle taş duvarı itti, onu devirmeyi umuyor gibiydi. “Bence içeriden başka bir yol vardır, bir kapı belki de. O kuleye gitmek için bir yol bulmaya çalışıyorum ama biliyosun, kimseden yardım alamam.”

Owen suçlulukla yutkundu çünkü kuleye giden yolu biliyordu ve Ankarette’in bu gizli duvarın sırrını bildiğine hiç şüphesi yoktu. Ona sormak için içi içini yiyordu.

Jewel nefes nefese onları nihayet yakalamıştı ki Mortimer kızı Owen’ın elini tutup kadından kaçmak için koşarak onu çekiştirmeye başladı. Aynı yakalamaca oynamak gibiydi, daha da iyisiydi.

Güneş battıktan sonra sessizce kuleye gitmeden önce uzun bir süre bekledi. Yolculuğunun yeni arkadaşı tarafından fark edilmediğinden emin olmak istiyordu, bu yüzden gizli geçide girdi ve Mortimer kızının odasına doğru ilerledi. Duvardaki gizli panelden Elysabeth Victoria Mortimer’ın küçücük bir mumun ışığı altında sandalye ve battaniyelerden küçük bir kale yapışını izledi. Bir süre meşgul olacağını tahmin ederek kuleye doğru ilerledi.

Odaya girdiğinde Ankarette’i yatağında büzülmüş bir şekilde yatarken buldu. Yorgun ve rahatsız görünüyordu ve oyun oynayacak havada olmadığını anlayabiliyordu.

“Merhaba, Owen.” diyerek selamladı, sesi zayıf geliyordu. “Masanın üzerine senin için çay bıraktım.” Yatağının kenarına tünedi. Yan tarafta hiç dokunulmamış yemek tepsisini görünce karnı guruladı. Sürekli açtı.

“Bu gece çok iyi hissetmiyorum.” dedi Ankarette, uzanıp saçlarını okşarken. “Yarın akşam belki?”

“Hasta mısın?” diye sordu.

Başıyla onayladı. “Daha çok yorgunum. Yarın daha iyi hissedeceğim, bence. Tepsiyi benim için mutfağa indirebilir misin? Bu gece indirebileceğimi düşünmüyorum.”

“Elbette.” diye cevapladı Owen ve tepsiyi aldı. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Ne zaman istersen.” Acıdan biraz zor nefes alıyordu.

“Bugün Lord Bletchley hakkında bir şeyler duydum.”

“Sana kim söyledi?” diye sordu, sesi ilgisini gösteriyordu.

“Mortimer kızı.”

“Elysabeth Victoria Mortimer?” Ankarette eğlenerek sordu.
“Ne dedi sana?”

Owen bunun önemli bir an olduğunu biliyordu. Ankaret'e tamamen güvenip güvenemeyeceğini görmek istiyordu. Bu yüzden onu denemeye karar verdi. Hikâyenin bazı kısımlarını değiştirdi. Bletchley'e yeğenlerini öldürme emrini Severn'ın verdiğini söyledi. Doğru olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

Ankarette bir süre sessiz kaldı, düşüncelere dalmıştı. “Hayır, bunun doğru olduğuna emin değilim.” dedi. “Kralın yeğenlerini öldürme emri verdiğine inanmıyorum. Bu Bletchley’in işgüzarlığıydı.” Kaşları çatılmıştı, yüzü tedirgindi. “Birçoğu Severn’ın bu emri verdiğini düşünür bu yüzden bu hikâyeye şaşırmadım, sadece Dük Horwath’ın yeğenini düzeltmemesine şaşırdım.” Omuzlarını silkti ve Owen da içinde bir rahatlama hissetti.

“Onun yapmadığını nereden biliyorsun?” Owen kekeliyordu. “Sadece düşünüyordum da... Bana kralın kutsanmış olduğunu söyledin. Birisini yaptığı bir şeyi yapmadığına ikna edemez mi?”

Ankarette öyle bir bakışla baktı ki, ona Mortimer kızının bakışını hatırlattı. Saygı ve hayranlık bakışıydı. İçi ısındı.

“Sadece sekiz yaşında olduğuna emin misin?” diye sordu hafifçe gülümseyerek. “Çok zekiceydi, Owen. Günü geldiğinde harika bir lord olacaksın. Nasıl biliyorum? Çünkü Severn kraliçeye oğullarına ne olduğunu anlatırken ben de orada gizleniyordum. Cesetleri hiç bulunmadı, biliyorsun fakat hepimiz öldüklerini tahmin ediyoruz. Kral yengesine anlatmak için tapınağa geldi. Kral adı bir adam değildir, buna emin olabilirsin. Ayrıca, ölümlerinden dolayı Bletchley’i suçlarken de kendisinin sorumlu olduğunu söyledi. Bletchley’e güvenmişti ve teşkilata emri o vermişti. Çocukların ölü olması onun hatasıydı.” Sesizleşti. “Bu cesaret ister, tahmin edebileceğin gibi. Kimse onu söylemeye zorlamadı. Ayrıca orada olduğumdan, sana Fountain büyüsünü kullanmadığını da söyleyebilirim. Kendisine inanması için onu zorlayabilirdi ama onu ikna etmeye ya da

ona dokunmaya çaba göstermedi. İşte bu yüzden kraliçe beni çağırılmıştı. Kendi rızası dışında bir şeye ikna edilmediğinden emin olmak istemişti. Fountain tarafından kutsanan biri bir diğerindeki yeteneği fark edebilir. Eğer ona karşı kullanmış olsaydı bilirdim.”

Owen tepsiyi eline tekrar yerleştirdi. Kral hakkındaki düşüncesi değişmeye başlamıştı. Birçok kişi gibi, onun da onu tam olarak doğru görmüyor olabileceğini fark etti. “Ama neden... Neden öyle... Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, neden onları öldürmüş gibi davranıyor?”

Ankarette’in bakışları onunkiyle buluştu. “Tacı takıyor olmanın insanı yoldan çıkararak bir tarafı var.” diye cevapladı sessizce. “Seni değiştiriyor. Aynısının Eredur’a da olduğunu gördüm. Yeterli sayıda insan sendeki bir şeye inandığında bu senin kendine bakışını da değiştiriyor. Başkalarının değerlendirmelerini taklit ediyoruz. Onca art niyetli isteğin etkilerine karşı gelmek gerçekten oldukça güçlü bir kişilik gerektiriyor. Bu çok sıkıntılı bir durumdur. Kral Severn’in o kadar güçlü olduğunu düşünmüyorum. Abisi daha güçlüydü ama yine de direnemedi. Severn herkesin onun olduğuna inandığı kişi olmaya başladı. Eğri bir sırtla doğmasına rağmen gençliğinde yürürken hiç aksamaz ya da eğik yürümezdi. Şimdi sekerek yürümesinin sebebi savaşta aldığı yara. Abisi ona güvenirdi, o da dik ve gururlu yürürdü. Şimdi ise insanların onun olduğuna inandığı bir canavara dönüşüyor.”

Lord Bletchley Teşkilat'ın başındayken ben onun için çalışmıyordum. "İçi boş bir tacı" kendisi için istedi ve entrikayla tahta yerleşebileceğini düşündü. Bir insanın yükselişi ne kadar hızlı olursa düşüşünün de o kadar hızlı olması kaçınılmazdır. Kral Severn bu kuralın aksini kanıtlayabilir, inanıyorum.

- Dominic Mancini, Saray Mutfağı Casusu

BÖLÜM ON YEDİ

Keşif

Owen meraklı bir çocuktü. Kafasında bir sürü soru vardı, üstelik cevap istediğinde ısrarcı olabiliyordu. Mortimer kızı yeni duvarı göstermişti. Her ne kadar ondan önce keşfetmiş olması onu memnun etmese de aklından bir türlü çıkaramıyordu. Zehircinin kulesinden bakma önerisi, gerçi o bu isimle söylememiştir, onu gizli kapıyı aramaya itmişti. Anka-rette'e sormak kolay olabilirdi ama kendi kendine bulup bulamayacağını görmek istiyordu.

Giysi dolabını kullanarak Mortimer kızından gizlice kaçıyor sonra da Kingfountain'daki sarayı bal peteği gibi saran gizli tünellerden sessizce uzaklaşıyordu. Gece karanlığının çökmesini bekleyemiyordu çünkü o zaman çok iyi göremiyordu. Tüneller küflüydü ama duvarlardaki ok yarıkları biraz ışık sağlıyordu, ayrıca o da gölgelerde sıvışmaya alışmıştı artık. Sessiz ve dikkatli, önünden veya arkasından gelen bot seslerini dinliyor-

du sürekli. Yersiz şeyleri duyma konusunda ve küçük adımlarla ilerleme konusunda hünerliydi. Casus olma düşüncesi çekici geliyordu.

Her ne kadar ağaçlarla çevrili olsa da, Ankarette'in kulesindeki ok deliklerinden duvarla çevrili bölgeyi iyi görebiliyordu. Kapalı alanın ortasında devasa bir delik görebiliyordu. Gördüğü en garip görünümlü kuyuydu. Sekiz kenarı vardı ve huni gibi derinleştikçe daralan çeşitli sıralar vardı. İlk bakışta, onları Tatton Sarayı'nın bahçesindeki küçük amfi tiyatronun bankaları gibi düşündü ama yarım daire şeklinde değildi, tam daire şeklindeydi bu. Kuyunun orta noktası büyük sekiz kenarlı bir yıldızdı. Etrafında kırma taşlar ve çakıllar vardı ve çevresindeki sekiz kola giden küçük savaklar vardı.

Keşfetmesi oldukça ilginç bir yere benziyordu. İçeriye girişi nasıl bulacaktı? Owen belli bir süre girişin olabileceğini düşündüğü yerlerdeki gizli tünelleri araştırarak vakit geçirdi. Fakat daha özenli bir araştırmaya ihtiyacı olduğunu fark edince gecenin çökmesini beklemeye karar verdi. Yemekten sonra mutfakta taşlarını gördüğü şekil gibi yerleştirerek biraz vakit geçirdi, Mortimer kızından da meraklı yorumlar geliyordu ama Owen bunlara cevap vermemeyi tercih etti çünkü onu şaşırtmayı planlıyordu. Gecenin olmasını hevesle bekliyordu böylece araştırmasına başlayabilecekti. Eğer tünelin yeni bölümlerini inceleyecekse muma ihtiyacı olacaktı, bu yüzden mumunu koruyabilmek için gece şamdanını erkenden söndürmeyi ihmal etmedi.

Ö akşam geç saatlerde sarayın duvarları arasındaki karanlık tünellerde yürürken saraydaki ilk gecesini ve onca yeni sesten

nasıl korktuğunu hatırladı. Artık onlara daha çok alışmıştı ve farklı olanı tanıdık olandan ayırabiliyordu. İç yollar dardı, sadece tek bir kişinin geçmesine imkân sağlayacak genişlikteydi ama sarayın büyük bir kısmını birbirine bağlıyordu. Tünellerin birçoğu, hizasında bulunduğu koridorlar kadar yüksekti, bazı yerlerde ise daha yüksek katlara geçiş sağlamak için basamaklar taşlara çivilenmişti. Diğer yerlerde tüneller o kadar dardı ki insanın yan yan geçmesi gerekiyordu. Bunun Mancini için problem olacağını düşündü Owen sırtarak. Fakat sekiz yaşındaki erkek bir çocuk için ideal boyutlardaydılar. Birçok noktada kule merdivenlerine bağlanıyorlardı ama bazı kulelerin gizli yolları vardı.

Owen, taş blokların arasındaki oyukları hissederek elini taş duvarlarda gezdirdi. Zemindeki blokları da sayıyor, kendini yönlendirirken bunu bir ölçü olarak kullanıyordu. Her kesişim noktasında köşedeki düz bir taşta oyulmuş sembol vardı, bu aynı zamanda karanlıkta yönünü bulmasını sağlıyordu. Normalde kalenin çevresini dolanan ana koridorları takip ederdi. Fakat bu akşam yeni yollar keşfetme niyetindeydi. Tombik mumu, elinde tuttuğu kısa bronz bir şamdandan çıkan bir tırnağa yerleştirilmişti ve inceleme yaparken önünde tutuyordu. Bahçe kuyusunun sırrını içinde barındırdığını düşündüğü yeni tünellere doğru derinlemesine araştırma yaparken kalenin de sıradan günlük sesleri artık yatışmaya başlamıştı.

İçten içe gittikçe endişeleniyordu. Ne kadar süredir dolandığını bilmiyordu ama bildiği bir şey vardı o da Ankarette'in kulede onu bekliyor olduğuydu. Keşfinden dolayı karşısına gururla çıkmayı, derslerini öğrendiğini ve kendi başına bir şeyler bulabildiğini kanıtlamayı istiyordu. Ancak oraya giden hiçbir

yol bulamamıştı ve artık geri dönmesi ve aramaya daha sonraki bir akşam devam etmesi gerektiği hissine kapılıyordu.

Öbür taraftan da inatçı bir çocuktuk ve gerçekten bulmak istiyordu. Bu yüzden attığı her adımla midesine giren nahış hisse rağmen araştırmasını ısrarla sürdürdü. Tam olarak nerede olduğuna emin değildi, ayrıca o rahatsız edici hisle birlikte kaybolmuş olabileceğini bile düşündü.

Arkasından koridordan gelen bir fısıltı duydu. Bu bir ayak sesiydi. Duvarın ötesindeki koridordan gelen bot sesi değildi. Tünel içinde ona doğru yaklaşan birinin sesiydi. Arkasından geliyordu.

Midesi bulanmaya ve alını soğuk soğuk terlemeye başladı. Geriye dönmek artık bir seçenek değildi. Tünel dardı ve saklanabilecek hiçbir yer yoktu, bu yüzden Owen ileriye doğru hızlandı, ana koridora açılan bir kaçış bulmayı umuyordu. Gece salonda dolandığı için cezalandırılmak casus koridorunda yakalanmaktan kesinlikle daha iyi olurdu. Minik yüreği göğsünden çıkacak gibi atmaya başladı, ayrıca önündeki karanlık nasıl oluyorsa daha da artıyordu.

Ayak seslerini duydu tekrar, yaklaşıyordu.

Çocuk paniklemeye başladı. Ankarette onu bunun olabileceği konusunda uyarmıştı. Tünellerde tek başına dolaşmanın çok tehlikeli olduğunu ve çok dikkatli olması, üstelik yersiz sesleri sürekli dinlemesi gerektiğini söylemişti. Arkasından gelen bu ayak sesleri gibi seslerden bahsediyordu.

Koridorun daralan duvarları birden önünde kapanmıştı, duvarlar ok başı gibi bitiyordu. Ani bir şekilde son bulmuştu. Yolun sonuydu.

Korkudan nefesini tuttu ve omzunun üzerinden baktı. Hâlâ hiçbir şey göremiyordu fakat adımların sesi daha yakından geliyordu. Pişmanlık ve şaşkınlıkla beyni dönmüştü. Net bir şekilde düşünmesi gerekiyordu fakat bütün benliğini korku sarmıştı. Duvarları taradı, yukarıya aşağıya baktı, tırmanabileceği merdiven basamağı arıyordu. Yoktu. Tavan bile daralıyordu, yine de yüksekti.

Ağzı kum gibi kuruydu. Göğsündeki titrek kalbi dört nala çarpıyordu artık. Etrafına bakındı tekrar, sonra da daha önce gözden kaçırdığı tutma kolunu gördü. Kolu az daha yerinden çıkartıyordu ve kapı arkaya kadar açılacaktı. Eğer öyle yapmış olsaydı Ankarette'in çaylağı olarak geçirdiği vakit ani bir şekilde sonlanmış olacaktı. İçinden bir ses, büyük ihtimalle Ankarette'in sesi, onu tam zamanında temkinli davranmaya itmişti. Saraydaki bütün saklı girişler, gizli gözetleme delikleriyle doluydu. Bu gözetleme deliği onun için neredeyse çok yüksekti ama çömelmiş insanlara da iyilik yapmayı düşünmüşlerdi. Owen kapağı kaydırды ve içinden baktı.

Kralın odasıydı. Owen bunu biliyordu çünkü kralı içinde görmüştü. Şömine alev alev yanıyordu ve titreyen alev ışığı kralın kirli sakallı yanaklarını al al yapmıştı. Kral ateşe bakıyordu. Bir eliyle şömine rafına dayanarak kendini destekliyor, kambur tarafındaki diğer eliyle de tacını tutuyordu. Sanki tacı ateşe fırlatacak ve parlak altını eritecek gibi bakıyordu.

Yatak odasında sayısız saklanma yeri vardı. Işıkla parıldayan, oyma şekilli ve kocaman, mozaik meşe direklerden oluşan, büyük, cibinlikli bir yatak vardı. Kürk kenarlı örtüsü ve cibinliği vardı. Her biri küçük bir erkek çocuğunu rahatlıkla gizleyebile-

cek potansiyelde birçok yumuşak divan ve sandalye vardı. Sandıklar ve gardırop vardı. Hatta bir giyinme dolabı bile vardı! Owen yakalanmamak için memnuniyetle kendini boşluktan lağım çukuruna atabilirdi. Ama kapıyı açarken kapı gıcırdayabilir ve kral arkasını dönüp onu görebilirdi. Ne söyleyeceğini hayal bile etmek istemiyordu. Böyle bir şeyin olmasına izin veremezdi!

Ayak sesleri yaklaşmaya devam ediyordu, üstelik artık geçit duvarlarında ışığın titrediğini görebiliyordu. Geçen her saniye Owen'ın seçenekleri daralıyordu. Yaptığı ilk şey mumunun fitilini söndürerek kendini karanlığa bırakmak oldu. Karanlık içinde saklanabileceği bir örtüydü. Ama elinde mumu olan bir adamdan değil. Kim geliyordu? Ankarette olması, onu aramaya çıkmış olması için dua etti ama işini şansa bırakamayacağını biliyordu. Korkudan tir tir titriyordu.

Ardından aklına bir fikir geldi. Tünelin sonunda duvarların daraldığını biliyordu. Elinde şamdan varken tırmanamayacağını biliyordu, bu yüzden yere bıraktı. Sonra da duvarların en dar olduğu kısma kendini sıkıştırdı ve yukarıya uç noktaya doğru ellerini ve ayaklarını kullanarak usul usul tırmandı. Işığın yaklaştığını gördükçe kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Ve sonra mumu tutan dönemeçten gözüktü.

Bu Ratcliffe'ti.

Owen'ın korkusu şimdi daha da katlanmıştı. Casus Teşkilatı'nın başıydı. Kralın has adamıydı. Adam inadına Owen'a doğru yürüyordu ve çocuk bir an onu gördüğünü düşünerek korktu. Kaderine mahkûm olmuştu. Kafasının tünelin tavanına değdiğini hissettiğinde büyük bir ihtimalle Ratcliffe'in başıyla

aynı hizadaydı. Owen başını öne doğru eğdi ve tavanı ensesinde hissedene kadar tırmanmaya devam etti.

“Bu da ne?” dedi Ratcliffe, yerdeki için için yanan muma bakıyordu. Hızla yaklaştı ve onu almak için eğildi. Fitilden hâlâ duman çıkıyordu ve balmumu damlıyordu. Owen bayılabileceğini düşündü. Adamı tanır tanımaz nefes almayı bırakmıştı.

Ratcliffe şamdanı burnuna götürdü ve kokladı. Ciddi ve sinirli bir bakış yüzünü kapladı. Gizlenmiş kapıya baktı, yarık hâlâ net bir şekilde açıktı ve hızla Owen’ın şamdanını tuttuğu eliyle kola sarıldı.

“Kim var orada?” Gizli kapı açılırken Severn gürledi.

“Benim.” diye cevapladı casus başı. “Lordum, birisi mi vardı ziyaretinizde? Bunu kapının önünde yerde buldum.”

“Yalnızım.” diye bir cevap geldi. “Hayaletlerimle baş başıyım.”

“Efendim, biri sizi gözetliyor!” dedi Ratcliffe artan bir telaşla. “Fitil bitmiş, balmumu damlıyor. Siz... Beni mi deniyorsunuz, lordum? Size söyleyip söylemeyeceğimi görmek için mi bıraktınız buraya?”

“Tabii ki, hayır, Dickon!” dedi kral, gittikçe sinirleniyordu. “Sadık olduğunu defalarca kanıtladın. Büyük bir ihtimalle casuslarından biridir.” diye ekledi küçümsercesine. “Beni prensesle ya da başka işe yaramaz biriyle oynasırken yakalamaya çalışıyordur. Bu casusları sevmiyorum, Dickon. Onlara ihtiyacım var ama sevmiyorum.”

Ratcliffe sesini kontrol etmeye çalışıyordu. “Onlar olmasaydı Ambion Tepesi’nde kaybetmiş olurdunuz, efendim.”

“Onlar olmasaydı yeğenlerim hâlâ hayatta olurdu.” diyerek üzgün bir şekilde karşılık verdi. “Hatırlatılmaya ihtiyacım yok. Demek ki başka bir hain var aramızda. O şamdanı oraya ben koymadım. Sen de koymadın. Sence kime ait?”

“Onun olabilir.” dedi Ratcliffe, sesi alçak ve çekingen çıkmıştı. “Bence kalede tekrar serbestçe dolaşüyor. Görüldüğüne dair söylentiler var.”

Kral bitkin bir iç geçirdi. “Bu altın tacın bana sunduğu tüm güce rağmen benim adımlarımı takip eden ve yaptıklarımı mahveden tek bir kadını neden bulamıyorum? Abim bile bana kim olduğunu söylemedi.” Öfkeyle söyleniyordu.

Owen’ın kollarına ve bacaklarına kramp girmeye başlamıştı. Kralın odasına giden kapı hâlâ açıktı, tam altındaydı. Düşerse kesin onu duyarlar, sonra da görürlerdi.

“Hâlâ odada olabilir.” dedi Ratcliffe. “İzin verin muhafızları çağırayım. Mum hâlâ ılık.”

“Çağır.” dedi Severn. “Eğer bu zehirciyi bulursan hemen infaz edilmesini istiyorum. Duyuyor musun, canım benim? Beni uykuda her şeyden bihaber yakalayacağını mı düşündün. Muhafızlarımı çağır, Ratcliffe. Benim gözümde ona yardım etmenin ihanetle eş değer olduğunu bütün casuslara anlat. Burada mı saklanıyorsun, canım benim? Söyle bakalım.”

Tünel sert ayak sesleriyle yankulandı, iki adam odaya doğru ilerlemişti. Owen korkudan titremeye başladı, dizleri ve kolları ağrıdan zangırdıyordu. Ratcliffe adamları odaya çağırdı ve odadaki her bir köşeyi didik didik aramaya başladılar. Owen eğer oraya saklanmaya çalışsaydı kesinlikle yakalanırdı. Birkaç dakika süren yaygaradan sonra arama sonlandırıldı. Owen’ın

kasları ağrıyor ve titriyordu. Tünelin en dar yerinde kapının üzerindeki köşeye yerleşmiş bir hâlde kaskatı kesilmiş hareket-siz duruyordu. Eğer Ratcliffe bakmayı akıl etseydi o an Owen'ı fark ederdi.

Seslere başka bir ses daha dâhil oldu, genç bir kadın sesiydi. “İyi misin, amca?” soran prenses Elyse'di, sesinde endişe vardı. “Biri seni öldürmeye mi kalkıştı?”

Onun sesini duymak Owen'ın içine bir nebze su serpti. Bir süredir onunla konuşmamıştı ve hâlâ kalede olduğunu öğren-diğine memnundu. Ama bu bilginin kramp girmiş kaslarına bir yardımı dokunmadı.

Severn kendi kendini küçümsercesine güldü. “Ben sadece eğri sırtlı bir askerim, genç hanım. Kimse bana zarar vermeye çalışamaz. Yatağına geri dön!”

“Kimdi?” diye ısrarla sordu Elyse, sesi gergindi.

“Annenin zehircisi olduğunu düşünüyoruz.” dedi Ratcliffe kindarca.

Elyse'in sesi sertti. “Size zarar vereceğini düşünmüyorum, amca.”

“Bunu duyduğum için rahatlamalı mıyım?” diye sordu kral kahkahayla. “Kim olduğunu biliyor musun, Elyse? Eğer onunla ilgili bir şeyler biliyorsan bana söylemelisin.”

Owen'ın karnına korkudan ağrı girmişti. *Hayır! Bağırarak istiyordu. O değildi, bendim!*

“Adını bilmiyorum.” dedi Elyse tereddüt ederek. “Ama onu görmüştüm.”

“Son zamanlarda mı?” diye bastırdı Ratcliffe, sesinde bir sertlik vardı.

“Hayır.” dedi prenses kısa ve net bir şekilde. “Babam öldüğünden beri görmedim. Annem senin ölmeni istemez, amca.”

“Kendi iyiliğiniz için dinlemeyi kesin.” diye öfkeyle bağırdı kral. “Hiçbiriniz işe yaramazsınız. Defolun. Çıkın dışarı.”

Owen ne olduğunu anlayamamıştı, sonra kralın askerlere dediğini fark etti. Kapı gürültüyle kapanmıştı.

Ardından kral derin bir nefes aldı. “Genç hanım, insanların önünde bu kadar serbest konuşmamalısın. Yüzündeki ifadede anlatman gerekenden daha fazlasını ifşa edeceğini görebildim.”

“Üzgünüm, amca.” diye cevapladı prenses uysalca. “Söylen-tilerden dolayı endişeli olduğunu biliyorum. Ben de öyleyim. Sadece...” Lafını kesti.

“Ne, genç hanım?” diye yumuşak bir sesle sordu, hatta neredeyse kibarca sormuştu.

“Majesteleri.” diye araya girdi Ratcliffe uyaran bir ses tonuyla.

“Sessiz ol, adam! O benim yeğenim. Bu kasvetli dünyada tek renkli şey o. Bu kadar zehrin arasında tek abıhayat o. Devam et, Elyse.”

“Zaten biliyorsunuz.” dedi rahatsız bir şekilde. Sesi titriyordu. “Annemin size yapmanızı önerdiği şeye... Buna... Karşı çıkmayacağım, amca.”

Elini yumruk yapıp öksürmüştü, Owen bunu duyduğu sestten anlayabiliyordu. “O kadar basit değil, genç hanım. Hiçbir şey o kadar basit değil. Şimdi git. Haydi.” Sesi ikna edici ve sakindi.

Owen kapının açıldığını ve tekrar kapandığını duydu. Ratcliffe söze tekrar başladığında sesi dik çıkıyordu. “Tekrar söylen-tiler olacak.” dedi.

“Bunu zaten biliyorum.” dedi kral doğrudan. İlk planı başarısız olduğunda abimin dul karısı Prenses Elyse’i benim düşmanımla evlendirmek istedi. Böylece o Ceredigion’ın kraliçesi olacak, o da yoluna bakacaktı. Bu entrika bana Ambion Tepesi’nde çok fazla yaralıya mal oldu. Elyse kendi isteğiyle kraliçe olabilirdi aslında ama Fountain sayesinde istemedi. O ya da Dunsdworth, ikili engellenmemiş olsalardı. Ama o çocuk aynı babası gibi, taht konusunda asla güvenilirmez.

“Kızı varisiniz olarak adlandırmayacak mısınız?” diye sordu Ratcliffe belli bir saygı çerçevesinde.

“Yapamam.” dedi kral sakın bir şekilde. “Yaşanan onca şeyden sonra olmaz.”

Ratcliffe derin bir iç çekti. Owen kollarının kopacağını zannetmeye başlamıştı. Terler göğsünden akıyordu. Ama pes edemezdi. Yalnızca irade gücüyle kendini orada tutuyordu, aynı fayans taşları gibi sapasağlam olmayı telkin ediyordu kendine.

“Genç bayanın size önem verdiği kesin. Doğrudan buraya geldi. Sizin yeğeniniz olduğunu biliyorum, efendim fakat... Öncelik hakları var. Eğer tekrar evlenirseniz bu krallığa istikrar getirecektir.” Güldü. “Söylediği gibi, annesi bile kızını evlenmeye ikna edip belli bir güce kavuşarak dönüş yapmayı istiyor.”

“Bana dil döküyorsun.” diye lafı yapıştırdı Severn. “Yeter bu kadar. Hazır olduğumda Horwath’ı bana bir eş bulması için yollayacağım. Tabii tekrar hazır olursam. Dilimizi konuşmayan ya da adetlerimizi anlamayan hoş, yabancı bir kız. Benim tercihim bu olurdu. Occitania prensesinin kızının çok küçük olması çok acı. O krallık gücüne güç katardı.”

“Pekâlâ, o zaman sizi düşüncelerinizle baş başa bırakayım.” dedi Ratcliffe. Owen, Ratcliffe kapıya doğru ilerlerken yaklaşan botunun sesini duydu. Gizli koridora girdi ve kapıyı kapattı, kolu iyice güvenceye aldı ve gözetleme deliğinin kapağını yerine kaydırıldı. Koridordan aşağıya ilerledi. Owen, adam karanlığa karışana kadar titremeye devam etti. Hiçbir ses kalmayana kadar bekledi. Işığı da yoktu. Owen yılgın bir şekilde geceyi karanlık tünelde geçirmesi gerektiğini fark etti. Çünkü mum olmadan yolunu bulması neredeyse imkânsız olacaktı. Yenisini almak için kralın odasına girmeye cesareti yoktu.

Kontrol edemeyeceğimiz ya da zamana uygun olarak değıştirmeyeceğimiz şeyleri ayak bağı yapmamalıyız. Geçmişte verilen bir söz geçmişin gerekliliğidir. Bozulan yemin ise bugünün gerekliliğidir. "Onur" ya da "şeref sözü" diye bir şey yoktur. Bildiğiniz gibi kelimeler anlamsızdır, sadece aptallar kelimelere güvenir.

- Dominic Mancini, Saray Mutfağı Casusu

BÖLÜM ON SEKİZ

Korku

Owen'ın Kingfountain'a gelmeden önce yaşadığı bir korku varsa, bu sarayın gizli tünellerinde mumsuz dolaşmaya kıyasla kesinlikle hiçbir şeydi. El yordamıyla karanlığı aşarak ve hatta yerde emekleyerek yolunu bulmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu ama çabaları tamamen boşaydı. Kaybolmuştu, bu yüzden de umudunu iyice yitirmişti, gece sanki sonsuza kadar devam edecek gibiydi. Anlamlandırabildiği sesler vardı -farelerin tıkırtısı, ahşapların gıcırdaması ve ara ara esen rüzgârın uğultusu-. Aklına insan iniltisini getiren sesler de vardı. Geri kalanını da hayal gücü tamamlıyordu zaten, cesetleri hiç bulunamayan prenslerin hayaletleriydi bunlar.

Cesareti tamamen tükenmişti ve perişanlık diz boyuydu. Önünde belli belirsiz bir şekil gördüğünü düşündü, insan görünümüne bir hayalet ama tamamen toz zerreciklerinden oluşuyordu. Hayalet ona doğru sessizce ilerliyordu. Owen gözlerini

yumdu ve elleriyle yüzünü kapattı. Ayak seslerini dinliyordu. Hiçbir şey, en ufak bir hırıltı bile yoktu. Kafasını tekrar kaldırdı, orada onu bekliyordu, adam şeklindeydi, sineklerden ve uçuşan tozlardan oluşan bir adam.

Owen korkudan sızlanıyordu ve en sonunda ağlamaya başladı. Yaratığın onu yakalayıp boşluğa çekmesini bekliyordu. Korkudan top gibi yere büzülmüştü ve her seferinde daha da artan hıçkırıklarla iç geçire geçire ağlıyordu. Kendine faydası dokunmuyordu. Diğer her şey sabaha kadar tünellerde kaybolmaktan daha iyiydi. Öyle içten ağlıyordu ki, ailesinin onu hiç doğurmamış olmasını diliyordu.

Yerde iki büklüm ne kadar süre yattığını bilmiyordu. Kederli bir şekilde en kötü şeyin olmasını bekliyordu. Sonra gözkapakları ışığı fark etti. Ratcliffe! O noktada yakalanmaya bile seve seve razıydı. Kafasını kaldırdı, gözyaşlarının ve hıçkırıkların arasında hâlâ nefes almaya çalışıyordu ve ardından Ankarette'in elinde bir mumla ona doğru geldiğini gördü.

Owen hayal görüp görmediğine emin olamadı fakat ayaklarının üzerine kalktı ve derin bir rahatlamayla ona koştu. Ona ulaşır ulaşmaz kollarını beline doladı ve yanağını karnına yasladı. Onu gördüğüne o kadar memnun, bulunduğu için o kadar rahatlamıştı ki.

Ankarette şamdanı yere koydu ve kollarıyla Owen'ın başına sarıldı. Saçlarını karıştırıyor, boynunu elliyor ve her şeyin yolunda gideceğini mırıldıyordu. Çok güzel kokuyordu. Kollarında güvende olmasına rağmen titriyor, sallanıyor, korkuyu üzerinden atamıyordu.

Ankarette dizlerinin üzerine çökerek, yüzüyle aynı hizaya indi ve eliyle yanağını tuttu. Hiçbir şey demeden gözlerinin içi-

ne baktı. Kadının bakışlarında üzüntü ve sükûnet vardı. Sonra eğildi ve hâlâ gözyaşlarının aktığı yeri, gözünün kenarını öptü. Korku yerine rahatlama hissetti. Sıcaklık ve zarafet bütün vücudunu sarmıştı, kramplarının sonlanmasını sağlamıştı.

Hâlâ dizlerinin üzerindeyken şamdanı aldı. Ve ayaklarının üzerine kalkarak elini Owen'a uzattı. Owen eline yapıştı, karanlıktan çekilip alındığı için çok minnettardı.

Ankarette onu yatak odasına geri götürdü ve üstünü örtmeye yardım etmeden önce şamdanı yatağının kenarındaki masanın üzerine koydu. Owen ona sadece derin bir saygıyla bakabiliyordu. Bu dünyada ondan yapmasını istediği ne varsa yapardı. Yerine yerleşince Ankarette de yatağının kenarına diz çöktü ve dirseklerini döşeğin üzerine yerleştirdi böylece çenesini ellerine dayayabildi. "Benim küçük Owen'ım buradaymış." diye şefkatle fısıldadı, uzandı ve alnına düşen saçları düzeltti. "Bu gece yeterince korktun."

Başıyla onayladı, korkunun fırsat bulup benliğini sarmaya çalıştığını hissediyordu. İyi olmanın ötesine geçemiyordu. "O... O büyü müydü?" diye sordu basitçe.

Ankarette alnını buruşturdu biraz. "Neneydi?"

"Gözümünden öptün ve bir şeyler fısıldadın. O büyü müydü?"

Kadın durgun bir şekilde gülümsedi ve bir kere başını salladı.

"Bana da öğretebilir misin?" diye yalvardı Owen.

"Çok küçüksün." diye cevapladı, parmağıyla burnuna dokunmuştu.

"Büyüyünce öğretecek misin?"

Dudaklarını bastırdı, sanki soru ona acı vermişti. "Yapabilirsem." diye cevapladı bir süre tereddüt ettikten sonra.

“Artık casus olmak istemiyorum.” dedi Owen, başını sert bir şekilde sallıyordu. Göz kapakları kapanıyordu ve birden çok yorgun hissetmişti. “Çok korktum.”

“Tünellerin içinde mi kayboldun?”

Başıyla onayladı. “Kralın odasını buldum ve sonra Ratcliffe de arkamdan geldi. Yakalanacağımı düşündüm. Bunu tekrarlamak asla istemiyorum.”

“Ancak yakalanmadın, değil mi?”

Kafasını hayır anlamında salladı. “Ama çok korktum, karanlıkta bir şeyler görüp durdum.”

Kadın elini çocuğun alnına koydu, saçlarının ucuyla oynuyordu. “Cesaret korkunun olmaması demek değildir, Owen. Cesaret korktuğunda bile ilerlemeye devam etmektir. Savaştan bir gece önce korkuyu hisseden bir sürü cesur adam tanıyorum. Aynı kurdun kuzuya yaptığı gibi korku da gelir ve onlara sinsice yaklaşır.” Duraksadı, parmağını burnuna doğru indirdi. “Ama şafak söktüğünde, görevlerinin başına geçerler ve korku kaybolur gider. Sadece güçsüzlerin üzerine çullanır korku. Owen, sen güçlüsün.”

Owen kadına baktı, göz kapakları iyice ağırlaşmıştı. “Hayır, değilim.” dedi ağırbaşlı bir şekilde.

“Öylesin. Beni bu gece senin gücün çağırdı. İhtiyaç duyduğunu hissettim. Fountain, onu dinleyenlere fısıldar. Bu gece gelmeyince içimde seninle ilgili kötü bir his oluştu. Çoğu insan bu tür hisleri umursamaz. Ama onlara güvenmem gerektiğini öğrendim. Nerede olduğunu bilmiyordum ama bakmaya devam ettim. Aramaya devam ettim. Ve senin ağladığını duydum.” Parmaklarının tersiyle yanağını okşuyordu.

“Ankarette, bana yine Fountain’dan bahsedecek misin?” diye sordu. Gözlerini yumdu ama açmaya zorladı. Onu dinlemek istiyordu fakat öyle yorgundu ki. Parmak uçlarını yaladı ve ıslaklığıyla gözkapaklarını ovaladı. Açık tutmayı kolaylaştırıyordu.

Kadın nazikçe saçlarını okşadı. “Fountain her yerde, Owen. Bu odada bizimle birlikte. Senin gözyaşlarındaydı. Suya benzetilir çünkü su olmadan, biraz bile eksik olsa, günler içinde öldük. Mırıltısını tam şu an duyabiliyorum. Burada bizimle birlikte. Senin korkunu ve umutsuzluğunu bana taşıdı, sana yardım edebileceğimi biliyordu. Beni sana götürdü. Fountain’ın gücüdür, aynı nehrin akıntısı gibidir. Yeterli süre verildiğinde onun gücü karşısında en güçlü şeyler bile yerinden oynar. Fountain’ın kendisi büyüdür. Hepimiz ondan geldik. Ve seni nasıl kurtaracağımı bulmamı sağlayan da Fountain oldu.

“Kralı kandırarak.” dedi Owen yorgun bir gülümsemeyle. “Fountain sana nasıl olacağını söyledi mi?”

Ankarette ciddi bir şekilde başıyla onayladı. “Hepsi çok basit. Bunu daha önce nasıl oldu da göremedim bilmiyorum.”

“Söylesene!” Owen ısrarcı davranmıştı. Matemli gözlerine bakmayı seviyordu, o hoş gülümsemesini izliyordu. Kendi yuvasından çok uzaklarda bu yerde, Ankarette ona anne sıcaklığını hissettiriyordu.

“Bildiğin gibi, Mancini ile tanışıklığımız var.” Fısıldar gibiydi. “Ratcliffe’in icabına bakmanın yollarını arıyor böylece kendisi Teşkilat’ın başı olabilir. Hedefine ulaşması için ben de ona belli bir süredir yardım ediyorum. Karşılığında o da bana benimkinde yardımcı olacak. Senin Fountain tarafından kutsandığını kanıtlanmanın bir yolu, Owen, Ratcliffe’ten önce krala senin bilgi taşıyabil-

men. Kolay olmayacak. Senin ününü oluşturmaya yardım etmek için Mancini dedikoduları ilk ağızdan takip etmeme yardımcı oluyor. Onu tehlikeye atmadan yardımcı olabileceği bir şey bu. Ratcliffe'in krala daha sonra söylemek isteyeceği, ilk senin ona söyleyeceğin türden bir şey. Bir şekilde falcı olacaksın. Sadece Fountain tarafından kutsananların böyle bir önsezi gücü olabilir."

"Ben... Ben o kadar cesur olduğumdan emin değilim." dedi Owen kısık bir sesle.

Ankarette eğildi ve yanağından öptü. "O zaman cesareti öğrenmen lazım, Owen. Nasıl olursa olsun, öğrenmen lazım."

Aklına Elysabeth Victoria Mortimer'in düşüncesi geldi. Kız tanıdığı en korkusuz kızdı. Nasıl böyle olmuştu? Onu düşünürken uyuyakaldı.

Ertesi gün, iki genç sarayın zemin katındaki iç avludaydı. Kollarını açmışlar, avludaki devasa fiskiye'nin çevresinde dengede durarak yürümeye çalışıyorlardı. Jewel, düşecekler diye onları azarladı fakat onların pek umurlarında olmadı. Mortimer kızı Owen'ı yakalamaya çalışıyordu. Owen bir yandan göz ucuyla önündeki fayansları takip ediyor, bir yandan da kendisine yetişmediğinden emin olmak için kızı gözetliyordu. Aradaki mesafeyi açmak için daha da hızlı yürümeye çalışıyordu. Gök yüzü açıktı ve masmaviydi. Fiskiyeden çıkan sular eğlenceli bir şekilde şapırdıyordu.

"Hiçbir şeyden korkmayan birisi hâline nasıl geldin?" diye sordu Owen yürürlerken.

"Babam sayesinde." diye cevapladı Mortimer kızı lakayt bir

edayla. Sesindeki o tatlı gülüşü duyabilmişti. Onu yakalamak için ciddi anlamda uğraşıyordu. Taşları devirmek için sıralamayı izlemektense bu tür oyunları daha ilginç bulduğu kesindi.

“Nasıl öğretti sana bunu?” Owen ısrarla sordu.

“Bana şelalelere tırmanmayı öğretti.” diye cevapladı soğukkanlı bir tavırla.

“Ne?” Hafif tökezledi, az daha fiskiyeinin duvarından düşüyordu.

“Aha! Az daha içine düşüyordun!” diyerek tatlı bir gülüşle dalga geçti kız. “Seni yakalayacağım, Owen Kiskaddon!”

Önce ben seni yakalamazsam!

“En güzel dağlar, bizim orada, Kuzey’dedir. Tüm kış boyu karla kaplıdırlar ama buzlar baharda erir ve büyük şelaleleri beslerler.”

“Kutsal Ana Tapınağı’nın yanındaki gibi mi?” diye sordu, dikkatini dağıtmadan, kollarını kullanarak dengede durmaya çalışıyordu.

“Onun gibi değil.” dedi karşı çıkarak. “Bu şelaleler yamaçlardan aşağıya dökülüyor. Devasa boydalar! Buraya kadar akan nehirleri besliyorlar. Bu da geniş ama o kadar derin değil. Kuzey’de şelaleler çok güzeldir! Babam beni şelalelerden birisinin tepesine tırmanmaya götürmüştü. Sisin o kadar yoğun olduğu yerler vardır ki her şey nemlidir ve insan kolayca kayabilir. Ancak tepeye vardığında suyun aşağıya çarpa çarpa inişini izleyebilirsin. Hatta şelalenin en tepesine boylu boyunca bir köprü bile inşa ettiler, bu sayede en tepede durup suyun aşağıya inişini izleyebiliyorsun. Aynı bulutlardan çıkan kar fırtınasını izlemek gibi bir şey. Seni oraya götürmeye sabırsızlanıyorum, Owen! Dağlar sarp ve tırmanması zordur. Ama o kadar çok yapardım

ki babam bana dağ keçisi adını takmıştı!” Meleyen sesler çıkardı ve sonra peşinden koşmaya başladı.

“Yapmak zorunda değilsin!” Owen durmuştu, tek bir seçeneği olduğunu fark etmişti: Koşmak ya da yakalanmak. Attığı her adımla başı daha da dönüyordu fakat ona yetişmesine izin vermeyecek kadar da kararlıydı.

“Koşup durmayı bırak, genç hanım!” Jewel bağıırıyordu. “Düşeceksiniz, işte o zaman büyükbaban sana sopa atmazsa bana dua edin!”

Mortimer kızı onu umursamadı ve Owen ona bakmak için omzunun üzerinden bir bakış fırlatma riskini göze aldı. Ona odaklanmış şekilde koşarken yüzünde bir avcının sırtışı vardı. Buna rağmen Owen dengesini korudu ve daha hızlı koşmaya başladı.

Birden bir su sesi duydu. Owen onun fiskiyenin içine yuvarlanmış hâlini görmek için döndü. Şaşkın bir ifade vardı yüzünde, dizlerinin ve ellerinin üzerinde duruyordu. Hemen onun yanına dolaştı, sırlıklam bir hâlde ayağa kalkışını izliyordu. Koyu renk saçları yanaklarına yapışmıştı. Üzgün görünmüyordu. Aksine, çok eğleniyor gibi duruyordu.

“Bayan Mortimer, hemen oradan çıkın!” Jewel topallaya topalla fiskiyeye doğru gelirken kızgın bir sesle bağırmıştı.

“Benim adım Elysabeth Victoria Mortimer!” diye asi bir edayla yaşlı kadına karşılık verdi. Ardından Owen’ı kemerinden yakaladı ve fiskiyenin içine yanına çekti. İçinden bir ses böyle bir şey yapabileceğini söylemişti ama Owen hazırlıksız yakalanmıştı. Bunu anlayana kadar soğuk su çoktan yüzüne sıçramış ve sırlıklam olmuştu. Etrafına su saça saça ayağa kalktı ve kıza su fırlattı, zevkten çılgık atmasına sebep olmuştu.

“Dışarı! Siz ikiniz, hemen oradan çıkıyorsunuz!” Jewel su içindeki çocuklara öfkeyle bakarken ofluyordu. Owen’ı şaşırtansa onun da yüzünde bir nebze gülümseme oluşmuş olmasıydı.

“Bizi yakalasana!” Mortimer kızı bağırması ve Owen’ın elini kapdığı gibi fiskiyeinin diğer tarafına doğru Jewel’dan kaçmaya başlamıştı. Su her ikisini de tepeden tırnağa ıslatmıştı fakat artık soğuk gelmiyordu, hatta Owen kızın çektişirip duran elinin yarattığı hissi sevmişti.

“Büyükbabanız bunu öğrendiğinde...” Jewel azarlamaya başlamıştı. “Sopayı yiyen siz olacaksınız! Beni duyuyor musunuz? Sopa size gelecek!”

“O bana sopa atmaz.” dedi Mortimer kızı kahkaha atarak. Sonra da Owen’ın elini bıraktı ve mavi gökyüzüne bakarak etrafında dönmeye başladı. Birkaç turdan sonra yere çöktü, başka bir şey yapmak için fazla sersemlemişti, sadece gülüyordu.

Owen, saray fiskiyesinde dans etmeye korkmayan bu kıza hayretler içinde bakıyordu. Orada oturmuş, sanki dünyada sadece ikisi varmış gibi saçlarının uçlarından akan sularla ona gülümsüyordu. Owen ayağı takılmış gibi yaptı ve bir sürü su sıçratarak kendini suyun içine doğru attı. Umduğı gibi kız buluşıcı bir gülmeye tutuldu.

Daha sonra ikili ekmek fırınlarının yanında kurumak için battaniyenin altına yumuldular. Jewel de Liona ve Drew’a onu nasıl zorladıklarını ballandıra ballandıra anlatıyordu. Owen şimdi daha çok üşüyordu ve battaniyenin altında titriyordu, sınırlı sayıdaki giysilerinden biriyle üstünü değiştirmek için yu-karıya çıkmayı istemiyordu.

“Çok eğlenceliydi.” dedi Mortimer kızı, çıplak parmak uçlarını çıkırtıdayan alevlere karşı oynatıp duruyordu. “Pişman değilim.”

Owen dizlerine sarılmış titremesinin önüne geçmeye çalışıyordu. “Sen... Sen babanın... Şelalelere tırmanmana... İzin verdiğini söylemiştin.”

Coşkuyla başını salladı kız. “Yukarıda, Kuzey’de sular çok daha soğuktur. Sisli Çağlayan denilen şelalenin döküldüğü yerde, küçük bir gölet vardır. Patikanın kenarında büyük bir kaya vardır ve onun üzerine çıkıp oradan atlayabilirsin. Vadideki bütün kızlar ve oğlanlar bunu yaparlar.”

“Sen de yaptın mı?” diye sordu, etkilenmişti.

Başıyla onayladı, anılarını hatırlayınca gözleri büyümüştü. “Hâlâ biraz korkutucudur çünkü kaya çok yüksekte. Fakat atladığımda karnıma giren o hissi seviyorum. Uçuyor gibi oluyorum. Seni oraya götürmek için sabırsızlanıyorum. Beni ilk seferimde babam götürmüştü. Elimden tutmuştu ve birlikte atlamıştık. İlk seferinde biriyle atlamak işi biraz daha kolaylaştırıyor. Su öyle soğuk ki, buz gibi, buzun sadece sıvı hâli. Donmadan önce kenara yüzmen gerekiyor. Çok uzun süre soğukta kalırsan hislerini kaybedebileceğini söylemişti babam. Fakat Sisli Çağlayan’a tırmandıktan sonra kenarda oturur ve yaban böğürtleni yeriz, sonra da çöplerini sisten aşağıya fırlatırız. Annem bunları hiç bilmez. Düşmekten korkuyor çünkü o. Ama ben korkmuyorum. Ara sıra biraz rüzgârlı olur, bu da daha dikkatli olman gerektiği anlamına gelir.”

“Hiç şeleleden atladın mı?” diye sordu. Mortimer kızının bakışı ise sanki dünyadaki en aptal insana bakıyor gibiydi.

“Elbette hayır! Kasabadan bazıları denedi, elbette hepsi öldü. Patikadan tırmanırken kayıp kollarını ya da bacaklarını kıranlar oluyor. Ama sırf zarar görebilecek olman şelalelere tır-

manmaman gerektiği anlamına gelmiyor. Birilerinin o köprüyü yapabilme cesareti gösterdiğine çok memnunum. Eminim çok tehlikeli bir iş olmuştur. Ama başardılar ve şimdi herkes böyle bir şelalenin tepesinde durmanın nasıl bir şey olduğunu görebiliyor! Kalbin duracakmış gibi oluyor, Owen.” Çok uzaklara bakıyordu, gözlerindeki o istek ve canlılık Owen’ın içinde orayı kendi gözleriyle görme arzusunu canlandırmıştı. Ardından kız ona baktı ve dizine dokundu. “Kuzey’e gittiğimizde seni Sisli Çağlayan’a çıkaracağım. Babamın benim için yaptığı gibi elini tutacağım ve kayanın üzerinden birlikte atlayacağız. Sonra da hiçbir şeyden korkmayacaksın.”

Fırınlardan gelen sıcaklık Owen’ın yanaklarını pembeleştirmişti, lakin ıslak giysilerin altında hâlâ buz gibiydi. Kendini Mortimer kızının yanında yamaçta dururken hayal edebiliyordu. Şaleleden atlama fikri başının dönmesine sebep olmuştu.

“Owen, biliyor musun!” diye fısıldadı, ona doğru eğilerek. “Onu buldum!”

“Ne?” Zihnini netleştirmek için başını salladı.

“O duvarın kaleden nereye gittiğini öğrendim! Pencereden gördüm. Küçük bir avluya çıkıyor ve orada da...”

“Bir sarnıç var.” Owen ona gözlerini dikerek lafını kesti.

Kızın gözleri büyüdü. “Sen onu gördün mü?”

Owen başını salladı.

“Sanırım giriş yolunu buldum.” dedi kız gizemli bir şekilde.

Kraliçenin zehircisiyle kurduğum ittifakın ölümcül olup olmayacağını merak etmeye başladım. Ratcliffe, onun gece yarısından hemen önce kralın yatak odasına girdiği konusunda ısrarcı. Bu doğru olamaz çünkü aslında o saatte benimle birlikte kralın düşmanlarını ve hangi soyluların düşme ihtimalinin daha fazla olduğunu tartışıyorduk. Bana göre, bu Lord Asilomar olacak. Kral sadakatini denemek için ona bir tuzak kurdu. Tuzağa düşecektir. Beni ne zaman deneyeceğini merak ediyorum. Eğer Ratcliffe onun adına çalıştığını öğrenirse aşağıya uçan ben olurum.

- Dominic Mancini, Saray Mutfağı Casusu

BÖLÜM ON DOKUZ

Sarnıcın Derinlikleri

Owen ve Mortimer kızı kütüphanede Wizr tahtasının üzerinden birbirlerine bakıyordu. Her bir hamle ağır bir tavırla ve titizlikle atılıyordu. Owen Ankarette'ten öğrendiği taktiklerle şimdiye kadar birkaç kez oyunu alabilirdi fakat amaçlı oyunu kazanmak değildi. Amaç Jewel'in uykuya dalmasını sağlamaktı. Owen çayına ilave bir şeyler katmıştı, bu yüzden de kadın etkileriyle savaşmak için büyük mücadele veriyordu. Yumuşak sandalyede oturuyor ve elindeki tığ işini dürtüp duruyordu.

Owen bir sonraki hamlesini yaparken "Bence neredeyse uyudu." dedi fısıltıyla.

Arkadaşı, çaktırmadan sandalyedeki yaşlı kadına baktı. Jewel'in ağzı açılmış, sık sık sesli nefes alıp vermeye başlamıştı. Mortimer kızı yarı yeşil, yarı mavi, yarı gri o etkileyici gözleriyle Owen'a tekrar baktığında kıkır kıkır gülüyordu. Üzerinde etek

ucuyla uyumlu kolları olan koyu yeşil, kadife bir elbise vardı. Koyu renk saçları arkasına dökülüyordu.

“Haklıydın.” diye fısıldadı. “Normalde bizi izlerken böyle uyuyakalmıyor. Ama böyle sıkıcı bir oyun seçmek ve sessizce oynamak... Şuna baksana. Gidebilir miyiz artık?”

Owen başıyla onayladı. Çayın etkisi geçene kadar birkaç saatleri vardı. Mortimer kızı elini tuttu ama boşta kalan eliyle bir hamle yapmak için duraksadı. “Tehdit.” dedi hareket ettirdikten sonra, Owen’ın hiç beklemediği sürpriz hamleyi ima ediyordu. Sıkıcı bulduğu, karmaşık bir oyunda yeteneğini gösterme fırsatını ona bırakmak... Kız “Haydi!” diyerek onu takip etmesi için çekıştirdi.

İkili kütüphaneden sıvıştı, kalın halı ayak seslerini gizliyordu. Kapıyı geçer geçmez koşmaya başladılar. Owen, yolu bilen kız olduğu için yönlendirmesine izin verdi. Yaramazlık yapmak her zaman heyecan yaratıyordu, üstelik bu his ikisini de coşturuyordu. Her tarafta hizmetliler vardı, lakin saraydaki herkes Çantalı Owen’ı ve Mortimer kızını biliyordu. O yüzden sadece ayakaltında dolanmamaları yönünde birkaç uyarı ve homurdanma duymuşlardı.

Hedeflerinde hizmetlilerin mekânı olan yan koridor vardı. Yerdeki toz miktarı, yolun çok fazla arşınlanmadığını gösteriyordu. Koridorun sonunda büyük, dayanıklı bir kapı onları karşıladı. Owen bu kapıyı daha önce yoklamıştı ve kilitli olduğunu görmüş o yüzden de tekrar uğramamıştı. Mortimer kızı şımarık bir edayla sırtıyordu. “Kapıda pencere var. O sepeti buraya çekip üzerine çıktım, işte gizli yeri de öyle gördüm.”

“Ama kapı kilitli.” dedi Owen, demir mandalı çekerken. Kapı gacırdadı ama açılmadı.

“Biliyorum ama oraya bak. O gobleni görüyor musun? Kimsenin kullanmadığı bir salonun ortasından neden bir goblen olsun?”

Owen onu daha önce fark etmemişti. Gerçekten de biraz garip duruyordu. Goblen demir bir kazıkla taşa sabitlenmişti. Mortimer kızı göz kırptı ve oraya ilerledi, sonra da onu kenara çekti. Goblen perdeli bir pencereyi gizliyordu.

“Perde ışığı engelleyecek kalınlıkta.” diye açıklamada bulundu kız. “Baksana cam da ne kadar tozlu!”

Owen pencerede sürgülü mandal olduğunu gördü ve onu çekti. Sıkışmıştı. Birbirlerine yan yan bakıp ardından birlikte yüklendiler, âdeta mandalla güreşiyorlardı. Oysa mandal sım-sıkıydı.

“Kendim yapamamıştım ama düşündüm ki birlikte olursak...”

Owen gözlerini kısarak baktı ve kaşlarını çatarak daha sert çekti. Sürgü en sonunda yerinden kıpırdadı ve geriye kaydı, her ikisinin de yere yuvarlanmasına sebep olmuştu. Kız Owen’ın üzerine düştü ve gerginlikten çıkan kıkırdamalarını zapt etmek zorunda kaldılar.

“Açıldı!” diye heyecanla çığlık attı. Tekrar goblenin olduğu yere fırladı, gobleni kenara çekip camı itti. Pencere gıcırdayarak açıldı. “Yukarı uzanmama yardım et!” diye seslendi.

Owen kızı belinden kavradı ve pencere pervazının üzerine doğru kaldırdı.

“Asmalarla kaplı.” Kız kendini kaydırıp ve bir avuç asmayı yakalayıp kendini aşağıya doğru indirdi.

“Ne kadar mesafesi var?” diye sordu Owen, endişesi artıyordu.

Asmaları bıraktı ve kendini yere bıraktı. Pencereden yüzü hâlâ görülebiliyordu. Bakarken gözlerinin içi gülüyordu. “Çok değil! Haydi gel!”

Owen koridorda yaklaşan birisinin olup olmadığını anlamak için sesleri dinledi ama kimseyi duymadı. Kendi başına pencere pervazına tırmandı, kendini kaydırıp atladı. Dışarıdaki zemin tuğla örülüydü. Asma yapraklarının gölgeleri onu ve Mortimer kızını gizlemeye yardımcı oluyordu. Geri uzandı ve yavaşça camı kapattı, özellikle aralık bırakmayı ihmal etmedi böylece tekrar içeri girebileceklerdi.

Her yerde sarmaşıklar vardı, duvarları kaplamıştı. Duvarların içindeki avluya bakarken kızın saçına takılmış bir asma yaprağı hâlâ saçında duruyordu.

Ortada kuyu boşluğu vardı.

“Haydi, gel.” dedi fısıltıyla Mortimer kızı, elini tutup sessizce ilerlemeye başladı. Her ikisi de etrafa bakınıyor ve uyarıcı herhangi bir ses olup olmadığını dinliyordu. Botları tuğla taşlara sürtünüyordu. Owen başını kaldırıncı Ankarette’in kulesini gördü.

Eğer camdan bakıyor olsaydı, onları görebilirdi. Güneş tam tepelerindeydi, o yüzden ayaklarının dibindeki gölgeleri küçücükü.

“Bunun gibi muzip fikirlere bayılıyorum!” dedi Mortimer kızı büyük bir coşkuyla, bir yandan da yakalandıklarını gösteren herhangi bir işaret olup olmadığına bakıyordu.

Kuyu boşluğuna yaklaştılar. Dik bir şekilde aşağıya iniyordu. Sekiz uca giden akar ve oluk vardı. Ayrıca tuğlalarda hafif bir eğim görebilmişti. Bu kuyu suyun aşağıya akmasını sağlıyordu.

“Yani şimdi sarnıç bu mu?” dedi Owen. Dış kenar çıkıntısına ulaşır devasa boyuttaki karanlık daireye bakıyordu.

“Büyükbabamın bana dediği bu. Kış zamanı yağmur sularını topluyor. Sarayın altında oldukça geniş bir alanı kaplıyor. Zindan olmamasının sebebi de bu. Saray sarnıcın üzerine inşa edilmiş!”

Owen bu lafı kız ona söyleyene kadar daha önce hiç duymamıştı. Bu kara delik birbirlerine değmeden karşılıklı durabilecekleri kadar genişti. Owen zaten sezgisel olarak yapıyı anlamıştı. “Herhangi bir su kaynağına gitmiyor, zaten saray tepenin üzerinde olduğundan bu da mantıklı. Yoksa her gün nehirden yukarıya su taşımak zor olurdu.”

“Aynen!” dedi heyecanlı bir şekilde. “Sarnıç suyu yakalıyor ve tutuyor.” Kız ilk taş halkasına adım attı. Owen’ı da yanına çekmek istedi fakat Owen elini çekti.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu, korkudan midesi büzülmüştü.

“Aşağıya bakmak istiyorum!” Elini tekrar kavramaya çalıştı ama Owen geri adım attı. “Haydi Owen! Sadece bakacağız!”

Meraklı ama tedbirli biriydi. Kralın odasının dışında tehlikeyle yakından tanışması onu ürkütmüştü ve kendini çok cesaretli hissetmiyordu.

“Bekle!” dedi. Kendi hızına göre aşağıya inmek istiyordu. Kız omuzlarını silkti ve hızla kenara ilerledi, böylece diz çöküp derinliğe bakabilmişti. Kızın gözlerinde merak uyanmıştı. “Şuna bak, ne kadar da derin!”

Owen kaşlarını çatı. Bunun tadını tek başına çıkarmasına izin vermeye niyeti yoktu. Dudaklarını sımsıkı birleştirdi ve kenara doğru ilerledi. “Kenara çekil!”

Kız kenara çekildi ve eğilirlerken başları neredeyse birbirine değiyordu. Saçlarının kendi saçına değdiğini hissetti. Bu Owen'a... Komik geldi. Sarnıç yarı boştu. Sular altlarında şırıldıyordu ve durgun suda çarpılmış yansımalarını görebiliyordu. Hazne derindi hem de çok derin. Taştan sütunlar ve onu destekleyen ayaklar vardı. Deliğe en yakın sütuna oyulmuş sayılar ve kesikler vardı. Sayılar suyun derinliğinin ne kadar olduğunu gösteriyordu ve ayrıca sütunun en üstündeki sayıya bakarak Owen sarnıçtaki suyun yarıdan biraz fazla olduğunu söyleyebilirdi.

“Burada çok su var.” diye bağırdı.

Mortimer kızı saçını kulağının arkasına attı ve kafasını sarnıçın içine doğru eğmeden önce kenarını güzelce kavradı. “Merhaba!” diye bağırdı ve sesi yankı yaptı.

Owen kızın deli olduğunu düşündü. “Neden öyle bağırdın?” diye sordu.

Kız kafasını geriye kaldırdı. “Orada birinin olup olmadığını anlamak istedim. Belki de su perisi vardır!”

“Su perileri gerçek değildir.” dedi kesin tavırla.

“Evet, gerçekler.” diye karşı çıktı kız.

“Hiç gördün mü?”

“Görmemiş olmam gerçek olmadıkları anlamına gelmez. Aptal olma, Owen. Elbette gerçekler. Babam öyle dedi. Denizin derinliklerinin altında hazine olduğunu söyledi. Paslanmayan tarihi kılıçlar. Sihirli yüzükler. Bizim göremediğimiz başka bir dünya var. Okyanus onun kendi krallığı.” Yüzünde öyle bir ifadeyle Owen'a bakıyordu ki gözleri kocaman açılmıştı ve samimiydi. “Masal anlatmıyorum, Owen. Doğru. Boğulan insanlar, su perilerine katılmaya çalışıp başarısız olanlar. Başarısız

oluyorlar çünkü korkuyorlar.” Kararlı bir bakış attı. “Ben korkmuyorum.”

Owen kıza baktı, karnına yine aynı ağrı girmişti. Cesareti-ne hayrandı. Korkusuzluğuna. Ayrıca kız daha dile getirmeden onun ne önereceğini Owen bir şekilde biliyordu.

“Haydi atlayalım!”

Owen hızla ayağa kalktı ve geri adım attı. “Bu çok saçma!”

“Hayır, değil!” kız gülüyordu. Daha yüksek kayalıklardan bundan daha soğuk göletlere atladım. Çok eğlenceli!”

Kulaklarına inanamıyordu. “Ama nasıl çıkacaksın?”

Kız omuz silkti. “Bilmem. Suyu nasıl tahliye ediyorlarsa öyle. Burası suyun girdiği yer. Herhangi bir zincir ya da halat görmüyorum, o yüzden suyun çekildiği başka bir yer olmalı.”

“Ama boğulabilirsin!”

“İyi yüzücüyümdür. Sen yüzemiyor musun, Owen?”

“Yüzebiliyorum.” Alınmıştı.

“O zaman benimle birlikte atla!” dedi Mortimer kızı, gözleri parlıyordu. Tekrar eline uzandı.

Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu ve ağzı korkudan o kadar kurumuştı ki konuşamadığını hissetti. Korku onu felce uğratmıştı, kulakları çınlıyordu ve dizleri güçsüzleşmişti. Ağzında safra tadı vardı. Gözleri sulanmaya başladı.

Mortimer kızı onu yakından izliyordu. Kendi heyecanı hâlâ belliydi ama ona ne olduğunu anlıyor gibiydi. Su kuyusunun etrafında dolandı ve tam önünde durdu, burun burunaydılar. Sonra da titreyen ellerini avucuna aldı. “Korkuyorsun, biliyorum. Ama bana güvenmelisin, Owen Kiskaddon. Su yeterince derin. Canımız yanmayacak. Olacak her şeyi bilemiyorum fakat

bir çıkış yolu bulacağız. Haydi, birlikte yapalım! Benimle atla. Ben de ilk seferinde böyle yaptım. Babam elimden tutmuştu. Korkunçtu! Gerçekten öyleydi. Lakin biz çok eğleneceğiz. Bana güven, Owen! Bana güven!”

Owen kızın gözlerinin içine baktı, hâlâ ne renk olduğunu söyleyemiyordu. Konuşamıyordu. Dili ağzında kocaman olmuştu. Ödü kopuyordu ama onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Sadece bir kereliğine riskleri ya da yaralanma ihtimalini düşünmek istemiyordu. Sadece o an vardı, sıcacık avucunun içinde olan eli ve Owen’ın ona duyduğu güven vardı.

“Yapabiliriz!” İkna ediciydi.

Su, bu sefer daha da aşağıdaymış gibi geldi. Sanki Ankarette’in kulesinin üzerinde dikiliyorlardı. Midesinin alabora olduğunu hissetti. Rahatsız olacaktı. Kız yanında duruyordu, eli elindeydi.

“Hazır mısınız?” diye fısıldadı.

Owen başını hızlı hızlı öne doğru salladı. Yutkunmaya çabalıyordu.

“Derin bir nefes al ve tut. Üç deyince.”

Vücudundaki her bir uzvu ayrı ayrı titriyormuş gibi geldi.

“Bir!”

Bu delilikti. Neden bunu yapıyordu?

“İki!”

Aşağıya suya baktı. Bir sürü havayı içine çekti ve içinde tuttu. Elini sıkabildiği kadar sert sıkıyordu, acıtmasını ummuştu.

“Üç!”

Atladılar.

BÖLÜM YİRMİ

Sırlar

Uzun süren bir düşüş olmuştu. Owen'ın olmasını düşündüğünden bile daha uzundu. Suyun yukarıya sıçrayışını izledi ama hâlâ düşüyor gibiydi. O suyu sıçratıp altına girene kadar midesindeki uğultulu, sersemleten gerginlik kulaklarına kadar uzanmıştı. Devasa bir battaniyeye atlamak gibiydi. Soğuk su her tarafını kaplamış, onu bastırıyordu, nihayet havayla dolu ciğerleri onu yüzeye çıkarmıştı, tükürmeye başladı. Korkmuş ve gerilmiş bir hâlde etrafına bakınırken su kulaklarından boşalmaya başlamıştı ve artık Mortimer kızının kıkırdadığını duyabiliyordu.

Elini artık tutmuyordu ama kız önüne doğru kulaç atıyordu, gülümsemesinde haylazlık ve onun da atlamış olmasından kaynaklanan gurur vardı.

“Harika değil miydi?” Nefes nefeseydi, kendini yüzeyde tutabilmek için eliyle suyu itiyordu. Owen'ın ceketi ve pantolonu

suyla kabarmıştı ama su yüzeyinde durma konusunda herhangi bir sıkıntısı yoktu. Kafasını kaldırdı, tepesindeki devasa deliğe baktı, güneş ışığı doğrudan üzerlerine ışıyordu.

Owen istekli bir şekilde başını salladı, kanında dolanan heyecanı hissediyordu. Tekrar yapacaktı. Yüzlerce kez yapacaktı.

“Sana eğlenceli olacağını söylemiştim.” Azarlar gibi söylemişti, hafif hafif su sıçratıyordu. “Şelalelerin kenarındaki büyük kayalardan atlamayı da seveceksin! Bu su çok soğuk bile değil.” Ellerini kaldırıp yanağındaki ıslak saçları düzeltti. “Başardın!”

Owen utangaç bir tavırla gülümsedi, o olmasaydı bunu asla yapamayacağını biliyordu. Sonra tekrar üstlerindeki sekizgen boşluğa baktı. “Tekrar nasıl çıkacağımızı bulmamız lazım.”

“Bak! Küçük bir kayık!” Kare bir yükseltiye giden taş basamakları işaret ediyordu. Üzerinde de küçük bir kayık duruyordu, kürekleri de üzerine dayalıydı. Basamaklar kare yükseltiden sonra da devam ediyor ve ahşap bir kapıya ulaşıyordu.

“Bir çıkış yolu!” dedi Owen, içi içine sığmıyordu. Kapının tavanadaki delik kadar yüksekte olduğunu fark etti. O kısa mesafeyi yüzdüler ve basamakların suyun içine doğru uzandığını keşfettiler. Sırlısklandı ve üzerlerinden su damlıyordu. Merdivene adım attıklarından bu artık hiç de önemli bir sorun değildi.

Devam etmeden önce kayığı incelemeye koyuldular. Kano şeklinde küçük bir şeydi, üstelik belki de iki yetişkini anca alabilecek büyüklükteydi. İçeride doğru uzanan bir çift kürek vardı. Ahşap cilalıydı ve iyice eskimişti.

Owen kayığın neden orada olduğunu merak ediyordu ama sonra sarnıcın belli bir mesafe daha uzadığını gördü, büyük bir ihtimalle sarnıcın çatısını oluşturan saray boyunca uzanıyordu.

Mortimer kızı kayığın yanına diz çökmüş ne kadar sağlam olduğunu görmek için hafifçe vuruyordu. Sonra da Owen'ın karanlık suyun ötesine odaklanmış bakışını takip etti.

“Bu botu burada tutuyorlar böylece diğer tarafa ıslanmadan geçebiliyorlar.” dedi kız. “Haydi, gel kapıyı kontrol edelim. Umarım kilitli değildir.” Kolundan tutup taş basamaklara çekti. Adım attıkça üstlerinden düşen damlalarla su hâlâ dalgalanıyor ve basamaklara çarpıyordu. Sesler ürkütücü bir şekilde sarnıcın içinde yankı yapıyor, Owen'ın geri dönüp karanlığa bakmasına sebep oluyordu.

Kapı dardı ve bir iki taşla sıkıştırılmıştı. Üzerinde bir kol ve anahtarla çalışmayan karışık bir kilit mekanizması vardı. Mortimer kızı kola asıldı fakat kapı hiç kırıdamadı. Owen kilidin casus tasarımı olduğunu anlamıştı, dış taraftan serbest bırakılması gerekenlerden. Owen kızın elini koldan uzaklaştırdı ve hızla mekanizmayı inceledi. Saniyeler içinde harekete geçiren kısmı çözüp mandalı serbest bıraktı.

“Bunu nasıl...” Şaşkınlıktan kekeliyordu, hayranlıkla bakı kalmıştı.

Owen omuz silkti ve bir şey demedi, Ankarette'in ona öğrettiği casusluk yöntemleriyle ilgili hiçbir şeyi ifşa etmek istemiyordu. Kapının açılması için biraz çekmeleri gerekti ve girişi kapatan sarmaşıkları gördüler, bu da avludayken neden kapıyı göremediklerini açıklıyordu. Sarnıcın giriş kısmı çok uzakta değildi.

“Ben tekrar atlıyorum!” diye bağırdı kız ve hızla kapıdan çıktı. Owen da onu izledi ve kenara gelip atlayışını izledi. Aşağıda yankılanan su sesinden önce onun çığlığını duyabiliyordu.

Owen'ın kalbi ürkeklikten küt küt atıyordu. Bir kere yapmıştı. Bunu kendi başına da yapabiliirdi.

"Haydi, aşağıya!" diye bağılıyordu. "Çıkmak üzereyim!"

Delige baktı, dudaklarını ısırđı ve ilerledi. Aşağıya baktı, bakarken de şiddetli bir şekilde karnı buruluyordu. Mortimer kızı oradaydı, güneş ışığının geldiğı yerin ötesinde gölge düşen sularda kulaç atıyordu, yukarıya ona baktı, yüzü parıldıyordu.

Owen içinden saydı. Bir... İki... Üçü düşünmeden önce durdu ve sadece atladı. İkinci seferinde daha da eğlenceli olmuştu ve suyu tıpkı bir bıçak gibi delmiş, derinliklere inmişti. Zemindeki taşı hissedene kadar dibe indi. Baloncuklar etrafını sarmıştı ve gözlerini açtı. Fıçı dolusu parıldayan mücevher ve para gördü. Enteresan, taşlı kılıç kınları ve inci dizileri sarnıcın dibini kaplıyordu.

Cilalı yüzeyinin ortasında kocaman bir oyuguın olduğı yıpranmış bir kalkan vardı. Metallerin hiçbirini paslanmamıştı. Üzerinde tıpaları bulunan cam şişeler gördü. Yerden güç alıp yüzeye çıktı, şaşkınlıktan dili dolanıyordu.

"Başardın!" Mortimer kızı neşelenmişti. "Senin çok korkmadığını biliyordum. Tekrar atlamak istiyorum!" Basamaklara doğru yüzmeye başladı.

"Bekle!" dedi Owen yarı tıkanarak, hâlâ su tükürüyordu. "Aşağıda... Aşağıda hazine var!"

Kız kulacını yarıda bırakıp döndü ve Owen'a baktı. Kafası karışmıştı. "Sen ne dedin?"

"Aşağıda, dipte!" sözcükler heyecanla ağzından çıkmıştı. Ayaklarını suyun içinde hızlı hızlı oynatıyordu. "Gördüm!"

Kız şaşkın bir ifadeyle baktı. “Dibi görebiliyorum, Owen. Sadece taş var. Dalga geçmeyi bırak.”

Owen aşağıya baktı ve sadece sudaki yansımasını görebildi. Kafasını suyun altına daldırdı, gözlerindeki yanmaya ve bulanık görüntüye rağmen hızlı hızlı kapatıp açtı. Bu sefer hiçbir şey göremedi, sadece taşlar ve gölgeler vardı.

Kafasını kaldırdı, sular damlıyordu. “Bir şey gördüm! Dalga geçmiyorum. Atladığımda kollarımı dimdik tutup dibe doğru indim. Gözlerimi açtım ve bir yığın hazine gördüm. Kılıçlar vardı!”

“Kılıç mı?” diye sordu kız merakla. “Ben de bir deneyeyim.” Basamaklara doğru yüzdü ve eteklerini kaldırıp zorlanarak çıktı, bir yağmur bulutu misali sular üzerinden tıpır tıpır damlıyordu. Aralık bıraktıkları kapıya doğru ilerledi ve Owen da ışığın doğrudan suya vurduğu alandan hareket ederek uzaklaştı. Yüzünü kuruladı ve kızın yukarıda belirmesini bekledi.

Üzerindeki ıslak kıyafetlerin yaptığı ağırlığa rağmen yüzeyde durabilmek için ayaklarını yavaş yavaş hareket ettiriyor, suda daireler oluşturunuyordu. Ardından Mortimer kızı da dimdik atladı, su yüzeyine çarpmasıyla Owen’a su sıçrattı. Suyun altında uzun süre kaldı. Dalgalandıran suyun altındaki belli belirsiz şekli görebiliyordu. Sonra su yüzeyine çıkmak için hareket etti.

Yüzeye çıkınca Owen’ın yüzüne su sıçrattı. “Dalga geçiyordun!” dedi kızgın bir şekilde.

“Hayır, geçmiyordum!” dedi Owen öfkeli bir şekilde. Kendi başına tekrar basamaklara geri yüzdü, çıktı ve deliğin başına geri döndü. Sular saçlarından yüzüne akmış ve ardında büyük su birikintileri bırakmıştı. Bunlar da küçük akıntılar hâlinde

sarnıcın girişine doğru akmıştı. Taşların üzerinde su damlalarının ve ıslak ayağının izi çıkmıştı.

Sarnıcın kenarında ayakta duruyordu, bu sefer özgüveni tamdı. Dibe dalabilmek için atlarken tekrar vücudunu sabit tuttu. Atlarken gözlerini açık tutmaya çalıştı fakat suya çarpar çarpmaz içgüdüsel olarak kapattı. Ve ayakları yere değdi. Gözlerini açınca zemine konuşlanmış hazineleri gördü. Değerli taşlarla süslenmiş altın bir yüzüğü gözüne kestirip sandıklardan birine doğru yüzmeye çalıştı. Onu alıp, kıza gösterebilirse işte o zaman ona inanırdı. Fakat ne kadar uğraşırsa uğraşsın ondan uzaklaşıyor gibi hissetti sanki ayaklarından bir şey çekiştiriyordu. Ciğerleri tükeniyordu.

Tekrar genzindeki suları temizledi. Aynı daha önceki gibi, yukarıdan aşağıya bakınca hazine kaybolmuş gibi göründü.

Mortimer kızı ona gözlerini dikti, endişeli bakıyordu. “Sen... Dalga geçmiyorsun, değil mi?”

Kafasını salladı, tekrar geri yüzmek istiyordu böylece ona kanıtlatabilirdi.

Kız kolundan tuttu. “Haydi, gidelim Owen. İçimde bununla ilgili çok iyi hisler yok. Aşağıda çok uzun kaldın. Boğulmak istemiyorum. Haydi, gidelim.”

İçinde sarnıcın dibine inme konusunda dayanılmaz bir dürtü vardı. Belki de ciğerlerindeki havayı boşaltabilirse, aşağıda daha uzun süre kalabilirdi. Ya da atlamadan önce nefes verirse...

“Owen!” dedi Mortimer kızı sert ve hızlı bir şekilde. “Haydi. Çok geç kalırsak başımız belaya girecek.” Uzandı ve gömleğinden kavrayıp kayığa doğru çekti. Owen onu uzaklaştırmayı

istiyordu. Sarnıçta hazine vardı. Belki de kralın hazinesiydi bu. Bir dilek kabul edildiğinde fıskiye atılan paraların geldiği yer burası mıydı? Zihni fikirler ve ihtimallerle tamamen bulanmıştı. Bozuklukların bir kısmını almak istiyordu. Sadece bir avuç. Belki de kılıçlardan birini.

Kafasının bu dağınıklığından faydalanıp Mortimer kızı onu taş basamaklara çekmeyi başarmıştı. Kulaklarına su kaçmıştı ve taş basamaklara çıkmak ona garip ve boğuk hissettirmişti. Kız onunla konuşuyordu fakat Owen onu iyi anlamıyordu. Tekrar suya geri atlama fikrine kendini kaptırmıştı. Belki de o uyurken bu gece tekrar geri gelebilirdi. O zaman ona kanıtlayabilirdi.

“Aşağıda bir şey vardı.” dedi Owen somurtkan bir şekilde.

Mortimer kızı ona endişeyle baktı. “İnsanlar ne zaman dikkatsiz davransa boğulurlar, Owen. Küçük bebekler bile bir kova suda boğulabilir. Gel, kurulanalım.”

Kapı arkalarından kapanınca, Owen mandalın kapanma sesini duydu. Daha önce gözden kaçırdığı şeyi bu sefer görmüştü, duvarda taşla dolanmış küçük bir tel vardı. Mandalı hareket ettiren oydu, kapıyı her iki taraftan da kullanabilirlerdi. Ardından taş avluya uzandılar, güneş hâlâ tepelerindeydi. Elbisesinin kenarlarını sıktı. Owen çıkan damlaların sesini dinliyordu. Birkaç yumuşacık bulutun olduğu mavi gökyüzüne gözlerini dikmiş, başları birbirine değerek uzanıyorlardı.

“Buraya ben olmadan sakın gelme.” dedi kız sessizce.

Owen kulağında kıpırdayan sudan dolayı parmağıyla kulağını karıştırdı. Kızın isteğini umursamadı.

“Owen? Lütfen buraya bensiz gelme. Tek başına yüzmek güvenli değildir. Babamın bana öğrettiklerinden biri de bu.”

“Neden?” diye meydan okudu Owen. “Ben iyi yüzücü-yümdür.”

“Ben de öyleyim.” dedi, daha da endişeli geliyordu sesi. “Yine de kötü şeyler olabilir. Lütfen buraya bensiz gelme. Söz ver bana.”

“Neden söz vermek zorundayım?” diye sordu, kaşlarını çatmıştı.

“Lütfen Owen. Gelmeyeceğine söz ver. Gelmeyeceğini söylersen, sana inanacağım.”

Vücudunu içten içe saran bir olumsuzluk hissetti. İçerlemişti. O kimdi ki ona ne yapacağını söylüyordu? “Peki, sen de gelmeyeceğine söz verecek misin?” O da onu zorlamıştı.

“Elbette!” dedi kız. Ardından yuvarlanıp dizlerinin üzerinde kalktı, böylece ona tepeden bakabiliyordu. Gözleri şimdi de sarnıçtaki suyun rengindeydi. Yalvarırcasına bakıyordu. “Sana söz veriyorum, Owen Kiskaddon, buraya yalnız gelmeyeceğim. Burası bizim gizli yerimiz. Burayı bulduğumuzu büyükbabama bile söylemeyeceğim. Sana söz veriyorum.”

Owen kendini suçlu hissetmişti bu sefer. Ona söz verdimişti ve şimdi kendisinin de aynısını yapması gerekiyordu. Ne düşündüğü ve ne hissettiği konusunda her zaman çok açık olmuştu. Owen ise Tatton Sarayı’ndan ayrıldığından beri o kadar özgür hissetmemişti, üstelik tüm yaşamı sırların gölgesi altında geçiyor gibiydi.

“Lütfen.” diye yalvardı kız uzanıp elini tutarken.

Bu şekilde zorlanmak canını acıtıyordu. Ancak işleri oluruна bıraktı, bir yanı zaten öyle yapmak zorunda olduğunu biliyordu. “Söz.” diye mırıldandı, içinde bir nebze pişmanlık

vardı. Niye işleri bu kadar zorlaştırmak zorundaydı? “Elysabeth Victoria Mortimer, buraya yalnız gelmeyeceğime sana söz veriyorum. Burası bizim gizli yerimiz.” Sonra da zoraki gülümsedi. “Ayrıca büyükbabama da söylemeyeceğim.” Kız hem sırtıtıyor hem de kaşlarını çatıyor gibiydi ki Owen böyle bir şeyin mümkün olmadığını aslında biliyordu, bir de onu dürtmüştü.

“Söz veriyorum.” diyerek lafını tamamladı.

Gözlerinin, insanı büyüleyen o ilginç gözlerinin içine bakıyordu.

Bir yanı onunla birlikte Kuzey’e gidip anlattığı o şelaleleri görmeyi istiyordu. Köprünün üzerinde durup çağlayana tepeden bakmayı istiyordu. Şelalenin üzerinden atlamak nasıl bir şey olurdu, merak etti. Bu aslında tapınağın kurallarını çiğneyen ya da krala olan bağlılıklarından dönenlere verilen bir cezaydı. Abisi Jorganon da resmen bu şekilde gözden kaybolmuştu. Tapınağın yanından geçen nehri ve ilerisindeki o çalkantılı şelaleyi düşündü. Acaba nasıl hissettirirdi?

“Teşekkür ederim.” dedi Mortimer kızı, sonra da eğilip yanağından öptü. Elini ellerinin arasına aldı.

“Sana bir şey daha söyleyebilir miyim?” Ağzından sözcükler çıkıverdi.

Kızın kafası karışmış görünüyordu. “Başka bir şey? Ne demek istiyorsun?”

Tam olarak nasıl söyleyeceğini bilemiyordu ve onu üzmekten endişeliydi. “Şey... Sadece... İsmim çok uzun.”

“İsmimi beğenmiyor musun?” Gözleri fal taşı gibi açılmıştı şaşkınlıktan.

“İsmi seviyorum. Sadece seninle her konuşmak istediğimde tamamını söylemeyi sevmiyorum. Bana Owen diye sesleniyorsun. Bu kısa. Düşündüm de belki ben de sana daha kısa bir isimle seslenebilirim. Sadece ikimizin arasında kalacak.”

Kız gözlerini dikti, dudaklarını sımsıkı bastırdı, Owen kızın afalladığını görebiliyordu. “Ne gibi mesela?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Sadece bir fikirdi. Biliyorum soyadını seviyorsun ama belki de adınla ikisinin birleşimi olan bir şey olabilir. Düşündüm de... Evie nasıl?”

İsmi söylediğinde kızın ifadesi hoşnut bir gülümsemeye dönüştü. “Evie. Öncelikle bu bir kız ismi. ‘Neşeli’ anlamında. Neşeli olduğumu mu düşünüyorsun?”

Onu tanımlayan daha iyi bir sözcük düşünemezdi ve coşkuyla başını salladı. İsmi ona önermeden önce nereden geldiğini bilmiyordu. Kız ondan daha zekiydi. Parmağıyla çenesine dokunuyor, ismi düşünüyordu, sanki hayatında vereceği en büyük karardı. “Peki, çok sorun olacağını zannetmiyorum... Ancak bu isimle sadece senin seslenmene izin veririm. Bu evcil hayvan ismiyle.” Giysileri sıırıslık ve saçları darmadağınık olmasına rağmen biraz daha dik oturuyordu. “Pekâlâ, Owen Kiskaddon. Bana Evie diyebilirsin.”

Geldikleri pencereye doğru geri yürürlerken elini tutmaya devam ediyordu. Pencere hâlâ aralıktı, onları bekliyordu. Owen çıkmasına yardım etti, kız goblenin arkasından sesleri dinledikten sonra pencere pervazından eğilip onun da tırmanmasını sağladı. Sessizce inip sırlarını saklı tutmak için arkalarından camı kapattılar.

İlerledikçe sarnıca geri dönme ve hazineleri görmek için tekrar yüzme isteği azalıyordu. Kız bir şeylerden bahsediyordu, koyu saçları tiftik tiftik ve ıslaktı, yürüdükçe botları ses çıkarıyordu.

Köşeyi döner dönmez, dev gibi, şişman bir adamla çarpıştılar. Çarpışmanın etkisiyle az daha ikisi de devriliyordu. Mancini'ydi. Owen'ın kalbi korkudan çarpıyordu fakat aynı zamanda heyecanlanmıştı da, iyi ki sarnıçta yakalanmamışlardı.

“Burada ne yapıyorsunuz?” diye sordu şişman adam son derece durumdan hoşnut bir sesle. “Siz neden ıslaksınız?”

“Bizi biliyorsun, Mancini.” dedi Evie, Owen'ın elini tutmuş, kolunu sallıyordu. “Biz fiskiyede oynamayı seviyoruz!”

“Fiskiyelerde oynamak saygısızlıktır.” dedi, gözlerini kısarak.

“Sen yaptın.” diyerek tersledi Mancini'yi Owen, tapınakta güvercinlerle oynayışını hatırlamıştı. Çocuk ürkmüştü. Normalde korktuğu bir yetişkinle konuşmuştu.

Mancini, sanki ikinci bir burnu çıkmış gibi oğlana bakakalmıştı. “En sonunda konuşmaya başlamaya mı karar verdiniz, Bay Kiskaddon? Bayan Mortimer'ın gevezeliği bulaşıcı mı?”

“Onun adı Elysabeth Victoria Mortimer.” dedi Owen karşı çıkarak. Bir yetişkine kafa tutmak biraz şımarık hissettirmişti Owen'a. Ardından kızın elini kavradığı gibi Mancini'nin başka bir soru sormasına fırsat vermeden onu çekip uzaklaştırdı.

Ceredigion krallığının, nehirler ve şelaleler de dâhil olmak üzere ölüleri gömme konusunda ilginç bir yöntemi vardır. Birisi öldüğünde onu mezara ya da sandukaya koymazlar. Ölen kişi dar bir kayığa ya da kanoya birkaç dünyevi eşyasıyla konulur sonra da şelaleye giden bir nehre bırakılır. Batıl inançlarına göre, şelaleden aşağıya yuvarlandıktan sonra derin sulardaki dünyaya geçiliyor. İşte bu yüzden fiskeyelere bozukluk atıyorlar. Ölülerden bu dünyada mucizeler talep ediyorlar. Sadece ölülerin icabına bu şekilde bakılmıyor, aynı zamanda ölüm cezasının da tecelli etme şekli bu. İhanetle suçlanan biri kanoya bağlanıyor ve nehre bırakılıyor. Zorlama adalet, kayığı tamamen özgür bırakıyor. Eğer kişi düşüşten hayatta kalmayı başarırsa Fountain tarafından masum addediliyor. Tahmin edersiniz ki böyle bir ateşten gömlektense sadece birkaç kişi hayatta kalabiliyor. Ratcliffe'ten Lord Asilomar'ın krala sadakat sınavından kaldığını ve çocuklarıyla birlikte yarın öğle vakti tapınaktan "yolcu edileceklerini" duydum. Bu tür olaylar her zaman kalabalığı toplar.

- Dominic Mancini, Saray Mutfağı Casusu

BÖLÜM YİRMİ BİR

Çam Kozalağı

Ankarette o akşam oyun oynamak istememişti. Onun yerine, Owen'a iksirler ve bitkiler hakkında bir şeyler öğretti. Dağ çayının, solucan otunun ve morsalkımın özelliklerini ve çeşitli bitkileri nasıl tanıyacağını açıkladı. Her gece onun hazırladığı çayı içtiğinden beri hırıltısında iyileşme olduğunu fark etmişti, aynı zamanda daha fazlasını öğrenme konusunda istekliydi. Ona, itüzümü gibi dozajına bağlı olarak zorlu bir hamilelikte bir anneye yardımcı olabilecek ya da bir adamı öldürebilecek zararlı bitkileri de öğretmişti. Sohbetleri sırasında Ankarette, Evie ile maceralarını büyük bir hevesle dinliyordu, gerçi sarnıçla ilgili hikâyeyi çıkarmıştı çünkü onu sır tutacağına söz vermişti. Hatta ona Mancini'ye yaptığı kabalığı bile anlatmıştı. Gördüğü hazineyi ona sormaya can atıyordu ama bunu sırlarına ihanet etmeden yapması mümkün değildi.

Kraliçenin zehircisi onu tüm dikkatini vererek dinliyor, özellikle de yüzünü inceliyordu. Onun bu yoğun ilgisinde Owen'ın ilgisini uyandıran bir şey vardı. Gözlerindeki bakış sanki akla hayale gelebilecek en ilginç hikâyeyi onunla paylaşıyormuş gibiydi. Owen'ın anlatacaklarını bitirmesini sabırla bekledi, sonra da ciddileşti.

"Owen, zaman daralıyor." dedi. "Kral, Ambion Tepesi Savaşı'ndan önce ona sadakatsizlik gösterenlere gereken cezaları vermeye başlayacaktır. Hazırlanmak, seninle uygulama yapmak için daha fazla zamanımız olsun isterdim fakat bizim hiç zamanımız yok."

Owen'ın kalbi pırpır ediyor, içinde pek hoş olmayan hisler peydahlanıyordu.

"Bu temizlik sırasında birçok aile yok olacak." dedi. "Belki senin ailen bile. Böyle bir kaybın düşüncesi bile herkes için zor olur, Owen. Özellikle de küçük bir çocuk için. Ama biliyorsun, ne olursa olsun ailen senin hayatta kalmanı ister. Güvende olmanı. İşte bu yüzden seni buraya gönderdiler. Yoksa Fountain seni buraya niye yollamış olabilir."

Owen omuz silkti, kendini perişan hissediyordu. Tatton Sarayı'nı bir daha hiç göremeyecek miydi? Dünyası Kingfountain Sarayı olmuştu. Evie ile oynamama düşüncesi kendini berbat hissettiriyordu. Ya peki mutfaktaki Liona? Yuvanın nasıl bir yer olduğunu çoktan unutmaya başlamıştı çünkü o kadar aydır yuvasından uzaktaydı ki. Bu yeni dünyaya, bu tehlikeli dünyaya artık aşınaydı. Ankarette'in elini endişeyle sıktı.

"Artık harekete geçme zamanı, Owen." Uzandı ve saçlarını düzeltti, sonra da başının yanını severmiş gibi kibarca okşadı.

“Kralı kandırma zamanı. Bunu yapman gerekiyor. Fikir benimdi ama harekete geçecek olan sensin. Planla ilgili daha fazla şey öğrenmeye hazır mısın?”

Gergin bir şekilde sadece başını hareket ettirerek onayladı, midesinde oluşan paniği bastırmaya çalışıyordu. “Kral akıllı biri.”

Ankarette durumu değerlendirerek başını salladı. “Fakat benim kadar değil. Fikrimi dinle. Wizr oyununda en güçlü taş hangisidir? Kralı temsil eden midir?”

“Hayır. Wizr taşı. Ne yöne ne kadar isterse hareket edebilir.”

Onunla aynı fikirdeydi, başını salladı. “Unutma bir gün gelecek ve bu taşın neyi temsil ettiğini insanlar unutacak. Belki de bu taşı oyun tahtasından bile çıkaracaklar. Wizr taşı varlığını sürdürmeye devam edecek çünkü o bize Ceredigion’ın ilk kralını, bütün en üst rütbelileri ve kralları tek bir taş altında toplayan Kral Andrew’u hatırlatıyor. Biliyorsun, o kralın bir danışmanı vardı, Fountain tarafından kutsanan biri. Harika bir adamdı, yaptığı büyüyle fersah fersah ilerlerdi. İşte bu yüzden bu taş en uzağa gidebiliyor. Adam türünün tek örneği idi. Başka topraklarda ‘vezir’ olarak adlandırılır ama burada Wizr’dır, yani kralın veziri. Adı Merlin’di. İlginç bir hikâyesi var ama onu sana şu an anlatmayacağım. Kutsanan kişilerin bazıları okçuluk yeteneğine sahiptir. Kimi müzik. Hatta kimi de koşma. Hiç durmadan üç gün boyunca koşan ve sonra mesajını ilettikten sonra ölen yaşlı bir adamın hikâyesi vardır mesela. Merlin’in gücü, Fountain’ın ona bahsettiği büyü ise geleceği görebilme yetisiydi. Bunun onu neredeyse delirttiğini söylerler. Fountain’ın bahsettiği en nadir kabiliyettir, Owen.”

“Anlamıyorum.” dedi Owen, kafası karman çorman olmuştu, gözlerini kırptırıyordu. “İşte kralı sahip olduğuna inandırman gereken kabiliyet bu.” Yüzünde buruk bir gülümseme vardı. “Şimdi kafanı benim kucağıma koy ve gözlerini kapat.” Her ikisi de yatağın ucunda oturuyordu. Saat geç olmuştu ancak Owen’ın daha uykusu yoktu. Hâlâ huzursuz ve kafası karışık olmasına rağmen söyleneni yaptı.

Kafasını kucağına koyar koymaz Ankarette alnına düşen saçları düzeltti. “Gözlerini kapalı tut ve benim sesimi dinle.” Eliyle hafif hafif alnını ovuyor, saçlarını düzeltiyordu. Sesi yumuşak, sakinleştirici ve melodikti. “Geçen gece bir rüya gördüm. Garip bir rüyaydı. Yüksek bir kuledeydim. Dağ kadar yüksekti. Her şeyi görebiliyordum. Kuşları bile. Pencereden bakarken Kutsal Ana Tapınağı’nı gördüm. Tapınakta dikenlerin arasında üzerinde dolu bir çam kozalağının olduğu bir dal gördüm. Kozalak iri ve ağırdı. Daldan nehre düştü ve şelaleden yuvarlandı. Rüyam buydu.”

“Sevdim.” dedi Owen, gülümseyerek. “Çam ağaçlarını severim, özü hariç.”

“Özü yapış yapış oluyor, değil mi?” diye sordu Ankarette, gülümsediği sesinden belliydi. Saçını okşamaya devam etti. “Sana hikâyeyi tekrar anlatayım. Unutmaman lazım.” Ardından hatta daha yumuşak bir tonla tek bir kelimesini bile değiştirmeden hikâyeyi tekrar etti. Ezberlemişti. O konuşurken, aynı zamanda Owen dinlerken nehrin uzaktan gelen dingin sesini hissetti. Tapındaki şelalenin sesiydi bu. Ankarette çok iyi bir hikâye anlatıcısıydı. Coşan ve çığ gibi aşağıya yuvarlanan suları hayal edebiliyordu. Çağlayanın uzaktan, Ankarette’in

kulesinden, gürlemesini duyabiliyordu. Üstelik suyun üzerinde hoplayıp duran ve şelaleden aşağıya taşınan iri, tombul kozalağı da hayal edebiliyordu.

“Hatırlayabilir misin?” diye sordu. “Hikâyeyi hatırlayabilir misin?”

“Sanırım.” dedi Owen.

“Sana tekrar anlatayım.” dedi kadın. Owen Ankarette’in vücudunu kıpırdattığını ve kaydığını hissetti, saçını okşamayı bırakmıştı. Ardından daha önce olduğu gibi aynı kelimeleri ve aynı teskin edici ses tonunu kullanarak hikâyeye tekrar başladı. Suyun köpürmesi daha da güçlenmişti. Ankarette eline bir şey bastırdı. Sert, pürüzlü ve sivri uçluydu. Bir kozalaktı. Elinde çok sıkıkmak istemedi ama yine de sıkıca tuttu. Ardından küçük bir şeylerin çatırdadığını duydu. Ankarette burnunun ucuna bir şey koymuştu, çam iğnelerinin kokusunu aldı. Hikâyeyi bitirip, Owen gözlerini açtığı anda kozalağı hâlâ elinde tutuyor, kokuyu hâlâ burnunda hissediyordu.

“Bu senin rüyan, Owen.” dedi, oturmasına yardım ederken. Elini omzuna koydu. “Yarın sabahki kahvaltı sırasında bunu krala anlatman gerekiyor.”

Owen şaşkın bir şekilde baktı kaldı. “Ben mi?” diye sordu.

Omzunu sıktı. “Rüyanın ne anlama geldiğini anlamasan daha iyi olur. O anlayacaktır. Bu sabah ona anlatmak zorundasın, Owen. Ertesi gün çok geç olacaktır. Cesaretli ol.”

Owen ciddi bir ifadeyle ona bakıyordu. “Bu kralı kandıracak mı?” diye sordu.

Ankarette başını salladı, gözlerinde derin ve ciddi anlamlar vardı.

“Ben ona bunu anlatınca o ne yapacak?” diye sordu Owen, hem heyecanlı hem de gergindi.

“Bilmiyorum.” diye cevapladı. “Sadece tahminde bulunabilirim. Ama bir sonraki hamle onun olacak. Üstelik Wizr’da oldukça iyiyimdir.”

Owen kahvaltı salonunda gergin bir şekilde kıpırdanıp duruyordu. Ankarette ile konuşurken gece çok geçe kalmıştı ama hiç uykulu değildi. Normalde ağrısı olduğunda onu yatmaya gönderirdi ama her ne sebeptense daha iyi hissediyordu ve uzun süre sohbet etmeye devam etmişlerdi.

Evie Owen’ın yanında gevezelik yapıyordu ama Owen sözlerine odaklanmakta zorlanıyordu. “Umarım Jewel bugün tekrar uyuyakalır ama böyle bir şeyi beklemek biraz fazla olabilir.” dedi gizemli bir şekilde. “Sarnıca tekrar atlamayı ben de istiyorum. Özellikle de tam öğle vaktinde, hava sıcakken. Ama üst üste iki gün şüphe çekebilir. Hizmetliler bizi fark edebilir. Bugün oraya tekrar dönmeyelim. Akıllıca olacağını zannetmiyorum. Başka nereyi keşfetmek istersin? Bir süredir ahırlara uğramıyoruz. Oraya ne dersin?” Bir süre bekledi sonra da Owen’ın koluna asıldı. “Ahırlara ne dersin?”

“Ne?” diye sordu Owen ona dönerken. Kızın yüzünde haylaz bir bakış vardı. “Sen dinlemiyordun! Bu ne kadar kaba bir davranış, Owen Kiskaddon. Eğer böyle davranacaksan seninle evleneceğimi hiç sanmıyorum. Hazinelerin hayalini kuruyordun herhâlde.”

O sırada Owen, Dunsdworth’ün yaklaştığını gördü ve hemen sessiz olması için uyardı.

“Hangi hazineler?” diye sordu Dunsdworth yaklaşırken. “Sen ne diyordun, Elysabeth?”

“Elysabeth Victoria...”

“Adını biliyorum.” dedi alay edercesine. “Bana yeterince hatırlattın zaten, değil mi? Hiç kimse birisiyle konuşurken bu kadar çok kelime kullanmak istemez.”

“En azından hoş bir ismi var.” dedi Owen. Daha sonra düşüncelerini paylaşmanın akıllıca olup olmayacağını düşünmeden sözcüklerin ağzından dökülüverdiğini fark etti. Evie şaşkınlıktan kıkırdama nöbetine girdi. Fakat kan Dunsdworth’ün beynine sıçramış, yüzü kızarmış ve kaşları çatılmıştı.

“Ne?” dedi koca çocuk soğuk bir tavırla.

Ratcliffe’in kahvaltı salonuna ani girişi Owen’ı kurtarmıştı. Dunsdworth’ün yan tarafından baktı, rahat bir nefes almıştı âdeta. Owen’ın bakışını fark eden Dunsdworth, casus başı oda ya adım attığı sırada arkasını döndü. Owen’a bir gün intikamının alınacağını garantisini veren bir bakış atmak için döndü ve ardından bastı gitti.

Ratcliffe ellerini çırpı. “Kral geliyor, kral geliyor!” dedi bir so-lukta. “Bugün yapılacak çok şey var. O yüzden oyalanmak yok.”

“Muhteşemdin.” diye Owen’ın kulağına fısıldadı Evie. Yanağına da küçücük bir öpücük kondurdu. Yüzünün kızarma sırası Owen’daydı.

“Zorbanın teki.” dedi kaba bir ifadeyle, içi pır pır etmeye başlamıştı.

Ratcliffe kısa birkaç duyuru yaptı ve ardından Owen, kralın kahvaltı salonuna girişinin alameti olan sürüklenen adımları duy-

du. İçeri girer girmez, sanki karanlık bir pençe uzanıp Owen'ın kalbini deşmişti. Sarnıçtan atlamasına, Ankarette ile neredeyse tüm gece konuşmasına rağmen kralın ve kemerinde asılı duran hançerinin sade bir görüntüsü cesaretini kırmaya yetmişti.

"Ooo, dağ çilekleri olgunmuş!" diye mırıldandı Owen'ı masaya doğru çekistiren. Sarayın bahçesinden toplanan taze çilekleri severdi. Herkes mutfaktakilerin hazırlamış olduğu lezzetleri, ekmekleri, meyveleri ve peynirleri tatmaya başlamıştı. Kral her zaman yaptığı gibi, misafirlerin arasına dalmış tedbirli bir şekilde ondan bundan yiyordu.

"Çileklerin yarısını yere döküyorsun." diyerek yanlarından geçerken Evie'ye söylendi. "Yavaşla. Aşçı kalanlardan marmelat yapacak."

"Çok lezzetliler, lordum!" dedi kız sırtarak, yaptığı eleştiri-den etkilenmemişti bile. Ardından ince bir bisküviyi kaptı ve ağzına attı.

"Ah masallarına ara verdi bari." dedi kral dalga geçerek. Ama hoşnut bir ifadesi vardı. O sabah kahvaltıya inen Prenses Elyse'in dışında kralın bastıramadığı tek insan Evie'ydi. Kral her ne kadar onunla dalga geçse de onun cesaretine saygı duyuyor gibiydi ve asla onu incitmeyi amaçlamıyordu.

Severn gri gözleriyle kıza bakıyordu, Owen göz çukurlarındaki koyu halkaları fark etti. Tekrar hançerini kıpırdatıp duruyor, çocuğun cesaretini daha da kırıyordu. Bu Owen'ın elde edebileceği en iyi fırsattı fakat dili yine ağzının içinde büyümüş gibi geliyordu.

Owen kralla konuşmaya can atarken Evie bir kupayı kavradı ve hızla dikti. Kralın bakışları Owen'ınkilerle buluştu. Merak

ve ilginin yoğun olduğu bir an yaşandı. Owen'ın kendisiyle konuşmak istediğini anlamış gibiydi ve bu yüzden bir süre duraksadı, bakışları dikkatli ve ilgiliydi.

Owen sadece ona bakıyordu, bacakları kaskatı kesilmiş, midesi kabarıyordu. Boğazı o kadar kurumuştı ki kupayı Evie'den alıp dikmek istedi.

Kral, biraz hayal kırıklığıyla gözlerini kıstı, arkasını döndü ve hızla yaklaşan Ratcliffe'e doğru aksayan bir adım attı.

Owen mağlup olmanın verdiği, onu kahreden rahatsızlığı kalbinde hissetti. Başarısız olmuştu.

Evie'nin eli onun elini kavradı. "Ne oldu, Owen?" diye sordu. "Sen... Sen hasta görünüyorsun."

Eli...

Sarnıçtan beraber atlamışlardı. Elini tutarak yapabilirdi. Korkudan iyice küçülmeden önce kızın parmaklarını sıktı. Owen'ın o alçak, çatlak sesi çıktığında Ratcliffe neredeyse krala varmıştı. "Lordum, dün gece bir rüya gördüm. İlginç bir rüyaydı."

Ağa takılmış durumdayım. Nasıl böyle dolandım? Ankarette'in zararsız olduğuna, ona bilgi sağlamamın bana yardımcı olacağına kendimi inandırdım. Nasıl bu kadar kör olabildim? Teşkilat'ın sırlarını bir bir benim ağızından aldı ve onları Kiskaddon çocuğunun hayatını kurtarmak için kullanıyor. Artık mutfağa sık uğruyor. Kimsenin acı çekmeden bir zehirciyi aldatması mümkün değildir.

- Dominic Mancini, Saray Mutfığı Casusu

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Kutsanan

Owen rüyasını anlatmayı bitirdiğinde, yaşlı adamın yüzündeki bakış tamamen değişmişti. Küçümseyen düşmanlığı kaybolmuştu. Kral şimşek çarpmış gibiydi, hatta kendini sağlama almak için masanın kenarına tutundu. Bütün her şeyi duyan Ratcliffe'in, Owen'a kuşkuyla bakmayı sürdürürken ağzı da açık kalmıştı.

"Ratcliffe, ona söyledin mi?" Kral boğuk bir sesle fısıldamıştı. "Biliyor olması gibi bir... İhtimal var mı?"

Ratcliffe, güvenmediğini açıkça belli ederek Owen'a dikmişti gözlerini. "Efendim, nasıl olduğunu bilmiyorum. Bu inanılmaz."

"Mutfaktaki casusun... Orada burada konuşuyor muydu? Boşboğazlık ediyor muydu?"

"Ben... Ben zannetmiyorum." dedi Ratcliffe. "Bu hiç mantıklı gelmiyor."

“Bu çok mantıklı.” dedi kral, sesi uzak, bakışları ise anlamlıydı. Owen’a bakıyordu, ifadesi memnuniyete dönüyordu. “Demek, dün gece gördüğün rüya bu, öyle mi? Dün gece?”

“Evet, lordum.” dedi Owen uysalca, sesini yok etmek isteyen o korkunun akıntısına kapılmamak için hâlâ Evie’nin elini sımsıkı tutuyordu.

“Bir çam kozalağı.” Severn düşünceli bir tavırla tekrar etti. Ratcliffe’e imalı bir bakış attı. Ankarette haklıydı, Owen hâlâ şaşkın bir hâlde olsa da hiçbir kafa karışıklığı yaşanmamıştı.

“Pekâlâ, çocuk.” dedi kral, diğer elini de Owen’ın omzuna koymuş, şakacı bir şekilde dürtmüştü. “Bir daha yine böyle bir rüya görürsen bana mutlaka anlat, olur mu?”

“Eğer sizi memnun edecekse elbette lordum.” dedi Owen hafifçe eğilerek.

“Evet, gerçekten edecek, Owen. Beni çok memnun edecek. Sen kaç yaşındaydın?”

“Sekiz yaşında.” dedi Ratcliffe, büyük bir enerjiyle kıpırdanıp duruyordu. “O zaman şimdi planlarımızı uygulamaya devam edecek miyiz?”

“Fountain onu kutsadı.” dedi Severn alaycı bir gülümsemeyle. “Hallet, Ratcliffe. Derhâl.” Sonra ilgisini tekrar Owen’a verdi. “Pekâlâ, çocuk. Kahvaltının tadını çıkar.”

Kral sekerek uzaklaşırken, Owen odadaki herkesin gözünün onun üzerinde olduğunu fark etti. Odada hizmetliler, çocuklar ve kraldan bir şey talep etmeye gelen soylular vardı. Rüyasını bir salon dolusu şahidin önünde anlatmıştı. Birçoğu, konuşan çocuk hakkında bariz bir merakla ellerini koyup fısıldamaya başlamıştı.

“Bana rüyanı anlatmamıştın.” dedi Evie, Owen’ı kenara çektiştirirken. “Böyle rüyalar daha önce de gördün mü?”

Owen hayır anlamında kafasını salladı. “İlk kez oluyor. Sanki... Sanki bir öngörü gibiydi.” Ona yalan söylüyor olmak kendini suçlu hissettirdi ama gerçeği ortaya çıkaramazdı, Ankarette’in izni olmadan asla olmazdı.

Ankarette’in hikâyesinin ne anlama geldiği o sabah Lord Asilomar’ın ve eşinin Ceredigion’ın doğu kıyısından, Kutsal Ana Tapınağı’ndan kayığa bağlanıp nehre bırakılarak şelaleden ölümüne mahkûm edilmesiyle açığa çıktı. Bu Owen’ın hayatında katıldığı ilk açık infazdı. Sarayın alt duvarlarından izlemişlerdi, üstelik bu mesafeden bile, şelaleden düşmeden önce hız kazanan kayıkları izlemeye toplanan binlerce insanı görebiliyorlardı. İki taşıt uç noktaya varıp yalpalamaya başlayınca toplu olarak nefesler tutulmuştu. Owen, bakarken bunun nasıl bir his olacağını yine merak etmişti.

Dük Horwath tapınaktan döndüğünde elinde bir şey sıkıyordu, bir arma. Owen dükü günlerdir görmemişti. Kralın verdiği, bugünkü gelişmelerle alakalı olduğu neredeyse kesin olan bir görev nedeniyle saraydan ayrılmıştı. Ve işte o zaman Owen anlamıştı. Elindeki arma Asilomar hanesine aitti. Ve Asilomar hanesinin arması çam iğneleriyle dolu bir dalın üzerinde duran büyük bir çam kozalağıydı. Kozalak nehre düşmüş ve şelaleden aşağıya yuvarlanmıştı. Tıpkı Owen’ın rüyasında olduğu gibi.

“Şuna bak, Owen!” dedi Evie, büyükbabası ona buruşmuş armayı gösterdiğinde. Owen’a bakmak için dönmeden önce armaya hayretle bakmayı sürdürdü. “Gördün! Rüyanda bunu gördün!”

Horwath gözlerini kısmış ona bakıyordu, yüzü tamamen duygusuzdu. “Herkes konuşuyor.” dedi sessiz bir şekilde. “Genç Kiskaddon’ın kutsanmış olabileceğinden bahsediyorlar.”

“Elbette, öyle, büyükbaba.” diye cevapladı Evie, gözleri parlıyordu. “Böyle bir şey olacağını biliyordum.” Owen’ın kolunu kavradı ve sahiplenircesine koluna girdi.

Owen’ın midesinde garip bir his vardı. Yüzünde ise utangaç bir gülümseme belirmişti ama hiçbir şey demedi. Daha sonra, mutfakta taşlarıyla oynamak için yere eğildiğinde, onu görmek için yanına gelip gidenlerden dolayı yoğunlaşmakta zorlanmıştı. Her ne kadar o dinlemek istemese de fısıltılar ve yorumlar ortalıkta dolanıyordu. Sadece sözlerinin bazılarını seçebiliyordu. Onun ne yaptığını gelenlere anlatması Liona’nın epey zamanını aldı.

“Evet, her gün mutfakta bu fayans taşlarıyla oynuyor. Kocam Drew buldu bunları ona. Onları üst üste diziyor, sonra da deviriyor. Hayır, her seferinde farklı şekiller yapıyor. Bazen düz sıralar oluşturuyor. Bazen dairesel şekiller. Bu gördüğünüz en garip şey. Buna garanti verebilirim. Eğer buraya her gün gelmezse, işte o zaman Fountain yardımcım olsun. Akıllı bir çocuktur o. Her zaman utangaç ve akıllıydı.”

“Boş ver onları.” Evie çenesini ellerinin arasına almış yüz üstü yerde uzanıyordu. “Senin kutsanmış olduğuna hep inanmıştım, Owen. Bunun ne kadar nadir karşılaşılan bir şey olduğunu biliyorsun değil mi? Bir zamanlar Kuzey Cumbria’da kurtlarla konuşabilen kutsanmış bir çocuk vardı.”

Bir an endişeye kapıldı ve taşlardan birini devirmesine sebep oldu, o da inşa ettiği kuleyi devirdi. Sinirden kaşlarını çattı ve

tekrar yapmaya başladı. Tüm bu ilgi ona kendini iyi hissettirmişti ama aynı zamanda en yakın arkadaşına yalan söylüyordu. Fountain tarafından falan kutsanmadığını biliyordu, bu Ankarrette'in hilesiydi. Kralı kandırmış olmak umurunda değildi, ya da Ratcliffe'i. Özellikle de Dunsdworth'ü. Ama Evie'yi kandırıyor olmak düşüncesini sevmemişti.

"Acaba kaç çocuğumuz öyle olacak merak ediyorum." diye iç geçirdi Evie, hayallere dalarak. Taşlardan birini aldı ve geri koymadan önce iyice inceledi. "İmkânsız değil ama bazen bir çocuktan daha fazlasında çıkabiliyor. Ama genellikle her ailede sadece bir kişi oluyor. Özel olan bir kişi. Annenin bir sürü çocuğu var, farklılıklar iyidir, sende olduğu gibi. Bence saçındaki o beyaz tutam senin işaretin. O Fountain'ın alameti."

Karnını buran rahatsızlık hissi gittikçe artıyordu. Ona anlatmayı öyle çok istiyordu ki. İçi içini kemiriyordu.

"Şelaleden düşüp de hayatta kalmak kadar nadir görülen bir şey." Lafına devam etti. Owen konuşma isteği duymasa da o sürekli gevezelik edip duruyordu. "Yüz kişide bir kişi hayatta kalıyor. Şelalenin aşağısında bunu başaran olup olmadığını görmek için her seferinde askerler oluyor. Lord Asilomar ve karısı başaramadı. Boğuldular."

"Bu berbat." dedi Owen, sessizce, kulesinin üzerinde çalışıyordu yine.

"Hainliğin cezası bu Owen. Kral onların oğlunu öldürmedi. Dört yaşında bir oğulları vardı. Kral onu Southport'a Lord Lovel'in koruması altına yolladı. Benden küçük birisiyle evlenmek istemezdim. Bu kabul edilemez bir şey olurdu. Seninle aynı yaşta olduğumuza memnunum."

Owen o gün mutfağa kaç kişinin uğradığına şaşırıp kalmıştı. Yaşlı, gri saçlı kâhya, Berwick, birkaç sefer mutfağa girmiş ve bu hengâmeden, ayrıca tüm bu gevezelikler ve saçmalıklar yüzünden yemeklerin zamanında servis edilemeyeceğinden yüksek sesle şikâyet etmişti.

“Siz çocuun kanatlanıp havada takla atacaanı mı düşündüydünüz.” dedi kaba bir şekilde. “Saçmalık. Şanslı bi tahmin. Herkes Asilomar’ın hain olduunu biliyodu. Doğu Stowe’dan işte!”

“Burada kimse bilmiyordu.” dedi Liona ona meydan okurcasına. “Doğu’dan olmak kimseyi hain yapmaz, Berwick. Diline sahip çık.”

“Dilime saayip mi çıkayım? Sen diline saayip çık! Sabaatan beri gelen gidenle çene çalan sensin. Elle tutulur tek bi iş bilem yapılmadı tüm gün boyunca. Şimdi sakinleşçek. Görcen!”

“Berwick’i sevmiyorum.” dedi Owen alçak sesle.

“Onun konuşmasını dinlemeyi seviyorum.” diye cevapladı Evie. “Garip Kuzeyli aksanımızı seviyorum. Babam öyle konuştuğumu duymayı severdi.”

Owen kafasını kaldırıp kıza baktı. “Sen de öyle konuşabiliyor musun?”

Sırıttı. “Hakkaten, genç çocuk, ha bu, kasabalılaan arasında tek uygun şeedir.” Göz kırptı ve tekrar eski konuşmasına döndü. “Bu daha alt tabakadan olanların konuşma tarzıdır aslında. Büyükbabam sessizdir çünkü o da Kuzey’de yetişmiş ve aksanı daha belirgindir. Bana saray ağzıyla konuşmayı öğretti. Ama ben de duymayı seviyorum. Müzikal gibi geliyor.”

“Berwick sürekli şikâyet ediyor.” diye homurdandı Owen.

“Herkes şikâyet eder.” dedi elini sallayarak. “Başka rüya gördün mü, Owen? Bizimle... İlgili?”

Gözlerindeki umutlu bakışlar suçluluk hissini daha da derinlerde yaşamasına sebep oldu. Kızardı ve bakışlarını düzenlediği taşlarına indirdi. “Benim kontrolümde olan bir şey değil.” dedi ağır ağır.

“Eğer benim nehre atıldığımı göreceksen bana söylemelisin!” dedi hevesle. “Biliyorsun, bazı insanlar çok korktuğu için bağlanmak zorunda kalıyor. Ben istemezdim. Eğer ölüme mahkûm edilsem kürek isterdim! Düşünsene nasıl olurdu! Birlikte aşağıya inerdik, sen ve ben. Belki de kayıklarımızın üzerinden el ele tutuşabilirdik? Babam, hayatta kalan insanların ayakuçlarını aşağıya doğru dimdik, kendilerini ise sopa gibi dümdüz tuttuklarını söylemişti. Gerçi büyük bir kısmı ölüyor. Şaleleden büyük bir urganla atlamanın eğlenceli olabileceğini düşünürdüm sonra da birisi köprüden beni yukarıya çekti. Ama babam birisini çekmek için suyun çok kuvvetli geleceğini ve insanı parçalara ayırabileceğini söylemişti.” Şaleleden atılmayı gözünde canlandırırken gözlerinde hülyalı bakışlar vardı.

Sesini iyice alçalttı. “Bunun berbat olduğunu düşünmüyor musun? Kralın insanları ona sadık olmaları konusunda aldatmaya çalışmasını?”

Meraklı bir bakış attı Owen’a. “Bu sadece söylenti, Owen. Kral böyle bir şey yapmaz.”

“Bence yapar.” dedi Owen, gittikçe rahatsız oluyordu. Ona Ankarette’ten bahsetmeyi o kadar çok istiyordu ki.

Kız kafasını salladı. “Büyükbabama soracağım.”

Owen kaşlarını çatı. “Peki, ya doğruysa?”

Omuzlarını silkti, umursamamıştı. “O zaman krala buna son vermesini söyleyeceğim.”

Owen bununla ilgili bir an bile şüphe duymadı.

Kale nihayet karanlığa gömülüp sessizliğe büründüğünde Owen, Ankarette’i ziyaret etmek için sessizce odasından çıktı. Onu tekrar görmeye can atıyordu, sırrının en azından az bir kısmını Evie’yle paylaşmak için izin almayı umuyordu. Karanlık koridordan parmaklarının ucunda yürüdü ve sarayın gizli kapılarından birinden geçmek için mandalı boşa aldı. Mum olmadan koridordan yoluna devam etti çünkü yolunu karanlıkta da çok iyi biliyordu. Kulenin basamaklarına vardığında kalbi korkudan yerinden fırlayacak gibi atmaya başladı.

Ankarette’in odasından erkek sesleri geliyordu. Yavaşça merdiven boşluğundan çıktı, vücudu gerilmişti, yere iyice eğildi. Anlık bir uyarıda kaçmaya hazırды. Ratcliffe en sonunda onun saklandığı yeri öğrenmiş miydi? Hayır, bu onun sesi değildi. Yakınlaştıkça Ankarette’in sesini duydu.

“Bu kadar basit, Dominic. Çocuğun hayatta kalmasını istiyorum. Ve senin yardımına ihtiyacım var. Bana başka bir haber ver. Ratcliffe’in bile bilmediği bir şey. Önemli olmayan bir şey, sana zarar vermeyecek bir şey. Sadece Owen’ın Fountain tarafından kutsandığı söylentilerine katkı sağlayacak bir şey.”

“Benden...” diye söze başladı homurdanarak Mancini “Hayatımı riske atmamı, senin sözüne güvenmemi istiyorsun.”

“Onun istedi...” Üçüncü bir ses gelmişti ve Owen hemen onun Kâhya Berwick olduğunu anladı, “Mutfakta tığınmayı

bırakman ve Ratcliffe sana ne için para veriyorsa onu yapman! Şu hâline bak, be adam! Tam anlamda öldüresiye yiyon!”

Ankarette’in sesi konuşmasını böldü. “Sabır, Berwick. Bir insanın kendi isteğiyle çekeceği varsa ona ne dil dökseñ kâr etmez. Eğer dostumuz sonunu boğazıyla getirecekse hâlden anlamak lazım. Onu kınamamalıyız.”

“Sarayın mutfak masrafını dörde katladı!” diye şikâyet etti Berwick.

“Önemsiz bir şey bu.” diyerek Ankarette onu sakinleştirdi. “Teşkilat’ın başı olunca, bunun bir önemi kalmayacak.”

“Kafadaki plan hâlâ bu mu?” diye sordu Mancini yorgun bir sesle. “Şişman olabilirim. Tembel de olabilirim. Ama pek aptal olduğum söylenemez. Çocuk kozalaklardan ballandıra ballandıra bahsedince saraydaki bütün casusların birbirini işaret etmeye başladığına emin olabilirsiniz. Aslında yeterince korktuğumdan savunmam makul göründü. Çocuğa hiçbir şey demedim sonuçta!”

“Demeyeceksin de.” dedi Ankarette sakinleştirici bir tavırla. “Sen bana söyleyeceksin, ben de ona söyleyeceğim. Bu sayede sana hiçbir şekilde geri dönmeyecek ve sen de zarar görmeyeceksin. Üstelik sonunda sen de kârlı çıkacaksın.”

Owen tırnakla sakalın kaşındığını duydu. “Böyle açmaza getirildiğime inanamıyorum. Gururum zedelendi.”

“Senin ciyerin zedelenmiş.” diye dalga geçti Berwick. “Bu kadın kraliçenin zeyircisi. Krallıktaki en kurnaz insan, Fountain tarafından kutsanan biri! Ona minnet borcum vaa ve yıllardır bu merdivenleri arşınnayıp duruyom. Aazından bi söz çıktıysa hakkını verir.”

“Kimse hakkını veremez.” diye homurdandı Mancini. “Güven yumurta kabuğudur. Ben bu gidişle kendimi öldürteceğim. Kaçabilecek olsam kaçardım. Ama ne yazık ki bacaklarım buna karşı çıkar.”

“Hâlâ sööleniyo.” diye söylendi Berwick belli belirsiz. “Onun işini şimdi bitirin, bağyan. O kara iksirden küççük bi yudum işini göreceedir.”

“Bunun öz güvenimi artırması mı gerekiyor?” Mancini hayıflanıyordu.

“Sen Berwick’in kusuruna bakma.” dedi Ankarette. “O sadıktır. Onun sırrını yıllarca korudum ve o da benim hareketlerimi görünmez kıldığı için ödüllendirildi. Ona da tıpkı sana yardım etmeyi teklif ettiğim gibi yardım ettim. Şimdi... Senden ne istediğimizi tekrar edeyim.”

“Benim gözü kara cesaretimi.” diye lafı yapıştırdı Mancini.

“Uyyy, insanı yoruyo!” diye söylendi Berwick.

“Konuşmasına izin verelim.” diyerek ortamı durulttu Ankarette.

“Size kralın Ratcliffe aracılığıyla ulaşacağı bazı haberler temin etmem gerekiyor. Ama kral bunları önce çocuktan duymalı. Bu yüzden vereceğim haber ihanetten daha az ilgi çekici ama mutfaktaki yağ ve balın artan fiyatından daha önemli olmak zorunda. Hatırlaması kolay ve kısa olan bir şey. Çocuğu daha mistik gösterecek bir şey.” Yorgun bir şekilde iç geçirdi. “Buna pişman olacağım. Çoktan pişman oluyorum. Neden bana bu kadar merdiveni çıkarttınız? Belki de beni fazla hareketten öldürmeyi düşündünüz.”

“Hayır, Dominic.” dedi Ankarette. “Sana güvendiğimizi göstermekti amacımız. Bu hassas bir dans. Sen kimseye güven-

miyorsun. Ama ben sana güveniyorum, bu iş bittiğinde kral sana daha çok değer verecek ve seni casusların başı yapacak. Sen de bu görevi hak edeceksin. Sana geçmişimi anlatacağıma dair verdiğim sözü unutmadım. Buraya kuleye nasıl geldiğimi. Ama başka bir akşam. Şimdi gidip haber bul, Dominic. Berwick'e ver haberi, o bana daha çabuk ulaşır."

Derin ve sıkıntılı bir iç geçirme oldu. "Pekâlâ, leydim. Darağacına asıldığınız doğru mu? Gerçi bir efsane ama. Hayatta kaldığınız doğru mu?"

"Darağacı değildi." diye cevapladı sakın bir şekilde. "Şelaleydi."

Yılanı kuyruğundan yakalamaya çalışmak tehlikelidir. Yeterince hızlı değilseniz, sizi ısırır. Eğer çok hızlı davranırsanız siz onu öldürürsünüz. Eğer ölürse onun zehrini alamaz ya da birisini korkutmak için onu kullanamazsınız. Keşke on yaş daha genç olsaydım. Şimdi ellerim titriyor.

- Dominic Mancini, Saray Mutfağı Casusu

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Wizr

Mancini ve Berwick Ankarette'in odasından aşağıya doğru inerlerken Owen kulenin taş basamaklarının hemen altında kendini saklayabileceği küçük bir boşluğa yerleşmişti. Bir fare kadar sessizdi, geçerlerken konuşmalarına kulak kabartmıştı. Mancini inerken nefes nefese kalmıştı ama yine de güveç tenceresi gibi kuşkuları ve dalavereleri patır patır sayıp döküyordu.

"Peki seni ona hizmet etmen için nasıl kandırdı?" Mancini bir şeyler koparmaya çalışıyordu. "Onun düzeninin bir parçası olacağın hiç aklıma gelmezdi."

Berwick'in cevabı iğneleyiciydi. "Amaç da o deyil mi? Hayır aslında, gözüme dizime durur, be adam. O zeki biri, amma aynı zamanda da insana deyer veren biri. Beni tam hassas noktamdan yakaladı. Kızımın rahminde ikiz bebe vardı. Doğum kızımı ve bebeleri öldürmeden kurtarmaktan çok daha fazlasını gerek-

tirdi. Ankarette bir ebe. O sadece bütün zeyirleri deyil, aynı zamanda koyungözünden, koyun kırandan yapılan bütün ilaçları da biliyo. Benim kızıma yardım etti ve ikizler de yaşadı. Üstelik bunu ben ona yalvarmadan yaptı. Sadece bi iyilik isteyebilceeni sööledi. Ve istedi, hâlâ da istiyö. İşte bu yüzden ona kraldan daha çok sadığım. Kral olsa omuz silker hepsinin ölmesine izin verirdi. Ama o zaman kralın ağabeyi tekrar tahta geçmişti ve kâhyaya ve ailesine önem veriyodu. O eşine sööledi, o da zeyircisine. Ve böölece bana yardım etti. Ona minnet borçluyum.”

“Fakat bariz seni kullanıyor be adam, bunu görüyorsun değil mi?” Mancini’nin sesi alçak fakat keskindi.

“Hay hay. Acıyla geçen yılların yerine neşeyle geçen yılları bana verdi. Bu, ben gibi kır saçlı bi adam için çok değerli bişi. Casusluk ve sinsilik parayla ilgili deyil. Para çalınabilir. Kaybedilebilir. Ama güzel anılar... Elmalı turtanın iç harcı gibidir.”

“Hiçbir şey ifade etmedi bana.” Mancini söylenerek.

“Göbeeni düşününce etmemesine şaşırdım.” Berwick alay etmişti.

“Göbeğim ve ben yakın arkadaşız, teşekkürler. Bu kadar çok yiyince hatırlamak zorunda kalmıyorum. Geçmiş acıdır, en iyisi unutmaktır. Yarın ise belki de güneşi hiç göremeyecek bir gün. Sadece şu an var. Açım, Berwick. Mutfağa gidiyorum ben.”

“Eminim gidiyosundur.” dedi Berwick kahkaha atarak ve Owen eliyle sırtına vurduğunu duydu. İkili sallana sallana yan tünelden indiler, sesleri gittikçe uzaklaşıyordu. Çocuk hızla merdivenlere tekrar çıktı.

Kule odasına girdiğinde Ankarette masaya eğilmiş, bir eliyle ucunu kavramış, diğer eliyle ise midesini tutuyordu, kusacak

gibiymi. Terler yanaklarından süzölüyor, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Owen endişeden kasıldı.

Saçlarının bazıları örgüsünden çıkmış, dağılmıştı. Ona bakmak için döndüğünde Owen gözlerindeki acıyı görebildi.

Narin bir gülümseme yüzüne yerleşmişti. “Merhaba, Owen.” dedi, bastırmaya çalıştığı acıdan dolayı dudakları gerindi. “Küçük planımız işe yaradı. Şu ana kadar. Nasıl gitti anlatsana.” Yatağına doğru kararsız bir adım attı, ipin ucunda asılı duran kuklalar gibi görünüyordu.

Owen hemen ilerledi ve eline uzandı fakat Ankarette onun yerine omzuna dayandı. Bütün ağırlığını ona vermişti, ancak taşıması zor değildi.

“Teşekkür ederim.” diye fısıldadı Owen’ı koltuk değneğı gibi kullanırken, aksayarak yatağının kenarına geçmişti. Yatağına ulaşınca kendini dikkatlice kenarına yerleştirdi ve ellerini kucağında bağladı. Bir iki sefer gözlerini kırptı, ardından huzurlu bir hâl almış ve rahat bir tavır takınmıştı. Tekrar kendisi gibi görünüyordu. Hoş, kibar ve sevecen fakat onu acı çekerken gördüğünden Owen’ın kalbi sızlamıştı.

“Çok mu hastasın?” diye sordu.

“Biraz yorgunum bu gece.” dedi ilgisizce. “Hepsi bu. Bana ne olduğunu anlat. Saray bugün arı kovani gibi çalkalanıyordu!”

Owen hemen ne yaptığını ve “rüyasını” krala anlatma cesaretini nasıl topladığını anlattı.

Ankarette büyük bir ilgiyle dinledi, soru sormak için hikâyesini bitirmesini bekliyordu. “Ratcliffe’in bakışı nasıldı?” diye ısrarla sordu.

“Korkmuş görünüyordu. Benden korkuyor gibiydi.”

“Senden korkmuyor o, Owen.” dedi. “O kendinden korkuyor. İlk korkusu Teşkilat’tan birinin ona ihanet etmiş olması ki olan da bu. Kim olduğunu bulmak için araştırmaya koyulacaktır ama onu atlatma konusunda bir sıkıntı yaşayacağımızı zannetmiyorum. Peki ya kral? O nasıl görünüyordu?”

“Neredeyse... Memnun.” diye cevapladı Owen. “İlk kez benden hoşlanmış gibiydi.”

Ankarette tatmin olmuş bir tavırla başını salladı. “Küçük bir çocuğun Fountain kabiliyeti göstermesi çok nadir karşılaşılan bir durumdur. Kendine hizmet edecek kutsanmış insanları bulabilmek bir kral için iyiye işarettir. Bir dahaki sefere olmasını tahmin ettiğim şey bu. Ratcliffe seni yakın takibe alacaktır. Farklı casuslara bilgi sızdırmaya başlayacaktır böylece bir sonraki rüyada onların çıkıp çıkmayacağını görmek isteyecektir. Böylece hangi casusun ona ihanet ettiğini bilecektir. Öngörüsü olmayan birçok insanın yapacağı şey bu olacaktır. Bir sonraki rüyada ortaya çıkacak şey ise Ratcliffe’in bile bilmediği bir şey olacak.” Zevkle sırıttı. “Kralın tam olarak güvenini kazanmak biraz çaba harcamamızı gerektirebilir. Rüyanın ne anlama geldiğini artık biliyorsun, değil mi?”

Owen onun düşünme şekline hayran kalmıştı. Kendi başına asla böyle bir fikirle ortaya çıkamazdı. “Sanırım. Lord Asilomar’ın arması ipucuydu.”

Şefkatle başını salladı ve uzanıp elini tuttu. “Biraz dinlenmem lazım, Owen. Bir sonraki ipucu konusunda Mancini bize yardımcı olacak.”

“Biliyorum.” dedi Owen utanarak. “Koridordan duydum.”

“Sevindim.” dedi göz kırparak. “Saklanmakla akıllıca bir iş yapmışsın. Bir sonraki ipucu aldatıcı olacak çünkü gece gelmeye-bilir. Hızlı hareket etmek için hazır olmalısın. Bir önceki gibi ne anlama geldiğini bilmeyeceksin. Sadece ağzımdan çıkan sözlerle güven. Her birisi özenle seçiliyor. Yakın zamanda birçok ölüm olabilir. Kral Ambion Tepesi’nde düşmanlarını yenilgiye uğrattı fakat hâlâ tahtından emin olamıyor. Krallıkta kesin bir gücü var ve hane içerisindeki düşmanları Lord Asilomar’ın başına gelenle-rin sadece bir başlangıç olduğu korkusuyla tir tir titriyorlar.”

“Sana bir şey sormak istiyorum.” dedi Owen. “Evie’ye sırrı-mızdan bahsetmek istiyorum.” Dudaklarını ısırды, endişeyle ba-kıyordu. “Onun bize yardımcı olacağını düşünüyorum. Kralla konuşabilecek yeterli cesareti gösterebilmemin tek sebebi onun benimle birlikte olması.”

Ankarette’in ifadesi sertleşti. Neredeyse okumak mümkün değildi. Fakat Owen, gözlerinin çevresindeki gerginliği ve gülümsemesindeki düşüşü fark edecek kadar onu tanımıştı.

“Anlıyorum.” dedi yumuşak bir ses tonuyla, ardından Owen’ın elini kavrayan ellerine indirdi bakışlarını. Owen onun çok hızlı bir şekilde derin düşüncelere daldığını söyleyebilirdi. Uzun bir duraksamadan sonra elini hafifçe sıktı ve gözlerinin içine baktı.

“Sır tutmanın senin için, hatta herkes için, çok zor olduğ-u biliyorum.” dedi ciddi bir ses tonuyla. Sonra elini bıraktı ve parmaklarıyla kendi kalbine dokundu. “Sır içimizde kıpırdanır durur. Aynı yumurtasından çıkmak için çırpınan bir civciv gi-bidir. Ya da kozasının içinde kıpırdanan bir güve gibidir. Sırlar açığa çıkmak isterler, değil mi?”

Owen ona baktı, ondan memnun olup olmadığından emin olamıyordu. Ciddi tavırları hata yaptığı konusunda korku salmıştı içine. “Evet.” dedi, onunla aynı fikirdeydi. Çünkü Evie’ye söylemek istemişti. Özellikle de rüyasına gösterdiği tepkiden sonra. Konuyu ondan gizlemek... Yalancı gibi hissettirmişti.

Ankarette uzandı ve elini omzuna koydu. “Ona söylemek istiyorsun çünkü ona bağlılık hissediyorsun. O senin dostun, oyun arkadaşın. Hoş biri, üstelik kibar da. İkiniz de birbirinize öz güven sağlıyorsunuz. Ama sırların doğasını unutma, Owen. Eğer sen kendi sırrını paylaşırsan o içinde kıpırdanmayı bırakacak. Aynı zamanda onun içinde kıpırdanmaya başlayacak. Sırlar her zaman açığa çıkmak ister. Sana bağlılık gösteriyor. Bu açık. Ancak sana gösterdiği bağlılık büyük babasına gösterdiği bağlılıktan daha mı fazla?” Kaşlarını kaldırdı. “Kimi daha uzun zamandır tanıyor? Kim ona daha fazla sevgi ve özveride bulundu?”

Derin nefes aldı ve elini tekrar kucağına aldı. Işık saçan gözlerle ona baktı, bakışları yalvarıyordu. “Bir sırrı paylaştığında, Owen, büyük bir risk almış olursun. Ben kimsem oyum. Olduğum kişi oldum çünkü sırlarımı kolay kolay kimseyle paylaşmam. Birisine güvenmeden önce ona tamamen güvenip güvenemeyeceğimden emin olurum. Sadece planımın bir kısmında Mancini’ye güvendim. Berwick’e de aynı şekilde. Hedefime ulaşmak için ikisine de bir şeyler söylemem gerekiyor, ancak ikisi de bize ihanet edemez. Leydi Mortimer ile gerçeği paylaşmadan önce ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmem lazım. Bu demek oluyor ki onunla buluşmalı ve gözlerine bakmalıyım. Onun hislerini okumam lazım. Bu bir risk elbette, ancak bu senin cesaret kazanmana yardımcı olacaksa bu riski seve seve alırım.”

Owen ciddi bir şekilde başını salladı, ne demek istediğini anlamıştı. “Sana güveniyorum, Ankarette Tryneowy.” dedi. “Aynı zamanda ona da güveniyorum. Bence... Bence o da bizim gibi.”

“O zaman mutfakta beni bekle.” dedi Ankarette, Owen’ın kulaklarının hemen üstündeki beyaz saç tutamını okşuyordu.

Ertesi sabah büyük salonda, Owen bir gecede dünyasının tamamen değiştiğini fark etti. Evie ile birlikte odaya girdiklerinde kahvaltıya katılımın büyük ölçüde artmış olduğunu gördü. Daha önce kralın kahvaltısına hiç katılmamış olan soylu aileler vardı. Ayaklarının dibinde dolanan çocuklarıyla anneler ve babalar vardı. Sessizliğe gömülen konuşmalar onun geldiğini ifşa etmişti. İnsanlar bariz bir ilgi ve merakla onu gözlüyordu. Sehpaların üzerine tepisilerle ilave yiyecekler konmuştu: Kızarmış sosisler, kekler, ekmekler, peynirler, üzüm salkımları ve yeşil armutlar.

O heyecan sadece bir an sürdü ve ardından insanlar konuşmaya tekrar başladılar. Çocuğun başka rüya görüp görmediğini merak ediyorlardı. Owen Asilomar hanesinin çöküşünü öngörmüştü. İnsanlar da başka bir hane isminin daha anılıp anılmayacağını öğrenmek istiyorlardı.

Evie Owen’ın kulağına etrafındakileri küçümsercesine, “Ak-baba gibiler.” diye fısıldadı. “Olur da başka bir hanenin adı çıkarsa hiç vakit kaybetmeden topraklarına ve çiftliklerine çöreklenelim istiyorlar. Hepsi daha önce nerelerdeydi?”

Kral, kolunda ahşap bir kasa taşıyan Horwath ile birlikte salona girince ortamdaki şamata sona erdi.

“İçinde ne var acaba?” dedi Evie meraklı meraklı.

Kral katılımdaki artışı görünce yavaşladı. Şaşkın bir bakışla gözlerini kalabalıkta gezdirdi ama daha sonra olayı çözdüğü yüzünden belli oldu. “Ah!” dedi yüksek ve kudretli bir sesle. “Yemeklerim bir anda çok... Popüler olmuş! Pekâlâ, bunun harika yemeklerle alakası yoktur, malum yıllardır hiç değişmedi. Benle de ilgisi olduğunu zannetmiyorum çünkü ben de bildiğiniz üzere sert bir askerim, takıp takıştıran nazık biri değilim. Siyah bana yakışıyor, bence yani. Hayır, lezzetli ikramlar için de burada değilsiniz. Küçük çocuk için buradasınız.” Küçümseyerek bakışlarını gezdirdi, ifadesi tamamen kibir doluydu. “Lordlarım ve leydilerim, varlığınıza bu sabah bizi şerefliendirdiğiniz için sizlere minnettarım. Her ne kadar çok istesem de sizleri göndermeyeceğim! Saray toplanma ve bir araya gelme mekânı olmuştur ezelden beri. Yiyin! Bu yemek dağını çöpe yollamayın! Yiyin! Ağzınızdan burnunuzdan gelesiye kadar yiyin.”

Elini haydi anlamında hareket ettirdi, kalabalığa yemeğe başlama iznini bağışlamıştı. Çocuklar ebeveynlerinin bacaklarından fırlayıp hemen masalara üşüştü. Kahvaltılıkların zehirli olabileceğinden korkan tek kişinin kral olmadığını bildiğinden, bu Owen’a komik gelmişti. Kral hemen çocukların itişip kakışmasına dâhil olarak kendi yemeğini aldı. Masalardan biri az daha kalabalıktan tepetaklak olurken kral kendi kendine kıkırdıyordu.

“Sakin ol, Bowen! Herkese yetecek kadar var! Masa kırılırsa tazılarım hırıldamaya başlar ve yiyecekleri orada kapışır! Hepiniz bir grup açgözlü tazısınız! Neden, Leydi Marple, ziyafete katılmaya tereddüt ediyorsunuz? Oğlunuzun kendi ken-

dini tıka basa doyurmasına izin veriyorsunuz? Lord Tanner... Ne büyük bir zevk! Neden, sanırım taç giyme törenimden bu yana bu salonu şenlendirmediniz? Bu resmiyet neden, bayım? Ne değişti?"

Kral herkesi rencide etmekten onların tam zıttı bir zevk duyuyor gibiydi. İğneleyici sözlerini ve tavırlarını salonda oraya buraya savururken, Owen suyun belli belirsiz damlama sesini duyabiliyordu, sanki bir fincan doluyordu. Kralın coşkusu artan katılımcı sayısıyla sadece çoğalıyordu. Kalabalığın arasında ilerledikçe zevkten dört köşe oluyordu. Dili tıpkı belindeki hançer gibi her zaman sivri, bulduğu fırsatı kaçırmadan saplanmaya her daim hazırdı.

Owen kendine biraz yiyecek aldı, Ankarette'in planının ve kendi rolünün, bu değişikliğe sebep olduğunu bilmek huzursuz hissetmesine sebep oluyordu.

"Pekâlâ, benim küçük lordum Kiskaddon!" dedi kral birden bire, bütün toplanan ziyafetçilerin önünde ilgiyi Owen'a çevirmişti. "Ne yaptığına bak. Eminim birçoğu dün gece başka bir rüya görüp görmediğini öğrenmek için geldi. Ama görmemiş de olabilirsin yoksa sen hemen yanıma gelirdin. Ama lütfen bu zavallı yaratıkları içinde bulundukları huzursuzluktan kurtar."

Owen kafasını salladı, hayal kırıklığına uğramış bakışları, yılgın ifadeleri görebiliyordu. Aileler çocuklarını yanına çağır-maya başlamıştı, yaptıkları şımarıklıklardan dolayı azarlıyor-lardı. Birçoğu odadan ayrılmaya başlamıştı bile. Kral onlarla dalga geçti. "Ne kadar erken ayrılıyorsunuz, Lord Bascom! Ley-di Tress, Kaçmak için acele ederken lütfen jartiyerinizi kopart-mayın! Tabaklarda hâlâ kırıntılar vardı! Şunlara bak." dedi alt-

ran alttan dalga geçiyordu. “Nasıl kaçtıklarına bak.” Ardından tekrar Owen’a baktı ve parmaklarını şaklattı, o kadar ani ve o kadar yüksek sesliydi ki Owen irkildi.

Salondaki kargaşa bir anda yatıştı.

“Lord Horwath, buyurun.” dedi kral etkileyici bir şekilde. Kaçanların bir kısmı duraksadı, kralın ifadesi ilgilerini uyandırmış gibiydi. Kral amirane bir edayla kollarını bağladı, bakışları memnun ve kendini beğenmişti. Omuzları çarpık olmasına rağmen kollarını bağlama şekli onu asil ve etkileyici gösteriyordu.

Lord Horwath ahşap kutuyla Owen’a yaklaştı. Torununun ve Owen’ın önünde bir dizini yere koydu ve kutuyu kıvrıdığı bacağına üzerine yerleştirdi. Ardından soğuktan çatlamış eliyle kutunun ağzını kaldırdı.

“Ooooo!” diyerek Evie zevkten cıvıladı. Wizr takımıydı, Owen’ın gördüğü en güzel takımdı. Kareleri, Ankarette’inki gibi mor ve beyaz mermerdendi. Göz kamaştıran oyun taşları uyumlu renklerden oyulmuş ve cilalanmıştı, kutunun kenarında küçük, keçe oyuntularda duruyordu. Owen nefes almadan bakıyordu.

“Sana bir oyun takımı sözüm vardı.” dedi kral, sesinde burukluk vardı. “Yapılması için sipariş vermiştim ve Brugia’dan daha yeni geldi. Sana hediye etmek için uygun bir zamanı kolluyordum, çocuk.” Owen gözlerini ışıldayan parçalardan zoraki ayırmayı başarıp şaşkınlıkla krala baktı.

Severn’in gözleri anlam doluydu. “Bu sana hediye, Owen. Ben söz verdiğimde, onu şeref sayarım. Ve aynısını da karşımdakinden beklerim.”

Odadaki çocuklar, pahalı özel yapım parçalara bakmak için ileriye atıldılar. Dunsdworth bile aç gözlülükle bakıyordu. Daha önce kral tarafından hiçbir iyilik görmediği kesindi.

Owen, dudaklarının kenarına yerleşmiş suçluluk barındıran bir gülümseme hissetti.

“Haydi, oynayalım!” dedi Evie bir solukta, oyuna olan ilgisi mucizevi bir şekilde yeniden canlanmıştı.

Ratcliffe tam bir açıkgozdü. Oğlanın kutsanmış olduğuna kesinlikle inanmıyor. Çok şüpheli, çok pratik zekâlı biridir. Umut vaat eden kokuyu arayan bir kurt gibi o da avının peşinde. Sanırım oğlana zarar vermek istiyor. Gözlerinde öfke var. Eğer zehirci dikkatli olmazsa çocuğun sonu prensler gibi olabilir. İki oğlanı da öldürten bir önceki casus başı değil miydi zaten?

- Dominic Mancini, Saray Mutfağı Casusu

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Lord Dunsdworth

Bu yeni Wizr takımı mutfağı canlandırmıştı, neredeyse Owen'ın Asilomar hanesinin düşüşünü tahmin ettiği günkü kadar ortalık kaynıyordu. Takım el değmemişti, cam gibi cilalanmıştı ve her bir taş kalındı, üstelik üzerinde el işçiliği vardı. Kralın hediyesi geldiğinden beri Owen'ın eli çantasına değmiyordu.

Owen, Evie'ye Ankarette'in ona öğrettiği bazı stratejileri gösterirken çok dikkatliydi. Bu kadar kolayca yenilebilen biriyle oynamak eğlenceli değildi fakat Evie bu yeni takımla öğrenmeye daha istekliydin. Üstelik yetişkinler için oluşturulmuş bir oyunda onları yenme fikri hoşuna gitmişti.

“Bütün bu hamleleri nereden öğrendin?” diye sordu Evie hayretler içerisinde. Owen içinde kıpırdayan sır güvesini hissetti tekrar. Dudakları ona anlatmak için yanıp tutuşuyordu, ancak sessizliğini korudu.

“Wizr oyununu hep sevmişimdir.” dedi oyunu kazanmak için atması gereken hamleleri tamamlarken.

“Bu oyuna neden Wizr dendiğini biliyor musun?” diye sordu Evie, taşları başlama pozisyonuna göre tekrar yerleştiriyorlardı.

Owen başını salladı ve hemen kelimenin kökenini açıkladı.

“Keşke Merlin gerçek olsaydı.” dedi Evie, iç geçirerek. “Bazıları onun sadece bir hikâye olduğunu söylüyor. Artık gerçek Wizr yok. Ama Wizr’ların gerçek olduğunu ve Fountain’ın gerçekten insanları büyüyle kutsayabildiğini hayal etmek istiyorum. Birçok hikâye var, bazıları doğru olmalı. Tıpkı sende olduğu gibi.” dedi kurnazca. Her ikisi de gözlerini tahtaya dikmiş yeni bir oyuna başlıyorlardı.

“Efendim, sizleri burada görmek ne hoş.” dedi Liona. Sesi arkadan gelen seslerden sadece biriydi ancak Owen’ın keskin bir duyma yeteneği vardı. Kafasını kaldırıncı Liona’yla tatlı tatlı konuşan Prenses Elyse’i gördü. Onunla bir süredir konuşmamıştı ve saraya onu nasıl buyur ettiğini hatırlayınca özlem dolu bir iç geçirdi. Ona karşı içinde bir sevecenlik vardı ve selam vermek için yanında durmasını umdu.

“Neden ona bakıyorsun?” diye sordu Evie alaycı bir sesle. “Çok güzel biri. Keşke benim saçlarım da kömür gibi kara olmak yerine onunkiler gibi altın sarısı olsaydı. O çok sevecen biri, Owen. Ona hayran kalmış olmalısın. Bizden on yaş daha büyük ve hâlâ kocası yok. Aslında ona acıyorum. En son nişanlısı Ambion Tepesi’nde kral tarafından öldürülmüş. Bunu biliyor muydun? Büyük babam söyledi bana da. Öncü birlikleri yönetiyormuş.”

Sözlerinin üzerine, Owen endişe ve pişmanlık hissetti. Belki de Ankarette haklıydı, Evie büyükbabasından sır saklayamaya-

caktı. Belki de ondan böyle bir şey istemek pek adil bir durum değildi.

Evie ise kendi iç dünyasıyla çevresinden bihaberdi. “Dövüşenler, oklar, arbaletler her yerdeymiş. Keşke orada olabilseydim. Nasıl dövüşüleceğini öğrenmek isterdim ama hanımların eğitim alanlarına girmesine izin verilmiyor. Sen dövüşmeyi öğrendiğinde bana da öğreteceğine söz vermelisin. O zaman kral tepede kalmış, büyükbabam aşağıda savaşı kaybetmek üzereyken o da olan biteni izliyormuş. Daha sonra düşmanlarının korunmasız alanı geçtiklerini görmüş. Öyle olunca kral kendi şövalyelerini toplamış ve onlar da taarruza geçmiş. Kralın kendisi de! Orada olabilmeyi çok isterdim! İsyancıları öyle kırıp geçirmişler ki hatta kral kendi mızrağıyla sancaktarı indirmiş. Kendi atı altından kayıp gitmiş ama o yine de çevresinde sadece en sadık kraliyet şövalyesiyle dövüşmeye devam etmiş. Düşmanını kendi kılıcıyla devirmiş. O yere düştüğünde mücadele çoktan bitmiş. Ortada savaşacak kimse kalmamış.” Derin bir nefes aldı, takımın belli bir taşını kıpırdatıp duruyordu. “Sen... Sen savaşa katılmaktan korkuyor musun?” diye sordu.

Owen ona baktı kaldı, donmuştu. “Ben çok küçüğüm.”

“Şu andan bahsetmiyorum, şapşal çocuk. Büyüdüğün zaman. On yaşına geldiğinde eğitimlere başlıyorsun. Zor bir iş ama ben severdim biliyorum. Lionn kuşatmasındaki Donremy’li hizmetçi kız gibi! Kral Severn küçükken savaş eğitimi alması için Kuzey’e, amcasının kalesine gönderilmiş.” Bir anda hevesli bir bakış attı Owen’a. “Belki de kral seni de Kuzey’e gönderir. Bu harika olmaz mıydı, Owen Kiskaddon? O zaman bahsettiğimiz bütün maceraları yaşayabilirdik. Belki de büyükbabam

benim de eğitim almama izin verir. Olmadı senle ben gizlice çalışırız! Rüya gibi olur.” Memnun bir şekilde iç geçirdi.

Owen yanlarındaki banka birisinin oturduğunu duydu, gölgesinin üzerine düştüğünü fark etti. Kokusunu duydu, Ankarette’ti bu. Kitap arasına konmuş bir gül gibi kokuyordu. Gizlice ona baktı, midesine ağrı girdiğini hissetti. Etrafta çok fazla insan vardı.

Elysabeth Victoria Mortimer bu yeni geleni görmek için kafasını kaldırdı. Yeni insanlarla tanışmaktan hiç ama hiç çekinmiyordu, üstelik bir yetişkinin oyunlarına bu kadar yaklaşması onu en ufak rahatsız etmiyordu. “Merhaba.” dedi canlı bir gülümsemeyle. “Ben Elysabeth Victoria Mortimer.”

“Ne kadar güzel bir isim.” dedi Ankarette, gülümsemesine karşılık vererek. “Lütfen oyununuzu bölmeyin.”

“Tam olarak oynamıyorduk.” diye cevapladı Evie tereddüt etmeden. “Owen bana nasıl kazanılacağını öğretiyor. O çok zeki biri. Onun kim olduğunu biliyor musun? Owen Kiskaddon, kralın vesayetinde. Benim arkadaşım.”

Uzanıp Owen’ın elini sıkarken gözleri büzüldü. “Çok yakın arkadaş olduğunuzu söyleyebilirim.” dedi Ankarette, gülümsemesi sıcacık ve çekiciydi.

“Sizin adınız ne?” diye sordu Evie.

Owen yutkundu, cevabın ne olacağını merak ediyordu. Ortamın çok yeni olmasından dolayı midesi bulanıyordu. Etrafta başkaları varken Ankarette daha önce aşağıya mutfağa hiç inmemişti. Güvenliğinden endişe duyuyordu.

“Bunu sorman ne kadar nazik bir davranış.” dedi Ankarette hoş bir gülümsemeyle. “Dul kraliçe burada, sarayda yaşarken

buraya çok sık uğrardım. O zaman etrafta koşuşturan çok fazla çocuk olurdu. Çoluk çocuk kaynardı.”

Evie başıyla onayladı. “Şimdi tapınakta yaşıyor. Kraliçelik-ten tapındaki bir mahkûma dönüşmek çok üzücü olmalı. Büyükbabam onun bir daha asla çıkmayacağını söylüyor. Büyükbabam Dük Horwath. Onu tanıyor musunuz?”

“Evet, tanıyorum.” diye cevapladı Ankarette. “Onu çok seviyor olmalısın.”

Hevesle başını salladı. “Aa evet. O benim canımın içi. Büyükbabamı seviyorum. Beni buraya Owen ile tanışmam için getirdi.” Bacağına hafifçe dokundu. “Biliyor musun, biz evleneceğiz. O kutsanmış biri.”

“Ben de duydum.” dedi Ankarette kendini beğenmiş bir şekilde. “En iyisi siz oyununuzu oynayın. Rahatsız ettim sizi kusura bakmayın. Wizr oynamayı ben de severim.”

“Bizimle oynamak ister misiniz?” dedi Evie. “İsminiz neydi? Söylediğinizi düşündüm ama sonradan söylemediğinizi hatırladım. Çok tatlısınız. Saçınızı böyle nasıl yaptıysanız çok beğendim. Çok güzel olmuş. Benimkisi yeterince uzun değil ama büyüdüğümde ben de sizinki gibi yapacağım. Adınız neydi?”

Owen’ın kulağına başka bir ses geldi, alarm zillerini çalan türden. Dunsdworth’ün sesiydi bu, ayrıca ses tonuna bakılacak olursa ortalığı karıştırmaya gelmişti. Owen kapıya doğru baktı, iri çocuk mutfığa kasıla kasıla girmişti. Kalabalığı küçümsercesine etrafındakilere dirsek atarak yolunu açıyor onların oturduğu köşeye doğru ilerliyordu.

Ankarette’in yüzü bembeyaz olmuştu. “Gitmem gerekiyor.” diye fısıldadı hafifçe. Oturduğu banktan kalktı ve onlardan

uzaklaşarak ekmek fırınlarının olduğu yere yöneldi. Her şey çok çabuk gerçekleşmişti. Owen, Dunsdworth onu görece kadar yakınına gelmeden önce sadece kendinin ve Evie'nin gardını alabilmişti. Çocuk Ankarette'i süzerken birden onu tanıdığını gösteren bir ifade belirdi yüzünde.

"Sen?" dedi Dunsdworth şaşkınlıkla donmuştu. Ankarette kargaşayı fırsat bilip oradan uzaklaşmaya çalıştı fakat çocuk kalabalığı yardı ve yolunu kesti.

"Sanırım onu tanıyor." dedi Evie endişeyle. Ayağa kalktı, yüzü çatılmıştı. "Kim o?"

Dunsdworth'ün yüzü öfkeden mosmor olmuştu. "Sen... Sen hayattasın? Ama bu nasıl olabilir? Bu nasıl bir hile?"

Bu demek oluyordu ki Dunsdworth Ankarette Tryneow'yı biliyordu. Onu tanıdı. Owen'ın içindeki korku daha da büyüdü âdeta onu boğuyordu.

"Korkarım, karıştırdın." dedi Ankarette yumuşak bir ses tonuyla, bir yandan da kaçmaya çabalıyordu fakat delikanlı ona engel oldu ve uzanıp kolunu yakaladı. Ankarette ustaca elini kurtardı ve mutfağın derinliklerine doğru ilerledi. Owen, onun kolaylıkla Dunsdworth'ü alt edebileceğini biliyordu ama bu ustalık yarışması değildi. Daha şimdiden çok fazla ilgi çekmişlerdi.

Ankarette'in yakalanması durumunda onun öldürüleceğinden Owen'ın şüphesi yoktu. Mutfığa inmiş olması neticede onun hatasıydı. Ona yardım etmesi gerekiyordu. Ama nasıl? Zihni sorunu çözmek için harıl harıl çalışıyordu. Sonra içinde bir coşku patlaması hissetti, akıcı duygular bunu takip etti, sonra birden zihni fikirlerle doldu. Önüne serilen bütün ihtimalleri gördü. Ve harekete geçti.

Wizr taşlarından birini kapar kapmaz banktan atladı ve Dunsdworth'e doğru fırladı. Dikkatini dağıttı. Dikkatini kendine çekti böylece Ankarette de gizli kapıdan kaçabilecekti.

"Kral bana ne verdi baksana!" dedi Owen yüksek sesle. Dunsdworth'e doğru fırlayıp taşı burnunun dibine yanaştırdı.

"Senin oyuncağını kim ne yapsın!" Dunsdworth gürlledi, Owen'ı yolundan çekmeye çalışmıştı.

Owen taşı tekrar yüzüne dayadı. "Bu oyuncak değil. Kralın hediyesi! Sen büyük ihtimalle nasıl Wizr oynanır onu bile bilmiyorsundur."

Böyle bir meydan okuma Dunsdworth'ün ilgisini Ankarette'ten çekmek için yeterliydi. "O salak oyunu oynamaya niye zahmet edeyim? Hayat bir Wizr oyunu gibi değil. İki taş parçası, biri diğerinden daha iyi eğitim almış iki adamın yerini tutamaz." Taşı Owen'ın elinden hızla çekip Owen'ı sertçe öteye itti.

"O benim!" diye bağırdı Owen taklit bir öfkeyle. "Kıskanıyorsun çünkü kral bana hediye veriyor ama seninle sadece dalga geçiyor. Geri ver!" Owen Dunsdworth'ü kemerinden yakaladı ve yukarıya doğru ilerlemesini önlemeye çalışmak için hızla çekti. Çekerken parmakları usta bir şekilde kemerinin bağcığını gevşetti. "O benim!"

"Geri ver onu!" diye öfkeyle bağırdı Evie. Oldukları yere fırlamıştı ve yanlarında duruyordu, yumruklarını sıkmış, yanakları sinirden renk değiştirmişti. "O Owen'ın!"

"Defol!" diye bağırdı Dunsdworth. Bir eliyle taşı Owen'ın başının üstünde sallıyor, diğeriyle de Owen'ı sertçe itekliyordu, en sonunda yere yuvarlamayı başarmıştı.

Ama Dunsdworth'ün kemeriyle birlikte.

Kemerini olmayınca Dunsdworth'ün pantolonu bileklerine kadar indi, yukarıya kadar çekilmiş uzun donu ortaya çıkmıştı. Bütün mutfakta bir kahkaha tufanı kopmuştu, ancak mosmor olmasına sebep olan kadınların kıkırdamasıydı. Owen'ın kolu sert fayansa çarptığından acıyordu fakat planı işe yaramıştı. Oluşan kargaşayı Ankarette tüymek için kullanmıştı.

Birden Dunsdworth'ün mor yüzü öfke ve intikam duygusuyla altüst olmuştu. Taşı fırlatıp Owen'ın tepesine atladı. Kemerini elinden kapıp ufaklığa tüm gücüyle dayak atmaya başladı.

Yaşadığı acı Owen'ı şoka sokup nefessiz bıraktı ve tespih böceği gibi kendini büzdü.

"Kes şunu! Kes!" diye çığlık attı Evie, kedi gibi Dunsdworth'ün üzerine sıçramıştı. Saçını çekip çıldırmış gibi tırmalamaya başladı. Uğradığı saldırıdan bir anlığına kurtulan Owen kızın nasıl böyle hiddetlendiğine şaşırılmış bir hâlde sadece hayranlıkla baktı kaldı.

Kendini korumak için Dunsdworth kızı da itti ve kızı sere serpe yere yuvarladı, izleyenlerin nefeslerini tutmasına sebep oldu.

Owen, yerde iki büklüm bir hâldeyken, eline geçen fırsatı gördü. Yerinden bile kalkmadan ayağıyla öyle bir tekme attı ki Dunsdworth'ü en hassas bölgesinden yakalamış oldu. Sendele-yen delikanlının öfkeli, mosmor yüzü bembeyaz kesildi, kendini kontrol etmeye çalışıyor ve inliyordu.

Tam o hassas anda, yani Elysabeth Victoria Mortimer'ın çocuğun üzerine öfkeyle tekrar atlayıp kalbini yerinden sökmeye hazırlandığı anda, büyükbabası, Dük Horwath bir hışım mutfaka daldı. Yüzü sinir gözyaşlarıyla ıslanmış küçük kızını yerde

gördü. Dunsdworth'ü pantolonsuz, Owen'ı da dayak yemiş bir yavru köpek gibi yere büzülmüş hâlde gördü.

Dük, delikanlıyı tutup ayaklarını yerden kesti ve çocuğu mutfaktan dışarı âdeta fırlattı. Bunu yaparken hiç de nazik değildi. Owen mahkûm edilen çocuğa acımişti ama sonra vücudu son dakikaların bastırılmış korkusu, acısı ve utancıyla titremeye başladı. Evie önüne gelip endişeli bir şekilde diz çökene kadar kemer tokasının sebep olduğu yanağındaki kesigi fark etmemişti. Kız sinirinden ağlıyordu.

“İyi misin?” diye sordu, yanağındaki kanı silmek için eteğinin ucunu kullanıyordu. Dükün Dunsdworth'le birlikte çıktığı kapıya bakıyordu. Mancini'nin de sessizce kapıdan tekrar girdiğini gördü, suratsız ifadesine tatmin olmuş bir gülümseme yerleştirmişti. Casus yerde duran Owen'a baktı ve saygı duyduğunu gösterircesine hafifçe başıyla selam verdi. Owen da hareketine karşılık verdi.

“İyi olacağım.” dedi sızlanarak, karnını tutuyordu. Aslında yaralarının olduğundan daha kötü görünmesi için uğraşıyordu.

Mancini ile birlikte Ankarette'i kurtarmaya yardım etmişlerdi. Aralarında bir şey yaşanmıştı. Sanki artık kendilerini korumak için ittifak kurmuşlardı.

Owen, Evie'nin ona hemşirelik yapmasına izin veriyordu.

“Aferin.” diye kulağına fısıldadı kız.

Evie'nin övgüsü çektiği acıya değermişti.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Şarabın Sırları

O gece Ankarette Owen'ın odasına geldi, Owen çok şaşırılmıştı. Karanlık çöktükten sonra mumun ne kadar yandığına bakarak geçen saatleri takip etmişti. Gizli kapı açılıp Ankarette bir gölge gibi sessizce içeri girdiğinde mum hâlâ uzun ve parlaktı. Zaten bir süre daha onu aramak için ayrılmayacaktı.

“Ankarette!” diyerek Wizr tahtasını yaydığı yerden fırladı. Zamanın geçmesini beklerken taşlarıyla oynuyordu.

“Yanağında küçük bir kesik var.” dedi kadın, alnını buruşturmuştu.

Owen başıyla onayladı. “Liona üzerine biraz kaz yağı sürdü. Çok fazla acımıyor.”

Ankarette önünde diz çöktü, böylece aynı göz hizasına gelmişlerdi. Orada dururken uzandı ve alnına düşen saçları düzeltti. “Bugün beni sen kurtardın, Owen Kiskaddon. Bütün

o planlarımıza rağmen bizi şaşırtan şeyler oluyor.” Duraksadı, ona öyle ciddi ve nazik bir bakış atmıştı ki Owen’ın yüzü kızardı. Elini omzuna koyup sıktı. “Teşekkür ederim, Owen. Sana çok minnettarım.”

Owen yutkundu, kulaklarının pembeleştiğini hissediyordu. “Sen bana yardım ediyorsun. Ben de sana yardım etmek zorundaydım.”

Ardından Ankarette ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve bırakmadan önce öptü. “Çok sağ ol. Teşekkür ederim. Şimdi benimle gel.”

“Kalenin bir kısmı hâlâ ayakta.”

“Biliyorum. Kuleye gitmiyoruz. Elysabeth’in odasına gidiyoruz.”

Owen şaşırmış bir hâlde baktı kaldı. “Yani... Ona söyleyecek miyiz?” diye sordu heyecanla.

Ankarette onu başıyla onayladı. “Mutfakta onunla tanıştığımda, onu yakından inceledim. Güvenmeye değer birisi olduğuna inanıyorum. Haklı olup olmadığını şimdi göreceğiz. Ne kadar erken o kadar iyi. Benimle gel.”

Ayağa kalkıp seve seve uzattığı elini tuttu. Gizli koridorlarda tek başına yürümeye alışkındı fakat onunla gitmek gizli bir zevk vermişti. “Ona ne söyleyeceksin?” diye sordu fısıltıyla, seslerin taşınabileceğini biliyordu.

“Göreceksin.” diye cevapladı tatlı tatlı, elini sıkmıştı.

“Çok konuşuyor, Ankarette. Çok fazla konuşuyor. Çok geveze. Emin misin?”

“Evet, çenesi düşük. En uygun kelime bu. Ama bu özelliğini sevdim. Dunsdworth seni dövmeye başladığında çocuğa ne

yaptığını, nasıl bir kedi gibi saldırdığını görünce bu ona saygı duymamı sağladı. Kendi tarafında böyle birisini istiyorsun. Bir de onun pantolonunu nasıl indirmeyi başardın öyle? Off, Owen, ömrün boyunca sürecektir bir düşman kazandın. Umarım bunun farkındasındır. Gerçi o ve ailesi benim zaten yıllardır düşmanım. Bu akşam bunu anlatacağım... Evie'nin yanında."

Evie'nin odasına giden gizli kapıya ulaştıklarında duraksadılar. Ankarette gizlice gözetleme deliğinin kapağını kaydırıp ve odaya göz attı. Odanın içinden gelen mum ışığı koridora süzüldü ve ışık Ankarette'in ışık saçan gözlerini ve yanaklarını açığa çıkardı. O an akıllardan zor çıkacak hoşlukta idi ve Owen onu tanıdığı için kendini şanslı hissetti.

"Hâlâ uyanık, iyi." diye fısıldadı Ankarette. Gözetleme deliğini kaydırarak kapattı ve sonra Owen'ın yanına çömeldi, böylece kulağına fısıldayabilecekti. Nefesi onu gıdıkladı. Gül kokusu vardı hâlâ üzerinde. "İlk sen gir ve ona onu gizli arkadaşınla tanıştırmak istediğini söyle. Sana yardım etmeye çalışan birisiyle. Ona hayatının en büyük sırrını açmak üzere olduğunu söyle. Dinleyip ne diyeceğini göreceğim. Bunları hatırlayabilecek misin?"

"Evet." diye fısıldadı Owen. Nihayet Evie'ye gerçeği söyleyeceği için o kadar heyecanlıydı ki neredeyse paldır küldür odaya dalacaktı.

Ankarette gizli mandalı serbest bıraktı ve Owen odanın kapısını itip açtı ve sessizce odaya girdi. Gizli kapıyı açık bıraktı.

"İçeriye nasıl girdin?" diye sordu Evie şok olmuştu. Geceliğiyle yatağında diz çökmüş, koyu saçlarını tarıyordu. Yataktan fırlamıştı. Gözleri hayretle ışıldıyordu. "Orası gizli bir kapı mı? Buraya daha önce de geldin mi? Neden bana söylemedin?"

“Şşşş!” Owen susması için ısrar etti, ellerini tutup soru yağmurunu durdurmaya çalışıyordu. Sessiz olması gerektiğini göstermek için parmağını dudağına götürmüştü. Evie heyecandan resmen yerinde zıplıyordu, gözleri pırıl pırıldı.

“Söyle bana!” dedi ellerini kıpırdatıp duruyordu.

“Söyleyeceğim... Şşşş! Biri bizi duyabilir. Sana çok büyük bir sırrımı söyleyeceğim. Ama önce kimseye söylemeyeceğin konusunda sana güvenmem gerek.”

Evie çileden çıkmış gibi bakıyordu. “Elbette bana güvenebilirsin! Sarnıçtan kimseye bahsetmedim. Büyükbabamın bunu öğrenmek istemeyeceğini mi düşünüyorsun? Yetişkinlere söylemeyeceğin bazı şeyler vardır. Ne diyeceksin? Çatlamak üzereyim!” Kollarını tutup küçük bir çocuk gibi onu sarstı.

“Sessiz ol!” dedi Owen. “Seni birisiyle tanıştırmak istiyorum. Bir arkadaşla. Benim kaçmama yardım etmeye çalışan biri.”

“Neden kaçman gerekecek ki?” diye sordu.

“Çünkü büyük abim gibi şelaleye yollanmak istemiyorum!” dedi Owen, sinirlenmeye başlıyordu. “Bak şimdi, bu sırrı tutabilecek misin? Eğer sana söylersem...”

“Elbette, tutacağım!” dedi Evie kızgın bir tavırla. “Sana asla ihanet etmeyeceğim, Owen Kiskaddon. Asla.” Parmağını alnına koydu, düşünüyordu. “Eğer söylersem sen... Sen bütün saçımı kesebilirsin!”

Onu kel düşünmek kıkırdamasına sebep oldu. Sonra Evie’nin gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı, Owen’ın omzunun üzerinden bakıyordu. Odaya Ankarette girmişti.

“Mutfaktaki kadın.” diye fısıldadı hayranlıkla.

Ankarette yaklaşıp Evie'nin yatağının kenarına oturdu. Loş mum ışığı ipek elbisesini ve mükemmel toplanmış saçını ortaya çıkarıyordu. Aynı bir masal kahramanı gibi görünüyordu, Elysabeth'in ağzı ona bakarken açık kalmıştı. İlk defa Owen ikisi arasında benzerliklerin olduğunu fark etti, saçlarının rengi ve gözleri neredeyse aynıydı. Eğer Elysabeth Victoria Mortimer da büyüdüğünde Ankarette gibi görünecekse onunla evlenmekte hiçbir sorun görmüyordu.

"Sizinle tekrar karşılaştığıma çok memnum oldum, leydim." dedi Ankarette başını önüne saygıyla eğerken. "Owen bana isminizin Elysabeth Victoria Mortimer olduğunu, Lord Mortimer'ın kızı ve Lord Horwath'ın torunu olduğunuzu söyledi. Saygın bir aileniz var."

Küçük bir gülümseme Evie'nin yüzüne yerleşti. "Siz kim-siniz?" diye sordu, meraklı ama aynı zamanda da biraz yorgun bakıyordu.

"Benim adım Ankarette Tryneowy. Kraliçenin gizli casusu, zehircisiyim." Kızın gözleri, eğer böyle bir şey mümkünse, daha da parlamıştı.

"Gerçekten mi? Bu çok ilginç. Zehir mi hazırlıyorsunuz? Yani kraliçenin zehircisi olduğunu söylediniz. Kraliçe öldü. Yoksa... Onu zehirlediniz mi?"

Ankarette gülümsemesini bastırmaya çalıştı. "Kral Severn'in eşi dışında başka bir kraliçeye hizmet ettim. Üstelik hayır, onu zehirlemedim. Hastalıktan dolayı öldü. Owen Kiskaddon'a birçok şey öğretiyorum ama en önemlisi nasıl Fountain tarafından kutsanmış biri olabileceğini öğretiyorum. Çünkü ben kutsanan birisiyim."

“Öyle misiniz?” diye sordu coşkuyla, eğer mümkün olsaydı daha da kaptıracaktı kendini. Owen artık bu sırrı tek başına omuzlamak zorunda olmadığı için memnundu.

“Evet, öyleyim. Owen benim için çok özel. Senin için de öyle olduğunu biliyorum. Kralın ona veya onun ailesine elimden gelen bir şeyler varken zarar vermesini istemiyorum. Bugün buraya ikinize de bir hikâye anlatmaya geldim. Owen sana benden bahsetmeyi çok istiyordu. Sana güvenmem konusunda yalvarıp duruyordu, işte bugün bu yüzden böyle bir şeyi göze alıp alamayacağımı görmek için mutfağa geldim. Arkadaşını çok daha büyük bir çocuk karşısında savunduğunu görünce sana güvenebileceğimi anladım.”

Evie kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. “Büyük-babam onu hırpalamayı bırakmamı söyledi. Ama Dunsdworth Owen’ı kemerle dövmeye başlayınca dayanamadım. Yanağına ne yaptığını gördün mü? Pantolonunun düşmesinin sebebi Owen değildi!”

Ankarette, Owen’a bir bakış atıp gülmemeye çalıştı.

“Aslında sebebi bendim.” diye itirafta bulundu Owen.

Evie kahkahasını kontrol etmek için ağzını kapattı. “Sen çok fenasın.” dedi hafif hafif gülerken. “Ama hak etti.” dedi ve Ankarette’e döndü. “Eğer Owen’a yardım etmek için uğraşıyorsan, o zaman ben de yardım etmek isterim.”

“Edeceğini düşünmüştüm.” diyerek cevap verdi bilge bir tavırla. “İşte bu yüzden size bir hikâye anlatmam gerekiyor. Çok az kişinin bildiği bir sır bu. Bir sır olmasına rağmen hâlâ geçerliliği olan bir şey. Neden her ikiniz de yere oturup beni dinlemiyorsunuz? Nasıl öldüğümü anlatan bir hikâye bu.”

Owen'ın gözleri büyüdü. Yere Evie'nin yanına oturdu, dizleri onun dizlerine değiyordu. Arkadaşı hikâyeyi dinlemeye öyle can atıyordu ki yerinde kıpırdanıp duruyordu. Owen da aynı şekilde gergin hissediyordu ama farklı bir sebepten dolayı, insanın keyfini kaçıran başlangıçtan dolayı, endişeliydi.

“Bu dört erkek kardeşle alakalı bir hikâye.” dedi Ankarette basit bir şekilde. “Üçü şu an ölü. Sadece en küçükleri hayatta. Erkek kardeşlerin en sonuncusu. Adı Severn. Kralınız.” Ellerini kucağına yerleştirdi ve yanlarına doğru eğildi, böylece daha alçak sesle konuşabilecekti. “En büyük kardeşlerinin ismi Eredur'du. Babası ve onun bir küçük kardeşi krallarına karşı çıkar-dıkları isyanda ölmüştü. Bu tür şeyler Ceredigion'da çok olur ve bu da çok uzun yıllar önceydi. Eredur uzun boylu, güçlü ve yakışıklıydı. İnsanlar onu severlerdi. Amcası Warrewik'in yardımıyla kralı yenmeyi başardı ve tahtın sahibi olduğunu ilan etti. Savaş hâlâ tam hızıyla devam ederken iki küçük kardeşini Brugia krallığına, denizin öte tarafında yaşamaları için gönderdi. Bu olay olduğunda Severn sekiz yaşındaydı. Senin yaşındaydı, Owen. Babası daha kısa bir süre önce berbat bir savaşta ölmüş-tü, tıpkı senin baban gibi, leydim. O da çok üzgündü.”

Evie başıyla onayladı, yüzü düşmüştü, kaybının ardından yaşadığı bastırılmış hüznü ele veriyordu. Owen ona baktı, şaşır-mıştı. Uzandı ve elini eliyle tuttu. Evie ona gülümsedi fakat gözlerinde yaşlar vardı.

“Kral Eredur krallık içerisinde kendini kabul ettirmeye başladı. Tahta geçmesine yardımcı olan amcası Warrewik en büyük destekçisiydi ve casus ağını yürütüyordu. O zamanlar ben çok gençtim. On altı yaşındaydım. Warrewik'in ev işlerine bakan

bir hizmetliydim ancak aynı zamanda da Teşkilat'ın bir parçasıydım. Onun en büyük kızı Isybelle'e hizmet ediyordum. Biz çok yakındık. Fakat bütün ailelerde sıklıkla karşılaşıldığı gibi, kral ve amcası birbirlerine ters düştüler. Yapması gerektiğini düşündüğü şeyi amcası yapmadı. Kralın evliliğiyle ilgili ortada bir anlaşmazlık vardı. Bu yüzden Warrewik kralı devirmeye karar verdi. Kızını, yani hanımımı kralın bir küçük kardeşi Lord Dunsdworth ile evlendirdi ve damadına Ceredigion krallığının sözünü verdi. Ben krala sadıktım, amcasına değil. Onun planını öğrenince kralı kardeşinin ihaneti konusunda uarmaya çalıştım fakat onu kurtarmak için geç kalmıştım. Yakalanmıştı, hatta az daha nehre atacaktı. Amcasının o an bunu yapması gerekirdi. Çünkü kararı sonrasında onun hayatına mal oldu."

Owen yutkundu, kendini hikâyeye iyice kaptırmıştı. Kralların ve kralcılarının yöntemlerini anlamak için daha çok küçüktü. Bu hikâyeyi hiç duymamıştı. Ankarette devam etti.

"Kral Eredur tutsaklıktan kurtuldu ve en küçük kardeşi, Severn ile birlikte deniz aşırı Brugia'ya kaçtı. Sürgünde, diğerlerinin lütfuyla yaşadılar. Uygun zamanı yeterince bekledikten sonra Eredur atalarından öğrendiği bir numarayla geri döndü."

"Numara neydi?" diye sordu Evie büyük bir ilgiyle.

"Numarası şuydu. Döndü ve Kuzey'e gitti. Krallığını tekrar ilan etmek yerine, sadece tekrar Kuzey Cumbria Dükü olmak istediğini söyledi. Büyükbabanın şu anki konumu yani, tatlım. Bu herkesi şaşırttı, tabii ki amca çıldırmıştı. Hızlı bir şekilde Kral Eredur amcasıyla savaşabilecek yeterli desteği topladı. Kısa bir süre sonra da Warrewik ve Lord Dunsdworth Ceredigion'dan kaçtılar. Olaylar nasıl da tersine dönmüştü! Fakat

Kral Eredur güvende değildi. Düşmanları dışarıdaydı ve sorun yaratıyorlardı. İşte bu yüzden amcası Eredur'un tahttan düşmesi için yardım ettiği kralın karısıyla bir ittifak kurdu, kralın tekrar gücünü kazanmasını sağlamaya söz verdi. Korkakça bir hareketti. Kendi gücünü sağlama almak için bütün ailesini feda etmişti. Sizce damadı, Lord Dunsdworth bu konuda ne düşündü? İşte tam bu noktada benim rolüm devreye girdi."

Owen ve Evie birbirine baktı.

"Kral Eredur beni gizli bir göreve gönderdi. Çok gençtim, on sekiz yaşında bile yoxtum. Lord Dunsdworth'ü bulmam için beni denizin öte tarafına gönderdi. Kral benden genç adamı mücadeleden vazgeçirip kralının, abisinin ordusuna katılmaya ikna etmemi istedi. Eğer ikna edemezsem onu zehirlememi söyledi. Kraliyet zehircisi olarak aldığım ilk görev buydu. Zor bir işti." Başını öne eğdi ve sakın sakın nefes alıp verdi. Sonra her iki çocuğa baktı. "Ama başardım. Elimde hâlâ Warrewik hanesinin arması vardı, o yüzden kolaylıkla Lord Dunsdworth'e ulaşabildim. Onu tekrar aile sadakati konusunda ikna ettim. Amca büyük bir orduyla birlikte Ceredigion'a döndüğünde damadının ona ihanet ettiğini ve Kral Eredur'un güçlerine katıldığını öğrenince sarsıldı. Amca çatıştı ve öldürüldü. Kardeşler tekrar bir araya gelmişti. Bir süreliğine.

"Lord Dunsdworth'ün karısı için bir süre daha çalıştım." dedi Ankarette. "Gözümün kardeşin üzerinde olması ve sadık kaldığından emin olmak içindi. Bu süre zarfında hırslarının ona hükmettiği gibi tekrar kral olamayacağını anlayınca kardeşinin iyice keyfi kaçtı. Kendi hanesinin içinde berbat şeyler yaptı. Kibar bir adam değildi. Karısını ve oğlunu dövüyordu.

Ama sonradan bir şeyler öğrendi. Kulağına fısıldayan adamlardan, gelen dedikodulardan bir şeyler öğrendi. Kral Eredur kraliçeyle evlenmeden önce başka birisiyle evlenmişti. Eğer bunlar doğruysa o zaman kralın bütün çocukları evlilik dışı oluyordu. Bu durumda o, Lord Dunsdworth bir sonraki kral olma yolunda olabilirdi. Bu olaydan sonra kardeşler arasında nasıl bir kan davası oluştuğunu tahmin edebilirsiniz. Dedikoduların doğru olup olmadığını bilmiyorum. Dunsdworth doğru olduklarına inandı. Kendi isyanını planlamaya başladı.”

Duraksadı, elini koluna doğru ovdu ve kafasını salladı. “Bu kısmı anlatması zor. Sadece tapındaki kraliçe bütün hikâyeyi biliyor.” Derin bir nefes aldı. “Kral, başka bir isyanın korkusuyla bana kardeşini zehirleme emri verdi.”

Owen gözlerini ona dikmişti. Oda o kadar sessizdi ki her bir nefesini duyabiliyorlardı.

“Kral benden düşmanlarına karşı harekete geçmemi ilk kez istememişti. O zaman da Lord Dunsdworth’ü ikna etmeye çalışmanın boşa nefes harcamak olduğunu biliyordum. O kadar hırslıydı, tahta kendi geçmek için o kadar azimliydi ki. Bu zor göreve kendimi hazırlayınca şarabına zehir koydum, içmeyi sevdiğini biliyordum. Fakat ne yazık ki, kupayı o almadı. Hamile karısı aldı.”

Ankarette’in omuzları düştü. “Zehir...” Yutkundu, duygularını kontrol altında tutmaya çalışıyordu. “Zerre kadardı. İş isten geçene kadar ben bile ne olduğunu anlamadım. Kasılmalarının erken başlamasına sebep oldu. Ebe olarak eğitilmiştim ama çocuğu kurtaramadım, annesini de. Hanımım kollarımda ölmüştü.” Gözleri dalmış, dudakları kasılmıştı. Owen Ankaret-

re'in neden böyle üzgün olduğunu hep merak etmişti. Büyük ihtimalle sebebi buydu.

“Lord Dunsdworth kahrolmuştu. Yas tutmak için ailemin yanına döndüm. Nasıl başarısız olduğumu krala anlatmaya içim elvermedi ama kraliçeye söyledim. Beni koruyacağına söz verdi. Yapmam emredilen şey onun çocuklarını ve haklarını korumaktı.” Eteğini düzelterek derin bir iç çekti. “Lord Dunsdworth üzüntüden deliye döndü. Beni karısını zehirlemekle suçlayıp komutasındaki askerleri beni yakalamaya yolladı. Kral olan biteni öğrenmeden beni yargıladılar ve cinayetten suçlu buldular. Kraliyet muhafızlarının beni zamanında almaya geleceğini düşünüyordum, o yüzden de tutuklanmama izin verdim.” Üzüntülü bir şekilde kafasını salladı. “Bir kayığa bağlandım ve şelalenin tepesinden nehre atıldım.”

Bakışlarını Owen'dan Evie'ye kaydırdı, sonra tekrar diğerine. “Sadece yüz kişiden biri böyle bir düşüşten sağ kurtulabiliyor. Benim ölmem Fountain'ın isteği değildi. Boynum ve kemiklerimin büyük bir kısmı kırıldı fakat hayatta kaldım. Akübetim sır olarak kaldı. Kraliçe bizzat kendisi benimle ilgilendi ve iyileşmeme yardım etti. Sadece bedenimi değil, kalbimi de iyileştirdi. Kral, Lord Dunsdworth'ü beni kendi yetkisiyle ölüme çarptırdığı için ihanetle suçladı. Saraydaki bir kuleye kilitledi. Ona dünya kadar şarap verip o şekilde boğmayı denediler. Bu onu öldürürdü ancak o dayandı da dayandı.” Tekrar duraksamıştı, omuzlarını silktili. “Ölmeyince, kral bana onu tekrar zehirleme emri verdi. Ben de yaptım. Bu hayatta gördüğü son yüz benimki oldu.”

Owen kendini o kadar garip hissediyordu ki ne diyeceğini bilemedi. Sadece içten içten titreyerek ona bakabildi.

Başını eğdiğinden sesi belli belirsiz çıkıyordu. “Oğlu, sizin Dunsdworth olarak bildiğiniz çocuk bugün beni mutfakta gördü. Beni tanıdı çünkü onun ailesine hizmet etmiştim. Uzun yıllardır benim ölü olduğuma ve babasının benim yüzümden ölümüne mahkûm edildiğine inanıyordu. Şimdi her ikiniz de bu krallıkta kimsenin anlamadığı bir gerçeği biliyorsunuz. Kral Severn kim olduğumu bilmiyor. Ratcliffe de öyle. Büyükbabanız bile gerçeği bilmiyor, leydim. Ben hâlâ kendi hapishanesinde kraliçeme hizmet ediyorum ama birisini zehirlemek için burada değilim. Böyle bir şeye gerek olmadığı sürece de bir daha birisine öyle bir şey yapmak istemiyorum.”

O üzgün yüzünü çocuklara bakmak için kaldırdı. Owen’ın kalbi sızladı. Ve annesine defalarca yaptığı gibi gidip ona sarıldı, başını omzuna dayadı rahatlatmak için hafif hafif dokundu.

“Yani bu demek oluyor ki.” diye söze başladı Elysabeth Mortimer, sesi titriyordu. “Kral ölürse Dunsdworth bizim başımıza geçebilir, öyle mi?”

Ankarette ciddi bir şekilde başıyla onaylamadan önce uzun bir süre kıza baktı.

“Biz ne yaptık?” Kız sızlanıyordu.

Owen aynı zamanda karnının ağrıdığını da hissediyordu. Fakat beklemediği bir ses kulaklarına çalındı. Koridordan gelen bir sürü botun çıkardığı bir sestir bu. Yaklaşıyorlardı. Taş zemindeki patırtıyı hissetti.

Ankarette onun bakışını fark etti ve hançerine davrandı.

Ratcliffe sızıntıyı bulmada kararlıydı. Son zamanlarda her şeye burnunu daha çok sokar olmuştu, sürekli sorular soruyor, sırların peşine düşüyordu. Ondan duyduğum hiçbir habere güvenemiyordum çünkü sunduğu her bir şey ya çoktan kralla paylaşılmış oluyor ya da beni meydana çıkarmak için kurduğu bir hile oluyor. Zehircinin planı işe yarayacaksa bir şeyleri Ratcliffe'ten önce öğrenmem gerekiyor. Havadis için en iyi yer her zaman Kutsal Ana Tapınağı olmuştur. Bir casusun ne zaman bir şey bildirmek için saraya atını sürdüğünü her seferinde söyleyebilirim. İhtiyacım olan şey zehir, karnına ağrı saplayacak ve gelişini bir saat erteleyecek bir şey. Artık tapınakta da görevlendirilmiyorum. Neden aklıma bu geldiyse?

- Dominic Mancini, Saray Mutfağı Casusu

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Tüyler

“Geliyorlar.” diye fısıldadı Owen Evie’ye. Ankarette’in gizli kapıya doğru acele edeceğini düşünmüştü. Fakat onun yerine hızla karyolanın başına gitti ve hançerini yastıklardan birine saplayıp kılıfını yırttı. Yastıkla kıza vurdu ve tüy bulutu ortalığa saçıldı.

“Bununla ona vur!” dedi Ankarette nefes nefese. Evie için bundan daha rahatlatıcı bir şey olamazdı zaten.

Yırtık yastık Owen’ın göğsüne inince beyaz kuş tüyleri havaya uçtu. Çok kısa bir süre sonra parçalanmış başka bir yastık döne döne Owen’a ulaştı. Yakalar yakalamaz iki çocuk birden havayı aşağıya doğru uçuşan kaz tüyleriyle doldurdu, birbirlerine içi dışına çıkan yastık kılıflarıyla vuruyorlardı.

Yatak odasının kapısı açılıp Ratcliffe kılıçları çekilmiş dört askerle birlikte odaya daldığında Ankarette kafasını yere eğip yatağın altına yuvarlanmıştı.

Ratcliffe uçuşan tüylerden dolayı hemen öksürmeye başladı. Sanki Kuzey'den gelen bir kar fırtınası odaya çökmüştü.

Bir yandan istemsizce kıkırdayan Evie, Owen'ın kafasının yanına nişan alıp isabetli bir vuruş yaptı. Tekrar yanına geldi ama bu sefer Owen içinde tüy kalmamış yastığı kendini korumak için kaldırmıştı ve sonra onu yüzünden yakalamak için çarçabuk döndü. Sahte bir öfkeyle soluk soluğa kalmıştı fakat ortalığı ayağa kaldıran bir bağırışla nefesini tutmak zorunda kaldı.

"Ne halt dönüyor burada!" diye kükredi Ratcliffe. Her yer tüy doluydu, yaprak gibi Evie'nin saçlarına, geceliğine, Owen'ın gömleğine yapışmışlardı.

Her iki çocuk da kıpırdamadan yerlerinde durup bu yeni gelenlere baktığından tüy bulutları artık yerleşmeye başlamıştı.

Küçük bir tüy Elysaabeth'in dudağına kondu ve onu üfleme-ye çalışırken ağzı eğilip büzüldü. Yüzünün girdiği şekil o kadar komikti ki Owen kahkahasını bastırmaya çalışırken hırıldadı.

Ratcliffe tüylerin üstüne bastı, kel kafası terden sıırıslıklam olmuş ve tüyler de üzerine yapışmış, tamamıyla saçma bir görünüme kavuşmuştu. Evie gözlerini ona dikti, tutmaya zorladığı kahkahası çenesini titretiyordu. Bu Ratcliffe'i daha da sinirlendirdi.

"Bunun... Bunun eğlenceli olduğunu mu düşünüyorsunuz, Leydi Mortimer? Eğlenceli mi? Buraya bu kayıp veledi enselemeye geliyorum ama her ikinizi de majestelerinin yastıklarına zarar verirken buluyorum? Size soruyorum, size!"

Fakat Evie artık istem dışı kıkırdıyor, Ratcliffe'in karlı başını gösteriyordu. Owen içinde bir nebze korku hissetti ama yapabileceği hiçbir şey yoktu, o da gülmekten kendini alamıyordu.

Ama bu işleri sadece daha da kötüleştirmişti, askerlerin bazıları da sırtışlarını ve bu zaafılarını kontrol altına almaya çalışıyordu.

“Dışarı! Dışarı!” diye haykırdı Ratcliffe. “Seni küçük haylaz, doğru odana. Bu durumu Berwick’e bildireceğim ve her ikinizin de tek tek her bir t... t... t...” Tam da o malum kelimede tüylerden birinin ağzına girmesiyle azarı yarım kaldı ve onu tıkadı.

Askerlerden birinin kahkahayı basmasıyla hepsi kahkahaya boğuldu. Ratcliffe tıpkı bir domates gibi kıpkırmızı olmuştu, Owen’ı omzundan kavradı ve odadan dışarı fırlattı, bir tüy yumağını daha tekmelemişti. Owen, Evie’ye baktı. Haylaz bir şekilde gülümsüyordu, gözleri buluşunca Owen’a göz kırptı. O da ona kırpmıştı.

Kazlar odanın ortasında dolanıyordu, Owen içinde bir sıcaklık hissetti. Ankarette yatağın altında saklanıyordu, güven-deydi. Bir günde iki kere. Gerçekten akıllı bir kadındı.

Ertesi sabah, kahvaltı öncesi Evie her zamankinden daha geç bir vakitte mutfağa geldiğinde Owen taşlarını düzenliyordu. Evie’nin üzerinde geniş, örgü kemerli, koyu yeşil bir elbise ve tabii ki en sevdiği botları vardı. Owen onun geldiğini yürürken çıkardığı sestten, ayrıca Liona’nın sözlerinden anlamıştı.

“Ah, bir diğer suçlumuz da geldi. Beni affedin ama dün gece her ikiniz de çok büyük fenalık yaptınız. Sizin ikinizin olduğu odaya giden yol boyunca havada uçuşan baş belası tüyler vardı. Bu durumdan kral pek memnun olmayacaktır. Şu hâlinize bakın genç hanım, saçınızda hâlâ tüy var!”

“Onu bilerek koydum.” diye cevapladı, sesinde en ufak pişmanlık yoktu. “Owen’ın saçında beyaz bir tutam var ve artık bende de var.”

Owen hemen başını kaldırdı, hatta az daha şaşkınlıktan onca özenle hazırladığı kuleyi deviriyordu.

Liona fırınlarla uğraşmayı sürdürürken bir yandan da gü-lüp başını salladı. Evie masadan iki tane yuvarlak kek kaptı ve Owen’ın diz çöktüğü yere doğru ilerledi, paylaşmış oldukları sırrın ısıltısı gözlerinden belli oluyordu. Banka ulaşınca kekleri koydu ve Owen’ın karşısına geçti.

Owen hemen kulesine döndü, bir an önce bitirmeye uğraşıyordu, böylece devirebilecekti. Evie’nin sol kulağının hemen üstüne iliştirilmiş beyaz tüyü fark etti. O tarafına küçük bir örgü kondurmuştu ve kaz tüyünü de üst kısmından aşağıya doğru yerleştirmişti.

“Az daha yakalanıyorduk.” diye fısıldadı Owen sinsice.

“Daha önce bu kadar güldüğümü hiç hatırlamıyorum.” diye cevapladı sırtarak. “Ratcliffe’in yüzünü hayatta unutmayacağım. Tüyden tacı o kel kafasına nasıl yerleşmişti! Düşününce bile hâlâ gülmek istiyorum!” Karnını tutuyordu, kahkahası ise bulaşıcıydı.

Owen kulesine başka bir bölüm daha ekledi. Bu inşa ettiklerinin en uzunlarından biriydi, ayrıca sallanmaya başlamıştı ki bu kötüye işaretti.

“Ratcliffe seni dışarıya sürükledikten sonra sana ne dedi? Canını acıttı mı?”

Owen omuz silkti. “Pek sayılmaz. Sanırım... Onun... Bizimle olacağını düşündü.” Hassas bir şekilde son taşını da yerleştirdi ve yerinde dikildi.

“Haerini çekince.” diye fısıldayarak söze başladı Evie, “Bir an korktum. Fakat ne harika bir fikirdi! Bütün tüyleri temizlemek hiç umurumda değil. Değerdi.” Owen’ın eline dokunmak için elini hafifçe kaydırđı. “Bana söylediğin için teşekkür ederim.” diye fısıldadı. “Benim en iyi arkadaşımsın.”

Owen yandan bir gülüş attı ve ardından son parçayı koymak için hazırlandı, çok yavaş hareket ediyor ve onu koyarken de son derece titiz davranıyordu. Evie arkasından yaklaşıp ona keklerden birini uzattığında bir süredir o son taşla ilgileniyordu.

Sonra Evie de diğerini alıp kenarından kemirmeye başladı. “Balkabağı... Benim en sevdiğim! Balkabaklı keklerle, balkabağı çorbasına ve balkabağı turtalarına bayılırım. Daha önce hiç istiridye yahnisi denedin mi? İstiridye çok nadir bulunan bir şeydir ama Kuzey’de bizde bulunur. Midye de yle. Aşımız balkabaklı kekler yapardı, biz de yanında derin kselerde istiridye orbası ierdik.” Kekinden bir ısırık daha alıp hayallere dalmış bir şekilde gülümsedi. “Devirmeye hazır mısın?”

“Sen yapabilirsin.” dedi Owen, kulesinden geriye çekilirken. Kuleye giden son taşları da yerleştirdi.

“Kibar beyefendi!” diyerek onu vd. Kekinden bir ısırık daha alıp bankın üzerine koydu ve taşların önüne diz çöktü, önündeki yapıya hayranlıkla bakıyordu. “Nerede yaşadığını biliyor musun?”

Owen başıyla onayladı. “Seni... Seni de oraya bir ara götüreceğim.”

Jewel sallana sallana mutfağa girdi, suratsız bir ifade vardı yüzünde, üstelik iki çocuğun da sırtlarına söğüt dalını indirmek gerektiğinden bahsedip duruyordu. Liona onların gece macera-

sını tekrar etmeye başlamıştı bile. Bütün sarayın haberi var gibi duruyordu.

“Keşke Jewel gitse. Hem şişman hem de tıpkı şey gibi... Lağım gibi kokuyor. İyy. Babamdan onu göndermesini isteyeceğim.”

Owen ona baktı. “Büyükbaban demek istedin, değil mi?”

Taşı itmeden önce parmağını duraksattı. “Evet, öyle demek istedim.”

“Annemi özlüyor musun?” diye sordu Owen nazikçe.

Biraz yüzünü buruşturdu. “O hâlâ... Yasta. Benim sürekli konuşmamdan rahatsız oluyor. Sadece ona yardımcı olmaya çalışıyorum aslında. Büyükbabam en iyisinin onunla saraya gelmem olduğunu düşündü. Bence gittiğim için minnettardır.”

İlk sarsıntıyı vermeye yetecek bir güçle taşı itti ve bütün yapı bir taş yağmuru gibi yerle bir oldu. Heyecanla ellerini çırpı, daha birkaç saniye önce orada olan kasveti gülümsemesi ortadan kaldırmıştı. “Devrilişine bayılıyorum!” dedi, derin nefes aldı.

“Bak yine orayı karıştırıyorlar.” diye söylendi Jewel. “Çantalı Owen ve Evie. Sana söylüyorum, Liona, ben bu ikisiyle başa çıkamıyorum. Sanırım nalbant Brad’i ziyaret edip ayak bileklerine bağlayacak prangası olup olmadığını soracağım.

“Çok kaba biri.” diye fısıldadı Evie, şeytani bir bakış attı Owen’a. “Onu zindana kapatabiliriz, biliyorsun.”

“Başımızı sadece daha fazla belaya sokmuş oluruz.” dedi Owen. Birlikte taşları toplayıp Owen’ın deri çantasına doldurmaya başlamışlardı. Kralla yapacakları kahvaltının, yani yastıklarının başına gelenlerden dolayı yiyecekleri azarın saati neredeyse gelmişti.

“Takma adını seviyor musun?” diye sordu Evie temizliğin ortasında. “Sarnıçtan beri soracağım, soramadım. Ben sevdim fakat sen sevmeyişsen onu kullanmam.”

Owen samimi bir bakış attı. “Çantalı Owen mı?”

Evie hızla başını salladı. “Yani kastettiğim... Kisky?”

“Bana bir daha öyle deme. İnsanların bana Çantalı Owen demesini umursamıyorum.”

“Benim için her zaman Owen Kiskaddon olarak kalacaksın. Elysabeth Victoria Mortimer Kiskaddon. Önemli hissettiriyor.”

Owen gülümsedi ve derin bir nefes aldı.

“Ne var?”

“Evie’ye alıştın mı artık?” diye sordu.

“Sadece sen söylediğin zaman.”

“Onu zaten tek kullanan benim!”

Ellerini kucağına koydu. “Leydi Mortimer olarak seslenmelerinden nefret ediyorum. O annemin ismi. Ben şu an hiçbir şey leydisi değilim. Daha önce hiç takma ismim de olmamıştı gerçi. Şu ana kadar tabii. Her zaman insanlara bütün ismimi söyledim.”

“Ben bebekken ablam bana Ugwen derdi. Hâlâ benimle öyle dalga geçerler.”

Evie bu ismi duyunca kıkırdadı. “Kisky’den daha çok sevdim! Fakat insanlar birbirlerine evcil hayvan isimleri takıyorlar. Büyüdüğümüzde benimkini de canım ya da hayatım gibi bir şeyle değiştirebilirsin. Ankarette’in ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Owen şaşkınlıkla ona baktı. “Hayır.” dedi.

Evie hevesle başını salladı. “Bir Kuzeyli ismi. Farklı bir dilden geliyor. Ankarette Ceredigion’daki söyleniş şekli fakat isim Atabyrion ismi olan Angarad’dan geliyor. Tekrar söyleyeyim. An-GAR-ad. Çok sevilen anlamına geliyor. Bir kız ismi. Çok hoş.” Uzandı ve beyaz saç tutamına dokundu.

“Baş belalarımız nerede? İşte orada, gene ortalı mı berbat ediyola? Gene neyi daatıyola?” Bu gelen Berwick’in sesiydi. Öfke doluydu. “İkiniz de hemencik buraya. Fountain aşkına, o ne daanıklık! Çabuk diyom. Siz ikiniz pek bi sıkı fıkısınız. Sizin yediiniz halt yüzünden tüy içinde yüzdüm bugün!”

Owen ve Evie birbirlerine baktılar, kelimeleri seçme şekli içlerinde kabaran kahkahayı tutmalarını zorlaştırıyordu.

Berwick’in yüzünde aksi bir somurtma vardı. Fırtınalar kopuyordu. “Siz ikiniz beriye gelin.” diye bağırdı bankın üstünden. İşte o zaman Owen öfkesinin ötesinde korkunun olduğunu fark etti. “Şincik benimlen gelin. Kaybetçek bi anımız bile yok.”

Gülümsemeleri yok olmuştu.

Haberler saraydaki herkesi gafil avlayacak. Bu haber çocuğun Fountain tarafından kutsanmış olduğunu herkesin gözünde kesinleştirecek. Krallıktaki herkes Ely'nin Deconeus'unu yani John Tunmore'u bilir. Kral Eredur yönetimindeki gizli konseyin bir üyesiydi. Adam Casus Teşkilatı'nı yönetmek için doğmuş biri ancak hayatını Fountain'a adayan bir kimsenin bunu yapması mümkün değildir. Kurnaz, zeki ve buz gibi soğuktur. Kral Severn, kendisinin kral olmasını engellemek için oluşturulan plana o da dâhil olduğundan onu Brakenbury Zindanı'na yollamıştı. Ambion Tepesi'ne kadar uzanan planın şüphesiz bir parçasıydı. Ve şimdi bir casus tarafından ifşa edilmişti. Severn Fountain'ın adamını sulara mı atacaktı? Merak ediyorum.

- Dominic Mancini, Saray Mutfağı Casusu

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Yılan Balığı

Berwick hafif aksayarak yürüyordu, yüzü tedirgin ve gergindi, sürekli geldikleri yöne bakıp duruyordu.

“İlerleyin, siz ikiniz. Acele edin!” diye bağırdı. Owen’ın kalbi küt küt atıyordu. Evie yeni bir entrika olması ihtimalinden dolayı heyecanlı görünüyordu.

Kilitli bir hizmetli kapısına vardılar. Berwick kemerinin üzerinde hoplayıp duran devasa anahtar halkasını eline aldı ve hızla kilidi açtı. İçeri girmelerini işaret etti fakat kendisi onlarla girmede. Owen arkalarından hızla kilidin kilitlendiğini duydu.

Ankarette ve Mancini odada onları bekliyordu. Şişman cassis, yanaklarından süzülen terlerle odayı arşınılıyordu. Gömleğinin boyun kısmı ve koltuk altı terden halka halka lekelenmişti. İki çocuğa hayretler içinde bakarken bir yandan da mendille ağzını kuruluyordu.

“Onları buraya mı getirdin?” diyerek söylendi. “Eğer burada hepimiz beraber yakalanırsak...”

Ankarette elini kaldırdı. “Berwick koridoru gözlüyor. Eğer birisi gelirse iki kez tıklatacak. Tereddüt etmenin sırası değil. Söyleyeceğin ne var?”

Mancini sanki her an birisine yakalanacakmış gibi gergin duruyordu. “Casuslardan biri tapınaktan az önce ayrıldı.” dedi ters ters, etli ellerini ovuşturuyordu. “Herifi tanıdım. Adı Gates. Kurnaz, genç bir adamdır. Önce onun beyaz atını gördüm. Atını dörtlüyle sürdüğünü fark ettim. Ama o almaması gereken bir keki alma gaffetinde bulundu, o kek de bağırsaklarını mahvetti. Şu anda dolap içindeki gizli lağım kuyusunda içi dışına çıkmakta.”

“Söyleyeceklerin!” diye ısrarla cevap bekledi Ankarette.

“Evet! Özür! Ratcliffe’in oltasına başka biri daha takıldı. Büyük bir balık. Gerçekten büyük bir balık. Elyli Deconeus.”

“Tunmore.” Ankarette hayretler içinde kalmıştı. Yüzündeki endişeli bakıştan, Owen Ankarette’in adama hayranlık beslediğini söyleyebilirdi. “Nasıl tuzağa düştüğünü merak ettim.”

Mancini omuz silkti, ensesini elindeki paçavrayla kurulu-yordu. “Tek bildiğim onun yabancı bir casus tarafından yakalandığı. Gates’in getirdiği haber her ne ise, onu hemen Ratcliffe ile paylaşacaktır. Bu çocuğu yeni bir rüyayla kralın önüne çıkarmak için sadece dakikalarınız var!”

Ankarette yürümeye başladı, kaşları çatılmıştı.

Evie surat asmıştı. “Büyükbabam ve babam Tunmore’u sevmeyiz. O ihanet etti.”

Ankarette'in bakışları kuza çevrildi. "Haklısın." dedi kibar ve yumuşak bir tonla. "İhanetle suçlandı. Diğerleri kanlarıyla ödeler. Fakat Ely'nin Deconeus'u ödemedi. Şaşırdığım nokta nasıl tuzağa düştü. O tanıdığım en zeki adamdır... Benim üstadımdı." Kafasını salladı. "Olan olmuş. Bütün hikâyeyi bilmeden tahminde bulunamayız. Sadece onun yakalanma haberi yeterli."

"O zaman ne söyleyeceğim?" diye sordu Owen endişeli bir tavırla. Çok fazla isim vardı. Anlamamıştı, üstelik hepsini söyleyebileceğinden bile emin değildi.

Ankarette Mancini'ye döndü. "Bir önerin var mı?"

Mancini ona baktı, korkmuştu. "Ben kendi üstüme düşeni yaptım!" diye söylendi sinirli sinirli. "Benden duymak istediğin dedikodu işte bu. Koşmak zorunda kaldım... Koşmak! Tapınaktan buraya kadar hem de. Bir hafta soluklanamam ben." Homurdanıyordu, eklemlerini oynattı. "Şans getirsin diye, Gates ona verdiğim kek ile o berbat ishali bağdaştırmayı aklına getiremesin diye, Fountain'a para bile attım, bu bile nasıl bir çaresizlik içinde olduğumu gösteriyor. Eğer böyle bir şeyi aklına getirirse, ben öldüm demektir."

"İyi iş başardın, Dominic." diyerek Ankarette onu sakinleştirdi. Yürümeyi bıraktı ve hemen döndü. "Owen yılan balığının ne olduğunu biliyor musun?"

Göz kırptı.

"Yüzen yılan gibi bir şey!" Evie lafa atlamıştı.

Owen başını salladı ama yüzünü ekşitmişti. "Yılan balığını sevmem." dedi kafasını sallayarak. "Tuhaf bir tadı var."

Ankarette'in yüzü sevinçle parladı. "Soylu çocuklarla konuşmanın faydaları! Evet, yılan balığı su yılanı gibi bir şey. Söyle-

yeceğin şey bu Owen. Bu sabah mutfaktaydın. Liona'nın kralın akşam yemeği için yılan balığı yapmayı planladığını duydun. Bu da aklına yılan balıklarını getirdi sonra da kendini bir yılan balığı gibi hissettin. Oltayla yakalanmış bir yılan balığı. Oltadan kurtulmak için çok direndin ama suyun dışına çekildin. Kıyıda elinde olta tutan bir fare vardı. Sen de yılan balığıydın. Bunları hatırlayabilir misin?"

Evie kaşlarını çatarak sordu. "Bu ne anlama geliyor? Aaa! Ely! Yılan olan o!"

Ankarette göz kırptı. "Akıllı kız."

Kapı iki kez tıklatıldı. "Bu tarafa, Dominic." dedi Ankarette, ona yolu göstermişti. Ankarette kapıya gitmesi için Owen'a işaret etti sonra da başka bir kapıdan Mancini ile birlikte sessizce ayrıldı ve kapıyı arkasından kapattı. Saniyeler sonra Berwick kapının kili-dini açtı ve kapıda dikilmeye başladı, yüzünden terler damlıyordu.

"Siz ikiniz va ya! Ha bire yaramazlık peşindesiniz! Kral çok-taan kaavaltıya indi, haberiniz yok mu? İlerleyin, ilerleyin. Geç kaldınız için başım belaya girerse canıma okunur."

Owen ve Evie dışarıya çıkıp onu takip ettiler. Evie yürürler-ken Owen'ın elini sıkıyordu, ancak Owen'ın karnı gerçekten oltaya takılan bir yılan balığı gibi buruluyordu. Berwick'in to-pallığı daha da belirginleşmişti. İlerlerken kralın beyaz domuz-lu armasını taşıyan bir adam köşeden karşılarına çıktı. Onları görür görmez gözleri küçüldü ve ifadesi değişti.

"Buldum onnarı!" dedi Berwick, Owen'ın kafasına eliyle ha-fif bir şaplak attı. "Bu ikisi baş belasından başka bişi deyil. Bun-nara daha genç ve daha çevik birinin göz kulak olması lazım. Lanet olasıca!"

Adam tepki vermedi ama onları geçtikten sonra koridorda onların geldiği yönde ilerlemeye devam etti. Doğrudan hizmetli kapısına gitti ve mandalı yokladı ama Berwick onu zaten kıtlilemişti.

Adamın görüşünden çıkacak şekilde köşeyi döndüklerinde Berwick rahat bir nefes aldı. Kahvaltının çoktan başlamış olduğu büyük salona girdiler. Ratcliffe köşede kıpırdanıp dururken Kral Severn da bir yandan genç misafirlerini yerin dibine sokuyor bir yandan da masaların arasında dolanıyordu. Casus başı onların içeri girdiğini görünce yüzünde bir rahatlama hissi oluştu ama bariz bir öfke hemen onu takip etti.

“Ah, en sonunda geldiniz!” dedi kral küçümseyen bir bakışla. “Normalde kral beklenir ama görüyorum ki ben iki yaramaz çocuğu beklemek zorundayım. Sizleri aramızda görmek ne hoş.”

“Özür dilerim, lordum.” dedi Berwick süklüm püklüm bir edayla. Defalarca başını eğdi. “Özür dilerim, özür dilerim. Bu ikili dün gece ortalı altüst etti. Ben de onları azarlıyordum.”

“Onları azarlıyordun, öyle mi?” diyerek araya girdi kral, içineleyici bir bakış vardı gözlerinde. “Sanırım bu sabah bir tutam beyaz tüy benim odama kadar varmayı başarmış. Ama aslında aşağıdakilerin bir kısmı benim yastığımdan da geliyor olabilir.” Kendi kendine kıkırdadı, yaramazlık karşısında yüzü bir nebze ışıldamıştı. Konuyu zaten biliyordu.

“Tekrar, affınızı diliyorum.” dedi Berwick, yavaşça geri geri giderken uysal bir şekilde başını eğiyordu.

Ratcliffe, Berwick ortadan sıvışmadan onu yakalayıp kulağına öfkeyle söylenmeye başladı.

“Sakin ol, Ratcliffe.” dedi kral, biraz sinirlenmişti. “Ama dün geceki kaçamakları sizlerin de böyle bir davranışınıza göz yumulacağı anlamına gelmiyor.” diye ekledi, parmağını odadaki diğer gençlerin üzerinde gezdiriyordu. “Bu sabah niye bu kadar somurtkansınız, Lord Dunsdworth? Yiyecekler damak zevkini-ze uymadı mı yoksa?”

Kralın ilgisi, bir gün önceki küçük düşürülmeden dolayı yüzü asık olan koca çocuğa kayınca Owen’ın midesi kasıldı. Çocuğun yanakları kızarmıştı, ayrıca içinden bir şeyler mırılda-nıyordu. Owen, Lord Horwath’ın çocuğun gözünü nasıl korkuttuğunu merak etti.

“Git.” diye kulağına fısıldadı Evie, bir yandan da Owen’ı dürtüyordu. Kralla yüz yüze gelmektense sarnıçtan tekrar atlamayı tercih ederdi. Ankarette’in sözlerinin hepsi kafasının içinde karman çormandı. Daha öncesinde ne demesi gerektiğini harfiyen ona ezberletmişti. Birkaç defa da tekrar etmişlerdi. Üzerinde düşünmesi, içinden tekrar etmesi için zamanı vardı. Oysa bu seferki farklıydı, çok acildi.

“Git!” diye ısrarcı davrandı Evie, daha da sert itiyordu.

Derin bir nefes aldı ve krala doğru ilerledi. Tanımadığı bir adam salona girdi, bir süre etrafına bakındı sonra da Ratcliffe ve Berwick’in olduğu tarafa doğru yürüdü. Yüzünde rahatsız bir ifade vardı ve eldivenli ellerinden biriyle de karnını tutuyordu. Bu gelen adamın, Mancini’nin zehirlediği adam olabileceğine dair belli belirsiz bir şüphe oluştu Owen’da. Zaman daralıyordu.

Owen’ın midesi ağzına gelmeye başladı. Evie’ye baktı, ona delici gözlerle bakıyordu. Bunu yapacaksın! Bakışları emrediciydi. O esnada gözleri yeşildi.

Owen birkaç adım daha attı, bütün kemikleri un ufak olmuş gibi hissediyordu. Tır tır titriyor ve korkuyordu. Dunsdworth başını kaldırdı, onu gördü, yüzünde bastırılmış öfkesinin gerginliği vardı. Owen'ın kararlılığını kaybetmesi için neredeyse yeterliydi bu.

“Ne oldu, çocuk?” diye sordu kral birden, sesi alçalmıştı. Owen'a ciddi bir bakış attı, sanki onunla ilgileniyor gibiydi. Ona doğru yürüdü, Owen ayağının aksadığını zar zor fark etmişti. Eliyle hançerinin kabzasını kavradığını, kınında kıpırdattığını gördü.

Zihninde Ankarette'in bıçağıyla özgürlüğüne kavuşan beyaz tüy fırtınası vardı. Gözlerini hızlı hızlı açıp kapıyor, kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

“İyi değil misin?” diye sordu kral, sesini yumuşatmıştı. Eli ni çocuğun omzuna koydu, bu ani ağırlık az daha dizlerinin çözülmesine sebep olacaktı. Kaçmak, orayı hızla terk etmek, karanlık bir tünel bulup oraya kıvrılmak ve ağlamaya başlamak istiyordu. Bu kadar küçük birisinden böyle bir şey yapması nasıl istenebilirdi?

Gözleri sulanmıştı, çok utanç vericiydi. Sadece sulanıyordu. Kral'ın yüzüne baktı, daha yeni tıraş edilen ve hâlâ yağla parıldaayan sivri çenesini gördü. Onun kokusunu da almıştı, deri ve metal kokuyordu. Owen az daha bayılacaktı.

Evie'nin kralın arkasından dolaştığını fark etti, böylece Owen'ın gözlerinin içine bakabilecekti. Onun konuşmasını istiyordu, gözleri ateşli ve kararlıydı, üstelik tek kelimeyle korkusuzdu. Bakışıyla sanki bardağına cesaret dolduruyordu.

Sadece söyle! diyor gibiydi.

“Yılan balıklarını... Yılan balıklarını sever misiniz?”

Owen bu sözlerin ağzından neden döküldüğüne anlam verememişti.

Kral kafası allak bullak olmuş bir şekilde ona bakıyordu. “Yılan balıklarını sever miyim?”

Owen başını salladı.

“Pek değil.” dedi kral. “Sen onlardan hoşlanır mısın?”

“Pek değil?” diye cevapladı Owen, kendini kontrol etmeye çalışıyordu. “Bu sabah mutfaktaydım. Liona yılan balığı yapıyordu.”

Kral homurdandı. “Sevmiyorsan yemek zorunda değilsin, çocuk. Ben de düşündüm ki... Neyse, boş ver.” Elini salladı ve hayal kırıklığıyla kaşlarını çatı.

Owen cesaretini ve şansını kaybediyordu. “Yılan balıklarından bahsedince...” diyerek kendini devam etmeye zorladı. “Şey hissetmeye başladım... Garip.” Gözlerini hızlı hızlı açıp kapatıyordu. Kralın ilgisini tekrar çekmeyi başarmıştı.

“Öyle mi? Farklı bir öngörü gibi mi?” Owen başıyla onaylınca heveslenmiş göründü, hatta böyle bir şey duymak istiyordu.

“Ratcliffe!” diye bağırды kral, acele etmesi için işaret ediyordu. Ratcliffe sinirli bir şekilde kaşlarını çatı ve onlara doğru yürüdü.

Evie gururlu bir edayla Owen’a işaret verdi.

“Devam!” diyerek ricada bulundu kral, sesi alçak ve sakinleştiriciydi, gözleri ilgiyle parıldıyordu.

“Tıpkı bir rüya gibiydi, sadece uyanıktım.” dedi Owen. “Bir yılan balığıydım. Ağzımda bir iğne vardı, balıkçı oltası iğnesi gibiydi, beni sudan dışarı çekiyordu. Kıpırdanıyor ve serbest kalma-

ya çalışıyordum ama iğne beni çekmeye devam ediyordu. Canım acıyordu. Sudan dışarı çıktığımda karşımdaki bir balıkçı değildi. Oltanın ucunu bir fare tutuyordu. Fare sırtıyordu.” Owen yutkundu, hepsini anlatmış olmanın verdiği rahatlığı hissetti.

Kral kafası karışmış bir şekilde ona bakıyordu. “Bu ilginç bir şey, Owen. Tuhaf.” Doğrulama için Ratcliffe’e baktı. Ratcliffe omuz silkti, tamamen kafası karışmıştı. “Hiçbir şey anlamadım. Çocuk yılan balıklarını sevmiyor. Çok seven olmaz zaten. Çok fazla yılan balığı yemekten ölen Ceredigion’ın ikinci kralını biliyor musunuz?”

Kralın ifadesi sertleşmişti. “O Lampreys’ti, seni aptal.” Tekrar Owen’a döndü ve omzuna dokundu. “Onları yemek zorunda değilsin. Liona sana kızarmış tavuk ya da istediğin başka bir balığı yapsın.”

Owen başını salladı, karnı çok acıkmıştı ve masadan bir parça kek aldı. İçinde küçük tanecikler vardı. Bu, şehre gelirken ilk kez yediği çöreği hatırlattı.

Evie masanın kenarında Owen’ın yanında durdu ve hafifçe omzuna dokundu. Gözlerini çeşit çeşit yiyecekte gezdirdi, itinayla kararını verdi ve bir armut seçti.

“Başardın.” diye fısıldadı, ona bakmıyordu. Rahatlamış olmanın verdiği etkiyle masanın altına kendini atmak istiyordu.

Kralın o dik sesi tüm salonda yankılanmıştı “Ne?”

Tüm gözler ona döndü. Owen’ın daha önce fark etmiş olduğu, rahatsız görünümlü adam kral ve Ratcliffe’in yanında duruyordu. Daha yeni bir şey söylemiş gibiydi.

Ardından, aynı anda kral ve Ratcliffe döndü ve Owen’a baktı.

Onca şeyden öğrendiğim bir şey var. İnsanları ya çıkarları doğrultusunda kendinize bağlayacaksınız ya da onlardan emin olmak için farklı yollar bulacaksınız. Size zarar verecek ya da kendi hayatını mahvedecek şekilde seçeneklerini asla daraltmamanız lazım. Korkarım Ratcliffe, efendisinin tahtını güvenceye almak için çaba harcarken aslında onu daha fazla riske atıyor olabilir. Huzurdan daha hassas olan başka hiçbir şey yoktur.

- Dominic Mancini, Saray Mutfağı Casusu

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Sadakat

Owen'ın yeteneğinin böyle mucizevi ortaya çıkışının ardından kralın konsey üyelerini hemen toplayacağını Ankarette tahmin etmişti ve dediği gibi de oldu. Bu nedenle adamlar kralın konsey odasında toplanmaya başladığında Owen ve Ankarette çoktan gizli kapıdaki gözetleme deliğinin başında olan biteni izlemek ve dinlemek için beklemeğe koyulmuştu. Ankarette parmağını dudaklarına götürdü, Owen'ı mutlak surette sessiz olması için uyarıyordu. Fakat gözleri, böyle bir toplantının sessiz şahidi olmanın verdiği heyecanla parlıyordu. Owen izlerken ve dinlerken ayaklarının aşırı derecede yorulmaması için yerini değiştirdi.

Owen katılanların bir kısmını tanıdı ama tamamını değil, odaya ne zaman onun tanımadığı biri girse Ankarette kulağına sessizce fısıldadı. Kral Ratcliffe'i, Horwath'ı ve danışmanı Catsby'yi, aynı zamanda tapınakları temsil eden iki dini yetkiliyi

de çağırmişti. Ambion Tepesi'ndeki zaferinin ardından geçen zaman diliminde kralın daha henüz konsey koltuklarının tamamını doldurmadığını açıkladı Ankarette sessizce. Owen'ın babası, mesela eski görevine tekrar getirilmemişti ve kendi topraklarında kaderinin ne olacağını bekliyordu. Konsey küçük bir gruptan oluşuyor ve gittikçe de küçülüyordu.

Konsey üyelerinin bazıları kendiliğinden yerlerine oturmuştu fakat kral adım attıkça, yoğun bir hoşnutsuzluk ve daha çok adlandırılmayan duygular gözlerinden okunur olmuştu.

"Herkes burada, majesteleri." diye bildirdi Ratcliffe kapıyı kapattıktan sonra. Yüzünde temkinli bir ifade vardı.

"Sizleri neden çağırdığımı merak ediyorsunuz." dedi Severn alçak sesle. Bakışlarını adamların üzerinde gezdirdi. "Her biriniz suya atılmak üzere olan adamlar gibi bakıyorsunuz. Suçluluk mu hissediyorsunuz? Bu haber gelmeden önce içinde bu konuyu bilen var mıydı?"

Mahcup bir sessizlik oluştu bir an. "Hangi konuyu biliyor muyduk, lordum?" dedi Ankarette'in Catsby olarak tanıttığı adam.

"Anlat onlara." dedi kral sert bir şekilde, Ratcliffe'e eliyle işaret etmişti. Emrini verdikten sonra arkasını konseye döndü ve hançeri kınından çıkartıp tekrar içine sokmaya başladı.

Ratcliffe otoriter bir duruş takındı ve masanın başına geçti. Avuçlarını parıldayan cilalanmış yüzeye yerleştirdi. "Haberler Southport'tan. John Tunmore'u gözaltına aldık."

Odanın içinde korkudan nefesler tutulmuştu. Sadece her zaman soğukkanlı olan Horwath belirgin bir şaşkınlıkla tepki vermemişti.

“O nasıl...”

“Düzenbaz!”

“Sessiz olun!” diyerek payladı kral. “Boşboğazlığa başlamadan önce gelen haberi dinleyin. Devam et, Dickon.”

Ratcliffe boğazını temizledi. “Tahmin edebileceğiniz gibi, Brugia limanında yakalandı. Hiçbir zaman Ceredigion’dan çok uzaklaşmamış. Hemen kaçma ihtiyacı duyması durumuna karşı onu bekleyen bir kayık vardı. Kayığın ödemesinin Occitania kralı tarafından yapıldığından şüpheleniyorum. Casus, kayığı onu buraya getirmek için kullandı.”

“Gerçekler, Dickon!” diye azarladı kral. “Önce gerçekleri aktaralım. Onlara Tunmore’da ne bulduğunu söyle.”

“Tamam, lordum, elbette.” Ratcliffe sinirden köpürüyordu fakat ses tonundaki nezaketi bozmadı. “Kendine ait bir kitabı vardı. Kesin konuşmak gerekirse, özel bir günlük. Yanımda getirdim.” Siyah deri kaplı kitabı çıkardı, eline sığabilecek kadar küçüktü. “Girdiler, tarihler, karalamalar, derin düşünceler. Fountain hakkında bir sürü saçmalık. Fakat bir şey planladığı açık. Yaklaşık iki yıldır saklanıyordu ve gaspa teşebbüse iştirak etti. İnaniyorum ki, inanıyoruz ki, buradaki bilgiler çok daha fazlasını ortaya çıkaracak.” Elindeki kitabı sallıyordu.

“Sadece iki yıl önce mi?” dedi Severn, sesi soğuktu. “Unutmuşum. Çok daha uzun gelmişti.” Duvardan uzaklaştı ve hafif aksar vaziyette masaya doğru adım attı, yüzünde öfkeli bir ifade vardı. “Evet, iki yıl önce beni, karımı ve oğlumu öldürmeyi planladı. Karım öldü. Oğlum öldü. Şüphesiz Bletchley’i ihanete ikna ederek başladığı işi bitirmek istiyor. Hepimizin de tahmin edebileceği gibi tahtta hak iddia eden o şahsiyetin arkasında da

onun olma ihtimali çok yüksek. Tunmore tam bir yılan. Çocuk bu konuda haklı.

Ankarette hevesle dinlerken, Owen'a gizli bir gülümseme kaydırdı.

"Hangi çocuk?" diye sordu piskoposlardan biri.

"Kiskaddon mı? Başka bir kehanette mi bulundu?"

Kralın çehresi belirgin bir şekilde yumuşamıştı. Evie ne zaman sarnıçtan bahsetse gözlerinde oluşan parıltının aynısı onun gözlerinde de vardı. "Kesinlikle."

Ratcliffe elini kaldırdı. "Majesteleri, çocuğun gücünü tesadüf veya kurnazlığın ötesinde bir şey olarak atfetmek için aceleci davranmasak."

"İki kez yaptı." dedi Severn. "İki kez! Birincisini tesadüf olarak değerlendirebilirsin, her ne kadar uçuk da olsa. Peki ya ikincisini? Senden önce bir şeyi biliyordu!"

Konsey üyeleri arasında meraklı homurtular vardı, bir tanesi olan biteni öğrenmek için yalvarıyordu.

Kral eliyle susturdu.

"Çocuk başka bir öngöründe bulundu." dedi Severn, topal yürüyüşüyle masanın kenarında yavaşça ilerliyordu. "Bu seferki, bir önceki gibi gece görülen bir rüya değildi. Gün içindeki bir hayaldi. Oltayla yakalanan bir yılan balığı gördü. Oltanın ucunu bir fare tutuyordu." Ratcliffe'e anlamlı bir bakış attı. "Ve sonra Tunmore'un, Deconeus'un, Brugia'da bir casus tarafından yakalandığı, oltaya takıldığı haberi geldi. Çocuk kutsanmış, söylüyorum sana. Fountain çocuğa öngörü yeteneği bahşetti!"

Ankarette gülümsedi ve Owen'ın elini sıktı. O da ona gülümseyerek karşılık verdi, planının bu kadar işe yaraması onu sersemletmişti.

“Sana sorduğum soru.” diyerek sözüne devam etti kral. “Krallığın piskoposunu ölüme mahkûm etme yetkimin olup olmadığı. Fountain tarafından onaylanmış bir adamı yani. Bu adam yıllardır kuyumu kazıp duruyor. Olur da unutursak diye, on yıl önce Occitania ile ateşkes maddelerini yazıya dökmemize yardımcı olan kişi oydu. Occitania kabul etmediğinde abimi, yani hepimizi, utandıran o ateşkes maddelerini. İki yıl öncesine kadar bu konseyin o da bir üyesiydi.” İşaret parmağıyla masaya vuruyordu. “Ondan daha soylu olan diğerleri ihanetlerinin bedelini hayatlarıyla ödediler. Ancak onun ihanetin sonuçlarına karşı dokunulmazlığı var. Siz ne diyorsunuz, konsey? Bu adamı nehirden attığımızda Fountain'ın bu adamı affedip affetmeyeceğini anlar mıyız?”

Diğerlerine göre daha az soylu olan biri elini kaldırdı. “Çocuk ne diyor?”

Kral adama baktı, kafası karışmıştı.

“Çocuğun en son tahmini. Hatırlayın! Kozalağın nehre düşüğünü söylemişti. Bu öngöründe, olta yılan balığını nehirden kurtarıyor, değil mi?”

“Doğru bir nokta, Rufus.” dedi piskoposlardan biri, solunda oturuyordu. “Gerçekten de öyle! Yılan balığını nehirden kurtardı!”

Kral, hızla kendisine doğru gelen Ratcliffe'e döndü. “Lordum.” diye söze başladı casus başı, endişesini içinde zor zapt ediyordu. “Lordum, Fountain'ın dileğini öğrenmek için bir ço-

cuğu kaynak olarak göremezsiniz! Çok fazla şeyi tehlikeye atarsınız, bu... Şeye dönüşebilir..."

"Mucizeye mi?" Kral yumuşak bir ses tonuyla lafa karıştı. Oda durulmuştu fakat Owen'ın midesi beklentiler karşısında karışmaya başlamıştı.

"Çocuğun Fountain tarafından kutsandığına inanmıyorsun, değil mi, Dickon?"

"İnanmıyorum." diyerek tereddüt etmeden öfkeli bir cevap verdi. Sesi alçak ve ısrarcıydı. "Bence sizi aldatmak için kullanılan bir araç. Efendim, eğer çocuğa kulak vererseniz, o kadın sizi ele geçirecek. Sizi kandırıp aldatacak. Kadın yaşıyor. Size söylüyorum, yaşıyor. Dunsdworth'ün ondan bahsettiğini duyana kadar adını bilmiyordum ama onu mutfakta gördüğüne yemin ediyor. Mutfakta! Çocuk o aptal oyununu başka hiçbir yerde oynamıyor, sadece orada. Lordum, dostlar, bu konuda bana güvenmelisiniz! O kadın bu krallıktaki en tehlikeli insan. Tunmore'dan bile daha tehlikeli. Horwath'a sorun. O bile ondan korkuyor."

Ankarette'ten bahsettiklerini anlayınca endişeden Owen'ın karnına ağrı saplandı. İçindeki coşku bulantıya dönmüştü.

"Sen ne diyorsun, Stiev?" Kral, casus deliğinin görüş açısında dolgulu sandalyede oturan kır saçlı düke yöneltmişti sorusunu.

Uzun süre bir sessizlik yaşandı. Dük masanın üzerine gözlemini dikmiş bakıyor ve hafif hafif parmaklarını masaya vurarak tıkırdatıyordu. "Resmî kayıtlara göre Ankarette Tryneowy kayığa bağlanarak ölüme terk edildi. Eğer hayatta kalmayı başardıysa da abiniz bana hiçbir şey demedi, majesteleri."

Ratcliffe'in yüzü sabırsızlıkla buruştu fakat kralın tüm ilgisi yaşlı dükün üzerindeydi.

“Ama?” Severn teşvik etmeye çalışıyordu.

“Ama...” Dük sözüne devam etti. “Kendi içimde bazı şüphelerim vardı. Kuzey’de biz mahkûmlarımızı dağdan aşağıya atarız. Tarih boyunca, sadece Fountain tarafından kutsananlar bu sınavı geçebildi. Eğer kraliçenin zehircisi şüphelendiğimiz gibi kutsanmış birisiyse, büyük ihtimalle şelaleden düştüğünde ölmemiştir.” Tekrar sessizliğe gömüldü, sakalının ucundaki gri sakalları çekiştiriyordu.

Kralın sesi ciddiye. “Çocuğun Fountain tarafından kutsanmış olduğuna inanıyor musun?”

Horwath gözlerini kaldırdı ve bir kere başını salladı.

Ratcliffe somurtuyordu. Bütün konsey karşısında onun sözü tek kalmıştı. Owen bile bunu görebiliyordu fakat kral yıme de onu önemsiyordu.

Kral tekrar şömineye doğru yürüdü ve kolunu üzerine koydu. “Sen ne tavsiye ediyorsun, Dickon?” diye sordu. “Sana güvendiğimi bilirsin.”

Ratcliffe o anda kralın yanı başına geldi. “Tek bir şey, lordum. Tek bir şey bütün sorunlarınızı tek seferde çözer.”

Ankarette kaşlarını çatı, ifadesi ciddi ve endişeliydi. Owen da göğsünün sıkıştığını hissetti. Bazen planları Wizr oyunu gibi hissettiriyordu ancak o anki gibi durumlarda ona öyle olmadığını hatırlatıyordu. Bu ise bütün hayatlarını etkileyecek kurnazların maçıydı.

“Batı’ya, yerel mahkemelere kralın adaletini dağıtmaya gittiğimizde çocuğu da yanımıza alalım. Çocuk saraydan ve buradaki bütün entrikalardan uzaklaşmış olur. Onu her kim etkiliyorsa onlardan ayırmamız lazım. Eğer kutsanmışsa, gücünün sarayın

dışında da işe yaraması lazım. Bu beni bile tatmin edecek yeterli bir kanıt sunacaktır.”

Kral pis pis sırttı. “Ya peki kutsanmışsa, Dickon? Bunun ne kadar ender karşılaşılan bir yetenek olduğunu biliyor musun? Fountain tarafından kutsanan birisini bulmanın zorluğundan değil, geleceği görme yetisinden bahsediyorum!” Gözleri hevesle parıldıyordu. Buna inanmak istiyordu. “Eğer doğruysa, bu çocuk Ceredigion’daki en soylu insan olacaktır. Bunu düşün! Tedirgin ve tedbirli olmakta haklısın. Fakat kalbim bana bu çocuğun özel olduğunu söylüyor. Benim kendi gücüm bile onu çok zor etkiliyor.”

Ratcliffe tartışacak gibi duruyordu fakat yöntemini değiştirdi. “Lordum, o zaman benim planım sadece onun haklı olup olmadığına karar vermenize yardımcı olacaktır. Bu Tunmore haberinde de bir hayır vardır. Bu çocuğun ve ailesinin sadakatini sınavabileceğimi düşünüyorum. Ancak planım uygulamaya geçince bazı şeylerin doğruluğunu bileceğiz.” Gülüyordu, hin bir gülümsemesi vardı. “Bana inanın, lordum, aramızda geleceği görebilen kutsanmış birisinin olmasını her şeyden daha çok isterim. Bu kişi bir Kiskaddon bile olsa. Umarım siz haklısınızdır ve benim endişelerim yersiz çıkar.”

“O kurnaz biri, lordum.” diyerek onayladığını belirtti Catsby.

“Teşkilat’ı yönetmesi için doğru adamı seçmişsiniz.” Owen’ın göremediği başka bir adam da aynı fikirdeydi.

Kral tatmin olmuş duruyordu. “Planın ne, Dickon?”

Casus başı pis pis sırttıyordu. “Benim haricimde kimsenin bilmemesi en iyisi olacaktır, elbette. Ancak sadece şunu söyle-

yebilirim, çocuk yakın bir zamanda tekrar eski yuvasını, Tatton Sarayı'nı görecek.”

Konsey üyeleri odayı boşaltırken Ankarette'in kaşları hâlâ çatıktı. Yavaşça ve nazikçe deliği düzeltti ve ellerini kucağına koydu, düşünceli bir tavırla Owen'a bakıyordu.

“Ne olacak?” diye sordu Owen.

Bir an kafasını salladı, onu diken üstünde bırakmayacak sözleri bulmaya çalışıyordu. Owen yüzünü çok rahatlıkla okuyabiliyordu. Ayrıca onu rahatlatma ihtiyacı daha da endişelenmesine sebep olmuştu.

“Eğer bir adam tehdit edildiğini hissederse...” Ankarette'in sesi bir tüyün çıkardığı ses kadar alçaktı. “Berbat şeyler yapma eğiliminde olur.” Kafasını salladı. “Kralın, casus başının artık onun çıkarları doğrultusunda hareket etmediğini fark ettiğini düşünmüyorum.”

Erkekler bir ihtirastan başka bir ihtirasa koşarlar. Eğer Teşkilat'ı yönetmek için doğmuş bir insan varsa o John Tunmore'dur. Ratcliffe'in onu yakalamayı başarması açıkçası beni ürküttü. Adamın yeteneği var. Elindeki kitap paha biçilemez olabilir. Onun içinde beni töhmet altında bırakacak bir şey var mı, merak ediyorum.

- Dominic Mancini, Saray Mutfığı Casusu

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Derin Sular

Owen'ın Kingfountain'da geçirdiği aylarda mevsim sonbahara dönmeye başlamış olmalıydı. Fakat onun yerine mevsim tekrar yazı dönmeye karar verdi. Yılan balığının Ceredigion'a geri getirildiği gün, sıcak hava dalgası krallığı vurdu ve kaleyi tam bir taş fırına çevirdi. Hatta günlerce sürdü.

Owen, mutfak zeminine uzanmış taşlarıyla oyalanırken terler burnundan damlıyordu. Bir sırasını bankın üzerine dizmişti, böylece onlar düşüp daha alçakta duran başka bir grubu harekete geçirecekti. Tasarımı gittikçe daha da karmaşık bir hâl alıyordu.

"Hava çok sıcak!" Evie ondan uzaklaşıp sırtını duvara verirken şikâyet ediyordu. Gerindi ve tembel tembel esnedi. "Kuzey'de hiç bu kadar sıcak olmaz, Owen. Yılın bu zamanında bile dağların tepelerinde buz vardır. Oralarda buz mağaralarının olduğunu biliyor musun? Devasa buz mağaraları. Ben de daha

hiç görmedim. Babam oraya tırmanmak için daha çok küçük olduğumu söyledi.”

“Hımmm...” Owen’ın kafası başka yerdeydi. Tuzlu ter gözlerini yakmıştı, sinirle kuruladı. Bu kadar sıcaklamış olmaktan ve hassas bir yapıya sahip olmaktan nefret ediyordu.

Mutfak pencereleri sonuna kadar açıldı fakat bunun boğucu sıcağa hiçbir etkisi olmuyordu. Bütün yemeklerde servis edilen ekmeğin pişirilmesinden hâlâ Liona sorumluydu. Fırınların kızgın ateşi önünde geçirdiği onca saatten sonra huzursuzca iç çamaşırını çekip duruyordu. Herkes mutsuzdu ve çabuk öfkeleniyordu.

“Keşke saray mahkemesi giderken kral bizi de yanında götürse. Batı’ya doğru gideceğini duydum. Büyükbabam söyledi. Tatton Sarayı’nı tekrar görmek ister misin? Eviniz nasıl? Büyükbabamın ailene senin adına bir mesaj götürmesini ister misin?”

Owen, Evie’ye bakıyordu, kalbi birden sıkışmaya başladı. “Kral Batı’ya neden gidiyor?” Tedirginlik hissediyordu. Bu Deconeus bir şekilde ailesini tehlikeye mi atmıştı? Endişe içini kemirmeye başlamıştı.

“Kral sürekli seyahat eder, aptal çocuk. Krallığın her bir köşesine adaleti taşımak ve uygulamak zorundadır. Sürekli çözüm gerektiren ihtilaflar olur. Yasaların uygulanması gerekir. Vergilerin de toplanması gerekir elbette. Kış mahkemesi için genelde bir yer seçer. Bütün düzenlemelerin yapılması aylar sürer, biliyorsun. Bu yıl Batı’ya gideceğini duydum. Belki de kış mahkemesini Tatton Sarayı’nda kuracaktır ve zamanını orada geçirecektir. Ya da belki kraliyet sarayı Beestone’da.”

Owen nasıl hissetmesi gerektiği konusunda emin olamıyordu. Ailesini görmeyeli aylar olmuştu. İster kendi tercihleri ol-

sun, ister olmasın ailesinin onu terk etmiş olması onu hâlâ üzüyordu. Fakat yuvasını terk ettiği günden itibaren geçen sürede hayatı inanılmaz şekilde değişmişti. O eskiden olduğu çocuk gibi hissetmiyordu.

“Bir fikrim var.” diye fısıldadı Evie. “Hava çok sıcak, haydi tekrar sarnıçtan atlamaya gidelim!”

Fikir kesinlikle harikaydı ve Owen sırtıarak kabul etti. Başlangıç kuvvetini veren taş dokundu ve sandalyesinde horlayan Mancini’yi bile uyandırmaya yetecek yükseklikte büyüleyici bir gürültüyle devrilen taşları izlediler.

Ardından Evie, Owen’ın elini kaptı ve ikili mutfak boyunca koşmaya başladı.

“Şimdi nereye gidiyorsunuz?” diye sordu Liona omzunun üzerinden. Jewel sıcak havada iyice azan gut hastalığından mustarıptı ve o öğleden sonra çocuklara göz kulak olması için Liona’ya ricada bulunmuştu.

“Fıskiyyede dans etmeye!” diye bağırdı Evie haylazca.

“Bu uygun değil, genç hanım!” Liona arkalarından seslenmişti.

Fakat iki çocuk da o kadar hevesliydi ki durumun uygunluğunu takmaya niyetleri yoktu. Owen sarnıçtan tekrar atlayacak olmaktan dolayı hafif bir gerginlik hissediyordu. Diğer taraftan sadece böyle boğucu bir havada soğuk suyun cazipliği değildi onu çeken, aynı zamanda hazine gördüğünü hatırlıyor ve hayal ürünü olup olmadıklarını görmek istiyordu.

Mancini yerinden kalkarken sandalye gıcırdadı ve adam peşlerine takıldı. Ters ters bağıırıyordu “Bekleyin, siz ikiniz!”

“Koş!” diye fısıldadı Evie, Owen’ın elini daha sert çekiyordu. İkili mutfak kapısından çıkarak kaçtı ve koridordan aşağıya doğru koştu, tombik casus hâlâ arkalarından bağırıyordu. Owen içten içe gülmeye başladı ve sonunda kahkahayı bastı. Koridor boyunca koştular, hatta az daha kendilerine öfkeyle ters ters bakan, terden sıırıslıklam olmuş hizmetlilere çarpıyorlardı. Bu yarış sadece heyecanlarına heyecan katmıştı. Önce bir yöne, daha sonra başka bir yöne gidiyorlardı, tertemiz sarayın cilalanmış fayanslarında ayakları pat pat ediyordu.

Sarnıç avlusuna bakan pencerenin gizlendiği o az kullanılan koridora vardıklarında hızlarını yavaşlattılar. Takip edilip edilmediklerini dinlediler, hiçbir şey duyamadılar. Daha önceden bildikleri goblene yaklaştılar. Evie bir kez daha arkasına baktı, ardından goblenin kumaşını kenara kaydırıp ve pencereyi kaldırarak itti. Owen kızın sürünerek çıkmasına yardım ettikten sonra açık pencereden onu takip etti.

Güneş avluya vuruyor, ışık kavrulan taşların üzerinde pırlı pırlı parlıyordu. Owen ve Evie sarnıcın devasa boyuttaki çevresinde dolanıyor ve içine doğru bakıyordu. Işığın yarattığı parlaklıktan dolayı sütunun alt kısmını çok iyi göremiyorlardı. Aşağıda suyun sütunlara çarptığını duyuyorlardı fakat sarnıcın derinliğini gösteren işaretleri parlaklık gizliyordu.

Evie gözlerini kısmış bakıyor, bir yandan da kafasını kaşıyordu. “Hâlâ yeterince derin olduğuna emin olalım.”

Geçen sefer buldukları yosun kaplı kapıya doğru yürüdüler fakat Owen mandalı boşa almak için öne eğildiğinde zaten kapının aralık olduğunu fark etti. Geçen sefer kapatmamışlar mıydı? Hatırlayamıyordu. Açık kapıyı ittiler ve suyun kenarına inen basamaklarda ilerlemeye başladılar.

“Bir öncekinden daha alçak.” diye mırıldandı Evie. “Birkaç çentik aşağıda. Gördün mü?”

“Kayık nerede?” diye sordu Owen. Kayıp olduğunu hemen fark etmişti.

Evie döndü ve daha önce durduğu yere baktı. “Göremiyorum. Aşağıya birisi mi indi, sence?”

“Şşş!” Owen parmağını dudaklarına götürmüştü. Sorun oluşturabilecek bir ses, sıra dışı bir şey olup olmadığını dinliyordu. Hiçbir şey yoktu. Önlerindeki tek görüntü yukarıdan gelen ışık huzmesiyle parıldayan sarnıcın boş suyuydu. Kayığı kim almış olabilirdi?

“Bence yeterince derin.” dedi Evie bir süre sonra, sabırsızlanmıştı. Basamakları tekrar geri çıktı.

“Bekle!” diye seslendi Owen arkasından koşarken. Atlayışlarını riske atmadan önce kafasındaki sorulara cevap bulmak istiyordu ancak yüzmeye başlamak için sabırsızlandığını da biliyordu.

Sarnıcın yukarısında belli belirsiz görünen geniş deliğe ulaşırlar. Su gerçekten de daha alçaktı ve Owen kıpırdayan yüzeyde parıldayan gölgelerini görebiliyordu.

“Hazır mısın?” diye sordu Evie, uzanıp elini tuttu.

Owen başıyla onayladı ve saymasına fırsat verdi.

“Şimdi!” diyerek Owen’ın eline asıldı ve kendisiyle birlikte sürükledi. Atlayışın yarattığı o coşkulu his, aşağıya doğru inerken yarı yolda ona korkması gerektiğini hatırlattı. Fakat soğuk su yüzüne çarptı ve kendini derinliklere bıraktı. Owen’ın ayakları sarnıcın dibine değmişti. Hâlâ Evie’nin elini tutuyordu.

Owen gözlerini açtı ve kendini hazine yığınlarıyla çevrelenmiş buldu. Kılıç kınlarına, mücevherlere ve kolyelere bakarken içinde büyük bir heyecan patlaması yaşadı. Evie elini çekiştiriyor ve yukarıya çıkmaya çalışıyordu fakat Owen geri çekti. Bu hazine görüntüsünü kaybetmek istemiyordu. Çok fazlaydılar! Sonra birden garip bir şey fark etti. Hazinelerin ortasında bir boşluk vardı, sanki birisi tırmıkla orasını temizlemişti. Hayır, öyle bir şey değildi bu. Sandıklardan biri merdivenlere doğru sürüklenmişe benziyordu. Bu sürükleme hareketi bu bolluğun içinde bir yol açmış ve diğerlerini kenarlara itmişti.

Arkadaşı artık elini çok sert çekiyordu. Owen yukarı doğru baktığında ağzından çıkan ve görüşünü engelleyen hava baloncuklarını gördü.

Owen aşağıda durmak ve hazineye ne olduğunu çözmek istiyordu fakat her ikisinin de nefes alması lazımdı. Ayaklarıyla kendini itti ve yüzeye doğru çıkmaya başladı. Suyun içinde ilerledikçe uğultulu yüksek bir ses suyla dolmuş olan kulaklarında yankılandı.

Owen yüzeye çıkınca derin bir nefes alıp ciğerlerinin yanmasını önlemek için göğsünü havayla doldurdu. Evie ağzındaki suları tükürüyor ve ayaklarını suyun üzerinde kıpırdatıyordu.

“Owen! O sesi duydun mu?”

Owen etrafına bakındı ve merdivenlerden çok uzaklaşmış olduklarını gördü. Aslına bakılırsa hızla kaymaya devam ediyorlardı.

“Ne oluyor?” diye sordu Owen, elleriyle suyu iterken. Su onları karanlık sarnıcın derinliklerine doğru çekiyordu.

“Yüz!” diye bağırdı Evie, kollarıyla kulaç atmaya ve ayakla-

rını çırpırmaya başlamıştı. Owen da yüzmeye koyulmuş, merdivenlerin güvenli basamaklarına ulaşmaya uğraşıyordu. Ama akıntı çok güçlüydü. Korku aşağıda gördüğü hazineyi ona unutturmuştu.

Çok uzaktan gelen bir ışık vardı. Bunu daha önce görmemişti. Sarnıcın içinde bir çıkış mı vardı? Sonra suyun coşkunun sesini duydu, şelalenin sesiydi bu.

“Owen!” Çılgılık atan Evie’ydi, onunla aynı anda fark etmişti. Sarnıçtaki su nehre çekiliyordu.

Merdivenler artık çok uzaklarında kalmıştı. Akıntı onları güvenli bölgeden daha da uzağa sürüklerken gittikçe büyüyen karanlıkta açıklıktan süzülen ışık huzmesi soluk bir mızrak gibi biydi artık.

“Sütunu tut!” diye bağırdı Evie. En yakınındakine ulaşmış fakat parmakları nemli taştan kaymıştı.

Owen da bir tanesini yakalamaya çalıştı, üstelik parmakları tutunmayı başarmıştı. Evie’nin belinden kavradı ve onu sımsıkı tuttu. Fakat suyun akım gücü onu sütundan ayırdı ve her ikisini de bir kez daha akıntıya sürükledi.

Nehre açılan ağız daha da yakınlaşmıştı, kenarından dökülen suyun sesini duyabiliyorlardı. Oraya varmadan kendilerini durdurabilecekler miydi? Suyun onları ne kadar hızlı sürüklediğini düşününce Owen hiç zannetmiyordu.

“Owen!” dedi umutsuzca Evie, korkudan onun belini kavramıştı.

Tutunabilecekleri hiçbir şey yoktu. Yakalayabilecekleri hiçbir şey yoktu. Kayık gitmişti. Başı çılgınca dönüyordu ama son-

ra suyun o sakinleştirici sesiyle birlikte Owen içinde bir huzur hissetti. Zihninde ihtimaller canlanıyordu, tıpkı bir şimşek gibi hızlıydı. Ağır bir şeye ihtiyacı vardı. Suyun hareket ettiremeyeceği bir şeye.

Hazine.

“Tutun bana!” diye bağırdı Evie’nin korku dolu yüzüne. “Sıkı tutun!” Akıntıya karşı yüzme yerine, kendini ona bıraktı ve dibe daldı.

Sağa sola yalpalasa da, ayakları dipte sert bir şeye çarptı. Görebilmek için fazla karanlıktı. Fakat elleriyle dokundu ve tutma yerini, sandık üzerindeki halkayı buldu, Bir eliyle sıkıca tuttu ama elinden kaydığını hissetti, o yüzden iki eliyle birlikte kavradı. Evie de kemerine sımsıkı yapışmış, hayatı pahasına tutunuyordu. Owen’ın nefesi tükeniyordu, ancak en azından hareket etmiyorlardı. Sandık onları sürüklenmekten kurtarmıştı. Yerde neden hazine vardı? Onu oraya kim bırakmıştı? Sandıklardan birini oraya nasıl taşımıştı? Ve neden?

Owen’ın ciğerleri acı vermeye başlamıştı. Nefes almayı o kadar çok istiyordu ki! Evie’nin ellerinin kaymaya başladığını hissetti. Eğer hem kendini hem onu kurtarmak istiyorsa hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Halkaya sımsıkı tutundu ve kendini sandığın üzerine doğru çekti, böylece ayaklarını sandığın iki tarafına yerleştirebilecekti. Sandık çok büyüktü, belki de beline kadar geliyordu. Onu itekleyip durunca bulunduğu yerden biraz kaydı fakat sürüklemek için çok ağırdı.

Nefes al.

Bu düşünce geldi aklına ve telaş yapmaya başladı. Suyun içinde nefes alması gerektiğini hissetmişti ama bunu yaptığı

takdirde öleceğini biliyordu. Evie'nin söylediği gibi, sürekli boğulan çocuklar oluyordu. Havaya ihtiyacı vardı! Sandığı ayaklarının arasına sıkıştırdı ve kendi ellerini serbest bıraktı. Sonra da Evie'yi kollarından tutup kemerinden uzaklaştırdı. Onu yüzeye doğru itti, botlarından tuttu. Akıntının onu uzaklaştırmaya çalıştığını hissetti ama tüm gücüyle tutuyordu, onu kaybetmemekte kararlıydı.

Evie çılgık atıyordu. Suyun altında bile, onun sesini duyabiliyordu. Gözlerinin önüne karartı çöktü. Bayılıyordu. Uykuya dalıyordu.

Boğuluyordu.

Kaslarının titrediğini ve yandığını hissetti. Suyun döküldüğü ağzın yakınındaydılar, bunun farkındaydı. Başının üzerinde büyük bir ışık alanı görülebiliyordu. Owen ona bakarken öyle huzurlu hissetti ki. Ciğerleri artık yanmıyordu. Her şey yavaşlamıştı ve kendini suyla bütün hissediyordu.

Nefes al.

Bu düşünce artık o kadar da korkutucu gelmiyordu. Owen ağzını açtı.

Evie gitmişti. Şaşkınlıkla göz kırptı. Onun gitmesine ne zaman izin vermişti? Fiskiye'nin pıtırıtısını duyuyordu, hatta hanımeline'nin ve diğer bahçe çiçeklerinin kokularını alabiliyordu. Suyun bu kadar altında koku alabiliyor olması garipti.

Daha sonra birden güçlü iki el onu kollarının altından tuttu ve yukarıya çekti. Yüzü suyun dışına çıktı ve ciğerleri birden tekrar havayla doldu. Lezzetli, mayalı bir hava vücuduna bayram ettirdi.

"Yukarı, çocuk! Yukarı!" Bu Mancini'nin sesiydi.

Owen ağzındaki suları tükürüyordu. Şişman casusun boyuna yapışmış duran Evie'yi gördü, saçlarındaki sular yüzüne dökülüyordu. Elbisesi de iyice sarkmıştı ve kendi de iyice gevşemişti, hareket etmeye mecali yok görünüyordu. Rahatlamış bir hâlde Owen'a baktı, Owen onun ağlamamak için büyük çaba harcadığını söyleyebilirdi.

Mancini Owen'ı yukarı, kolunun altına çekti ve basamaklara doğru ilerlemeye başladı. Etrafı su doluydu ama sular yeterince çekilmişti, belinin altında kalıyordu ve gücünün de bir kısmını kaybetmiş gibi duruyordu.

"Hangi akla hizmet sizin ikinizi kurtarmak için kendi hayatımı riske atıyorsam." Casus ilerlerken bir yandan da içten içe söyleniyordu. "Umursamaz, dikkatsiz. Küçük, aptal bacak-sızlar. Senin su perisi olduğunu düşünmüştüm, kız ama belli ki değilmişsin! Su perileri kendilerini böyle boğulacak hâle getirmezler. Siz bu arada burayı nereden biliyorsunuz? Duvarla çevrili olmasının belli bir sebebi var herhâlde!"

Owen adamın söylenmesini umursamadı, gözlerini dikmiş suya bakıyordu. Artık Mancini'nin dizlerine kadar çekilmişti. Kısa bir süre sonra hazineler görülebilecekti. Gerçek olduklarını onlara kanıtlayabilecekti.

En alt basamağa ulaştılar ve Mancini Owen'ı döndürmeden önce ağır bir çuval gibi yere bıraktı. Kendisi de basamaklara oturdu, zar zor nefes alıyordu. "Bu iş çok fazla. Bu çok fazla. Hayret bir şey, çocuklar yaramazlık uğruna sürekli kendilerini öldürtüyorlar. Sizi kurtarmaya zahmet etmek beni aşan bir şey. Şimdi hepimiz sıırıslıklam olduk. Uff!"

Evie, Owen'a koşup ona sımsıkı sarıldı. "Nasıl yaptın? Bizi nasıl kurtardın? Neye tutunuyordun? Sanki kayık çapası gibi bir şeydi!"

"Hazineydi." Owen soluk soluğaydı, sular yüzünden süzülüyordu. Suları çekilen sarnıca baktı. Su basamakların bile altına çekilmişti.

"Hazine mi?" diye sordu Mancini hevesli hevesli, suya bakıyordu.

Hiçbir şey yoktu. Owen basamaklara çıktı, aslında atladıkları noktayı inceliyordu. Sarnıç deliği onların üzerinde kalmıştı.

Suyu tekmeledi, etrafa sıçramıştı. Parıldayan zeminde ise hiçbir şey yoktu.

"Çocuğun akı gitti." dedi Mancini, hâlâ nefes almak için öksürüyordu.

Owen döndü ve yalvaran gözlerle Evie'ye baktı. "Gördüm!" Israrcıydı. "Dokundum."

Evie ona baktı, yüzü canlılığını yitiriyordu. Sonra koştu ve onu tekrar kucaklayıp ağlamaya başladı.

Bence Ratcliffe tıpkı prenslerin öldürülmesi gibi bu çocuğu da öldürmenin peşinde. İki haylaz kaçınca huzursuz hissettim kendimi, bu yüzden de vakit kaybetmeden peşlerine düştüm. Anlaşılan göre saray sarnıcının yerini keşfetmişlerdi. Ratcliffe beni onları gözetlerken buldu. Neler olduğunu ona anlatınca gözlerinin içinde garip bir ışık çaktı ve hızla uzaklaştı. Bu beni daha da huzursuz etti. O yüzden çocukları çağırmaya çalıştım ama beni duymadılar. Kısa bir süre sonra, bir çığlık sesi duydum ve kapıyı kırdım. Sarnıç suyu nehre çekiliyordu. Çocukları o sırlısklam bedenlerinden çekip o çukurdan çıkardım ve kurtardım. Sonrasında kendime gelmem bir saatimi aldı. Bütün bunların Ratcliffe benim yanımdan ayrıldıktan çok kısa bir süre sonra gerçekleşmesi bana pek tesadüf gibi gelmiyor. Üstelik bence ölümlerinin suçunu da benim üstüme yıkma gibi bir niyeti vardı. Şans oyununda zarı her iki taraf da atabilir.

- Dominic Mancini, Saray Mutfağı Casusu

BÖLÜM OTUZ

Lanet

John Tunmore'un hücrelerinden kaçtığı öğrenilince bütün saray ayağa kalktı. Sarayın aranması gece boyu sürdü ve meşalelerin ve rap rap ayak seslerinin arasında uyumak Owen için mümkün olmadı. Kaçak onun odasında da arandı, üstelik bir kere bile değil, iki kere. O gece Ankarette'i bile ziyaret etmeye cesaret edemedi çünkü casus tünelleri bile boylu boyunca aranıyordu.

Kral öyle öfkeliydi ki herkes diken üstünde duruyordu. Owen ve Evie ise bir gün önceki ölümcül tehlikenin etkisinden kurtulamamıştı. Ayrıca Owen ilk defa Evie'nin sessiz olduğunu ve az konuştuğunu görmüştü. Kral kendisine bariz bir utanç ile bakan en güvendiği hizmetlilerin beceriksizliği hakkında lanetler savurup öfkeden deliye dönmüş bir şekilde atıp tutarken iki çocuk kahvaltı boyunca birbirlerinin dibinden ayrılmadı.

“Pekâlâ, bu zamana kadar ne öğrendin?” Kral kızgınlıkla sormuştu, kan yüzüne sıçramış, burun delikleri öfkeden bembeyaz kesilmişti. O sabah, her zaman olduğu tıraşını olmamıştı. Koyu renkteki saçları siyah dokulu şapkasının altında darhadağınaktı.

Ratcliffe âdeta umutsuz görünüyordu. “Anladığım kadarıyla, majesteleri, sizin emriniz üzerine hücrelerinden elini kolunu sallayarak çıktı.”

Kralın çehresi daha da geriliyordu. “Kahrolası Fountain aşkına, neden onun salınması emrini vereyim, Dickon? Senin adamların onu kulede tutuyordu. İçlerinden birinin onu serbest bıraktığı aşîkâr!”

“Bu doğru değil!” dedi Ratcliffe. “Muhafıza verilmiş, üzerinde sizin imzanızın olduğu bir kâğıt vardı. Söylediklerine göre tutsağın salınmasını emreden, sizin kendi el yazınızla yazılmış bir notmuş, sizden gizli bir görev aldığını ve yakalanmasının planının bir parçası olduğunu anlatıyormuş, lordum.” Sesi gittikçe alçalmıştı. “Notu okuduklarına yemin eden dört adamım var!”

“O zaman nerede, Ratcliffe? Göster bana!”

Cevaptan önce yüzü düştü. “Ateşe atılmış. Ama dört adam...”

Bir düzine adam uçan domuz gördüğünü söylese umurunda değil!” Kral ortalığı inletmişti. “Salınmasını emretmedim. İmza yüzüğüm, gördüğünüz üzere parmağымda ve seni temin ederim, Dickon, böyle bir şeyi asla emretmem! Eğer her bir şeyi eline yüzüne bulaştıracaksan neden böyle bir teşkilata sahip olmaya kasıyorum kendimi. Bu saray sıçan delikleriyle kalbura dönmüş durumda. Tüneller ve onları eşleyen pençeler. Bundan nefret ediyorum. Üstelik Berwick’ten sarnıcın kurduğunu ve yağmur-lar başlamadığından onu doldurmak için günlerdir nehirden

su taşındığını öğrendim.” Yüzündeki terleri kuruladı, dudakları azarlamaya hazırdu. “Neden etrafım böyle beceriksizlerle çevrili? Kralına karşı dürüst olabilecek hiçbir adam yok mu?”

Ratcliffe’in yüzü kralın sert sözleri karşısında iyice düştü. Söze tekrar başladığında sesi öfkeden kalın çıkıyordu. “Elimden gelenin en iyisini yapıyorum!” Köpürüyordu.

Kral gözlerini dikmiş ona bakıyordu. “Bu yeterli değil, Dickon. Birbirimizi çok uzun süredir tanıyoruz ve seni dostum olarak değerlendiriyorum. Üstelik karılarımız da arkadaştı fakat arkadaşlık yeterli değil. Bu görev seni aştı, be adam. Bu artık taşıyamayacağın bir yük hâlini aldı!”

“Ben o zaman bir... Öküz müyüm?” Ratcliffe kekeliyordu, dilinin kontrolünü kaybetme noktasında tehlikeli sulara yüzüyordu. “Beni öyleymişim gibi sözlerinizle kırbaçlıyorsunuz!”

Kral Severn bıyık altından bir şeyler mırıldandı. Owen ve Evie onun yüzünü görebilecek kadar yakındılar fakat kelimeleri duyabilecek kadar değil. Kral, gözlerindeki hançerle casus lorduna baktı. “Görevi devralacak başka birisini çağıracağım, Ratcliffe. Bu hata artık aşırı bariz, aşırı küçük düşürücü oldu. Buradan Pisan’a kadar her bir sarayda alay konusu olacağım. Ambion Tepesi’nde başarılı oldum, tahttaki hakkımı kanımla ve Fountain’ın sayesinde kanıtladım. Ancak kendi kulemden kötü nam salmış bir hainin kaçmasına izin vermek?” Eldivenli elini uzattı. “Bana kitabını ver. Tunmore’un kitabını istiyorum. Benim hakkımdaki yalanlarını kendi gözlerimle okumak istiyorum.”

Ratcliffe’in yüzü öfkeden altüst oldu. “Size yalvarıyorum, Severn.” Ses tonu aşağılanmış ve aceleciydi. Kralı o bütün şahitlerden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Sesi öfkeliydi fakat odadaki

seyircilerin duyamayacağı alçaklıktaydı. “Diğerleri gibi beni de bir kenara atmayın. Ben Hastings değilim. Bletchley değilim. Kiskaddon değilim! Bana güvenebilirsiniz.”

Owen gözlerini ayırmadan krala bakıyordu, casus başına inanmamasını diliyordu içinden. Owen Ratcliffe’i ortalıkta kral yokken de görmüştü. Diğerlerine nasıl kibirli davrandığını biliyordu. Eğer bir adam diğerlerine önderlik yapacaksa onların saygısını kazanması gerekir, rütbesi yüzünden onlara üstünlük taslaması gerekmez. Adamlarına her zaman saygıyla yaklaşan babasından öğrendiği bir dersti bu. Zihninde, düşmek üzere olan taşların çıkardığı ses yankılanıyordu. Âdeta şingirtılarını duyabiliyordu.

“Kitabı ver.” Severn ısrarcıydı.

Ratcliffe’in öfkeden yüzü değişti. “Gidip getireceğim.”

“Kemerinde duruyor.” diyerek kral cevabı yapıştırdı, elini uzatmıştı.

Ratcliffe asılıp gevşetti ve kitabı kralın eline verdi. Artık yüzü iyice asılmıştı, bakışları öyle karanlık ve asiydi ki Owen ondan daha da korktu. “Seyahatiniz ne olacak? Planladığım gibi Westmarch’a hâlâ gidiyor muyuz?”

“Yarın yola çıkıyoruz.” dedi kral, bir şekilde yumuşamıştı. Kara kaplı kitabı elinde çevirdi, merakla kabını inceliyordu.

“Yarın mı? Saraydakilerin hareket edecek şekilde hazır olması haftaları alır!”

“Ben bir askerim, Ratcliffe. Bunu biliyorsun. Saraydakilerin bizi takip etmeleri ne kadar sürer umurumda değil. Batı’ya giderken yanımda ordu götüreceğim. Kuzey’deki askerler şu anda buraya geliyorlar bile. Sayımızla Kiskaddon’ı şaşırtacağız.

Onu en son savaşa çağırdığımda, ayak diredi ve o acı sona kadar yardımına gelmeyi reddetti. Eğer bize katılma konusunda yine ayak direrse, bu ona kötüye mal olacak. Sanırım, Ambion Tepesi'nde dersimi yeterince aldım. Artık benim için aylar önce yapmam gerekeni yapma zamanı geldi.”

Owen kralın ne demek istediğini anlamadı fakat sesinin tonundan ailesinin başının belada olduğunu söyleyebilirdi. Gergin bir hâlde arkadaşına çevirdi bakışlarını ve endişeyle bulanıklaşan gözlerini gördü. Yiyecek masalarından birinin arkasına gizlenerek o an için ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı.

“İçinde yazanları... Pek... Sevmeyeceksiniz.” dedi Ratcliffe, kitabı sanki canlı bir yılanmış gibi işaret ediyordu. “Hoşlanmayacaksınız. Hiçbirinden.”

“İftiralara alışkınım, Dickon.” Bastırmaya çalıştığı öfkeden dudakları büzülmeye başlamıştı. “Kendi yeğenimi ayartmakla suçlanıyorum. Abimin çocuklarını öldürmekle. Karımı zehirlemekle.” İğrenerek homurdandı. “Tutulmayı hatırlıyor musun, Dickon? Karımın öldüğü günkü tutulmayı? Onu da benim üstüme atmışlardı.” Sesi âdeta fısıltıya dönüşmüştü. “Fakat o benim işim olabilir. O gün ruhum iyice kararmıştı. Aynı zamanda unutmamak lazım, ben kutsanmış biriyim.”

İki adam keskin bir bardak şarap gibi hatıralarını paylaşıırken ikisinin arasında bir sessizlik yaşanmıştı.

“Efendim...” Ratcliffe söze başlamıştı, sesi o kadar hakir çıkmıştı ki resmen ikna ediciydi. “Eğer mümkünse, bana bir şans daha verseniz. Size sadakatimi kanıtlamama izin verin. Tunmore’un ortadan kaybolmasının arkasında Tryneowyn’in

parmağının olduğuna eminim. Gece sizin yüzüğünüzü parmağınızdan çalmasını yanına bırakmayacağım.”

Kral soğuk bir bakış attı. “Bu mümkün değil.” dedi. “Çünkü hiç uyumadım. Ayrıca değişikliği hemen duyurmayacağım, Ratcliffe. Ama en yakın zamanda yapacağım.” Siyah eldivenlerinden birini çıkardı ve kemerine sıkıştırdı, sonra da uzanıp Ratcliffe’in omzuna vurdu. Sesinin yüksekliği ve tonu değişmişti. “Sen hep sadıktın, Dickon. Sana değer veriyorum, gerçekten veriyorum.”

Owen havada hafif bir dalgalanma hissetti, suyun o çağlayan sesini duyuyordu. Kralın kendini Fountain’a açışını büyük bir hayranlıkla izledi, huzurlarına davet ediyor, bineceği bir atı çağırır gibi onu çağırıyordu.

“Emrettiğimde Casus Teşkilatı’nın başı olma görevinden vazgeçeceksin. Bütün alınganlıklarını sineye çekeceksin ve edindiğin deneyimlerden elde ettiklerini düşüneceksin. Abim bana her seferinde, erkeklerin düşebilecekleri noktaya kadar çıkarılmaları gerektiğini öğretti, daha fazlasına değil. Hırsların var. İyi bir kapasiten var. Sen sadık bir danışman ve arkadaşsın. Ama bu görev seni aştı, bu nedenle bu göreve daha uygun birini bulmak zorundayım. Sen de yerine geçecek kişiyi bulmamda bana yardımcı olacaksın. Seni bununla görevlendiriyorum. Sana emrim bu.”

Owen, kralın onu tapınaktan yürüyerek çıkmasını emretmek için gücünü nasıl kullandığını hatırladı. Fountain’ın tüm akışını etrafında hissetmişti o zaman, şimdi de aynısını hissetmişti, hâlbuki sözcükler doğrudan ona yöneltilmemiştir. Owen, kralın durumu idare etme şekline hayran kalmıştı. Gerçek ya da

samimi olmayan hiçbir şey dememişti. Azarlayarak ya da sert bir şekilde de yapmamıştı.

“Baksana.” diye fısıldadı Evie Owen’ın kulağına. “Mancini!”

Owen döndü ve kral ve Ratcliffe’in yanına yaklaşan şişman casusu gördü. Sehparların üzerinde duran yiyecek yığınlarına ağzının sularını akıta akıta bakıyordu. Fakat kasıtlı olarak onlara yaklaşıyordu, bir elini o kocaman beline dayamıştı.

Ratcliffe’in gözleri hâlâ donuktu fakat sabit bir şekilde krala bakıyordu, gözyaşları her an akacak gibiydi. Kral kollarını bağladı ve koca adam kendisine yaklaşmayı sürdürürken kurnaz bir bakış attı.

“Ah işte, mutfak harcamalarımı artıran adam.” dedi kral.

Mancini abartılı bir selam verdi. “Majesteleri böyle en ufak ayrıntıları fark ederek beni onurlandırıyor.” dedi zarif bir şekilde. “İştahlıyım, bu doğru. Fakat ballı ekmek ve yıllanmış şaraptan daha çok arzuladığım şey dedikodu ve sırlardır. Ayrıca daha yeni öğrendiğim bir şey var ki majestelerinin bilmeyi isteyeceğini düşündüğüm bir şey bu.”

Mancini’nin sesini duymasıyla Ratcliffe’in dönmesi bir oldu, yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Ratcliffe’in altındaki adamlardan verecekleri haberi kendisine, hatta sadece kendisine bildirmelerini tercih ettiğini bütün saray bilirdi. Mancini bu sırayı bozuyordu ve odadaki herkes de bunu biliyordu. Kral ise merakla bakıyordu.

“Ne haberi, Üstat...”

“Mancini, Dominic Mancini. Genevarlıyım, bilmiyorsanız eğer. Yemeklerinizi severiz!”

“Bilmiyordum.” dedi, Ratcliffe’e tanımlanamayan bir bakış atmıştı.

“Pekâlâ, efendim, bunu doğrudan duymak isteyeceğinizi düşündüm.” Koca adam ileriye doğru bir adım daha atmış, sesinin seviyesini de iyice azaltmıştı, böylece söyleyecekleri bütün salona taşınmayacaktı. Ratcliffe ileriye atıldı, gerilmişti. Owen ve Evie de biraz daha yanaştı.

“Anlatmaya değer olduğunu düşündüm.” diyerek söze devam etti Mancini. “John Tunmore’un Kutsal Ana Tapınağı’nda, yaşlı kraliçeyle konuştuğu tespit edildi. Aslında yaşlı değil, eski kraliçe. Önceden tapınağa konuşlandırılmıştım, Majesteleri, bu nedenle de Teşkilat’a dâhil olmayan bazı tanıdıklarım var. Bu havadise... Şey... Ödeme yapmaya hevesli olacağımı düşünmüşler. Elbette böyle zamanlar için kendi cüzdanımı dolu tutuyorum.” Bozuk para cüzdanını şangırdattı ve kaşıyla krala işaret etti.

Kralın ifadesi hayranlık ve saygı barındırmaya başlamıştı. Ratcliffe’i tamamen devre dışı bıraktı. “Kapıdan geçmeyi nasıl başarmış?” diye sordu kral. “Kılık değiştirerek mi sıvışmış? Kapıdaki muhafızlar onun görünümüne uyan hiç kimseyi görmemiş.”

Mancini gizemli bir tavırla kafasını sallarken sırtıyordu. “Anladığım kadarıyla küçük bir kayıkla giderken görülmüş. Bildiğiniz gibi kayığı şelalenin bu kadar yakınından döndürmek çok tehlikeli fakat bağlantılarımın bana dediği bu. Biliyorsunuz sarayda birçok gizli mekân var.”

“Biliyorum.” diyerek aynı fikirde olduğunu hızla gösterdi, biraz da öfkeliydi. “Pekâlâ, bu ortadan kayboluşunu açıklıyor. Geriye kalan bu bilgiyle ne yapacağımız.”

“Sığınma talep etmiş.” diyerek araya girdi Ratcliffe, kendini konuşmaya dâhil etmişti. Yüzündeki gücenmiş ifade yatıştırılamayacak türdendi. “Girişleri gözetleyip onun gizlice kaçmasını beklemekten başka yapılabilecek bir şey yok. Bizi uyutmak için orada aylarca pinekleyecektir.”

“Bu çok cüretkâr olabilir fakat...” Ratcliffe’in lafını bölen Mancini kasıtlı olarak söze girdi. “Bir önerim olacak.”

Kral güldü ve Ratcliffe’in omzuna elini koydu. “Bir dinleyelim.”

“Majesteleri, onunla önce benim konuşmama izin verin. Bu...”

“Anlamakta zorlandığın nokta bu...” Kral konuşmasını böldü. “Senden daha iyi adamlara sahip olmaktan korktuğundan en yetenekli adamlarını defediyorsun. Onların çabalarını kendine mal etmek istediğinde sana gücenirler. Sıklıkla casusunu kendine saklıyorsun. Bu adamın hırs ya da cüretkârlık konusunda eksik bir yanı yok. Bırakalım konuşsun. Güven bana, Dickon. Kendime ait fikirlerim var ve her zaman da olacak. Tavsiyen nedir, Mancini?”

Owen Mancini’nin dudaklarında kısa süreli bir gülümseme gördü fakat göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu. “Lordum, beni eğiten üstat şöyle öğretti. Adamlar ya şımartılmalıdır ya da tamamen mahvedilmelidir. Eğer onları biraz rencide ederseniz sizden intikam alırlar. Eğer onları ciddi anlamda yaralarsanız misilleme yapamayacak duruma gelirler öyle ki verilen yara intikamından korkulmayacak türde olmalıdır. İnsanları tapınaktan çıkarmanın çeşitli yolları var. Orada bazı kişiler var... Şey yapabilecek... Bunu kibar bir şekilde nasıl söylesem?”

“O zaman kibar bir şekilde söyleme.” dedi kral homurtuyla.

“Tapınakta para verdiğiniz takdirde işi zıvanadan çıkaracak adamlar tanıyorum. Eğer uygun kelimeyi siz söylerseniz, lordum, Üstat Tunmore akşam yemeğinde önünüzde diz çöküyor olacaktır.”

Kral Mancini’nin sözlerini düşünüyordu.

“Çok riskli.” Ratcliffe âdeta alaycı bir şekilde tıslamıştı. “Eğer insanlar öğrenirse...”

“İnsanlar sürekli onu ya da bunu ortaya atıp duruyor.” dedi Mancini omuzlarını silkerek.

“Onu sevdim.” dedi kral. “Ama sana emir vermeyeceğim. Henüz değil. Şu anki görevin ne, Mancini?”

Owen krala bakıyordu, gözlerinin önünde gerçekleşen apaçık değişimi görüyordu. Kral, Mancini’nin kendisini kandırmak için Ankarette’in oluşturduğu planın bir parçası olduğunu anlamamıştı. Ratcliffe kralın güvenini kazanmıştı fakat inancını kaybetmişti. Mancini’de Teşkilat’ı idare edebilecek kapasiteyi görmüştü ama o da güven vermiyordu.

“Önemli bir görev, sizi temin edebilirim.” dedi Mancini doğrudan, topuklarının üzerinde sallanıyordu. O küçük oğlanı göz hapsinde tutuyorum. Konuşmamızın başından beri bir kulağı burada olan çocuğu.” Owen’a hafifçe el salladı.

Kral döndü ve tam arkasında oyalanan Owen ve Evie’yi gördü. Severn şaşkınlıkla Owen’a baktı... Onayladığının göstergesi olabilir miydi bu?

“İyi zamanlama.” dedi kral. “Owen, yarın Tatton Sarayı’na doğru yola çıkarken sen de bize katılacaksın. Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkıyoruz. Hazır ol.”

BÖLÜM OTUZ BİR

Yerel Mahkemeler

Hava karardıktan hemen sonraydı, mutfak genel anlamda boşalmıştı sadece Liona, Drew, Berwick, Mancini ve Owen vardı. Dük Horwath, bazı sebeplerden dolayı daha erken bir saatte torununu yanına alıp saraydaki başka bir odaya götürmüştü. Oğlan Tatton Sarayı'na dönmenin nasıl bir şey olacağını düşündükçe karışık duygulara kapılıyor ve midesi allak bullak oluyordu. Kendisini sakinleştirmek için saatlerdir taşlardan karışık diziler oluşturuyor, bir yandan da mutfaktaki alçalıp yükselen muhabbetleri dinliyordu. Herkesin dilinde olan şey kralın yerel mahkemeleri Batı'da kurma kararıydı.

Evie ona, bu konuda bilgisi olmadığından, yerel mahkemelerin kralın adaletinin tecelli ettirilmesi için her yıl oluşturulan şeyler olduğunu söylemişti. Vatan hainliği ithamları krallığın lord hâkimleri tarafından tartışılacak ve baş hâkim unvanı verilen Dük Horwath, Evie'nin büyükbabası kanıtları ve mahke-

meyi yürütecekti. Lordlar ve kontlar krala önerilerini sunarken suça ve yerel mahkemelerce verilen cezaya karar verecek olan Kral Severn olacaktı.

“Neden yük arabasında gidemediğime bir türlü anlam veremiyorum.” Berwick’e şikâyetle bulunan Mancini’ydi. “Bir erkeğin bu kadar çok hareket etmesi hiç sağlıklı değil.”

Berwick alayla karışık homurdandı. “İlk ışıkların atına atlaycaanı kral sööledi, sen de yapçan. Baş seyisin yaşlı Ribald’ı senin için ahırdan çıkardını işittim. Yeterince büyük olan tek aygır o, bence. Sen de dörtнала gitçek deyilsin ya zati!”

“Benim vücudum çok hassas.” diye cevap verdi Mancini, koca göbeğini tutuyordu. “At sırtında gitmeyeli yıllar oluyor. Yük arabası tam bana göre, Berwick. Haydi ama sen kâhyasın. Kesin bir şeyler aralayabilirsiniz.”

“Sana tavsiyem, kilerdeki yıllanmış şarapları içmeyi bırakıp daha fazla at üstünde vakit geçirmen.” diye cevapladı alaycı bir tavırla.

“Senin tavsiyeni istemiyorum. Ben araba istiyorum! Yük arabası! Bir şey işte!”

“Hah! Horozlar ötmeden avluya inmiş olsan iyi edersin. Seni oturtmak için köprü kaldırma vinci gerekebilir ama otur-tacaamız yer atın üstü olacak. Zati başımda yeterince sıkıntı var.” Casusu kenara itti. “Liona, seyislerde hayvanların yemi var ama kral kaavaltısını eyerinde yapıyo olacak.”

“Onu ben de düşündüm ve bir şeyler hazırladım.”

“Gerek yok. Giderken yerel bir satıcıdan turta almağa dur-cak. Sarnıcı tekrar doldurmak için suyu taşımağa devam edin. Daha en az bi ay yaamur yok ama kral kışı Kingfountain’den

uzakta geçirmeyi planlıyo. Bişileri yoluna koyma, fazla elemanı çıkartma ve karlara hazırlanma zamanı.”

Liona’nın kocası elini yumruk yapıp hafifçe öksürdü. “Kış için çoktan hazırlanmış odun yığını var, hatta kesilecek birkaç da ağaç var. Majestelerinin fikrini değiştirmesi durumunda hazır olacağız.”

“Çalışkan adam.” dedi Berwick burnunu çekerek.

“Şimdi gerçekten, Üstat Berwick...” Mancini mızırdanan bir ses tonuyla başlamıştı konuşmaya.

“Duymak istemiyom, be adam! Başımda zati yeterince dert var! Şincik taşınacak koca bi hane var ve bunu yapmak için sadece iki haftamız var. Yerel mahkemelerin Kingfountain’da olcaanı düşünüyoduk ama şincik deyişti ve her birimizin buna ayak uydurması gerekiyo. Horozlar ötmeden orada ol, adam. Sıkı giyin.”

Mancini kaşlarını çattı. “Bunu aklımdan çıkarmayacağım, Berwick. Unutacağımı zannetme.”

“Hay hay, öyle bi unutçaksın ki. Biraz daha tehdit savursan çalışanlar asıl senin tüylü döşeeni ya da kirli oturaanı unutçak. Kimi tehdit ettiinin farkında ol, Mancini. Ben gittim artık.” Owen’a baktı, bir an bir şey söylemek istiyormuş gibi kıpırdandı, sonra da kısa bir selam verdi ve sinirli sinirli mutfaktan çıktı.

Drew yakınlaştı ve çocuğun saçlarını karıştırdı. “Seni özleyeceğim, Owen. Herkes, sarayın dışında bile senden bahsediyor, biliyorsun. Senin kutsanmış olduğunu biliyorlar. Bu değerli bir şey.” Bakışı yumuşak ve sempatikti, bu Owen’ın Tatton Sarayı’nda neler olacağı konusunda daha fazla endişelenmesine se-

bep oldu. Owen'ın omzuna hafifçe dokunduktan sonra Drew mutfaktan ayrıldı. Geç olmuştu, Liona Ankarette'in akşam yemeği tepsisini çoktan gizlemişti ama yine de son düzenlemeleri yapmak için mutfakta kaldı.

Birden koridor merdivenlerinden koşarak inen birinin ayak sesleri odadaki sessizliği bozdu. Evie koşarak geldi, koyu saçları darmadağın, pembe yanakları gözyaşlarıyla nemlenmişti. Burnu akıyordu, o da koluna sildi. Yatma saati geçeli çok olmuştu ve onu saatlerdir görmemişti. Çıldırması ve endişeli görünüyordu, o üzgün görüntüsü Owen'ı iyice sarstı.

Saniyeler içinde Owen'ın yanına diz çökmüş, onu kendine çekip sarılmıştı, omzunda için için ağlıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Owen, yüzüne bakabilmek için kendini biraz geri çekti.

Gri-mavi-yeşil gözleri yaşla doluydu. "Büyükbabam, yerel mahkemelere gelemeyeceğimi... Gelemeyeceğimi söyledi!" Hıçkırıklara boğulmuştu. "Beni Kuzey'e geri yolluyor! Owen! Bu adil değil! Sen orada aileni görürken ben de orada olmak istiyorum. Kralla yüz yüze geldiğinde sana cesaret vererek yardımcı olmak istiyorum! Owen!" Yüzü perişan hâldeydi. Owen'ın ellerini kaptı, o kadar sert sıkı ki acıtmıştı.

Evie'nin onunla birlikte gelmeme ihtimalini hiç düşünmemişti bile. Başından aşağıya kaynar sular dökülmüştü. Bu her şeyi daha da kötüleştirecekti.

"Büyükbaba dedi ki..." Burnunu çekti, "Buraya gelirken olduğu gibi onunla gidecekmişsin. Benim görmemi istemiyor... Babamdan sonra olmaz diyor... Owen! Sana ne yapacaklar?"

Owen gözlerinin yaşlandığını hissetti. Onu daha önce hiç bu kadar çaresiz görmemişti.

“Babamdan sonra olmaz. Kaybedemem seni de!” Parmaklarını sımsıkı kapatmış, eklemeleri birbirine geçmişti. “Biz evlenecektük. Büyükbabanın beni buraya getirmesinin sebebinin bu olduğunu düşünüyordum. Ama... Ama hayır dedi. Kral bütün aileni şelaleden atabilir.” Başı düşmüştü, hüngür hüngür ağlıyordu. “Bu adil değil! Ambion Tepesi’nde sen ona ihanet etmedin. Bu senin suçun değildi! Owen, buna katlanamam! Babamı kaybetmek zaten yeterince zor oldu. Cesur olabilmek için çok mücadele verdim ama seni de kaybedemem! Üstelik sana ne olduğunu görmek için orada bile olmayacağım! Bu hiç adil değil!” Evie feryat ediyordu.

Liona yanlarına fırlayıp kollarıyla Evie’yi sardı ve hafif hafif okşayıp sevmeye başladı. “Tamam, tamam, benim küçük kızım. Tamam. Şşş! Cesur olmak zorundasın. Hepimiz cesur olmak zorundayız. Ankarette yardımcı olacak. Göreceksin. Owen’ı üzüyorsun, küçük hanım.”

Owen kendi yaşlarının yanaklarından aktığını hissetti. Ailesine olan özlemi sarayda kaldığı süre boyunca içten içe büyümüştü, her ne kadar onun gitmesine izin verdikleri için gücense de, başka insanlara bağlılık duymaya başlamış olsa da, diğer tüm duygularını gizliden gizliye etkilemişti. Fakat Evie’nin kederini görmek ona bencil ve aptal hissettirmişti. Kızın derdleriyle ilgili doğru düzgün hiç konuşmamıştı bile. Ayrıca ne diyordu? Evet, o ve ailesi şelalenin kenarından atılabilirlerdi. Bir anda suyun dibini boylayabilirlerdi.

Bot sesleri geliyordu yine, bu sefer daha sert ve daha güçlüydü. Gelenlerin büyükbabası ve Ratcliffe olduğunu anlamıştı.

Her iki adam da birlikte mutfğa girdi, biri ağırbaşı ve vakur görünüyor, diğeri ise Mancini'yi gördüğünden ihanete uğramış ve mağdur duruyordu.

"Hayır!" Kız büyükbabasını görünce çığlık atmıştı. İhanete uğramış ve perişan bakıyordu ama yine de sağlam bir dik duruşa ve savunma mekanizmasına sahipti. "Ben de gidiyorum!"

Bu duygu manzarası karşısında Ratcliffe derin bir iç çekti. Kendi kendine söylendi ve Horwath'a acıyan bir bakış atıp kollarını göğsünün üzerinde bağladı. "Su perisiyle uğraşacaksın. Bu senin sorunun."

Horwath'ın kaşları çatıldı. "O benim torunum. Bunu aklından çıkarma." Horwath, her an kaçmaya hazır ürkek bir ata yaklaşır gibi yavaşça yanına gitti.

"Bu adil değil, büyükbaba!" Hayıflanıyordu. Onun sürüklenip gitmesini önleyecek bir çabaymış gibi Owen'ın koluna yapıştı.

"Gelin, Leydi Mortimer." dedi Liona. "Büyükbabanızı utan-dırmayın. Söylediklerini yapın."

Âdeta Liona düşmanymış gibi ona döndü. "Leydi Mortimer benim annem." dedi hararetli bir şekilde, kasıtlı bir öfke hissediliyordu. "Ben Elysabeth Victoria Mortimer!"

"Gel buraya." dedi Dük Horwath kibar bir şekilde, banka çömelmişti. Elini açarak yalvarırcasına ona uzattı.

"Owen ölecek mi?" diye çığlık attı, sesi tamamen kederliydi. Akan gözyaşlarıyla büyükbabasına baktı.

Dükün cesur, ciddi ve sakin bir yüzü vardı ancak gözlerinden hüznün okunuyordu. Owen'a baktı sonra da torununa. "Bilmiyorum." diye fısıldadı.

Bu işleri daha da çığırından çıkardı. Sanki kara bir delik Owen'ın altında açılmış ve onu yutmaya çalışıyordu. Dükün atının arkasında Kingfountain'a ilk gelişini hatırladı. Terk edilmişlik hissi, yalnızlık, başkalarıyla konuşma korkusu.

“Gel buraya, küçük hanım.” Dük Horwath nazik bir şekilde çağırmıştı, eli elini tutmak için havada asılı duruyordu.

Evie gözlerini büyükbabasına dikmiş bakıyordu, kibarlığına kayıtsız kalamadı. Büyükbabası onu zorlamayacaktı. Fakat dediklerini yapmazsa, bir kural adamı olduğundan, bu durum sonuçlar doğuracaktı. Ortadan kaldırılan özgürlükler olacaktı. Belki de mesafeli davranacaktı. Owen gözlerinin içindeki mücadeleyi gördü, titreyen asık suratındaki suçluluk duygusunu ve ıstırabı.

Evie en sonunda yerinden kalktı ve büyükbabasının elini tuttu. Ratcliffe kendi kendine söylendi ve mutfaktan yürüyüp çıkan ilk o oldu. Owen, Evie'nin kendi yanından ayrılıp uzaklaşmaya başladığını görünce kalbinin paramparça olacağını zannetti. Evie bir kere arkasına dönüp baktı, dudakları titriyordu. Bir yandan kendi gözlerini kurulayan Liona, rahatlatmak amacıyla burnunun ucuna doğru yaşlar yuvarlanan çocuğun omzuna dokundu.

Sonra birden Evie herkesi ürküten bir şey yaptı. Büyükbabasının kemerindeki hançeri kavrayıp oradan aldı. Sonra elini bıraktırıp doğru Owen'a koştu. Boştaki elini kullanarak, içine beyaz tüy yerleştirdiği yan tarafındaki örgüyü tuttu ve kimse onu durduramadan kesti.

Hançeri yere bırakıp Owen'a son bir kez sarıldı, ıslak dudaklarını yanağına bastırdı ve elindeki ayrılan örgüyü eline tutuşturdu.

“Cesur ol!” Cüretkâr bir tavırla dişlerinin arasından fısıldamıştı. İstirabı ve umutsuzluğu kaybolmuştu. Geriye çekildiğinde gözlerindeki bakış Owen’ın gözlerine kazındı. Bu bakışlarda Owen’ın gözlerine mihlanacak ve parçaları bir araya getirecek güçte bir arzu vardı. Evie örgüyü eline sıkıştırdı, parmakları etine geçmişti. Dudakları gerilmiş ve sertleşmişti. Duygu yoğunluğuyla asileşmişti.

Sonra onu bir kere daha öpüp döndü ve büyükbabasına doğru ilerledi, hançeri de mutfağın diğer tarafına yollamak için botuyla tekmeledi. Mancini bile mutfaktan ayrılan kıza saygı ve hayranlıkla bakıp kalmıştı.

Ratcliffe benden nefret ediyor, bu yeterince açık. Gücü tükeniyor ve yerini alması için başkasının yıldızı yükselecek. Bu benim yıldızım olacak, her şeyin yolunda gitmesi durumunda elbette. Eğer bir adam kenarda sendeleyerek yürüyorsa bazen gerekli olan tek şey onu hafifçe itmektir. Beestone'a vardığımızda Teşkilat'ın Holywell Mağarası'nda toplanacağını söyledi. Bana da söyledi çünkü benim diğerlerine ayak uydurabileceğime inanmıyordu. Benim de zaten diğerlerine ayak uydurmak gibi bir niyetim yok. Ayrıca Tunmore'un kitabında Kiskaddonlarla, çocuğun her iki ebeveyni ile ilgili bir haber olduğunu da ima etti. Ne olduğunu öğrenmek için keşke elime geçse o kitap. Ankarette'in benden onu çalmamı bekleyeceğine hiç şüphem yok. Tabii kendisi çoktan halletmediyse.

- Dominic Mancini, Saray Mutfağı Casusu

BÖLÜM OTUZ İKİ

Zayıflık

Hava karardıktan sonra mutfakta sadece Owen ve Mancini kalmıştı. Odadaki loş ışık ekmek fırınındaki köz ateşinden ve kancaya asılı duran tek bir fenerden geliyordu. Owen şaheserini inşa etmeyi bitirmek üzereydi ama onu devirmek istemiyordu. Sanki taşlar düşmezse sabah Batı'ya yola çıkmak zorunda olmayacakmış gibi hissetti. Belki de kaderiyle, kendi ailesinin kaderiyle yüzleşmek zorunda kalmayacaktı. Örgü saçı okşadı, yumuşaklığını ve sıcaklığını hissediyordu. Beyaz tüy ona Evie'nin odasında ortalığa saçtıkları kaz tüyü fırtınasına Ratcliffe'in dalışını hatırlattı. Ratcliffe'in kafasına yapışan tüyleri hatırlamak onu neredeyse güldürecekti. Ama o görüntü bile, içinde bulunduğu çıkmazı düşününce onu sırtırmaktan öteye götüremedi.

Mancini, elleri kemerinde her zaman oturduğu yerde oturuyor, botuyla da yere yavaş yavaş vurarak aynı melodiye eşlik

ediyordu. Ankarette'i bekliyordu. Kendinden oldukça memnun görünüyordu.

"Hiçbir zaman çocuklardan gerçek anlamda hoşlanmamışımdır." dedi Mancini. Owen'a ya da kendi kendine söyleniyordu tırnaklarını kemirirken. "Berbat bir baba olurdum."

"Sana katılıyorum." dedi Owen belli belirsiz, sesi sadece koca adamın duyabileceği yükseklikteydi.

"Yanlış harf kullandığımda babam bana her defasında vururdu. Dil, hukuk, ilim konularında çok iyi olmam için sürekli beni zorlardı, ben ise sadece onu memnun etmek isterdim." Başını sallayarak derin nefes aldı. "Sadece sıkıldığımda içiyorum, biliyorsun. Zihnimi meşgul edecek bir şeyler olmadığında. Bu iş bitince Genevar'a geri dönebilirim. Orasını sen de severdin çocuk, yüzmek için bir sürü su var. Bir zamanlar ben de yüzerdim." Tekrar iç geçirdi. "Belki de boğulman için orada bırakmalıydım seni."

Owen adama bakarken karnına kramp girdiğini hissetti. Mancini de bakışını ona çevirince nihayet gözleri buluştu. Her ikisi de konuşmuyordu.

En sonunda Ankarette geldiğinde neredeyse gece yarısı olmuştu.

Gizli kapı kaydı ve açıldı. Ankarette, aylar önce ilk gece yaptığı gibi elinde bir mum ile mutfığa girdi. Owen oturduğu yerden kalktı ve yanına ilerledi. Sanki taşıdığı o küçük mumun ağırlığı ona külfet geliyormuş gibi solgun, bitkin ve tükenmiş görünüyordu.

"Kitabı aldın mı?" Mancini sormuştu, yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

Ankarette kafasını salladı ve mumu kenara koydu. Yemek tepsisini tamamıyla görmezden gelmişti. “Şimdi kral okuyor. Dün de bütün gece boyunca okudu. Elinden neredeyse hiç bırakmıyor.”

Mancini homurdandı. “O zaman sanırım benim çalmayı denememi isteyeceksin.”

Owen tembel casusa bakarken sinirden içinin burkulduğunu hissetti.

Sanki düşüncelerini okuyormuş gibi, belki de Ankarette okuyordu da, Owen’a üzgün, yorgun bir şekilde gülümsedi ve nazikçe saçını okşadı. Solmuş gül gibi kokuyordu.

“Ne olacak?” diye fısıldadı Owen. “Yarın beni eve götürecekler ama ben gitmeye korkuyorum.”

Yanağını avcunun içine aldı. “Sana yardım edeceğimi söylemiştim, Owen.”

“Bana da yardım edeceğini söyledin.” Mancini iğneliyordu. “Bilemiyorum, çocuk. Bence bu sefer elinde bir numara kalmadı.” Homurdandı ve pufladı, ağır ağır ayaklarının üzerine kalktı. “Eğer kitabı sen çalamadıysan ben nasıl yapacağım? Senin oyunun işe yaramamaya başladı. Wizr tahtasında kralın tarafında hâlâ çok fazla taş var. Seninkinde yeterince yok. Bu oyunun sonlandığını fark etsen iyi olur. Çocuğu kurtaramazsın.”

Owen döndü ve Mancini’ye sert bir bakış attı. Fakat Mancini’nin gözlerinin içindeki kurnazlığı gördü. Ankarette’i bir şeyi itiraf etmesi ya da bir şeyleri ortaya çıkarması için tahrik etmeye çalışıyordu.

Ankarette’in yüzünde küçük bir gülümseme canlandı. “O zaman artık yardım etmek istemiyorsun! Kendi başına Ratcliffe’in yerine atlayabileceğini düşünüyorsun!”

Mancini omuzlarını silkti. “Aslında, yaparım. Kral bugün onu hemen hemen görevden attı gibi. Ayrıca hanedeki bütün düşmanları ölü olursa yabancı saraylar hakkında bildiklerim ona çok daha fazla fayda sağlayacaktır.” Ağzının yan tarafını kaşıyordu.

“Onun güveninin kazanılması lazım, Dominic.” Ankarette ısrarla devam etmişti. “Defalarca ihanet edildi. Sen de Genevarlısın. Senin hakkındaki fikrini değiştirmek inanılmaz bir çaba gerektirecektir. Ama yapacağımı söylediğim gibi sana yardım ediyorum. John Tunmore ile konuşmam lazım ama o tapınaktayken bu mümkün değil.”

Mancini kıkırdadı. “Kaçışının arkasında senin olduğunu düşünmüştüm.”

Kafasını hayır anlamında sallayınca Owen da şaşırıldı.

“Doğrudan değil. Sadece kapıyı açmasına yardım ettim. Üstelik senin yüzünden kral tapınağı sıkı gözetim altında tutuyor. Deconeus Tunmore sadece bir hücreden diğerine geçmiş oldu. Orada uzun süre kalmayacaktır. Özgür kalması gerekiyor. Bir sonraki görevin için hazır mısın, Dominic? Yoksa şimdi bırakıyor musun?”

Gözlerini kısarak baktı, kafası karışmıştı. “Sanırım benim işim bitti.” dedi kaygı verici bir şekilde. “Eğer Tunmore’u Teşkilat’ın başına geçirmeye çalışıyorsan o zaman çıkarlarımız aynı doğrultuda gitmez.”

“Kral Deconeus Tunmore’a güvenmeyecektir.” dedi Ankarette. “Bundan şüphelen olmasın. O kitabı almamız lazım.”

Mancini kafasını salladı. “İmkânsız.”

Owen’ın yanına eğildi ve omzunu ovaladı. Mancini’ye baktı. “Hiçbir zaman kralın tam olarak güvenini sağlayamayacaksın,

Mancini. Önünde birçok engel var. Fakat bir gün Owen Teşkilat'ın başına geçecek. Ve o zaman sana ihtiyacı olacak, senin de ona. Kaderleriniz birbirine dolanmış durumda. Ben gittiğimde çocuğa senin yardım etmen lazım.”

Mancini şaşırılmış bakıyordu, ağzı açık kalmıştı. “Ama aynı fikirde olduğumuzu... Düşünmüştüm... Teşkilat'ı ben yönetecektim!”

“Yöneteceksin!” dedi gülümseyerek “Owen aracılığıyla. Kral seni onunla yolluyor. Görmüyor musun? Sana onun yanında olma, ona tavsiyede bulunma fırsatı veriyor. Hayatta kalması için gerekli olan bilgiyi edinmesine yardımcı olma fırsatı. Kaderlerinizi ipek iplikle birleştirdim. Başarılı olmak için birbirinize ihtiyacınız var. Ben sizinle gelemeyeceğim.”

Owen şaşkınlıkla söze başladı. “Gelmiyor musun?”

“Gelemem, Owen.” dedi. “Çok hastayım. Mutfığa gelmek için bu basamaklardan inmek bile çok zor. Mancini gidiyor. O sana yardım edecek ayrıca senin de ona yardım etmen lazım.”

Owen'ın gözleri doldu. “Onun bana yardım etmesini istemiyorum.”

“Bundan aşağıda, sarnıçtayken bahsetmen gerekiyordu, çocuk.” dedi Mancini sert bir şekilde.

“Çoktan yardım etti.” dedi Ankarette. “Owen, o senin hayatını kurtardı. Seni kurtarmak için fırlayan oydu. Senin için oradaydı. Seni ve Elysabeth Victoria Mortimer'ı tehlikeden çekip çıkardı.”

Mancini yaklaştı, üzerlerine eğildi. “Bu veletle ata bindirmek istemiyorum!” diye homurdandı.

Ankarette ona baktı. “Her zaman böyle küçük olmayacak, Dominic.” Owen’ın saçlarını karıştırdı. “Fountain’ın en son bu kadar genç birisine dokunduğu zamanı hatırlıyor musun?”

Mancini söylendi. Donremyli hizmetçi Occitania kralının hilesiydi!”

“Hayır, Dominic.” dedi Ankarette. “O kutsanmıştı. Sadece küçük bir kız çocuğuydu ama Occitania’daki Ceredigion etkisini yerle bir eden orduyu yönetmişti. Onu hatırlayan birçok kişi var. Dük Horwath da onu hatırlıyor. Efsanesi yüzyıllarca devam edecek. Owen... Owen’ımız da öyle olacak. Azinkeep Savaşı’nı hatırlıyor musun? Ceredigion kralı yirmi bin kişiyi yenmiş ve kendi adamlarından sadece seksen tanesini kaybetmişti. Prensesle evlenip babası öldüğünde de Occitania’nın hükümdarı olmuştu. Fountain onu da kutsamıştı.”

Mancini kafasını salladı. “Fakat biz sadece çocuk öyleymiş gibi davranıyoruz! Bu tezgâhı sonsuza kadar devam ettirmemi mi bekliyorsun? Kralı çocuğun olmadığı bir şey olduğuna kandırmaya devam etmemi mi? Bu mümkün değil!”

Ankarette gözlerini kapattı, yavaş yavaş soluyordu, sanki derin acı içindeydi. “Yapmak zorundasın, Dominic. Çünkü sana söylüyorum, ciddi anlamda söylüyorum, çocuk Fountain tarafından kutsandı!” Gözlerini açtı, bakışlarıyla casusu deliyordu. “Neden bahsettiğimi biliyorum. Onu duyabiliyor. Onu hissedebiliyor. İçindeki potansiyelin ona olmasını söylediği şey nasıl olacak onu öğrenmesi lazım. İşte bu yüzden de yardıma ihtiyacı var. Kutsanmış olan birinin bir diğerini eğitmesi gerçekten zaman alıyor. Beni Tunmore eğitti. Onu eğitmek için yeterince hayatta kalamayacağım.” Owen’a döndü, elini kolunda gezdir-

di. “Bu yüzden Fountain beni sana yolladı. Doğduğun andan itibaren Owen. Güçlerini keşfetmen yıllarını alacak. Onları kontrol etmen. Onları beslemen. Birçoğunun öylece sahip olmadığı bir öz disiplin ve sebat gerektirir. Bunlardan, az da olsa, faydalanabiliyor olman bile her zaman olduğunu düşündüğüm özellikte olduğunun bir işareti.” Taşlardan yaptığı yapıya göz attı, yüzündeki hoşnut gülümsemeyi saklayamadı. “Ancak, benim gibi birisi için zorluk bile söz konusu değildir. Çünkü ondan zevk alırız.”

Owen’ın içi kanıyordu. Elbisesinin ipek kumaşını, önündeki dantellerini kavradı. “Sen de gelmek zorundasın! Ben... Ben bunu sensiz yapamam! Lütfen, Ankarette! Lütfen! Bunu yapamam!”

Anlayışlı fakat sabit bir ifadeyle baktı. Eli omzunda duruyordu. “Yapmak zorundasın, Owen.”

Göz pınarlarından yaşlar süzülüyordu. “Hayır! Elysabeth Victoria Mortimer’ı kaybettim. Ailemi kaybettim. Seni de kaybedemem! Senin yardımına ihtiyacım var! Eğer sen ne söyleyeceğimi söylemek için etrafımda olmazsan ben ne yapacağımı bilemem!”

“Çocuk haklı.” dedi Mancini belli belirsiz. “Senin zekânın yerini almada ben yetersiz kalırım. Ayrıca, pazarlığımızın sonunu getirmedi. Bana hikâyeyi anlatacağına söz vermiştin! Bana öyküyü anlatacaktın.”

İç çekti ve Owen’ın omzuna titreyen eliyle dokundu. “Hikâyeyi ona devrettim.” dedi Mancini’ye. “Eğer öğrenmek istiyorsan onu hayatta tutmalısın.”

Mancini öfkeyle dişlerini gıcırdattı. “Beni kandırdın.”

“Hayır.” dedi. “Ne söz verdiğem her zaman onu yerine getiririm. Kendi tarzımla. Ama siz diğer insanlar düzenbazın düzenini bozmaktan iki kat zevk alırsınız.”

Ankarette böyle söyleyince Mancini bir an nefesini tuttu, üstelik Owen neden olduğunu bilmiyordu. Mancini’nin bakışı kuşku... Aynı zamanda da saygı doluydu. Söylediği bir şey doğrudan kalbine saplanmış, onu allak bullak etmişti. Ankarette yavaşça yerinden kalktı.

Mancini kekeliyordu. “Sen tanıştığım en aldatıcı, en işbirlikçi, en entrikacı... En iyi casussun!” Yüzünde haset bir gülümseme vardı. “Benim günlüğümü okumuşsun. Üstelik Genevar diline özgü kodlamayla yazılmış olmasına rağmen.”

Ankarette küçük bir reverans yaptı, yüzünde muzaffer bir gülümseme vardı.

Mancini “Gazamız hayırlı uğurlu olsun.” diyerek içten bir kahkaha attı. “Pekâlâ, evlat, Umarım Tatton Sarayı’nın seçkin bir mutfağı ve şarap mahzeni vardır. Ben yatmaya gidiyorum.” Basamakları ağır aksak çıkarken kendi kendine kıkırdıyordu.

Mancini gidince Ankarette tekrar eğilip doğrudan Owen’ın gözlerinin içine baktı.

“Sana söylemediğim bir şey var.” dedi Owen, gergindi. “Sarınc hakkında.”

“O ne peki?” diye sordu, gömleğinin önünü bir anne gibi düzeltiyordu.

“Oraya Evie ile birlikte daha önce de gitmiştik. Suya atladığımızda hazine gördüm.” Ona bulduğu hazineden, ilk seferinde nasıl ulaşamadığından ama sonra akıntıda Evie ile kendisini tutmak için bir sandığa nasıl yapıştığından bahsetti.

Kraliçenin zehircisi hikâyeyi dikkatli bir şekilde dinledi, en çok da yüzünü inceliyordu. Bu yakın ilgisinde Owen'ı meraklandıran bir şey vardı. Gözlerindeki bakış, ona hayal edilebilecek en ilginç hikâyeyi onunla paylaşıyormuş gibi hissettiriyordu. Bitirene kadar sabırla bekledi sonra da ciddileşti.

“Hazine gerçek miydi, Ankarette?” diye sordu hikâyenin sonunda, evet demesini umuyordu.

Uzanıp kollarını yanlardan okşadı ve onu sımsıkı tuttu. “Onu görebiliyor olman bile birçok anlama gelebilir, Owen. İnsanlar suyun içinde birçok şey görür. Bazen gelecekte görüntüler, bazen kendi ölümlerini. Ne gördüğünü ve neden gördüğünü bilmiyorum. Gerçek olup olmadığını da bilmiyorum. Ama Fountain'ın seninle konuşmaya çalıştığına inanıyorum. Güçlerin olmasını beklediğimden de daha hızlı patlak vermeye başlıyor. Hayatın değişmek üzere.”

Bunun için hazır olup olmadığına emin değildi.

“Lütfen benimle gel.” diye yalvardı.

Ankarette dudaklarını yaladı ve ardından canını yakan derin bir nefes verdi. Bir anlığına yere dikti gözlerini. “Deneyeceğim.” diye fısıldadı ve Owen heyecandan kalbinin yerinden çıkacağını zannetti.

“Gerçekten mi? Oh Ankarette!” Derin nefes aldı, kollarını boynuna doladı ve ona daha önce sarılmadığı kadar kocaman sarıldı. Ankarette de saçlarını okşayarak ona sarıldı. Tüm gün boyunca artmaya devam eden tedirginliği azalmaya başlamıştı.

Yük arabası... Yük arabası... Bu kahrolası krallığı bir yük arabasında arşınılamak!

- Dominic Mancini, Ribald Atı Casusu

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Çilekler

Herkesin, meşalelerin aydınlattığı avluda Mancini'nin o devasa ata binmeye çalışmasını izlediği sırada ortama neşe ve eğlence hâkim olmuştu. Owen da kalıp izlemek istemişti fakat Dük Horwath'ın başka düşünceleri vardı, çocuk da bu durumda pek ısrarcı olamadı. Bitmek üzere olan yaz mevsiminde artık son demlerini yaşayan sıcak hava dalgaları henüz pek serinletmiyordu. Hava karanlık olmasına rağmen hâlâ bunaltıcıydı, bu yüzden de Owen, dükün eyerindeki kendi yerine geçince ceketini ve başlığı rahatsız etmişti.

Kral atını Horwath'inkine yakınlaştırdı.

"Ratcliffe nerede?" diye sordu Horwath kısık bir sesle.

Kral siyah eldivenlerinden birini daha da çekti. "Yolun güvenliğini sağlamak için birkaç casusuyla birlikte dün gece yola çıktılar."

Hangi kasabada duruyoruz bu akşam? Stony Stratford'da mı?"

Kral homurdandı. "Ona cesaret edemem. Dul kraliçenin oranın yakınlarında bir malikânesi var. Orası iki yıl önce Bletchley'in beni onun ihaneti konusunda uyardığı yer." Hafızasında canlananlar yüzünden yüzü buruşmuştu. Sonra Horwath'a imalı bir bakış attı. "Yerel mahkemelerde görevini yerine getirmelisin, dostum. Hazırlıklı ol!"

"Sadakat her şeyimdir." diye cevap verdi dük ve saygıyla başını salladı.

Owen görevden kastının ne olduğunu merak etti. Fakat bunu düşünmek bile ailesi konusunda tedirgin hissetmesine sebep oldu. Kralın adamları Kutsal Ana Tapınağı'nın olduğu adaya giden köprüyü geçerlerken at nallarının yerdeki taşlara çarparak çıkardığı ses şelalenin gümbürtüsüyle neredeyse kaybolmuştu. Tapınakta şömine ateşinin ışıkları ışıldıyordu, hâlihazırda yeni günün doğmasına daha saatler vardı. Dev tapınağı geçerlerken Owen, kapalı girişleri kontrol eden beyaz domuz armalı düzinelerce askeri gördü. Birçoğu kral geçerken saygıyla mızraklarını indirdi. Sokak satıcısı yoktu, satılan tütsülenmiş sosisler yoktu. Owen sadece çekili perdelerin arkasından geçenleri gözleyen birkaç ürkek yüz görebildi.

Kısa bir süre sonra ada ve Kingfountain şehri arkalarında kalmış, tüm dünyaları önlerine açılan tepeler, koruluklar ve yollar olmuştu. Owen Tatton Sarayı'ndan yola çıktığında çevresindeki manzaralar belli belirsiz geçip gitmişti. Ama bu sefer durum farklıydı. Birlikte oldukları birçok adam Dük Horwath'ın armasını, ağzında ok bulunan bir aslanı, taşıyordu. Ayrıca beyaz erkek domuz sembolü zaten her yerdeydi. Bunlar kralın Ambi-

on Tepesi'nde birlikte mücadele ettiği kendi askerleriydi. Eyer koşumlarına takılı kılıçları vardı. Zırhları ve kalkanları vardı. Mihmandarlık eden bu kalabalık âdeta bir saldırı yapacak ya da saldırıyı püskürtecek şekilde hazırlanmış görünüyordu.

Yürüme tempoları sert ve iliklere kadar işleyen türdendi. Owen da Evie'nin büyükbabasına yapışmış bir vaziyette, gittikçe kendi içine sokuluyor ve bilincini kaybediyordu. Öğle vakti geldiğinde atlarını dinlendirmek ve yol boyunca geçtikleri diğerkasabalardan tedarik edilen yiyecek ve içecekleri tüketmek için devasa porsuk ağaçlarından oluşan bir korulukta durdular.

Ağaçların gövdeleri, başta birbirine dolaşık yukarıya doğru uzayan ve daha sonra ok gibi dallarına ayrılan dev kordonların oluşturduğu koca bir urgan gibi duruyordu. Owen daha önce, porsuk ağaçlarının ok yapımına en uygun ağaçlar olduklarını okumuştı. Bu cüsseli ağacın gölgesinde oturup soğumuş ve fazla acılı olan kıymalı böreğini tırtıklarken aklından geçenler bunlardı.

Sessizce yemeğini yiyen ve herhangi bir sohbet açmayan Dük Horwath da Owen'ın yanındaydı. Deri matarasından büyük bir yudum aldı ve sonra Owen'a uzattı. O da zaten yanmış olan dilini rahatlatmak için memnuniyetle teklifi kabul etti.

Owen dev ağaçlara bakmaya devam ediyordu çünkü hem çok fazlalardı hem de ilginç bir kokuları vardı. Dışarıda olmayı seviyordu, hatta Elysabeth Victoria Mortimer'ın babası onu sık sık Kuzey'deki dağlara götürdüğü için onu biraz kıskanmıştı bile. Owen'ın babası ise tüm ilgisini hesapsızca büyük çocukları üzerinde tüketmiş, Owen'a ise avcılık için fazla narinmiş gibi davranmıştı hep.

“Bu ağaç kaç yaşındadır?” diye sordu Owen kır saçlı düke.

Horwath şaşırmış görünüyordu ama sorudan değil Owen’ın bunu soracak cesareti göstermiş olmasındandı.

“Ceredigion’dan daha yaşlıdır.” dedi alçak bir sesle.

Owen burnunu buruşturdu. “Bu nasıl mümkün olabilir ki? Bir ağaç nasıl olur da bir kara parçasından daha yaşlı olabilir?”

Dük memnun bir şekilde gülümsedi ve gümüş rengi sakalını eliyle taradı. “Kara parçasından bahsetmiyorum, evlat. Krallıktan bahsediyorum. Ağaç krallıktan daha eski. Occitanialılar bu topraklara yaklaşık beş yüz yıl önce geldi ve kılıçlarıyla buraya hükmetme hakkı kazandılar. Yüz yıldan daha az bir süre önce de biz onların krallığına aynısını yaptık. Onları kanımızla alt ettik. Ama sonra onlar bizi tekrar sürdüler.” Derin bir iç çekti ve kafasını salladı.

“Donremyli hizmetçi.” dedi Owen alçak bir ses tonuyla, dükün meraklı bakışlarını tekrar üstüne çekmişti.

Sözcükleri duyunca kaşlarını çattı, sonra da başıyla onayladı. “Ben de çok küçük bir çocuktum. Senin yaşıyordum. Ama hâlâ onu hatırlıyorum.”

“Nasil öldü?” diye sordu Owen, gerçi bildiğini düşünüyordu. Ankarette ondan bahsetmeden önce de hikâyesini duymuştu.

Dük bakışlarını yere çevirdi, sanki utanıyor gibiydi. “Kaderini şelaleye bağlamaya cesaret edemediler, evlat. Bazıları, kayığa bile konmuş olsa ondan atlayıp yürüyerek şelaleden uzaklaşacağını, nehirde çıkacağını söylerdi. Ama olmadı, kışın öldürücü yüzüyle karşılaştı. Suyu yola getirebilecek tek şey soğuktur. Onu durdurabilen tek şeydir.” Sakallı ağzını tekrar kuruladı, uzak geçmişte kendini kaybetmişti. “Yüksek bir dağa

götürüldü ve oraya zincirlendi, üzerinde sadece ince bir elbise vardı. Birkaç gün dayandı fakat sonunda öldü.”

Owen artık aç değildi. Donmuş bir dağ tepesinde ölme düşüncesi içini ürpertti.

Düşen ağaç kabuklarının ezilmesiyle çıkan ses Owen’ın dikkatini çekti. Kral Severn, onların yanına gelmiş, kaslı porsuk ağacının dev gövdesine dayanmıştı. Eyer tepesinde geçirdiği saatler onu canlandırmıştı. Artık daha az somurtkan, daha huzurlu görünüyordu.

“Çocuğa hizmetçinin hikâyelerini mi anlatıyorsun?” diye sordu kral alaycı bir gülümsemeyle. Matarasını kemerinden çözüp yukarı kaldırdı. İçkisini bitirdikten sonra da koluyla ağzını kuruladı ve tatmin olmuş bir şekilde iç geçirdi. “Sen yaşlı bir adamsın, Stiev. Sen o günleri de yaşadın gördün. Yarı akıllı olan bir çocuğun Ceredigion’ı yönettiği günleri de. Amcasının da. Gerçi gücü elinde tutan amcasıydı. Böyle hikâyelerde de hep bir amca olur zaten.” diye ekledi kendini küçük gören bir mizahla.

Horwath hafifçe güldü. “Öyle lordum. Gerçekten Tatton Sarayı’nda kalıyor muyuz?”

“Hayır. Çocuğun babasına o kadar güvenemem. Kraliyet kallesinde, Beestone’da kalacağız. Lord Kiskaddon’ı bize katılması için çağıracağız. Geldiğinde de, yani ...” duraksadı, Owen’a zoraki bir gülümseme fırlattı. “Onu göreceğiz, değil mi?”

Uzun bir süre bekledikten sonra “Şu casusa, Genevarlı olana güvenmeyeceksiniz, değil mi?” diye sordu Horwath.

“Onu düşündüm.” dedi Severn omuz silkerek. “Keşke bana hizmet edecek Tunmore gibi bir adamım olsaydı.” Yüzü belirsizleşmiş, öfkeden çenesi kasılmıştı. “Biliyorsun, onun kitabını

okuyorum.” Eldivenli parmaklarının birisiyle kırbasını’ aşağı salladı, bacağına çarpana kadar öne arkaya salladı. “Başlık şu. *Ceredigion Tahtının Kral Severn Tarafından İşgali*.” Sözcükler ağzından bir bir dökülürken kaşlarını çatıyordu. Owen yüzünü yakından izliyordu. “O uzun yazıyı okudukça yemin ederim ben de az daha inanmaya başlıyordum. Öyle ağdalı bir masal anlatıyor ki âdeta bir filozof izlenimi yaratıyor, bir Deconeus değil. Yayımlanması için yazıyordu, bence. Onu yakaladığımız yer büyük bir ticaret merkezi. Yalanlarını nerelere yayabilirdi bir düşünsene.” Hançerini kınından çıkardı ve sonra yerine sapladı. “Ama beni asıl sinirlendiren, Stiev, kendi kısımlarının üstünü nasıl örttüğü. Kendi cinayetlerini.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Horwath.

Severn öne doğru eğildi, sırtı canını acıtıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. “Sana benim hakkımda söylediklerinin hepsini bile söylemeyeceğim. Doğarken önce ayaklarım gelmiş, dişlerim varmış, sonra sadece öldürme niyetinde olduklarımı öpüyordum. Yeğenlerimin ölümlerini daha en baştan planlamışım.” Öfkeden sesi tıslar gibi çıkıyordu. “Daha ne yalanlar. Diğerlerinin lütfuyla yaşayan, bir kez değil iki kez büyük ihanette bulunan bir adamdan daha başka ne bekleyebilirsin ki? O değil de, beni en çok sinirlendiren kendi suç ortaklıklarını tamamen reddetmesi. Catsby’nin bize anlattığı hikâyeyi hatırlasana, gizli konseyde bulduğumuz sabah beni öldürmek için diğerleri ile Tunmore’un nasıl kumpas kurduğunu. Sonra Hastings’i nasıl ihanetle suçladığımı ve konseyin önünde hepsini nasıl itiraf ettiğini.” Bastırdığı duyguları yüzünden yumruğunu sıkı ve öfkeyle ağzına götürdü.

* Su taşımakta kullandıkları, deriden yapılmış, alt yanı geniş, ağzı dar su kabı.

“Sen oradaydın, Stiev. Fakat kitapta, Ely’nin o aziz Deconeus’u, ondan bahçesinden çilek toplamaya gitmesini istediğimi söylüyor! Kendi bahçesine!” Her an inme inecekmiş gibi duruyordu. “Öldürülmenin kıyısında idim, oğlum ve eşim ya nehre atılacaktı ya da başlarına daha beteri gelecekti ve bu durumda ben ondan çilek istemişim? Ve diyor ki onları almaya gidince ben Hastings’e yönelip onu öldürmüşüm. Ben Tunmore’u meyve için asla bir yere göndermedim. Her an oradaydı! Tam bir kuyruklu yalan, üstelik Fountain’ın adamından.” O kadar huzursuz görünüyordu ki önce öne doğru ilerledi, dikildi ve sonra yürümeye başladı. “Ayrıca, ne var, Stiev. Asıl sorun, onu okurken ben de inanmak istedim.” Kendini aşağılarcasına söylendi. “Kendim hakkındaki onca yalana inanmak istedim. İnsanların benim hakkımda düşündükleri bunlar mı, Stiev? Gerçekten mi? Sadece düşmanlarım değil üstelik. Halktan insanlar da mı benim yeğenlerimi öldürdüğümüne inanıyor? Komplo kurduğuma ve yeğenlerimin hakkı olan taht için suça ortak olduğuma mı? Tahtı aldım. Evet. Sadece Stillwater Deconeus’u bize... Bize söyledikten sonra! Abimin karısıyla evliliğinin geçersiz olduğunu söyledikten sonra. Bunun bütün çocuklarının gayrimeşru sayılacağı anlamına geldiğini söyledikten sonra. Abimin böyle bir şeye inanabilir miyim? Elbette inanabilirim! Hovardanın tekiydi! Abimiz Dunsdworth’ü bunu öğrendiği için öldürttü. Fountain aşkına, herkes beni böyle mi görüyor? Tahtı ele geçirdikten sonra abimin oğullarını öldürdüğümü mü düşünüyor?” Yüzü sinirden sabitlemiş ve anlamsızlaşmıştı. Horwath’a hiç bakmıyordu. Gerçek anlamda cevap da beklemiyordu zaten.

“Lordum, saçlarım ve sakallarım artık oldukça gri.” Horwath alçak ve sakinleştirici bir tonla söze başlamıştı. “Bu yüzden sa-

nırım bu beni insanların doğası hakkında belli bir olgunluğa erіştirdi. Deneyimlerime dayanarak söylüyorum, insanların çoğunu bazı yeni şeyler hakkında ikna etmek çok kolayken onları o şeye sabitlemek daha zordur. Yani eninde sonunda gerçek ortaya çıkacaktır.”

Kral, amirane bir tavırla kollarını birleştirdi ve yaşlı adama meraklı bir bakış attı. “Gerçek ortaya çıkacak.” dedi, ses tonundan pek ikna olmadığı aşikârı.

Yanlarına gelen bir atla dikkatleri dağılmıştı. Nefes nefese kalmış, dağılmış ve tamamıyla yorgunluktan ölmüş Dominic Mancini’yi taşıyan âdeta ağartılmış bir canavardı bu.

“Tam zamanında geldin.” Kral kibirli bir edayla homurdanmıştı.

“Efen... Efen... Efendim...” Adam nefes almaya çalışırken bir yandan da hırıldıyordu. “Korkutucu bir hızla gidiyorsunuz. At eti... Bu kadar yorgunluğu... Kaldırmaz. Majesteleri... Yaşlamanızı rica ediyorum.”

“Yoksa kendi etini mi kastediyorsun?” dedi kral kahkaha atarak. Horwath’ın omzuna vurdu. “Devam, çocuklar. Abimin emriyle bu krallığın neredeyse her bir köşesini atla dolaştım. Bir askerin yolculuk yaptığı toprakları her zaman bilmesi gerektiğini söylerdi. Bataklıkların, geçitlerin nerede olduğunu, şelalelerin nerede olduğunu bilmesi gerektiğini söylerdi. Ötede.” diye ekledi, işaret ediyordu, “Stroud diye anılan bir nehir ağzı var. O sıkıcı nehir ağzının tepesinde Glosstyr adında küçük bir kale var. Abim beni dokuzuncu yaş günümde oranın dükü ve sorumlusu ilan etmişti.” Bakışlarını Owen’a çevirdi, dokuzuncu yaş gününe yaklaşan genç çocuğu inceliyordu. “O andan itibaren sadakat her şeyim oldu. Ve hâlâ da öyle.”

Kral baldırlarına vurdu. “İşte geceyi geçireceğimiz yer orası.”

Horwath dişlerinin arasından ılık çaldı. Owen uzun bir yolculuk olacağı hissine kapılmıştı.

Kral yüzüne yapmacık bir gülümse yerleştirdi. “Ayak uydurmaya çalış, Üstat Mancini. Ya da en azından atı ya da kendini oraya varacağım derken öldürme.”

Çeşitli krallıkların prenslerinin Kral Severn Argentine'i önemli bir asker olarak değerlendirdiklerini düşünmüyorum. Ya da belki de öyle düşünüyorlar ve bu yüzden ondan çok korkuyorlar. Tek bir günde, farklı kalelerde atları değiştirerek yaklaşık yüz yetmiş beş kilometre gittik. Glosstyr'ye vardığımızda gece yarısını geçmişti. Ancak kralın enerjisi gün çökmeye başladıkça sanki sadece daha da arttı. Bense yorgunluktan neredeyse bayılacağım. Bir tahminde bulunmam gerekirse, kral Westmarch'a beklenmedik bir zamanda baskın yapmayı düşünüyor çünkü güüvercinlerden daha hızlı yolculuk yapıyoruz. Ankarette bizden önce bile yola çıkmış olsa Tatton Sarayı'na ilk olarak nasıl ulaşabilir aklım almıyor.

- Dominic Mancini, Alacalı İhtiyar At Üstündeki Casus

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Beestone

Westmarch'daki kraliyet sarayı, Beestone Kalesi olarak isimlendirilmişti, gerçi neden olduğu tam olarak açık değildi. Oraya konumlandırılmasının sebebi çok daha belliydi, Knotsbury şehrine ve etrafındaki vadilerle çiftliklere tepeden bakan Kale Tepesi'ne inşa edilmişti. Kalın, sağlam duvarlarla tüm tepeyi çevreleyen, ana girişin ve asma köprünün her iki yanında alçak, silindir kuleleri olan etkileyici bir kaleydi, bir kraliyet kalesiydi. Tepenin etrafı sarp kayalıklarla çevriliydi, bu da kaleyi saldırılara dayanıklı kılıyor, kuşatmalara direnebilmesini sağlıyordu. Gösterişli değildi fakat güvenli ve emniyetliydi. Tam şu anda dış kale duvarı beyaz yaban domuzu armalarını ve renklerini taşıyan asker ve atlarla doluydu. Okçular siperlerini almıştı, Owen kralın bayrağının duvarın üzerinden sarkan flammaların arasında dalgalandığını gördü.

Bu kargaşanın arasında hiç kimse etrafta sessizce dolanan ve kaleyi bir uçtan diğer uca incelemeye koyulan küçük bir erkek

çocuğuna pek önem vermedi. Kingfountain'dan daha küçüktü ayrıca kısa bir süre sonra fark etti ki buradaki rüzgâr daha sert ve serindi. Siperlerin arasından görünen manzara etkileyiciydi fakat Tatton Sarayı görebilmek için daha çok uzaktaydı.

Owen kendini huzursuz hissediyordu, üstelik Ankarette'in onu nasıl bulacağını merak ediyordu. Kraliyetten gelecekle rin, o yük arabalarıyla Kingfountain'dan birkaç günden önce gelmesi pek mümkün değildi. O yüzden etrafta daha çok askerler vardı. Aralarında olan bir kadın kendini çok kolay belli ederdi. Ama Owen, Ankarette'in kendisini bulacağından çok emindi.

Mazgallı duvarlarda dolanırken, Dük Horwath'ın armasını taşıyan bir yaver onu buldu ve kral ile dükün bir arada olduğu kraliyet salonuna götürdü. Odaya girip çıkan hizmetliler, şövalyeler ve havadis iletmek için bekleyen elçiler vardı. Owen onca uzun adama baktı ve aralarındaki tek çocuk olarak kendini oraya ait hissetmedi. Evie'yi özlemişti, onunla birlikte kaleyi keşfetmek için orada olmasını isterdi. Taşlarını da çok özlemişti, ona verdiği dinginliği de. Yetişkinler konuşurken Owen kralın valizinin yanındaki sehpanın üzerinde bir Wizr takımı buldu ve oynamaya başladı, taşlarına hayran kalmıştı.

Daha sonra sandığın üzerindeki kara kaplı kitabı fark etti. Birden midesi kurtla dolmuş gibi geldi, her biri kıpır kıpır ediyor, birbirine dolanıyordu. Kitap onu çağırıyor, açması için ona fısıldıyordu. Dük Horwath'a ve krala doğru göz attı ama konuşmanın çoğunu kral yapıyordu ve onun da sırtı Owen'a dönüktü. Kralın eli gergin olduğu zamanlardaki pozisyonunu almıştı, hançerinin kabzasını tutuyordu. Uzun ve güçlü görü-

nüyordu, omuzlarından biri diğerine göre daha yüksekteydi. Fakat duruşu ve hareketleri bu gerçeği gizliyor gibiydi.

Owen tekrar kitaba baktı. Okumaya başlamak için kendini çok zor tutuyordu. Onu çalsa aranacağını biliyordu. Fakat ya içinde ailesiyle ilgili bir şeyler varsa, onlara yardımcı olabilecek bir şeyler.

Elysabeth Victoria Mortimer olsa ne yapardı biliyordu. Elini cebine attı ve Evie'nin saçından kesip ona verdiği örgüyü parmağıyla okşadı. Daha sonra kendini dikleştirdi sanki sadece merak etmiş gibi o tarafa doğru hafif hafif eğildi. Uzanıp kitabın kabına dokunduğunda parmakları titriyordu.

Bir kez daha arkasına baktı ve herkesin muhabbete iyice daldığını görünce dikkatli bir şekilde kitabı açtı ve okumaya başladı:

Ceredigion Tahtının Kral Severn Tarafından İşgali Tamamlanmadı.

Üstat John Tunmore tarafından yazılmıştır.

Kral Eredur, aynı ismi taşıyan dördüncü kral, elli üç yıl yedi ay ve altı gün yaşadıktan, iki kez tahta geçerek yirmi yıl, bir ay ve sekiz gün hüküm sürdükten sonra Averil'in dokuzuncu gününde Kingfountain'da öldü, ardında oldukça hassas bir konu bırakarak...

—Zehirlendi.—

Owen zihnindeki fısıltıyı duyunca irkildi. Bu ürkek duygu içini sarmaya başladı. O küçük kara kaplı kitabı okumaya başlar başlamaz hafif bir mırıltı kulaklarına çalınmaya başlamıştı, o kadar incedi ki arttığını fark etmemişti. Ardından o düşünce bir ok gibi saplandı. Kral Eredur zehirlenmişti.

Owen gözlerini kırttı, sersemlemiş hissediyordu, aynı zamanda endişeliydi de. Okumayı sürdürdü.

Bu şu demek: Eredur, Taçlı Prens, on üç yaşında bir oğlan, Eyric, Yuork Dükü, on yaşında. Elysabeth, en büyükleri, krallıktaki en adil prenses, bahtı ve zarafetiyle bir kraliçe. Selia, teninin rengi kadar bahtı açık değil. Bridget, faziletli. Bu büyük üne sahip soylu prens, Eredur, Kingfountain'daki sarayında öldü ve onurlu bir tören ve insan seliyle kraliyet filikasına kondu ve Korkunç Ölü Adam kehanetinin gerçekleşmesi ve su mezarlığından geri dönmesi umuduyla nehre uğurlandı. Cesedi Fountain tarafından alındı, bu nedenle görülmedi.

—Eredur Korkunç Ölü Adam değildi.—

Owen sesin kulağına fısıldadığını duyunca yine irkildi. Midesi düğümlenmişti ve buruluyordu, kalbi yanı başındaki mangalda yanan kömürler gibiydi. Owen kendini okumaya o kadar kaptırmıştı ki odadaki başka hiçbir sesi duymuyordu. Gözleri sayfaya kitlenmişti.

Bir sonraki sayfayı okumaya koyuldu, Eredur'un tahtı nasıl aldığını, bu süreçte verdiği savaşları. Bu hikâyenin çoğunu An-karete'ten öğrenmişti.

Krallığın Wakefield'daki birçok soylusu çoktan maktul oldu, geriye üç erkek evlat kaldı: Eredur, Dunsdworth ve Severn. Her üçü de, harika prensler olarak doğmakla birlikte, muhteşem ve heybetli, hırslı ve hâkimiyet konusunda azimli ve ortaklarına karşı sabırsızlardı. Babasının intikamını alan Eredur tacı aldı. Lord Dunsdworth hoş görünüşlü, soylu bir prensti ve aslında her yönden

talihliydi, tabii kendi hırslarına yenik düşüp abisine karşı durmasaydı ve düşmanlarının hasetliğı abisini ona karşı doldurmasaydı eğer. Çünkü kraliçe ve kendi kanından olan lordlardı bunu yapan, kral kendi kardeşinden nefret etmesi için ikna edildi ya da dükün kral olma konusundaki kendi açgözlülüğü kullanıldı. Lord Dunsdworth çirkin bir ihanetle suçlandı ve en sonunda haklarından men edildi ve ölüme mahkûm edildi. Nehre atılmadı, onun yerine şarap fıçısında boğuldu. Ölümüne Kral Eredur, işin tamamlanmışını öğrenince, yürekleri parçalarcasına hayıflandı ve kederlere gömülüp pişman oldu.

—*Dunsdworth Ankarette Tryneow tarafından zehirlendi. Güç ve servete olan düşkünlüğü sarnıç sularındaki hazinenin peşinde delirmesine sebep oldu. Dunsdworth Korkunç Ölü Adam değildi.*—

Sarayın duvarları etrafına çökse Owen bunu bile fark etmeyecekti. Kitaba kendini o kadar kaptırmıştı ki gözlerini alamıyordu. Okumaya devam etti.

Severn, üçüncü oğul, şu an el etek öptüğümüz kral, zekâ ve cesaret konusunda erkek abileriyle denk, vücut ve yeterlilik konusunda her ikisinin de oldukça gerisinde: Kısa bir boy, kötü görünümlü bacaklar, eğri sırt -sol omzu sağ omzundan çok daha yüksekte- sert bir çehre ve savaşçı bir tutum. Kinci, kıskanç, öfkeli ve doğduğu andan itibaren huysuz. Kayıtlara göre, annesi düşes doğum sancısı çekerken ortalığı ayağa kaldırmış, kesik atılmadan doğumu yapamamış, yine şanına yakışır bir şekilde dişsiz doğmamıştı. Savaşta usta bir komutandı, malum tabiatı barıştansa savaşta daha

yakışıyordu. Amansız, sır küpü, duygularını belli etmeyen, ezik bir çehreye sahip, burnu havada. Dıştan baktığında candan ama içten içe nefret duygusuyla yanıp tutuşan, öldürmeyi düşündüğü kişileri öpmekten çekinmeyen, acımasız ve kinci, kötülükten değil, çoğunlukla hırstan. Kendi eliyle döndüren türden...

Kitap birden Owen'ın elinden alındı, Ratcliffe başının üzerinde sallıyordu. "Çocuğun ne olduğunu görüyor musunuz, lordum? Bakın şuna, başında donakalmış!" Sonra kitapla Owen'ın kafasının yanına vurdu ve onu itti.

Dük Horwath ileri atılıp, Owen ile Ratcliffe'in arasına girdi.

"Okuyordu, diyorsun?" Kral birden konuya ilgi duymuştu ve meraklanmıştı.

"Onu görmediniz mi?" dedi Ratcliffe hızlı bir şekilde.

"Onu gördüm." Ses çok daha genç birisine aitti.

Owen kapıda duran ve pis pis sırttan Dunsdworth'e baktı kaldı. Owen'ın zihninde kova içinde bir adam belirdi, onun erişemediği hazineye ulaşmaya çalışmışçasına dibini tırmalıyordu. Bu görüntü ürpermesine yetti.

Fakat kral ileri adım atarak Owen'ın görüşünü kapattı. "Benim kitabımı mı okuyordun?"

Owen yakalanmıştı. İnkâr etmenin bir faydası yoktu. Dili damağına yapışmış gibi hissediyordu. Korku sinme isteği doğurmuştu içinde fakat hemen elini cebine attı ve Elysabeth'in saç örgüsünü kavradı.

"Wizr oynamak istemiştin." Owen nihayet ağzını oynatıp söze başlayabilmişti. "Fakat herkes konuşuyordu ben de bu yüzden taşlarla oynamaya başladım. Sonra da kitabı gördüm."

“Anladın mı?” diye sordu kral, bir beklentisi yoktu.

Owen başını salladı.

“Orada zor kelimeler var, çocuk. Çocuk kitabı değil o. Ciddi anlamda ne dediğini anladın mı?”

Owen krala bakıyordu, kralın gözleri ise onunkileri delip geçiyordu. “Ben... Kitapları severim.” dedi uysal bir tavrıla.

Kral kitabı Ratcliffe’in elinden kaptı ve sonra elinde çevirdi. “Normal koşullarda ben de kitapları severim. Fakat bu kitap... Yalanlarla dolu. Benim hakkımda bir sürü yalan.”

“Biliyorum.” dedi Owen, başını sallayarak.

Kralın kaşı kalktı, “Biliyorum derken neyi kastediyorsun?”

Owen gözlerini kırpıştırdı, her an daha karmaşık hissediyordu. Nasıl bilmişti? Okurken duyduğu sesi nasıl tanımlayabilirdi?

“Ben... Ben onu hissettim. Okurken.” diye açıkladı basit bir şekilde. “Gerçek olmayan kısımları hissettim.”

Kral gözlerini kısıtı. “Bunu daha sonra konuşacağız.” diye mırıldandı, ardından kitabı kemerine sıkıştırdı. “Dunsdworth! Çocukla Wizr oyna.”

Büyük olan çocuk, bu emir karşısında kaşlarını çatı. Owen da o Wizr tahtasına doğru ilerlerken içten içe homurdandı. Dunsdworth beyaz parçaları alıp yanlış bir şekilde yerleştirirken somurtuyordu. Onu izlemek canını sıkıyordu, Owen dişlerini gıcırdattı, taşların yanlış konumlandırılmış olmasının Dunsdworth’ün umursayacağı bir şey olmadığını biliyordu.

“Tatton Sarayı’nda ne var ne yok?” diye Ratcliffe’i sorguya çekti kısık bir sesle. Owen casus başının ya da Dunsdworth’ün

odaya girdiğini belli ki duymamıştı çünkü kendini kitabı okumaya fena kaptırmıştı. Owen sessizce taşları hareket ettirmeye başlamıştı fakat gözü oyun tahtasında, kulakları ise canla başla kralın konuşmasını dinliyordu.

“Bu oyundan nefret ediyorum.” Dunsdworth yerinde kudu-
ruyordu.

Senden nefret ediyorum, diyordu az daha Owen ama tam zamanında dilini ısırma-
yı başarmıştı.

“Talepte bulunduğunuz gibi, lordum, çağrınızı Beestone Kalesi’nde Dük Kiskaddon’a ilettim. Tahmin edebileceğiniz gibi çağrının içeriğini bilmek istedi. Yerel mahkemeleri kurduğunuzu açıkladım. Daha sonra mahkemelere hâkim olarak mı katılacağını sorma cüretini gösterdi.” Ratcliffe kendi kendine güldü.

“Peki, sen ne dedin?” Kral eğlenerek sormuştu.

“Ben de elbette Dük Horwath’ın baş hâkim olduğunu ve çağrıya icabet etmesi hâlinde gerisini öğreneceğini söyledim.”

“Geleceğini düşünüyor musun, Dickon?” diye sordu kral sakın bir tavırla.

“Eğer gelmezse ihanetle suçlanır. Eğer gelirse ihanetten suçlu bulunur. Her iki durumda da elimizde.”

“Westmarch’da limanı olan üç tane haliç var.” dedi kral. “Güney’de Mold ve Runcin, Kuzey’de Blackpool. Benim iznim olmadan bu limanların hiçbirinden kimse yelken açamaz. Üstelik Occitania kralı da kendi topraklarında kimsenin Kiskaddon’a yardım etmesini istemez.”

“Gidebileceği tek yer tapınaktır. Ama emin olabilirsiniz ki hepsini ve binayı izleyen casusumuz var. Bizim haberimiz olmadan helayı bile kullanamaz.”

Kralın sesinden gülümsediği belli oluyordu. “Sağ ol, Dickon. İyi iş çıkardın. Çocuğun ailesini tekrar görme zamanı geldi. Oğlanın da benimle birlikte geldiğini söyledin mi?”

“Kesinlikle, lordum. Açık ihanetin bedelini biliyorlar.”

“Ambion Tepesi’nde bununla suçlandılar. Stiev, yandaşlarını ve ordularını sınır bölgelerinden çekmesi ne kadar zamanını alır?”

Dük Horwath’ın sesi boğuktu. “Böyle bir şey yapacağını düşünüyor musunuz lordum?”

“Beestone’da bin adam var ve gün boyunca dahası da gelmeye devam ediyor. Kuzey’den bize katılacak bin asker daha var. Kiskaddon kaç tane çağırabilir ve ne kadar hızlı yapabilir?”

“Yarına kadar sadece birkaç yüz adam. Belki de yarısı kadar. Ona itaat edenlerin kalanını toplaması iki haftasını alır ayrıca siz buraya yerleşmişken size karşı gelip ona katılacaklarından da emin değilim. Karşılık vermesi için ona yeterli zaman bırakmadınız.”

Kral kendi kendine güldü. “Benim niyetim de buydu. Kurtlar kapıda. Kuzular meliyor. Şimdi ne yapacaksın, Kiskaddon? Sıra sende.”

Owen son hareketini yaptı ve Dunsdworth’ü beş hamlede yenmiş oldu. Midesi düğümleniyordu. Dunsdworth yenilgi karşısında bezginlikle homurdandı ve bıyık altından küfretti.

Akşam yemeği sonrasında Owen yatacağı odaya giderken okudukları ve duyduklarıyla zihni birbirine dolanmıştı. Ailesi-

nin sadakat sınavından geçemediğini ve kendi hayatının da iki arada bir derede olduğunu anlamıştı.

Şaşkınlıkla durdu kaldı.

Odasında, yerde Kingfountain'da bıraktığı çantası duruyordu. Yere taşlarla adı yazılmıştı: O-W-E-N

*Kendi üstadım bana belli ilkeleri öğretti. Bir prens, sevgiyi kazanamazsa nefreti önleyeceği şekilde korkuyu salmalıdır. Halkının mallarından ve karılarından uzak durduğu sürece insanların nefretini önleyebilir. Birisinin hayatını ortaya koyarak ilerlemesi gerektiğinde, özellikle de oldukça güçlü olan bir soylunun hayatıysa bu, uygun bir gerekçeyle bunu yapmak zorundadır. Ama her şeyden öte, diğerlerinin mallarına el sürmemelidir çünkü erkekler babalarının ölümünü, miraslarının ellerinden alınmasından çok daha çabuk unuturlar. Tarih bunu açıkça ortaya koyuyor zaten, kral-
ların birçoğu başkalarına ait olanların mülkiyetini üstüne aldıktan sonra tacından olmuştur. Her ne kadar topraklara el koymak öldürmekten daha fazla sorun yaratsa da birisinin canını almak için gerekçe bulmanın çok daha zor olması ironik bir durumdur. İşte bu yüzden en iyisi düşmanın sana gerekli fırsatı sağladıktan sonra onu indirmektir. Westmarch mahkemeleri de işte tam buna vesile olacak.*

- Dominic Mancini, Beestone Kalesi'nin Bitap Casusu

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Gözyaşı Kuyusu

Gece çökmüştü ancak kalenin dış avlusunu gündüz gibi aydınlatmaya yetecek sayıda meşale vardı. Gece boyunca kralın sarayından Beestone Kalesi'ne gelişler devam ettiğinden yük arabalarının takırtısı bitmek bilmedi. Beyaz domuzlu armayı taşıyan askerler her yerdedi. Fakat yine de Owen dış avluya kadar ulaşmayı başarmıştı, onu yatağa yollayabilecek olan yetişkinlerden uzak durmaya özen gösteriyordu. Taşlarla yazılmış olan ismini gördükten sonra Ankarette'i aramaya koyulmuştu.

Avlunun tam ortasında taş ve harçla yükseltilmiş bir kuyu duruyordu. Kuyunun kenarına zorla da olsa tırmandı ve derin karaltıya baktı. Suyun belli belirsiz kıpırtısını duyabiliyordu fakat su parıltısını görebilmek için çok derindi.

Arkasından gelen bot sesi artık yalnız olmadığı konusunda onu uyarmıştı. Elinde ışıldayan bir florinle, bozuklukla, Mancini yaklaşırken Owen hemen döndü.

“Yeni bir dilekte bulunmaya hazır mısınız?” diye sordu şişman adam sırtarak. Elindeki bozuk parayı çocuğa uzattı, çok uzun bir süre önce tapınaktaki ilk tanışmalarını aklına getirmişti.

Çocuk olumsuz anlamda kafasını salladı.

Mancini dudaklarını ısırdı ve bir şeylerin farkında olarak başını salladı. “Sana katılıyorum. İyi bir bozukluğu harcamak olur. Yani, şu parçaya bak. Bununla birkaç çörek alıp bir saatlik mutluluk yaşayabilirim. Ya da en ufak bir kazanç sağlamadan bir kuyunun derinliklerine fırlatabilirim. Zaten köpeğin duası kabul olsa gökten kemik yağardı, değil mi?” Mancini etli kollarını göğsünde kavuşturup Owen’ın yanına, kuyunun kenarına oturdu. “Dürüst olmak gerekirse, evlat, bunu nasıl atlatacak bilmiyorum. Girişteki muhafızlar sadece casusların geçmesine izin veriyor. Yükler gelmeye devam ediyor ancak boş çıkıyorlar. Lord babanın Tatton Sarayı’ndan yüz kişilik muhafızla aşağı doğru harekete geçtiği haberi geldi kulaklarımıza. Şhirden yaklaşık beş kilometre uzağa karargâh kurdu. Durum onun için pek parlak değil.”

Owen’ın zaten gergin olan sinirleri daha da beter bir hâl aldı. “Ankarette’e güveniyorum.” Alçak bir sesle fısıldamıştı.

“Güven hoş bir çanaktır, evlat. Fakat bahsettiğimiz kralın güveni. Ben Severn’in yerinde olsaydım, yerel mahkemeleri benim için tehdit olduğu bilinen unsurları ortadan kaldırmak için kullanırdım. Çanak oldukça hoş olabilir ama kolaylıkla kırılır. Parçaları bir araya getirsen bile artık içinde yemek durmaz. Baban kralın güvenini Ambion Tepesi’nde paramparça etti. Abin bunun bedelini çoktan hayatıyla ödedi. Babanın yarın nehre atılacağına dair bahisler casuslar arasında aldı başını gitti.”

Owen'ın sırtına vurdu. "Kötü haber vermekten nefret ediyorum fakat sadece Ankarette'in onun düşüncesini nasıl değiştirebileceğini aklım almıyor."

Öfke içinde gittikçe körüklenirken Owen, Mancini'ye somurtkan bir bakış attı. "O senden daha zeki olduğuna göre bir yolunu bulacaktır."

Mancini homurdandı. "Pekâlâ, kaleye sızmayı başarsa bile dışarıya sızışamayacaktır. Bunu bilir bunu söylerim."

"Kendinden çok emin konuşuyorsun." Gelen ses Ankarette'e aitti, kuyunun içinden onlara doğru bir hayalet sesi gibi ortaya çıkmıştı. Owen irkildi, Mancini de saf bir şaşkınlıkla kuyunun içine doğru düşmemek için kendini öne atmak zorunda kaldı. Owen'ın kraliçenin casusuna olan güveni bir kez daha kendini kanıtlamıştı. Owen kuyunun kenarından eğilip, karanlık ağzından içine doğru baktı. "Aşağıda, kuyunun içinde misin?" diye fısıldadı Owen, sesi kuyunun içinde yankılanmıştı.

"Öyleyim." diye cevapladı, sesi kibar ama yorgundu.

"Seni göremiyorum." dedi Owen.

"Ama ben seni görebiliyorum." diye cevapladı. "Her şey yolunda."

"Tüm bu Fountain saçmalığına inanmaya başlayacağım artık." Mancini girdiği şoktan kısmen kurtulmuş olarak dırdıra başlamıştı. "Neredesin?"

"Kalenin altında petek petek tüneller var." diye fısıldadı. "Beestone denmesinin sebeplerinden biri de odur. Ünlü bir kaledir burası, Owen. Ya da kötü nam salmış. Kral Severn hükümdarlığına buradan başladı. Geçmişini bilmek bize geleceği inşa etmeye yardımcı eder. Dominic, senden bulmanı istediğim şeyi buldun mu?"

Owen kenarı kavradı, yüreği umutla yanıp tutuşmuştu.

Casus hoşnutsuz bir tavırla kaşlarını çattı. “Evet fakat iyi haber yok, Ankarette. Görünüşe bakılırsa kral yarın çocuğun ailesini mahkûm etmeyi planlıyor. Ben de şimdi ona bunu söylüyordum. Teşkilatın tamamı bahse giriyor, paralar havada uçuşuyor.”

“Teşekkürler. Evet, kral yarın bir bildiri yapacak gibi duruyor. Bu doğrulamam gereken bir havadisti. Mahkemenin ne zaman başlayacağını biliyor musun? İhanetle suçlanmaması için Kiskaddon’ın ne zaman burada olması lazım?”

Mancini kaşlarını çattı, kollarını bağlamıştı. “Onda. Beş kilometre uzağa karargâhını kurduğunu duydum. Mahkemeye gelmesini söylemen gerek. Geç kalmamalı.”

“Dominic, onun yanına gitmen lazım. O kadar uzak mesafeye gidip zamanında dönemem. Lord Kiskaddon’a gitmen gerekiyor, ona yarınki mahkemeye gelmesini söylemen gerek. Geç kalmaması lazım.”

“Beni neden dinlesin ki?” diye sordu Mancini.

“Çünkü seni ben yolluyorum. Sana güvenecektir çünkü karısı bana güveniyor. Buna inan. Owen’ın babasını beraberinde kimse olmadan gelmeye ikna etmek zorundasın. Ordusu olmadan. Kendini tamamıyla kralın merhametine bırakması lazım.”

Owen titriyordu.

Mancini’nin yüzündeki kuşkucu bakış her şeyi söylüyordu aslında. “Ciddi misin?”

“Oldukça. Bu mesajı benim için ona iletmen lazım. Bu gece. Şimdi ayrılırsan şafaktan önce karargâhına uğrayıp dönmüş

olursun. Bak bakalım seninle gelmeye ikna edebilecek misin? Mahkemeye geç kalmamalı. Bunu yapacak mısın?”

“Kelle koltukta gidiyorum.” diye söylendi Mancini. “Bana planından bahsedecek misin? Kitabı daha elime geçiremedim. Kral onu sürekli dibinde tutuyor.”

“İçinde yazanları anlamaya uğraşıyor. O defterin içinde ne olduğunu bilmem lazım.”

“Kral buna müsaade etmeyecek.” diye yorumda bulundu Mancini.

“Ama onu okuyan tek kişi o değil. Casuslar nerede kalıyor? Ratcliffe nerede?”

“Ne?”

“Ratcliffe diyorum nerede?” Bu sefer daha ısrarcıydı.

“Bütün... Bütün casuslar kasabadaki Holywell’de kalıyor. Kale Tepesi’nin yakınında, şeyin üstünde...”

“Biliyorum.” dedi Ankarette, sözü ağzına tıkarak. Sesinden daha yorgun olduğu, acı içinde daha çok kıvrandığı belli oluyordu. “Git, Dominic. Git ve Kiskaddon’ı uyar.”

Casus kuyudan kendini öne doğru atıp meşalelerin ışığında ilerlemeye başlamıştı lakin homurdanması kesilmemişti. Gittiği için Owen minnettardı.

“Kötü mü hissediyorsun?” diye fısıldadı Owen kuyuya.

Uzun bir duraksama oldu. “Çok hastayım, Owen. Üstelik zamanımız daralıyor.”

Owen endişeli bir tavırla yerinde kıpırdandı. “Keşke sana yardım edebilmemin bir yolu olsa.” dedi umutsuzca. “Defteri bugün kralın yatağında gördüm. Okumaya başladım ama Ratcliffe elimden aldı.”

“Yaptığın çok zekice.” dedi, sesi memnun geliyordu. “Sadece okuyarak bile Tunmore’un Fountain tarafından kutsandığını söyleyebiliyorsun, değil mi?”

“Evet.” diye cevapladı Owen. “Korkunç Ölü Adam ne?”

Ankarette bir an sessizliğini korudu. “Bu ismi nereden biliyorsun?” diye sordu sonrasında. “Defterde o mu vardı?”

“Bir şekilde.” diye cevapladı, kafası karışmıştı. “Defteri okurken, o ismi duydum. İki kere duydum. Ses Kral Eredur’un Korkunç Ölü Adam olmadığını söyledi. Daha sonra Lord Dunsdworth dedi, oğlanın değil, babasının da Korkunç Ölü Adam olmadığını söyledi. O ne?”

“Tam olarak bilmiyorum.” dedi Ankarette, sesi yumuşak ve bastırılmıştı. “Çoğunlukla batıl bir inanç. Dün gece de fısıltılar vardı. Ceredigion’ın ilk kralının efsanesi, Occitania topraklarımızı işgal etmeden önce hüküm süren kraldan bahsediyorum. Daha önce onun Wizr’ından bahsetmiştim. Merlin, Fountain tarafından kutsanmıştı ve geleceği görebiliyordu. Kehanet olarak bıraktığı hikâyeler var. Ortadan kaybolmadan önce Ceredigion’ın ilk kralının bir gün geri döneceğini söylemişti. Ceredigion’a ve Occitania’ya hükmetmek için ölümler diyarından geri gelecekti. Bu kehanet Korkunç Ölü Adam olarak geçiyor çünkü döndüğünde çok fazla savaş olacak ve kan gövdeyi götürecektir. Bu efsane yazılı değil, lakin insanlar buna inanıyorlar. Söylentiler bire bin katılarak yalandan tepsilerle sunuluyor. Kral Eredur kendisinin Korkunç Ölü Adam olduğunu iddia etmişti. Bir çoğunun kral olabilmek için ortaya koyduğu bir oyun. Zaten kehanetlerin özünde bu vardır. Konuyla ilgili her kafadan bir ses çıkar. Occitanialıların bu kehanetten korktuklarını biliyo-

rum. Onlara göre gerçek anlamda korkunç bir şey. Fakat bu durumda Owen, sana neyin doğru neyin yanlış olduğunu söyleyemem. Bilmiyorum.”

Owen kuyunun soğuk, pürüzsüz taşının üzerinde duran elini ovaladı. Derinliklere bakmayı sürdürürken onu görebilmeyi diledi. “Gerçekten orada, aşağıda mısın?” diye sordu.

“Öyleyim.” diye cevapladı, sesinden gülümsediği aşıkardı. “Şimdi yardım edebiliyor olmayı dilediğini söyledin.”

“Edebilir miyim?” diye sordu, bir an içindeki umut filizi daha da büyümüştü.

“Owen, en büyük yardımı sen yapacaksın. Aileni kurtaracak olan sensin.”

O kadar çok eğilmişti ki az daha içine düşecekti. “Gerçekten mi? Nasıl?”

“Krala ailenin ihanetten suçlu olduğunu söyleyeceksin.”

Umutları birden soldu. “Ankarette?”

“Beni dinle, yavrum. Mahkeme kararı çoktan verildi. O defterin içinde aileni mahkûm ettirecek yeterli kanıt olması lazım. Onunla ilgili hiçbir şey yapamam. Kral çoktan kafasına koydu. Kendi isteğini yerine getirmesi ve kralın adaletini sağlaması için de Dük Horwath’ı kullanacak. Yarınki mahkemede ne dendiği hiç önemli değil, ailen krala ihanetten suçlu ilan edilecek ve tenzil edilecekler. Bu kelimeyi biliyor musun?”

“Hayır.” Owen bedbaht bir şekilde hayıflanmıştı. Hasta olmak istiyordu.

“Tenzil edilen kişinin, yani hakları elinden alınan kişinin, ihanetten ya da ağır bir suçtan ölüme mahkûm edilmesi sonu-

cunda topraklarını ve haklarını yitirmesi anlamına gelir. Bu şu anlama geliyor, kral Westmarch'ı ailenin mülkiyetinden çıkaracak ve onları ölüm cezasına çarptıracak. Sonra da düklüğü kraliyet toprağı ilan edecek ya da başka birine verecek. Olan budur. Yarın olacak olan da bu. İhtiyacım olan şey ise o defterde ne yazdığı. Çünkü bu akşam bir rüya göreceksin, Owen, ve mahkeme başlamadan kralla paylaşacaksın. Ailenin ihanetini itiraf edeceksin, gücünü bu şekilde sergilemen sadece kralı şaşırtmayacak aynı zamanda bunu onun yararına kullanıyor olman sana güven duygusu sağlayacak. Bu mahkeme, Owen, senin sadakat sınavın. Ailen kendi sınavlarında çoktan başarısız oldu. Baban Ambion Tepesi'ne kral adına savaşmak için vaktinde gitmeyerek aylar önce başarısız oldu. Artık baban kralın bir işine yaramaz çünkü artık ona bir daha asla güvenemez. Kral Severn'ın bilmek istediğı senin ona bağılı olup olmadığın."

Owen gözlerinin batmaya başladığını hissetti. "Ama ben ailemin ölmesini istemiyorum!" Zorlukla nefes alıyordu. Çok perişan durumdaydı.

"Biliyorum, biliyorum." Ankarette sakinleştirmeye çalıştı, sesi ağrıdan kalınlaşmıştı. "Fakat onları kurtarabilirsin, Owen. Dinle. Kederinin seni alıp götürmesine izin verme. Sana yardım etmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum." Sesi canlılığını yitirmişti, Owen da kendi hıçkırıklarını bastırdı, onu rahatlatmak için o kara deliğe ulaşabilmeyi o kadar çok istiyordu ki.

"Dinle beni..." Ankarette o kadar yumuşak bir sesle fısıldamıştı ki. "Rüyan ailenin ihanetini ortaya serecek. O kara defterde ne olduğunu bulacağım ve sana bu akşam söyleyeceğim.

Bu senin geleceği görebilen biri olarak saldıgın şanı sağlamlaştıracak.”

“Ama nasıl?” Owen kafası karmakarışık olmuş bir şekilde sordu. “Ailemin yaptığı şeyler geçmişte kaldı. Onları bilmek kralı geleceği görebildiğim konusunda nasıl ikna edecek?” Yaklaşan botların sesi kulağına çalındı, kafasını kaldırdığında Dük Horwath’ın endişeli bir ifadeyle yaklaştığını gördü.

“Geliyor.” Owen stresli bir şekilde mırıldandı.

“Dikkatli dinle.” dedi Ankarette. “Birisinin hakları elinden alınsa, suçlu bulunsa dahi kral merhamet gösterip o kişiyi affedebilir. Geleceği biz oluşturacağız. Rüyan kralın aileni affedeceğini ve onları krallıktan göndereceğini anlatacak. Sürgün yani. Rüyanın anlatması gereken şey bu. Bu akşam ayrıntılar üzerinde uğraşacağım. Şafak sökmeden seni bulacağım.”

“Neredeyse geldi!” Owen uyardı.

“Ayrıca rüyada...” Fısıltı kuyudan yükseliyordu. “Fare ölüyor.”

Lord Kiskaddon paramparça olmuş bir adam, hatta enkaz durumunda. Şelalenin en ucuna dikilmiş kendi felaketine doğru onu çeken çağlayan sulara bakan bir adam. Her ne kadar oraya buraya yalpalasa da akıntıdan kaçamıyor. Tamamıyla yabancı olan biriyle, bir Genevarlıyla bile konuşmaya âdeta can atıyordu! En büyük pişmanlığı neydi? Tunmore'un defteri karısının her şeyde onun ortağı olduğunu ortaya seriyordu. Ambion Tepesi'nde hezimetle uğrayan çakma kralın mesajlarını düzenlemeye ve almaya yardım etmişti. Mahkemeden sonra bütün aile nehre atılacak. Aslında biri eksik. Kiskaddon başışlanmak için kabul edilmeyecek bir af dilemeye Beestone Kalesi'ne geldi.

- Dominic Mancini, Mahkeme Casusu

Tam bir şoktayım. Hana geri döndüğümde ortalık ayağa kalkmıştı. Ankarette ölüydü. Anlaşılan casusların kaldığı sığınakta Ratcliffe'in peşine takılmıştı. Ben sadece kırıntıları duydum ama onu uyuşturmak için yüzüne toz üflemişti. Meslektaşlarım tarafından fark edilmiş ve öldüresiye bıçaklanmıştı. Gömleklerinde ve hançerlerinde kan olan en aşağı bir düzine adam vardı. Ratcliffe boynuna aldığı bir yarayla hayatta kalmayı başarmıştı, ne yazık ki. Ayrıca kralın yanına büyük bir zaferle gitmişti. Cesedini kaleye taşıdılar. Ne yapmaya çalışıyordu? Hiçbir fikrim yok. Bedenini kendi gözlerimle hekimin odasındaki soğuk taş levhanın üzerinde uzanmış hâlde gördüm. Herkes ona dokunmaya dahi korkuyordu. Mermer gibi solgundu. Ölümünde solgun ve güzeldi.

- Dominic Mancini, Kaderine Terk Edilen Çocuğun Casusu

BÖLÜM OTUZ ALTI

Beyaz Domuz

Owen bir kadının saçlarına parmaklarıyla dokunmasıyla uyandı. Oda karanlıktı fakat şafak neredeyse çökmek üzereydi. Kuşların cıvılamaya başlamasından az bir zaman önceydi, yeni bir günün eşiğiydi, suya dalmadan önce alınan derin nefesti.

Beestone'daki kral odaları mobilyalıydı ve tanıdık değildi. Owen gözlerini açınca nerede olduğunu kavraması bir süresini aldı. Tatton Sarayı'nda mıydı? Kingfountain'da mıydı? Yatağının yanında diz çökmüş Ankarette'i gördü, yanağını döşeğine dayamış, parmaklarıyla Owen'ın saçlarıyla oynuyordu. Solgun yüzünde cansız bir gülümse vardı. Vücuduna bir titreme geldi, öksürüğünü bastırmak için dudaklarını döşeğe dayadı. Sonra da şefkatli bir tavırla tekrar ona baktı.

"Ankarette." diye fısıldadı Owen, yüreğinin hafiflediğini hissediyordu. Owen eliyle gözünü ovuşturdu. "Uyanık kalmaya çalıştım. Seni beklerken uyuyakalmışım."

“Sorun yok, Owen.” Onu yatıştırılmaya çalışıyordu. “Ben... Geç kaldım.” Gülümsedi.

“Oldukça solgunsun.” dedi çocuk, endişeli duruyordu.

Kadın bu hiç sorun değilmiş gibi davranıyordu. “Yorgun hissediyorum. Uzun bir uykuya ihtiyacım var. Senin yaptığın gibi.” Yanağını hafifçe sıktı ve parmağıyla okşadı. Sana rüyayı anlatayım mı? Hatırlayabilecek misin?”

Hevesle başını salladı ve gözlerinin içine baktı, bir anlığına içlerinde kaybolmuştu.

“Sana anlattıktan sonra.” dedi alçak bir sesle. “Krala gitmen lazım. Hemen üstelik. Cesur olmak zorundasın, küçük Owen. Bunu yapabilir misin?”

“Yanımda Evie’nin örgüsü var. Onun gibi cesur olabilirim.” Owen oturdu ve onun oturmadığını fark etti. Yatağın kenarında diz çökmüş bir vaziyetteydi, kendini kollarıyla tutuyordu.

“Pekâlâ. Dikkatli dinle. Bu gece bir rüya gördün. Rüyanda üç altın geyik Beestone Kalesi’ne geldi. Bütün geyikler beyaz bir domuzun önünde diz çöktü. Boynuzlarının domuzun önünde yere değdiğini gördün. Sonra bıçaklı bir fare onları öldürüp yemek için geyiklere doğru yürüdü. Fakat beyaz domuz burnunu salladı. Farenin geyiklere zarar vermesine izin vermedi. Domuz nehre doğru yürüdü ve geyikler de onu takip etti. Biri hariç hepsi kayığa bindi. En küçük geyik domuzla birlikte kaldı. Kayık akıntıya karşı, aşağıya doğru gitmek yerine yukarıya doğru ilerledi ve çiçekler diyarına yelken açtı gitti.”

Duruşunu dikleştirdi ve acıyla hafifçe nefes aldı. Gözlerini kırptı, gözleri sersemlemişti. “Owen, sonra domuz fareyi kokladı. Bunu yapınca tüylerinin arasında altın bir para buldu.

Domuz, yaban erkek domuzuna dönüştü ve dişleri büyüdü. Yaban domuzu dişlerinin yardımıyla fareyi nehre fırlattı ve fare boğuldu.”

Saçlarıyla oynayan parmakları gevşedi ve bileği battaniyenin üstüne kaydı. Başı da yana kıvrıldı.

“Ankarette?” Owen endişeyle sordu.

“Çok uykusuzum.” diye fısıldadı. Gözlerini hızlı hızlı açıp kapatıyordu, daha sonra başını kaldırdı. Gözleri keskinleşmiş ve yoğunlaşmış görünüyordu. “Şimdi git ve krala rüyanı anlat. Bu çok önemli, Owen. Ancak bu şekilde aileni kurtarabilirsin.” Sevecen bir bakış attı, dokunaklı ve sevgi doluydu. Hâlsiz parmakları kalktı ve saçındaki o beyaz saç tutamını sıyırdı. “Git. Daha sonra da ne olduğunu bana anlat.”

“Döndüğümde burada olacak mısınız?” diye sordu Owen, endişesi her an katlanıyordu.

“Söz veriyorum.” diye cevapladı, hüzünlü bir gülümseme vardı yüzünde.

Owen hemen yatağının kenarından inip giysilerini üzerine geçiriverdi. Evie’nin örgüsünün cebinde olduğuna emin olup odadan fırladı ve koridorlarda ilerlemeye koyuldu.

Kolunun altına sıkıştırdığı bir sürahi şarapla koridorda yere çökmüş Mancini’yi gördü.

“Beni kralın odasına götür.” diye söyledi Owen Mancini’ye, bir yandan da kolundan çekiştiriyordu.

Mancini bezgin, sıkıntılı ve asabi görünüyordu. Gözleri yavaşça açıldı. Nefesi berbattı. “Sen?” dedi, acı çekiyor gibi görünüyordu.

“Nerede? Krala rüyamı anlatmam lazım.”

“Ne rüyası?” dedi Mancini tarumar olmuş bir tavırla. “Daha fazla rüya müya yok. Daha fazla umut falan da yok. Her şey mahvoldu. Her şeyi kaybettik.” İçinde şırıldayan sıvı olup olmadığını anlamak için boş sürahiyi hafifçe salladı. Bomboştu.

“Ankarette anlatmam gerektiğini söyledi!” diye ısrarcı davrandı Owen adamın omzunu tutarken.

Mancini’nin kafası karman çorman olmuş, yüzü buruşmuştu. “Kim dedin?”

Mancini öne eğildi. “Onu... Onu gördün... Gördün mü?”

“Benim odamda.” Owen başparmağıyla işaret etti.

Mancini’nin yüzündeki ifade değişmişti. Ayağa kalkmak için telaş ederken elindeki boş şişeyi fırlattı ve kırdı. “O mu? Şimdi mi? Ama nasıl olur?”

“Şşş!” dedi Owen çünkü yaklaşan bot sesleri duymuştu.

Mancini çocuğun elini tuttu ve onu koridordan aşağıya doğru götürdü. Yürürken hafif yalpalıyordu ama sonuçta yolu biliyordu. Onlara doğru gelenler, üzerlerinde beyaz yaban domuzu arması olan ve meşale taşıyan birkaç gece muhafızıydı.

Askerlerden biri onları sorgulamaya koyuldu. “Kim var orada?”

“Bu çocuk, oğlan Kiskaddon! Başka bir rüya görmüş ve onu krala söylemesi lazım!”

Asker Owen’a şaşkınlıkla baktı. “Bizi takip et, çocuk.”

Mancini’nin yanakları al al olmuştu ve sevinçten etekleri zil çalıyordu. Geldikleri yolu tekrar geri döndüler ve hemen kralın odasına gittiler. Odaya girer girmez Owen, Dük Horwath’ın orada olduğunu gördü. Ratcliffe de oradaydı, boynunda kan-

lı bir bandaj vardı ve yanlarında kendi aralarında öfkeli öfkeli konuşan birkaç adam daha vardı. Owen'ı şaşkınlığa uğratansa Prenses Elyse'in de orada olmasıydı, geceliğinin üzerine sabahlık geçirmiş, terlikleriyle odada dolanırken saçları savruluyordu, yüzü ise endişeyle perişan olmuştu.

"Efendim..." diyerek asker geldiğini duyurdu, durduğu gibi hazır ola geçti. "Bu iki kişiyi koridorda bulduk. Çocuk başka bir rüya daha görmüş."

Hiddetli bakışlarıyla kral, askerin sözlerini duyunca döndü. Yüzüne kan sıçramıştı fakat Owen'ı görünce sakinledi.

"Başka rüya mı?" diye sordu kral, sesi aniden ilgili ve meraklı bir hâl almıştı. Owen'a doğru ilerledi.

"Lordum..." Ratcliffe araya girmişti. "O bekleyebilir. Bana mükâfat sözü vermişsiniz. Size sadık bir şekilde hizmet ettim. Tatton Sarayı'nı istiyorum!"

Prenses Ratcliffe'e ters ters bakıyordu, yüzünde bariz bir hoşnutsuzluk vardı. Horwath da sinirli bakıyordu, ciddileşmiş dudakları birbirine iyice kenetlenmişti.

"Rahatla biraz, Dickon!" Kral cevabı hemen yapıştırmıştı. "Bu önemli!"

Ratcliffe öfkeden kudurdu. "Teşkilat'ı hâlâ benim elimden alıyorsanız, bunun karşılığında bir şey hak ediyorum! Şanımı kaybettirmeyecek bir şey. Sadakati bu şekilde ödüllendiriyorsanız..."

Kral hiç onu dinleyecek havada değildi. Sakalları fırça gibi olmuştu ayrıca iyi uyumamış ya da o gece hiç yatmamış gibi bakıyordu. Bu görüntü Owen'a, kralın odasına giden gizli tüneli bulduğu geceyi hatırlatmıştı. Kralın yüzünden yorgunluk

ve gerginlik akıyordu. Ancak çocuğun önüne dizlerinden birini yere koyarak çöküp onunla aynı göz hizasına gelince bakışları yumuşamıştı.

“Ne var, evlat?” Kibar bir sesle sormuştu. “Bana rüyayı anlat.”

Herkes gözlerini Owen’a dikmiş bakıyordu. Dük Horwath, prenses, Ratcliffe, kral. Gözlerini ona kilitlemiş, can kulağıyla onu dinlemeye koyulmuşlardı. Owen bu insanların üzerinde etkisi olduğunu fark etmişti. Kral önünde dizlerinin üzerine çökmüştü çünkü Owen’ın kutsanmış olduğuna ve geleceği görebildiğine inanıyordu. O ikna olmuştu.

Owen’ın tek yapması gereken konuşmaktı.

Dili ağzında kocaman olmuştu. Bu kadar çok ilginin odak noktası olmanın yarattığı baskı gizli kalmış korkularını, tıpkı yağmur sonrası topraktan ortaya çıkan solucanlar gibi gün yüzüne çıkarmıştı. Owen elini cebine soktu ve arkadaşının ona cesaret veren saçını hissetti. Keşke orada olsaydı diye geçirdi içinden. Zihninde onun kralın arkasında sabırsız bakışlarla dikildiğini âdeta görebiliyordu. *Sadece ona anlat!*

“Efendim...” Ratcliffe aniden araya girdi, gergindi. “Vakit çok erken. Çocuğu daha sonra dinlemek daha iyi olmaz mıydı, kahvaltıda mesela? Kraliçenin zehircisi öldü, bu yüzden artık yemeklerinizden endişe duymanıza gerek yok. Neredeyse gün doğmak üzere. Bu kesinlikle bekleyebilir.”

Kraliçe’nin zehircisi ölmüş müydü? Owen’ın yüreği hopladı.

Kral elini çocuğun omzuna koydu. “Anlat bana.” dedi.

Owen dudaklarını yaladı. Konuşmaya çalıştı fakat dili dönmüyordu. Ani bir panik duygusu tüm cesaretini bertaraf etmişti. Ankarette ölüyor muydu? Hayır! Onun geri dönmesini

bekleyeceğini söylemişti. Sadece yorgundu, hepsi bu. Owen odaklanmaya çalıştı.

“Başlayabilirsin.” dedi Prenses Elyse onu rahatlatırcasına.

“Lordum...” Ratcliffe mızırdanıyordu.

“Kapa çeneni!” Horwath ona bağırıyordu.

“Bir rüya gördüm.” dedi Owen, kralın gri gözlerine bakıyordu. Kralın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi, onu devam etmesi için cesaretlendiriyordu. “Rüyamda, üç altın renkli geyik gördüm. Bir tanesi küçük olmasına rağmen büyük boynuzları vardı. Çayırları geçerek geliyorlardı. Çayırın ortasında beyaz bir domuz vardı. Mutlu bir domuzdu. Geyikler domuzun önüne gelince eğildiler, boynuzları yere değiyordu. Onlar eğilirken elinde bıçak olan bir fare onlara yaklaştı.” Owen yutkundu, Ratcliffe’in gözlerinden ateş fışkırdığını hissedebiliyordu. Dikkatini kralın yüzüne verdi. “Fare geyikleri katletmek istiyordu. Onları yemek istiyordu.”

“Bu kabul edilemez!” diye söylendi Ratcliffe çaresizce.

Kral diğer elini kaldırdı ve onu susturdu. “Devam et.”

“Beyaz domuz burnunu salladı. Farenin geyiklere zarar vermesine müsaade etmeyecekti.” Owen tekrar yutkundu, kıpırdanıyordu. Rühayı anlamıştı. Ankarett’e ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. “Beyaz domuz... Beyaz domuz geyiklere de güvenmiyordu. Bu yüzden onlarla birlikte nehre gitti.” Kral omzunu daha sıkı bir şekilde tutuyordu artık, hatta neredeyse acıyordu. Gözleri dimdik Owen’ın gözlerine bakıyordu, donup kalmıştı.

“Onu dinleyin, lordum!” dedi Ratcliffe birden, ses tonu değişmişti.

“Domuz geyiklere güvenemiyordu.” Owen devam etti. “Avcılar onu öldürmek için geldiğinde domuzu korumaya çalışmamışlardı. Domuz da, beyaz domuz da bu yüzden geyikleri kayığa bindirdi ve onları farklı bir yere gönderdi, çiçekler diyarına. Bot yukarıya doğru ilerledi, çağlayandan uzaklaştı. Sadece geyiklerden biri onun arkasında kaldı. En küçük geyik domuzla kaldı. Hemen domuzun yanı başında durdu.” Owen’ın sesi iyice kısılmıştı, âdeta fısıltı gibi çıkıyordu. Kral her bir sözcük üzerinde duruyordu.

Ardından Owen tekrar sesini yükseltti. “Daha sonra domuz fareyi kokluyordu. Bence kötü bir koku vardı üzerinde. Ve orada, farenin tüylerinin arasında altın bir para buldu. Domuz tıpkı bir yaban domuzu gibi dişlerini çıkardı. Dişleriyle fareyi nehre fırlattı. Fare... Boğuldu.”

Son kısmı anlatınca bütün soluklar tutulmuştu.

Kral büyülenmişti. Gözleri merakla bakıyordu, duyguları o kadar dağınıktı ki birkaç parmağıyla dudaklarını bastırdı fakat diğer elini Owen’ın omzunda tutmaya devam etti. Birden Owen Fountain’ın o coşkulu sesini duydu. Ses kulaklarını dolduruyor, kralın eli omzunu sıkı sıkı tutuyordu. Owen kralın omzundan kendine doğru büyülü bir akıntı hissetti.

Beni duyabiliyor musun?

Kralın sesiydi bu, Owen’ın zihninin içindeydi.

Evet.

Kral gözlerini kırptı ama şaşırılmış gibi durmuyordu.

Rüyanın ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi, Owen?

Evet. Ailemin ihanetle suçlandığı anlamına geliyor. Artık biliyorum.

Kral bastırıldığı duygular nedeniyle ürperdi. Bakışları deliciydi.

O zaman, onları cezalandırmam gerektiğini de biliyorsun. Onlara güvenemem. Babanın bana hizmet etmesine daha fazla müsaade edemem. Owen, bunu anlamak zorundasın. Onları ortadan kaldırmak zorundayım yoksa daha beter bir ihanete açık kapı bırakmış olurum. Owen, lütfen beni anla. Seni incitmek istemiyorum. Ama elimde onları daha başka kötülük yapmadan durdurabilme gücü varken onların kaçmasına da izin veremem. Bir kral çok geçmeden zor kararlar vermek zorundadır. Ayrıca, bir kral elinde fırsatı varken düşmanlarını bertaraf etmek zorundadır.

Owen kendisine doğru çağlayarak akan Fountain'ın gücünü hissediyordu. Kral, ailesinin ölmesi gerektiğine onu ikna etmek için gücünü kullanıyordu. Kralın kesin kez başka seçeneği olmadığına inandığını söyleyebilirdi. Bu irfan ve ihtiyat ailesinin Ambion Tepesi'ndeki tutumu karşısında adalet gerektiriyordu. Owen böyle olması gerektiğine tamamen inanmıştı.

Fakat sonra Owen birden kralın Fountain'ın gücünü üzerinde kullandığını idrak etti. Ve bunu ona geri çevirdi.

Fakat bir kral düşmanına merhamet gösterebilir, diye düşündü Owen cevap olarak. Bu hakkınız ve gücünüz mevcut. Rüyam Fountain'ın ailem için dileğini anlatıyor size. Aynı zamanda benim için dileğinin ne olduğunu da. Ben size hizmet edeceğim. Onların yerini alacağım.

Owen kralın gözlerinin derinliklerine baktı.

Yeğenlerinizi öldürmediğinizi biliyorum. Diğer yeğeninizin üzerine titrediğinizi ve ona asla zarar vermeyeceğinizi de biliyorum. Bana zarar vermeyeceğinizi de biliyorum. Diğerlerinin

sizin olduğunuzu düşündüğü canavar değilsiniz. Ben size güveniyorum.

Kral, sanki onu cayır cayır yakmış gibi Owen'ın omzunu bıraktı. Ayağa kalktı ve uğradığı şaşkınlık ve şokla geri geri sendeledi. Yüzünde o yapmacık ifade ve şeytanlıktan eser kalmamıştı. Owen'ın sözleri kalbinin en derinliklerine işlemiş, içindeki o gizli ihtiyacı gidermişti, kendi oğlunu ve yeğenlerini kaybettikten sonra bir çocuk tarafından sevilme ve güven duyulma ihtiyacını.

“Amca? Kötü müsün?” Elyse endişeyle ona doğru koşmuştu. Titriyordu, bütün vücudu yaşadığı yoğun duygunun tesiri altında sallanıyordu. Gözyaşları kralın yanaklarından süzüldü. Ve ardından herkesin önünde dizlerinin üzerine çöktü, kral ağlıyordu.

Zehirci

Hep daha fazlasını istemek kabul edilmeli ki çok doğal ve yaygın olan bir şeydir. Üstelik erkekler bu konuda başarılı olduklarında ayıplanmak yerine övgü görürler. Ancak olur da bu konuda yeterlilik göstermez ve yine de her ne pahasına olursa olsun daha fazlasını talep ederlerse işte o zaman hatalarının karşılığı olarak cezalandırılırlar.

- Dominic Mancini, Saray Mutfağı Casusu

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Kraliçenin Ebesi

“**B**u ne anlama geliyor, Horwath? Elini üzerimden çek! Elini üzerimden çek, diyorum!” Ses Ratcliffe’e aitti. Kral odasında bulunanların ilgisi kederlenen kral ve yeğeninden casus başına kaymıştı. Horwath’ın yerleri inleten emri üzerine, okun yarıp geçtiği aslan armasını taşıyan birkaç asker ilerleyip Ratcliffe’i yakaladı.

Horwath’ın yüzü donuk, soğuk ve tehditkârdı. “Arayın.” diye emretti nezaketsiz bir tavırla.

“Bu kadarı fazla!” Ratcliffe burnundan soluyor, askerlere karşı gelmeye çalışıyordu fakat hızla yenik düştü. “Ne bulmayı bekliyorsunuz? Bir kese dolusu altın mı? Elbette bir kese altınım var! Bu çok saçma!”

“Lordum?” konuşan askerlerden biriydi, katlanmış bir kâğıt parçası tutuyordu elinde, üzerindeki kırmızı mum mühür bozulmuştu. “Cebindeydi.”

Ratcliffe'in gözleri kocaman olmuştu. "Onu nereden buldun? O benim cebimde değildi. Onu... Onu oraya sen koymuş olmalısın!" Askerlere karşı gelerek kendini kurtarmaya çalışıyordu. Askerlerden biri onu zapt etmek için kolunu boynuna dolamıştı.

Elysabeth'in büyükbabası elindeki kâğıdı açıp yüksek sesle okumaya başladığında Owen da artan bir merakla prensesin yanında durmuş olan biteni izliyordu.

"Üstat Ratcliffe, uzun süredir efendimiz sizin görüşlerinizi alma isteği içerisindeydi. Kendi efendinizin kutsanmış yeni bir kişi bulduğuna dair söylentiler bizim sınırlarımıza kadar ulaştı. Kiskaddonlardan küçük bir çocuk. Lütfen bizim için tehdit oluşturan bu durumu bir kaza tertip edip ortadan kaldırın. Bunun karşılığında, sizin sınırınızda yer alan ve yıllık olarak kralın kendi hazinesinden belirli bir geliri bulunan bize ait hoş mülklerden birinin lordu olma şerefine erişeceksiniz. Elinizi çabuk tutun Üstat Ratcliffe. Derhâl harekete geçerek bizimle yapacağınız iş birliği fazlasıyla ödüllendirilecektir." Horwath okudukça kaşları iyice çatıldı ve öfkesi daha da arttı. "Sevgilerle vesaire, Grey."

Ratcliffe'in yüzü süt gibi bembeyaz kesilmişti.

Kral ayağa kalktı, hiddet ve hayal kırıklığı fışkıran gözleri Owen'ın kenara sinmesine sebep olmuştu.

"Nasıl olur da sen... Sen... Bir haine dönüşürsün, Dickon?" diye fısıldadı kral boğuk bir sesle. "Sen, her şeyin ötesinde, benim içimi biliyorsun. Sen her şeyi geçtim benim geçmişimin şahidisin. Sana artık güvenebileceğime emin değilim. Açgözlülük mü yoksa altın mı? Buna değer miydi, eski dostum." Eli

hançerinin kınına yakın bir yerde duruyordu, Owen bir an için kral bıçağı Ratcliffe'in kalbine saplayacak diye korktu.

"Efendim." dedi Mancini kibar bir şekilde.

Kral delici bakışlarını Genevarlı adama çevirdi.

"Oldukça kısa bir süre önce küçük Owen ve dükün torunu oyun oynarken farkına vardığım bir kaza gerçekleşmişti. Dürüst olmak gerekirse biraz yaramazlık yapıyorlardı. Saray sarnıcının yolunu keşfetmişlerdi. Bu durumu Üstat Ratcliffe'e söylemiş bulundum ve çok kısa bir süre sonra... Belki de şans eseri sarnıcın nehre akan gider kapıları açılmıştı. Sarayın susuz kalma sebebi buydu. İki çocuk az daha nehre akıp gidecekti. Elbette bunun bir kaza olmadığına dair bir kanıtım yok. Yani şu ana kadar yoktu. Bahsetmem gerektiğini düşündüm."

Ratcliffe'in yüzü yemyeşil olmuştu, bütün gücü yitip gitmiş gibi başını saldı.

Kral hem şaşkınlık hem de korku içinde Owen'a baktı. "Bu doğru mu, evlat?"

Owen kasıtlı olarak krala baktı. Başını onaylarcasına salladı ve sonra da Dük Horwath'a döndü. "Mancini ikimizi de kurtardı. Kapıyı kırdı ve nehre sürüklenmeden bizi yakaladı."

"Fountain aşkına!" Kral haykırmıştı. Owen'ın önünde diz çöküp çocuğun saçlarını karıştırdı, merakla ve son derece rahatlamış bir şekilde bakıyordu. "Bu doğru mu? Onun dehşetinden kurtulabildiniz mi? Sana bakarken bile ağlamadan zor duruyorum."

Duygularını kontrol altına almak bir süresini aldı. Çok geçmeden kral, fırtına habercisi bir bulut gibi yerinden kalktı, sözcükler ağzından dökülmeye başladığında sesinde artık tehdit

ve uyarı vardı. “Hasta bir adam nasıl içki aranır durursa senin varlığa ve şöhrete olan açlığın da o şekilde. Ancak sen bu kadar güç için yaratılmamışsın, Dickon. Hırslı olduğun kadar yeteksizsin de. Bu ileti bizim her zaman yıkılmamızı ve küçük düşmemizi isteyen milletin, Occitania’nın kokusunu buram buram ortalığa yayıyor. Bunun için mi, iki masum çocuğu öldürecektin... Tıpkı Bletchley gibi? Nasıl yapabildin, be adam? Nasıl?” Öfkeden çenesi kilitlenmişti. “Baş hâkim olarak görevini icra eden Kuzey Cumbria Dükü lordum, bu adamı vatana ihanetten tutuklayın ve bedenini suya bırakın. Eğer suçsuzsa Fountain hayatını bağışlasın yoksa o aç gözünü doyurmak için bu dünyanın bütün geçici hazineleriyle birlikte onlara bir kere bile dokunamadan derin sulara gömsün, bedeni kemik yığınınına dönsün! Gözümün önünden çekilin!”

Askerler Ratcliffe’i yerinden kaldırdılar fakat artık bacakları iş görmüyor gibiydi. Yüzünden o kadar çok ter süzölmüştü ki eriyen bir mum gibi görünüyordu.

Dük Horwath, sert ve buyurucu bir tavırla önünde dikildi. “Dickon adıyla bilinen Brentli Lord Ratcliffe, seni vatana ihanet suçundan tutukluyorum.” Ratcliffe’in boynundaki görev zincirini tuttu ve çekti, sonra da bir çöp gibi yere fırlattı. Bunun ardından Ratcliffe’in suratına öyle bir tokat attı ki kafası geriye savruldu. Hiç uzatmadan askerlere onu almalarını işaret etti, askerler verilen emri yerine getirirken Owen adamın ağladığını duydu.

Kralın öfkesi hiddetli ve katiydi. Ratcliffe’in arkasından bakıyordu, kalbi bir yara daha almıştı.

“Amca, çok üzgünüm.” Prenses Elyse alçak bir sesle mırıldamıştı. “Fakat, doğruyu söylemek gerekirse, ben şaşırmadım.

Owen Kingfountain'a geldiğinden beri onun hayatından endişe duyuyordum." Owen'ın yanına gelip orada dikildi, elini omzuna koymuştu. "Bu yüzden ona göz kulak olmak istemiştım."

Kral onun sözlerine başını sallayarak karşılık verdi. "Seni dinlemem gerekirdi, yeğenim. Senin sözlerine kulak vermem gerekirdi. Tavsiyelerini almak için seni hep yanımda bulunduracağım. Bu gemiyi idare etmeme yardım etmen için. Yaşının ötesinde bir olgunluğa sahipsın. Önerilerine değer vereceğim."

Prenses gülümsedi, memnun olmuştu. "Çok sevinirim, amca." Owen'ın omzunu sıktı. "O zaman bundan sonra ona göz kulak olabilir miyim?"

Kral cansız bir şekilde gülümsedi sonra da başını yana salladı. "Hayır, Elyse."

"Ama neden? Ona ne yapacaksın?" Sesi endişelenmek üzere olduğunu hissettiriyordu.

"Aslında. Onunla ne yapacağım?" Kral kendi kendine sakın bir tavırla mırıldandı. Owen'ın gözlerine bakarken gri gözleri ciddi ve etkileyiciydi. "Onu düğ yapacağım. Krallığın bir lordu. Öğrenmesi gerekecek. Eğitim alması gerekecek. Ben dokuz yaşındayken, abim beni Glosstyr Dükü yapmıştı ve ardından amcam Warrewik'ten eğitim almam için Kuzey'e yollamıştı. Mahkemeden sonra, Owen'ı Westmarch Dükü ilan edeceğim ve onu sadakatin değerini bilen, benim sadık arkadaşımın gözetiminde Kuzey'e göndereceğim. Küçük bir torunu vardı, sanırım kısa bir süre önce Cumbria'ya geri gönderildi, değil mi?"

Dükün o ciddi ifadesi gülümsemeye dönüştü. "Öyle, majesteleri. Döndü. Bence Kuzey'de geçireceği bir ya da iki mevsim bu ufaklığı güçlendirecektir. Adama dönüştürecektir."

“O zaman onun vesayetini sana veriyorum, Stiev. Ondan bir adam çıkar. İçindeki lordu çıkar.” Kral nazik bir tavırla Owen’a baktı. “Ailenin ihanetine gelince. Onları affedeceğim. Senin hatırına Owen. Ceredigion’a girmelerine bir daha asla izin verilmeyecek, yoksa ölüm cezasına çarptırılacaklar. Fakat senin onları görmeni yasaklamayacağım. Lordum, mahkemede haklarını ellerinden alırken lütfen Owen’ı konu dışı bırakmayı unutma.”

“Öyle yapacağım, majesteleri.” Dük hâlâ gülümsüyordu ve Owen neden olduğunu hayal edebiliyordu.

Kral yere eğildi ve Horwath’ın fırlattığı kırık zinciri ve armayı aldı. Kalktı, armanın ince işçiliğine bakıyordu, altından yapılmış gül ve yıldız sembolüne. Ardından temkinli bir edayla Mancini’ye baktı.

“Şimdilik.” dedi kral, sesinde âdeta tehdit vardı. Madalyonu ona verdi.

“Majesteleri.” Mancini uysal bir tavırla cevapladı, başını eğmişti.

Owen hızla yatak odasına döndü, odayı boş görünce yüreği ağzına geldi. Oysa yaşadığı rahatlamayla içi içine sığmıyordu. Ona söylemesi gerekiyordu.

“Ankarette?” Owen fısıltıyla seslenmişti, dikkatli bir şekilde yatağın diğer tarafına doğru ilerlerken. Yerde bir kan lekesi buldu.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. “Ankarette?” diye fısıldadı tekrar.

Gitmişti.

“Owen.”

Sesi o kadar alçak, o kadar boğuktu ki Owen zoraki duymuştu, yatağın altından geliyordu. Owen dizlerinin üzerine çöktü ve baktı. Karyolanın altına büzülmüş bir hâlde buldu onu. Başını kollarının arasına almıştı.

Korkmuş bir hâlde o da yanına girip kıvrıldı. Yüzü solgun, göz çevresi koyulaşmış ve morarmıştı. O kadar hâlsiz ve yorgun görünüyordu ki âdeta hareket etmeye mecali yok gibiydi.

“Canın mı acıyor?” diye sordu.

“Çok hastayım, Owen.” diye fısıldadı, sesi o kadar baygındı ki onu duymak için kulağını ağzının yanına getirmesi gerekmişti. “Aylardır hastayım.”

“Ama şimdi daha iyi olacaksın.” dedi Owen, yüzü asılmıştı.

“Hayır, Owen.” Derin bir iç geçirdi. Aheste bir şekilde, parmaklarını kaldırdı ve saçlarının arasında gezdirdi. “Anlatsana, ne oldu?”

Gözyaşlarını içine akıttı. Boğazı düğümlenmişti. Ona doğru iyice yakınlaşıp yerleşti. Buz gibiydi. Eli gevşekçe saçlarını okşadı.

“Dük olacağım.” diye kekeledi. “Dük Kiskaddon, tıpkı babam gibi. Kral bana Westmarch’ı veriyor. Fakat önce Kuzey’e gideceğim. Evie ile olmak ve büyükbabası tarafından eğitilmek için. Ben... Ben seni bir daha görmeyeceğim, değil mi?”

“Şşşş.” diyerek onu yatıştırmaya çalıştı. “Derin Sular’a gideceğim. Huzurla dinlenebileceğim yere. Acı duymadan uyuyabileceğim yere. Şşşş, ağlama.”

Ağlıyordu. Yaşlar yanaklarından sıcak sıcak süzölüyordu. “Gitmeni istemiyorum.” diyerek sızlandı. “Bana öğretmeye devam etmen lazım. Sen olmadan bunu yapamam. Fountain beni kutsadı, Ankarette. Benim hakkımda yanılmadın. Kral büyüsünü benim üzerimde denemeye çalıştı ve ben... Ben onu ona geri döndürdüm. Hissettim. O da hissetti. Birisi Ratcliffe’i beni öldürmeye göndermiş. Benim... Benim sana ihtiyacım var, Ankarette!”

Bir süre sessiz kaldı, o kadar hareketsizdi ki sanki nefes bile almıyordu. Eli hâlâ saçındaydı. Yüzünü elbisesinin içine gömerek sessizce ağladı. Ankarette, hafifçe sırtına vurarak hüznünü yaşamasına izin verdi.

“Ratcliffe’e gelen haberi biliyorum.” dedi Ankarette, alçak ve mesafeli bir ses tonuyla. “Onu cebine dün akşam handa ben koydum. Kâğıtlarının arasında saklıydı.” Duraksadı, nefes almaya çalışıyordu. “Owen, sırların her zaman gün yüzüne nasıl çıkmaya uğraştığını söylediğimi hatırla. Hatırlıyorsun değil mi?”

“Hı hı.” diyebildi, gözyaşlarının arasında zoraki konuşuyordu. Yüzüne baktı ve gördüğü o sevecen gülümseme kalbini daha da sızlattı.

“Bir şey daha var... İçimde, dışarı çıkmak için çırpınıp duruyor. Sanırım ölmemi engelleyen şey o... Onu şimdi serbest bırakmam lazım.” Derin bir nefes aldı, uykuya dalarmışçasına gözleri kapanıyordu. Ya da ölüyordu. “Ben... Ebeliğın yanı sıra insanları zehirlemem için eğitildim. Bu aslında, yaygındır.” Okşamaları ağırlaşıyordu. “Yani insanı hayata döndüren birçok bitki... İlaç aynı zamanda öldürebilir de. En sevdiklerimden biri de... İt üzümüdür. Doğumlarda kullanılır... Annenin çok acısı olduğunda.” Sesi tekrar canlılığını yitirmişti.

“Ankarette?” Owen yalvarıyordu, onu hafifçe sarstı.

Gözleri aralandı. “İt üzümü birçok amaç için kullanılır. Dün gece... Onu Ratcliffe’in üzerinde kullandım. Bana sırlarını anlattı. Mektuptan bahsetti. Ama bitkinin etkisi geçince ne dediğini... Ne yaptığını hatırlamazsın. Ratcliffe’in unutmamasını da böyle sağlamış oldum. Kitapta yazarları da bu şekilde öğrendim. Ama asıl sırrım bu değil.” Sesi acıdan kalınlaşmıştı. “Sen doğarken, ben... Ebeydim... Annene yardım ediyordum. Senin için. Benim için hep değerli olmuştun, Owen. Yaşaman için sana... Sana güçlerimden bir kısmını vermem gerekti. Öğrendim ki... Birisine gücünü verince... Elindeki gücün daha güçleniyormuş. Bunu unutma. Sana elimden geldiği kadar... Yardım etmeye çalıştım. Artık senin... Senin kendi gücünü başkalarına yardım etmek için kullanman lazım. Unutma.”

Eli kaydı. Hiç gücü kalmamıştı.

“Ankarette!” Owen inliyordu. Elini tutuyor, sıkıyordu.

Göz kapakları kıpırdadı. Ona baktı, sersemlemiş bir hâlde ona baktı. Yüzündeki o üzgün ifade kaybolmuştu. Tamamen huzur dolmuştu.

“Seni seviyorum.” diye fısıldadı, yanağından öperek.

“Ben de... Seni seviyorum, benim küçük prensim.” diyerek ona geri fısıldadı. Daha sonra gözlerini kapattı ve son nefesini verdi.

“O ufaklık nerede?” Mancini kapı girişinden mırıldandı.

Owen sesi duyunca günah çıkarmış gibi hafiflemişti. “Aşağıda.” diye seslendi kendini yatağın altından çıkartırken. Dar-

madağınık bir hâlde yerinden kalktı fakat tüm gözyaşları artık kaybolmuştu.

“Ağlıyor muydun?” diye sordu Mancini dehşet içinde. “Kralın sana lütfettiği onca şeyden sonra sen bir de ağlıyor muydun?”

“Ankarette öldü.”

Mancini kaşlarını çattı. “Saatler önce ölmemiş olması bir mucizeydi. Ratcliffe’in handaki odasına sızdıktan sonra defalarca bıçaklanmıştı. Düşününce anlıyorum ki hepsi planının bir parçasıydı.”

Owen ona baktı. “Yatağın altında, Mancini. Senin yardımına ihtiyacım var. Tek başıma onu kaldıramam. Fountain’a geri götürülmesi lazım. Onu kayığa koymamız lazım.”

Mancini iç çekti. “Evlat, bu mevzubahis bile olamaz. Daha yeni Teşkilat’ın geçici olarak başı oldum. Bir ceset için böyle riskli bir oyun oynayıp onu kaybetmeye niyetim yok!”

“Olmaz!” dedi Owen. “Fountain’a geri götürülmesi gerek. Bir kayık, Mancini. Sadece bir kayık ayarlaman gerekiyor. Fountain’a geri götürülmesi lazım!”

Mancini sanki çocukça davranıyormuş gibi Owen’a baktı. “Ben batıl inanlı biri değilim, çocuk. Tüm bu çağlayarak akan sular ve rüyalar hakkındaki onca konuşma saçmalıktan ibaret. Bunu her ikimiz de biliyoruz. Ankarette Tryneowy, bana kalırsa hayattaki en kurnaz kadındı. Ancak artık bir ölü ve ben de artık onunla aramızdaki ipi kesiyorum.”

Owen öfkelenmişti. Mancini’ye kendisine itaat etmesi için emretmek istiyordu fakat kendi rızası dışında bir şeye zorlanan insanların ikna olmayacağını da biliyordu. Sanki bir Wizr oyu-

nu gibi onun eylemlerini değiştirmesini sağlaması gerekiyordu. İçinde bir şeylerin kıpırdandığını hissetti. Yeni bir fikirdi.

“Eğer bunu bana yaparsan kraldan bağımsız olarak dkl-
gmden sana belli bir para bağlarım.” dedi Owen doğrudan,
kollarını bağlamıştı.

şışman adam şaşkınlık içinde ona bakıp kalmıştı. “Para di-
yorsun? Bu tam olarak, ne kadar bir para?”

Owen’ın zihninde bir rakam belirdi. “Yılda elli florin. Ge-
nevar parasıyla.”

Mancini tekrar ürkmüş gibi bakıyordu. “Genç adam, sen
iyi bir pazarlıkısın. Düşünme tarzını seviyorum. Sen ve ben
bundan sonra harika dost olacağız.”

Kiskaddon çocuğu ve ailesi arasındaki vedalaşma dokunaklıydı. Ben bile kendimi gözlerimi kurularken buldum. Mahkemeler korkunç olaylardır, kanıtlar taşınır, şahitler dinlenir ve kararlar verilir. Dük Horwath, Lord ve Leydi Kiskaddon hakkında verilen kararı okurken tüm nefesler tutulmuştu, ardından da herkes hıçkırıklara tutuldu. Westmarch'da seviliyorlardı. Ancak Ambion Tepesi'nde tahtta hak iddiası olan şahsiyeti destekleyip Kral Severn'in başarısız olacağına dair kumar oynamışlardı. Kumarda yeri gelir kaybedersin. Ama kral cezalarını duyurduğunda o umutsuzluğun nasıl bir coşkuya dönüştüğünü bir de hayal edin, edebilirsiniz. Dickon Ratcliffe gibi kaderlerini nehirde karşılamak yerine Lord ve Leydi Kiskaddon, oğulları ve kızlarıyla birlikte Ceredigion'dan sürüleceklerdi. Ve ardından kral en genç oğullarının, ufaklığın sekiz yaşında düklüğün başına geçeceğini duyurdu. Acı gözyaşları sevinç gözyaşlarına dönüşmüştü. Oğlan vedalaşmak için ailesini kucaklayıp onları öperken tek bir kuru göz kalmamıştı. Sadece Horwath'da gözyaşı yoktu, adam resmen taştan yapılmıştı! Fakat en zevk veren şey de tüm bu sonucu onca kalabalıktan önce biliyor olmaktı. Siyasetin ve gücün vücut bulma şekliydi bu. Ben bunun için yaratılmıştım!

- Dominic Mancini, Casus Teşkilatı'nın Başı

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

Kuzey

Owen daha önce hiç Kuzey'e gitmemişti, bu yüzden karşılaşacakları konusunda hazırlıksızdı. Daha önce defalarca olduğu gibi dükün pelerininin arkasına yapışmış bir hâlde onun atının arkasında yolculuk yapmıştı. Kürk kaplı botlarının içinde Owen'ın ayak parmakları buz tutmuştu. Giydiği onca kat giysiye rağmen hâlâ titrediğini hissediyordu. Yanakları pespembe olmuş, burnu sızlıyordu. Fakat yine de göz görebildiğince uzanan, tepesine kar birikmiş heybetli dağlara hayranlıkla bakmayı sürdürüyordu. Burası birkaç çiftliğin, birçok kayanın ve yabani keçilerin bulunduğu bir yerdi. Ve elbette şelalelerin! Buzlu zirvelerden gürleyerek inen devasa şelalelere şaşkınlıkla bakıp kalmıştı. Bu ses âdeta tüm duygularına bir karşılama marşı gibi gelmişti.

Dükün ve adamlarının atları muazzam buz ve kaya tabakalarının arasına sıkışıp kalan vadiye ağır ağır iniyordu. Vadi ise tam

kalbine yerleşmiş heybetli kaleyi ve kasabayı gözler önüne seriyordu. Yükseklik ve büyüklük konusunda kelimelerin kifayetsiz kaldığı muazzam bir şelale kalenin arkasından çağlayarak dökülüyordu. Bulundukları yerden bile Owen şelalenin tam zirve noktasında bulunan köprüyü görebiliyordu, aklına Evie'nin bir keresinde anlatmış olduğu hikâye gelmişti.

Bu manzara karşısında hayran kalarak “Offf!” diyebilmişti çocuk, donan burnunun sızladığını hissediyordu.

“Burası sakın bir yerdir.” dedi dük bir kahkahayla birlikte. “Torunum ortalıkta olmadığı durumlarda tabii.” Owen arkasına döndü ve kendilerine eşlik eden askerleri gördü. Bazılarında ağzında ok olan aslan bayrakları vardı. Bazıları mavi kalkan, bazıları ise Kiskaddon'ın altın geyiklerini taşıyordu. Onlar Owen'ın adamlarıydı. Onun emirlerini düklüğe taşıyacak ve emirleri yerine getirildiğinde ona, dağlara haberini ulaştıracak komutanları, kıdemlileri ve danışmanlarıydı.

Dağ havası kesinlikle muhteşemdi. Atlar kasabanın dış duvarlarına ulaştığında kaleden trampet sesleri yükseldi ve kasaba halkı etraflarını sarmaya başladı, geldiklerini duydukları iki dükü coşkuyla karşılıyorlardı. Owen rütbesini gösteren, gücünün sembolü olan ışıltılı bir yaka takıyordu. Artık arması da vardı. Krallıktaki en genç düktü. Hepsi Ankarette'in sayesindeydi. Bedeninin sulara emanet edildiği andan o güne kadar geçen haftalar boyunca onu sık düşünür olmuştu. Onu daima da hatırlayacaktı. Hatıralarının yanı sıra kimseyle paylaşamayacağı hisleri ve sırları vardı.

Bir kişi, önlerindeki kalede onların yolunu gözleyen kız hariç. Owen cebine uzandı ve birbirine dolanmış örgüsüne dokundu ve onu sıktı.

Kalenin asma köprüsüne vardıklarında kız artık kendini daha fazla tutamamıştı. Owen, ahşap kalaslardan koşarak inen Elysabeth Victoria Mortimer'ı gördü, onun yanına gelen büyükbabasını ve Owen'ı gördüğü için sevinç çığlıkları atıyordu.

Kır saçlı düğ göz kırparak "Git, evlat." dedi Owen'a.

Daha o eyerden inmeye fırsat bulamadan Evie ona ulaşmış ve o kadar sıkı kucaklamıştı ki haftalardır ilk defa ağlamaya başlayabileceğini düşünmüştü Owen.

"Owen! Owen Kiskaddon! Benim Owen'ım!"

YAZARIN NOTU

Ovid'in bir keresinde söylediği gibi, "Yeni fikir kırılandır." Bu hikâyenin fikri birkaç yıldır zihnimdeydi ve ilham aldığım birçok kaynak vardı. San Jose State'de geçirdiğim üniversite yıllarımda on beşinci yüzyıl İngiltere'sindeki Gül-ler Savaşı'na fazla merak salmıştım. Dönemin çağdaş yazarları tarafından yazılan hikâyelerin çoğunluğunu olmasa da büyük bir kısmını okudum ve ilginç bir şeyler keşfedince sıklıkla not aldım. Kingfountain serisi genel hatlarıyla III. Richard'ın İngiltere tahtına çıkmasının ardından gelişen 1485 olaylarına dayanmaktadır. Hikâyenin hazırlık aşamasında Shakespeare'in oyununun birkaç versiyonunu izledim ve bazı ayrıntılarda yardımcı olması için üniversitede aldığım tarih derslerini tekrar gözden geçirdim.

Üniversitede denk geldiğim ayrıntılardan biri de Ankarette ile ilgili. Kaynaklarda IV. Edward'ın erkek kardeşi, Clarence Dükü

George'un abisinin yanında yer alması ve kaybettiği tacı geri almasına yardımcı olması için onu ikna etmeye Calais'e giden bir kadından bahsediliyor. Bu kadının adı hiç verilmiyor fakat Edward'ın başarılarını ele alan tarihçi tarafından sözü ediliyor. Bu kadının kim olduğunu merak etmiştim ve Kont Warwick'in hane halkından biri olduğuna dair içimde şüphe oluştu. Warwick George'un gerçek babası değildi. Kadından bir daha da bahsedilmedi ama onu bugün hâlâ taşıdığım spiral not defterime kaydetmiştim.

Clarence Dükü'nün hayat hikâyesinden sonra öğrendim ki eşinin doğumda ölmesinin ardından ebeyi onu zehirlemekle ve kendisini öldürmek istemekle suçlamış. Bu kadının adı Ankerette Twynneowe'muş. George onu tutuklamış, resmî olmayan bir şekilde sorgulayıp ölüme mahkûm etmiş. Ayrıca bütün bunları abisi Kral IV. Edward'ın izni olmadan gerçekleştirmiş. George'un kendi idamına büyük ihtimalle yol açan da bu adli muamele olmuştu. Shakespeare'in de ortaya koyduğu gibi bir fiçı Yunan şarabının içinde boğulmuştu.

Düşünüyorum da ya George doğruyu söylüyorduysa?

Kraliçenin zehircisi karakteri bu tarihi kişilik ve benim birbirine bağladığım alakasız bazı gerçeklerle zihnimde şekillenmeye başladı. Bu romandaki kişiler temel olarak gerçek olaylara dâhil olmuş tarihteki gerçek insanlara dayanıyor. 22 Ağustos 1485 tarihindeki Bosworth Field Savaşı'nda, savaşı Henry Tudor yerine III. Richard kazansaydı ne olurdu? III. Richard geçenlerde haberlerdeydi, kemikleri İngiltere'de bulunmuş ve nihayet uygun bir şekilde gömülmüş.

Şimdi de kısaca Fountain'dan bahsedelim. Bu kitap için araştırmalar yaparken bu dünyanın büyü sistemini kurgulu-

yor, fiskyeler ve sularla ilgili rastgele kaynak toplamaya devam ediyordum. Beni her zaman etkilemiş olan Frances Hodgson Burnett'in *Little Lord Fauntleroy* kitabını okudum. Dorincourt Kontu olan büyükbabasının o kaskatı kalbini yumuşatan genç bir çocuğun hikâyesidir. Fauntleroy "Kingfountain" olarak çevrilebilir. Shakespeare'in III. Richard oyununda mahkûm Clarence'lı George'un kendini bir gemiden düşerken gördüğü bir kâbusu vardır. Boğulurken derinliklerde muhteşem hazineler görür. Onunla konuşan Londra Kulesi emniyet mensubu, boğulurken hazinelere dikkat edebilecek bilinçte olmasına şaşırır. Galler'deki Mabinogion masalı da dâhil olmak üzere tarihteki diğer olayları da gözden geçirirken Fountain'a oralarda da gönderme yapıldığını gördüm. Bütün bu parçalar bütünü oluşturmaya yardımcı oldu.

Son olarak ama kesinlikle azımsanmayacak miktarda bu kitap için bana ilham kaynağı olan hikâye E.B. White'in *Charlotte's Web*'i olmuştur. Wilbur ve Charlotte'un bu kadar yakınlaşmasının sık sık etkileyici ve ilham verici olduğunu düşünmüştümdür. Daha önce küçük bir çocuğun bakış açısından bir kitap hiç yazmamıştım. Owen karakterinde en küçük oğlumu dikkate aldım. Maskaralıklarının ve özelliklerinin çoğu Owen'da can buldu, erken yaşta okumaya olan tutkusu ve taşları devirme isteği de dâhil. Ve evet saçında da bir tutam beyazı var.

Kingfountain serisinin ikinci kitabında yedi yılın geçtiğini ve dünyanın değiştiğini göreceksiniz. Umarım Owen'ın ve Elysabeth Victoria Mortimer'ın maceralarını ikinci kitapta da takip etmekten zevk alırsınız.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı oturup yazmaya başlamadan önce hikâyeden birkaç kişiye bahsetmiştim. Birisi kızım Isabelle, bakışlarından hikâyenin özel olduğunu düşündüğünü söyleyebilirim. O nedenle, yaptığım beyin fırtınalarını dinlediği ve benimle üzerinde konuştuğu için Isabelle'e teşekkürler. Gösterdikleri ortaklık ve destek için 47North'daki herkese teşekkürü borç bilirim. Ayrıca bütün tavsiyeleri, coşkuları ve cesaretlendirmelerinden dolayı ilk okuyucularımdan oluşan yerel destekçilerime teşekkürler. Gina, Emily, Karen, Robin, Shannon ve Sunil'e de teşekkürler (ve kitaplar hediye!). İlk yorumları ve yönlendirmeleriyle aksak bir ekibin ayağını yerden kesen şahane editörlerim, Jason Kirk ve Angela Polidoro'ya da teşekkürler.